BUZDAN BİR KALBİ VARDI... AMA ONUN İÇİN DÜNYAYI YAKARDI.

çarpık AŞK

TWISTED SERİSİ
BİRİNCİ KİTAP

KAKTUSUN

ANA HUANG

ALEX VOLKOV bir meleğin yüzüyle kutsanmış ve kaçamayacağı geçmişiyle lanetlenmiş bir şeytandı.

Peşini bırakmayan bir trajedinin şekillendirdiği hayatında, başarı ve intikam için yaptığı acımasızlıklar yüzünden gönül meselelerine çok az yer kalmıştı.

Fakat en yakın arkadaşının kız kardeşiyle ilgilenmek zorunda kaldığında, göğsünde bir şeyler hissetmeye başladı:

Bir çatlak.
Bir sıcaklık.
Dünyasını yok edebilecek bir yangın.

AVA CHEN hatırlayamadığı çocukluğunun kâbuslarına hapsolmuş, özgür bir ruhtu.

Silik geçmişine rağmen, dünyadaki güzellikleri görmekten asla vazgeçmedi.
Arzulamaması gereken bir adamın, buzla kaplı dış görünüşünün altındaki kalbi de buna dahildi.

O, abisinin en yakın arkadaşıydı.
Komşusuydu.
Kurtarıcısı ve yıkılışıydı.

Onlarınki asla başlamaması gereken bir aşktı. Ancak başladığında, değer verdikleri her şeyle birlikte ikisini de yok edebilecek sırları açığa çıkarmıştı...

MARTI
@/martiyayinlari
ISBN 978-625-448-985-3
9 786254 489853

KAKTUSUN
TELEGRAM

çarpık AŞK

KAKTÜS TEAM

ANA HUANG

ANA HUANG

çarpık AŞK

Çeviren:
Beyza Bozsu

Calma Listesi

"Twisted" — MISSIO
"Ice Box" — Omarion
"Feel Again" — OneRepublic
"Dusk Till Down" — ZAYN & Sia
"Set Fire to the Rain" — Adele
"Burn" — Ellie Goulding
"My Kind of Love" — Emelie Sandé
"Writing's on the Wall" — Sam Smith
"Ghost" — Ella Henderson
"Stronger (What Doesn't Kill You)" — Kelly Clarkson
"Wide Awake" — Katy Perry
"You Sang to Me" — Marc Anthony

Bana yıllar boyunca destek ve cesaret veren anneme...

Anne, eğer bunu okuyorsan hemen kitabı kapat.
Seni ömür boyu korkutacak sahneler var.

KAKTÜS TEAM

İÇERİK UYARISI

Bu kitap müstehcen cinsel içerik, küfür, çok sahiplenici/ahlaki pusulası şaşmış bir anti-kahraman ve bazı okuyucuların hassas olabileceği konular içermektedir.

BÖLÜM 1

DIŞARIDA YAĞMURLU BİR FIRTINA VARKEN HİÇLİĞİN ortasında mahsur kalmaktan çok daha kötü olan şeyler vardı.

Örneğin işimi bitirmeye niyetli olan, kuduz bir ayıdan kaçıyor olabilirdim. Ya da karanlık bir bodrumda, bir sandalyeye bağlanmış halde Aqua'nın "Barbie Girl"ünü, bu şarkıya adını veren cümleyi tekrar duymaktansa kolumu kemirmeyi tercih edeceğim bir raddeye gelene kadar dinlemek zorunda bırakılabilirdim.

Ama durumun çok daha kötü olabilecek olması, onun zaten berbat olmadığı anlamına gelmiyordu.

Dur. Olumlu şeyler düşün.

"Bir araba çıkacak... şimdi." Telefonuma baktım ve uygulamanın tıpkı son yarım saattir yaptığı gibi, "arabamın bulunmak üzere" olduğu konusunda bana güvence verdiğini görünce sinirle geri çekildim.

Normalde bu kadar stresli olmazdım çünkü bakıldığında, en azından çalışan bir telefonum ve beni bu şiddetli yağmurda çoğunlukla kuru tutan bir otobüs durağım vardı. Ancak Josh'ın veda partisi bir saat içinde başlayacaktı, ben pastaneden onun sürpriz pastasını hâlâ almamıştım ve yakında hava kararacaktı. Bardağın dolu tarafından bakan bir kız olsam da aptal değildim. Hiç kimse -özellikle de sıfır dövüş becerisine sahip bir üniversiteli kız- hava kararıktan sonra bir hiçliğin ortasında yalnız kalmak istemezdi.

Jules'un birlikte almamızı istediği o savunma derslerini almalıydım.

Sınırlı seçeneklerimi gözden geçirdim. Hafta sonları bu duraktan otobüs geçmiyordu ve çoğu arkadaşımın da arabası yoktu. Bridget'ın hizmetinde bir arabası vardı ama o da yediye kadar bir elçilik etkinliğinde olacaktı. Araba paylaşımı uygulamam çalışmıyordu ve yağmur başladığından beri buradan tek bir arabanın bile geçtiğini görmemiştim. Zaten otostop da çekmezdim. Bununla ilgili birçok korku filmi izlemiştim, almayayım çok teşekkürler.

Geriye tek bir seçeneğim kalmıştı, bu hiç istemediğim bir seçenekti ama denize düşen yılana sarılırdı işte.

Telefon rehberimde onu buldum, sessizce bir dua ettim ve ara butonuna bastım.

Telefon bir kez çaldı. İkinci kez çaldı. Üçüncü kez çaldı.

Hadi, aç şunu. Ya da açma. Hangisinin daha kötü olacağından emin değildim: Öldürülmek mi yoksa abimle uğraşmak mı? Elbette kendimi böyle bir duruma soktuğum için abimin beni kendi elleriyle öldürme ihtimali de vardı ve bu

her zaman gerçekleşebilirdi fakat bu konuyla daha sonra ilgilenecektim.

"Ne oldu?"

Telefonu açma şekline karşılık burnumu kırıştırdım. "Sana da merhaba, Abilerin En İyisi. Sana bir şey olduğunu düşündüren nedir?"

Josh homurdandı. "Hah, beni aradın. Başın belada olmadıkça asla beni aramazsın sen."

Bu doğruydu. Mesajlaşmayı tercih ediyorduk ve evlerimiz yan yana olduğu için -ki bunu ben istememiştim- birbirimize nadiren mesaj atmak zorunda kalıyorduk.

"Ben buna *başım belada* demezdim," dedim. "Daha çok... mahsur kalmış gibiyim. Toplu taşıma araçlarına yakın değilim ve araba paylaşım uygulaması da çalışmıyor."

"Tanrım, Ava. Neredesin?"

Ona yerimi söyledim.

"Orada ne halt ediyorsun? Kampüsten tam bir saat uzaklıkta!"

"Dramatik olma. Bir çifte nişan çekimi yaptım. Ayrıca yol arabayla sadece otuz dakika sürecek. Trafik varsa kırk beş." Gök, yakınlardaki ağaç dallarını sallayarak gürledi. Yüzümü buruşturdum ve pek bir işe yaramasa da durağın içine doğru biraz daha geriledim. Yağmur yan tarafıma doğru yağıyor, üzerime o kadar büyük ve sert su damlacıkları sıçratıyordu ki tenime çarptıklarında neredeyse canım yanıyordu.

Josh'ın tarafından bir hışırtı sesi geldi ve onu yumuşak bir inilti takip etti.

Durdum. Yanlış duyduğuma emindim ama hayır, işte yine aynı ses gelmişti.

Başka bir inilti.

Gözlerim dehşetle büyüdü. Etrafta kimse olmamasına rağmen fısıldayarak, "Şu anda seks mi yapıyorsun?" diye bağırdım.

Çekim için ayrılmadan önce hızlıca mideye indirdiğim sandviç beni yeniden ortaya çıkmakla tehdit etti. Cinsel ilişkinin ortasındaki bir akrabayı dinlemekten daha iğrenç hiçbir şey -tekrar ediyorum, hiçbir şey- yoktu. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

"Teknik olarak, hayır." Josh bundan rahatsız olmamış gibiydi.

Teknik olarak sözü, içerisinde çok büyük anlamlar taşıyordu.

Josh'ın belirsiz cevabını deşifre etmek için bir dâhi olmaya gerek yoktu. İlişkiye girmiyor olabilirdi ama sonuçta bir şeyler oluyordu ve benim o "bir şeylerin" ne olduğunu öğrenmeye ise hiç niyetim yoktu.

"Josh Chen."

"Hey, beni arayan sendin." Eliyle telefonunu kapatmış olmalıydı çünkü sonraki sözlerinde sesi boğuk çıkmıştı. Yumuşak, kadınsı bir kahkahanın ardından bir cıyaklama sesi duyduğumda kulaklarımı, gözlerimi ve zihnimi çamaşır suyuyla temizlemek istedim. Josh, sesi tekrar net gelecek bir şekilde, "Çocuklardan biri biraz daha buz getirmek için arabamı aldı," dedi. "Ama merak etme, sana yardım edeceğim. Tam konumunu gönder ve telefonunu yakınında tut. Geçen

yıl sana doğum günün için aldığım biber gazı yanında mı?"

"Evet. Bu arada onun için çok sağ ol." Yeni bir kamera çantası istemiştim ama Josh onun yerine bana sekiz şişe biber gazı almıştı. Hiçbirini kullanmamıştım, bu da demek oluyordu ki sekiz şişe de -çantama sıkıştırılmış olan hariç- dolabımın arkasında öylece duruyordu.

Abim alaycılığımı anlamadı. Her dersinden A alan bir tıp öğrencisine göre bazen oldukça kalın kafalı bir insan olabiliyordu. "Rica ederim. Yerinden ayrılma, birazdan orada olur. Kendini koruma konusundaki yetersizliğin hakkında daha sonra konuşacağız."

"Korunuyorum," diye itiraz ettim. *Bu doğru bir ifade miydi?* "Benim suçum mu ki burada hiç... Dur bir saniye, 'Orada olacak' derken ne demek istedin? Josh!"

Çok geçti. Çoktan kapatmıştı.

Ondan biraz detay vermesini istediğim tek seferde de beni yatak arkadaşlarından biri için ekmişti. Josh'ın aşırı korumacı bir tavır takındığını düşünürsek, onun bu duruma o kadar da çıldırmamasına şaşırmıştım. O *olay* gerçekleştiğinden beri bana hem abim hem de korumammış gibi davranmayı kendine görev edinmişti. Onu suçlamıyordum -çocukluğumuz karmaşıklığın yüz tonu gibiydi ya da bana öyle olduğu söylenmişti- ve onu çok seviyordum ama sürekli endişelenmesi bazen biraz fazla gelebiliyordu.

Bankın köşesine oturup çantamı yanıma çektim ve beni almaya gelecek gizemli kişinin ortaya çıkmasını beklerken derisi çatlamış çantamın tenimi ısıtmasına izin verdim. Bu kişi, herkes olabilirdi. Josh'ın bir sürü arkadaşı vardı. O her

zaman Bay Popüler olmuştu. Lisede basketbol oyuncusu, öğrenci topluluğu başkanı, mezuniyet balosu kralı; üniversitede de kardeşlik birliğinin Sigma üyesi ve okulun popüler çocuğuydu. Ben ise onun tam zıttıydım. Popüler olamayan biri değildim, sadece ilgi odağı olmaktan kaçınır ve büyük bir arkadaş grubu yerine küçük, samimi bir arkadaş grubunu tercih ederdim. Josh bir ortamın neşe kaynağı olurken, ben de bir köşede oturur ve gezmeyi çok istediğim ama muhtemelen asla gidemeyeceğim tüm o yerlerin hayalini kurardım. Fobim buna izin vermezdi.

Lanet olası fobim. Aslında her şeyin zihinsel olduğunu biliyordum ama fizikselmiş gibi hissettiriyordu. Mide bulantısı, hızla atan bir kalp, uzuvlarımı işe yaramaz donmuş şeylere dönüştüren o felç edici korku...

İşe iyi tarafından bakmak gerekirse, en azından yağmurdan korkmuyordum. Okyanuslar, göller ve havuzlardan kaçınabilirdim ama yağmurdan... Evet, bu kötü olurdu.

Graysonların çekimden sonra beni şehre geri götürmek için yaptığı teklifi redderken sahip olduğum öngörüsüzlüğe lanetler okuyordum, bu küçük otobüs durağında ne kadar süredir büzülmüş bir halde beklediğimden emin değildim. Onları rahatsız etmek istememiştim ve hemen bir araba çağırıp yarım saat içinde Thayer'ın kampüsüne geri dönebileceğimi düşünmüştüm. Ancak onlar gittikten hemen sonra gökyüzü muslukları açmıştı ve... şey, ben de bu hale gelmiştim işte.

Hava kararıyordu. Gökyüzündeki yumuşak griler alacakaranlığın soğuk mavileriyle karışmıştı. Bir yanım bu gizemli kişinin gelmeyecek olmasından endişe ediyordu fakat

Josh beni asla yarı yolda bırakmazdı. Arkadaşlarından biri eğer Josh'ın ondan istediği gibi beni alamazsa, yarın yürüyebileceği bir bacağı olmazdı. Josh bir tıp öğrencisiydi ama gerekli durumlarda, özellikle de benimle ilgili durumlarda, şiddete başvurmaktan hiç çekinmezdi.

Bir farın parlak huzmesi yağmuru yarıp geçti. Gözlerimi kısarak arabanın beni alacak kişiye mi, yoksa potansiyel bir psikopata mı ait olduğunu anlamaya çalışırken kalbim hem beklenti hem de ihtiyatla çarpıyordu. Maryland'in bu kısmı oldukça güvenli sayılsa da ne olacağı hiç belli olmazdı.

Gözlerim ışığa alıştığında rahatlayarak oturduğum yere yığıldım ancak hemen iki saniye sonra tekrar dikleştim.

İyi haber ne miydi? Bana doğru yaklaşan şık, siyah renkli Aston Martin'i tanımıştım. Josh'ın arkadaşlarından birine aitti, bu da akşam yerel haberlere çıkmayacağım anlamına geliyordu.

Peki ya kötü haber neydi? Yaklaşan Aston Martin'i süren kişi beni almasını istediğim veya beklediğim son kişiydi. *Arkadaşıma bir iyilik yapıp mahsur kalan küçük kız kardeşini kurtaracağım,* tarzı bir adam değildi o. *Ters bir bakışında seni ve değer verdiğin herkesi mahvederim,* tarzında bir adamdı. Ayrıca bunu o kadar sakin ve muhteşem görünerek yapardı ki, külleriniz onun Tom Ford marka ayakkabılarının altında bir yığın haline gelene kadar etrafınızdaki dünyanın yandığını fark etmezdiniz bile.

Araba önümde durdu. Yolcu tarafındaki cam aşağı indiği sırada dilimin ucunu kuru dudaklarımın üzerinde gezdirdim.

"Arabaya bin."

Sesini yükseltmemişti -sesini hiç yükseltmezdi- ama yağmurun altında onu yine de net bir şekilde duymuştum.

Alex Volkov başlı başına doğanın bir gücüydü ve ben havanın bile ona boyun eğdiğini düşünüyordum.

Yerimden kımıldamadığımda, "Senin için kapıyı açmamı beklemiyorsundur umarım," dedi. O da durumdan en az benim kadar mutlu görünüyordu.

Nasıl da centilmendi.

Banktan kalkıp arabaya girerken dudaklarımı birbirine bastırdım ve alaycı bir yanıt vermekten kendimi alıkoydum. İçerisi tıpkı hoş bir parfüm ve kaliteli İtalyan derisi gibi, havalı ve pahalı kokuyordu. Altımdaki koltuğa koyacak bir havlum ya da onun gibi bir şeyim yoktu, bu yüzden tek yapabildiğim şey, pahalı aracına bir zarar vermemek için dua etmekti.

"Beni aldığın için teşekkürler. Bunun için minnettarım," dedim içerideki buz gibi sessizliği bozmaya çalışarak.

Başarısız oldum. Hem de acınası bir şekilde.

Alex, kampüse giden kaygan yollardan geçip virajlardan dönerken sözlerime bir cevap vermedi, hatta bana bakmadı bile. Nasıl yürüyor, konuşuyor ve nefes alıyorsa arabayı da aynı şekilde sürüyordu, kararlı ve kontrollü bir şekilde. Yanından geçmeyi düşünecek kadar aptal olanları bunu yapmanın bir ölüm cezasına bedel olacağı konusunda uyaran, gizli bir tehlike yayıyordu etrafa.

Josh'ın tam tersiydi, bu yüzden onların en iyi arkadaşlar olmalarına hâlâ hayret ediyordum. Şahsen, Alex'in bir pislik

olduğunu düşünüyordum. Onu bugünkü duygusuz robota dönüştüren bir tür psikolojik travması olduğundan emindim. Josh'tan edindiğim küçük bilgilere göre, Alex'in çocukluğu bizimkinden bile kötü geçmişti ancak ayrıntılarını asla öğrenememiştim. Tek bildiğim Alex'in ailesinin o küçükken öldüğüydü. Ayrıca ona, on sekiz yaşına geldiğinde toplam değerini dört katına çıkardığı bir yığın para da miras kalmıştı. İhtiyacı var denilemezdi; çünkü Alex lisedeyken -daha oy kullanmaya bile başlamamışken- onu bir multimilyoner yapan, yeni bir finansal modelleme yazılımı icat etmişti. Sahip olduğu 160 IQ'yla Alex Volkov ya bir dâhiydi ya da bir dâhi olmaya çok yakındı.

Beş yıllık olan birleşik lisans/MBA programını üç yılda tamamlayan, Thayer tarihindeki tek kişiydi ve henüz yirmi altı yaşındayken ülkedeki en başarılı gayrimenkul geliştirme şirketlerinden birinin COO'su olmuştu. Alex bir efsaneydi ve bunu kendisi de biliyordu.

Ben ise derslerin, okuldan arta kalan zamanlarda yapmam gerekenlerin ve sahip olduğum iki işin arasında yemek yemeyi hatırlayabilirsem, o günün verimli geçtiğini düşünüyordum. McCann Galerisi'nde resepsiyon görevlisiydim ve bana iş veren birileri olduğunda da insanlar için fotoğrafçılık yaptığım bir ek işim vardı. Mezuniyetler, nişanlar, köpeklerin doğum günü partileri... Her türden fotoğraf çekimini yapıyordum.

"Josh'ın partisine mi gidiyorsun?" diyerek yeniden küçük bir sohbet konusu açmayı denedim. Sessizlik beni öldürüyordu.

Alex ve Josh, sekiz yıl önce Thayer'da oda arkadaşı olduklarından beri en iyi arkadaşlardı. Alex o zamandan beri her yıl Şükran Günü ve çeşitli tatillerde aileme katılırdı. Ama ben onu hâlâ *tanımıyordum*. Alex ve ben, Josh'la ilgili bir şey olmadığı veya yemekte patatesleri uzatmak gibi bir durum söz konusu olmadığı sürece konuşmazdık.

"Evet."

İyi o zaman. Sanırım küçük sohbetimiz bitmişti.

Aklım bu hafta sonu yapmak zorunda olduğum milyonlarca şeye kaydı. Graysonların fotoğrafları düzenlenecekti. Dünya Gençlik Fotoğrafçılığı bursu için yapacağım başvuru üzerinde çalışılacak ve Josh'ın toparlanmasına yardım ed-

Kahretsin! Josh'ın pastasını unutmuştum.

Pastayı iki hafta önce sipariş etmiştim çünkü Crumble & Bake'den bir şey alabilmek için erken davranmak gerekiyordu. Josh'ın en sevdiği tatlı; içi şekerlerle doldurulmuş ve üzeri çikolatalı pudingle kaplanmış; üç katmanlı ve bitter çikolatalı bir pastaydı. O sadece doğum günlerinde kendini şımartırdı fakat ülkeyi bir yıllığına terk edeceğinden, *yılda bir kez* kuralını bozabileceğini düşünmüştüm.

"Şey..." Yüzüme en büyük ve en parlak gülümsememi yapıştırdım. "Lütfen beni öldürme ama geri dönüp Crumble & Bake'e uğramamız gerekiyor."

"Olmaz. Zaten geç kaldık." Alex kırmızı ışıkta durdu. Medeniyete geri dönmüştük, camdaki yağmur damlalarının arasından Starbucks ve Panera'nın bulanık ana hatlarını fark edebiliyordum.

Gülümsemem solmadı. "Azıcık geri döneceğiz. En fazla

on beş dakika sürer. Sadece koşup Josh'ın pastasını almam gerekiyor. Hani şu çok sevdiği Çikolatalı Ölüm var ya? Bir yıl boyunca Orta Amerika'da olacak. Orada C&B yok ve iki gün sonra gidiyor, yani..."

"Dur." Alex'in parmakları direksiyonun etrafında kıvrıldı ve benim vahşi, hormonal zihnim onların ne kadar güzel göründüğünü fark etti. Bu çılgınca gelebilirdi çünkü kimin güzel *parmakları* olurdu ki? Ama onun vardı işte. Fiziksel açıdan bakıldığında, onunla ilgili her şey güzeldi. Bir buzuldan yontulmuş gibi görünen biçimli, siyah kaşları ve onların altında ise parıldayan, yeşim rengi gözleri vardı. Keskin bir çene çizgisinin yanı sıra, zarif ve heykelimsi duran elmacıkkemiklere sahipti. İnce çehresiyle ve bir şekilde hem dağınık hem de mükemmel şekil verilmiş gibi görünen, o gür açık kahverengi saçlarıyla... İtalyan müzelerindeki bir heykelin can bulmuş hali gibiydi.

Sırf bu kadar mükemmel görünmeyi bıraksın diye saçlarını bir çocuk gibi karıştırmak istiyordum; çünkü bu, biz ölümlüler için oldukça rahatsız ediciydi. Fakat ecelime susamamıştım. Bu yüzden de ellerimi kucağımda tuttum.

"Seni Crumble & Bake'e götürürsem konuşmayı kesecek misin?"

Beni aldığı için pişman olduğuna hiç şüphe yoktu.

Gülümsemem büyüdü. "Eğer istediğin buysa."

Dudakları inceldi. "İyi."

Evet!

Ava Chen: Bir.

Alex Volkov: Sıfır.

Pastaneye geldiğimizde emniyet kemerimi çözdüm ve tam arabadan çıkmak üzeydim ki Alex kolumdan tutarak beni koltuğa geri çekti. Dokunuşu beklediğim gibi soğuk değildi. Kavurucuydu, cildimi ve kaslarımı sıcaklığını midemin çukurunda hissedebileceğim kadar yakmıştı.

Sertçe yutkundum. *Aptal hormonlar*. "Ne oldu? Zaten geç kaldık, ayrıca yakında kapanacaklar."

"Dışarı böyle çıkamazsın." Ağzının kenarında küçük, onaylamayan bir ifade belirmişti.

"Nasıl?" diye sordum, kafam karışmıştı. Kot pantolon ve tişört giymiştim, skandal yaratacak şeyler değildi.

Alex başıyla göğsümü işaret etti. Aşağıya baktığımda hayret dolu bir çığlık attım. Çünkü bilirsiniz, gömleğim... Beyazdı. Islaktı. Transparandı. Azıcık transparan da değildi, yeterince dikkatli bakıldığında sutyenimin hatlarını belli edecek bir saydamlığa sahipti. Tamamen iç gösteriyordu. Kırmızı, dantelli sutyenim ve sertleşmiş meme uçlarım, -teşekkürler klima- yani ne var ne yoksa ortadaydı.

Kollarımı göğsümde çaprazladım. Yüzüm sutyenimle aynı rengi almıştı, alev alev yanıyordu. "Başından beri böyle miydi?"

"Evet."

"Bana söyleyebilirdin."

"Söyledim ya. Az önce."

Bazen onu boğmak istiyordum. Gerçekten istiyordum. Ve ben şiddet yanlısı bir insan bile değildim. *Shrek*'i izledikten sonra, yıllar boyunca zencefilli kurabiye adam yiyemeyen bir kızdım; çünkü Gingy'nin aile üyelerini ya da daha da

kötüsü. Gingy'nin kendisini yiyormuş gibi hissediyordum. Ama Alex'le ilgili bir şey karanlık tarafımı kışkırtıyordu.

Keskin bir nefes verip içgüdüsel olarak kollarımı aşağıya indirdim ve Alex'in bakışları tekrar göğsüme gelene kadar transparan gömleğimi unutuverdim.

Yanaklarım tekrar yanmaya başladı. Burada oturup onunla tartışmaktan bıkmıştım. Crumble & Bake on dakika içinde kapanacaktı ve zaman hızla geçiyordu.

Belki bu adam, hava durumu ya da otobüs durağında geçirdiğim o bir buçuk saat yüzündendi ancak sinirlerim bir şekilde tavan yapmıştı. "Bir pislik gibi memelerime bakmak yerine bana ceketini ödünç verir misin? Çünkü gerçekten bu pastayı almak ve en iyi arkadaşın olan abimi, o ülkeyi terk etmeden önce güzel bir şekilde uğurlamak istiyorum."

Bir elimi dehşet içinde ağzıma kapatırken sözlerim havada asılı kaldı. Az önce Alex Volkov'la konuşurken meme kelimesini kullanmış ve onu, beni dikizlemekle mi suçlamıştım? Ayrıca ona pislik mi demiştim?

Yüce Tanrım, tam şu anda üzerime bir yıldırım indirirsen, sana hiç kızmayacağım. Söz veriyorum.

Alex'in gözleri hafifçe kısıldı. Bu, son sekiz yıl içinde ondan aldığım en duygusal tepkiler arasında ilk beşe girerdi, öylece es geçmemek gerekirdi.

"Güven bana, memelerine bakmıyordum," dedi, sesi tenimin üzerindeki nem damlalarını buz sarkıtlarına dönüştürecek kadar soğuktu. "Josh'ın kız kardeşi olmasaydın bile, tipim değilsin."

Off. Ben de Alex'le ilgilenmiyordum fakat hiçbir kız, karşı cinsteki biri tarafından böyle kolay reddedilmekten hoşlanmazdı.

"Her neyse. Öküzlük yapmana gerek yok," diye mırıldandım. "Bak, C&B iki dakika içinde kapanıyor. Ceketini ödünç almama izin ver ki buradan gidebilelim."

Ödememi online yapmıştım, bu yüzden tek yapmam gereken pastayı almaktı.

Çenesinde bir kas seğirdi. "Ben alırım. Ceketimi giysen bile arabanın dışına bu kılıkla çıkmayacaksın."

Alex koltuğunun altından bir şemsiye çıkardı ve akıcı bir hareketle arabadan çıktı. Tıpkı bir panter gibi, zarafet ve lazer ışını yoğunluğunda hareket ediyordu. Eğer isteseydi, bir manken olarak podyumları kasıp kavurabilirdi. Gerçi onun böyle "uygunsuz" bir şey yapacağından şüpheliydim.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra, bir kolunun altına sıkıştırılmış olan, Crumble & Bake'in pembe ve nane yeşili rengi pasta kutusuyla birlikte geri döndü. Pastayı kucağıma bıraktı, şemsiyesini kapattı ve gözünü dahi kırpmadan park yerinden geri geri çıktı.

Siparişi doğru hazırladıklarından emin olmak için kutunun içine bakarken, "Hiç gülümser misin?" diye sordum. Evet, bir adet Çikolatalı Ölüm şu anda yoldaydı. "Senin durumunda işe yarayabilir."

"Ne durumu?" Alex'in sesi sıkılmış gibiydi.

"Kıça sıkışan sopa durumu." Adama zaten pislik demiştim, bir hakaret daha etsem ne olurdu ki?

Bunu hayal etmiş olabilirdim ancak bana duygusuz bir şekilde cevap vermeden önce ağzının kenarının seğirdiğini görmüştüm sanki. "Hayır. Kronik bir durum."

Ç'enem yere düşerken ellerim donuverdi. "Ş-şaka mı yaptın sen?"

"Önce sen, neden orada olduğunu açıkla." Alex sorumdan kaçınmış ve konuyu o kadar hızlı bir şekilde değiştirmişti ki şaşıp kaldım.

Şaka yapmıştı. Kendi kulaklarımla duymasam inanmazdım. "Müşterilerimle fotoğraf çekimi yaptım. Orada güzel bir göl var-"

"Detaylar kalsın. Umurumda değil."

Boğazımdan küçük bir homurtu çıktı. "Neden buradasın? Şoför olacak birine benzemiyorsun."

"Buralardaydım ve sen Josh'ın küçük kız kardeşisin. Eğer ölürsen, takılması can sıkıcı biri olur." Alex evimin önüne çekti. Yandaki evde, yani Josh'ın evinde ışıklar yanıp sönüyordu, pencerelerden insanların dans edip güldüğünü görebiliyordum.

"Josh arkadaşlar konusunda berbat bir zevke sahip," diye karşılık verdim. "Sende ne bulduğunu bilmiyorum. Umarım kıçındaki o kazık, hayati bir organını deler." Ardından da terbiyeli bir şekilde yetiştirildiğim için, "Beni getirdiğin için teşekkürler," diye ekledim.

Burnumdan soluyarak arabadan dışarı çıktım. Yağmur yavaşlayıp çiseler hale gelmişti. Nemli toprağın ve ön kapının yanındaki saksıya dikilmiş ortancaların kokusunu alabiliyordum. Duş alıp üstümü değiştirecek, Josh'ın partisinin

son yarısına yetişecektim. Umarım yolda mahsur kaldığım ya da geciktiğim için beni darlamazdı çünkü hiç havamda değildim.

Asla insanlara uzun bir süre boyunca kızgın kalan biri değildim fakat şu anda kanım kaynıyordu. Alex Volkov'un suratına yumruk atmak istiyordum.

Çok soğuktu, kibirliydi ve... ve... nasılsa öyleydi işte. Bu çıldırtıcıydı.

Neyse ki onunla sık sık uğraşmak zorunda kalmıyordum. Josh onunla genellikle şehirde takılırdı ve Alex, oranın eski öğrencilerinden biri olmasına rağmen Thayer'ı ziyaret etmezdi.

Tanrıya şükür! Alex'i yılda birkaç seferden fazla görmek zorunda kalsaydım, gerçekten delirirdim.

BÖLÜM 2

Alex

"BUNU DAHA... ÖZEL BİR YERE Mİ TAŞISAK?"

Yanımdaki sarışın, parmaklarını kolumda gezdirip dilini altdudağının üzerinde kaydırırken, ela gözleri davetkâr bir şekilde parlıyordu. "Ya da taşımayalım. Senin nasıl hoşuna giderse."

Dudaklarım, bir gülümseme olarak adlandırmaya yetecek kadar olmasa da düşüncelerimi iletmeye yetecek kadar kıvrıldı. *Benim yapmaktan hoşlandığım şeyleri kaldıramazsın.*

Kısa, dar elbisesine ve davetkâr sözlerine rağmen yatakta kulağına tatlı sözler fısıldanarak sevişmeyi bekleyen kızlara benziyordu.

Ben ne tatlı sözler söylerdim ne de sevişirdim.

Belli bir şekilde sikişirdim ve bundan sadece belirli bir kadın tipi hoşlanırdı. Sert bir BDSM düşkünü değildim ama

yumuşak da değildim. Öpüşme olmazdı, yüz yüze bakmak olmazdı. Kadınlar başta bunu kabul eder ve yarı yolda değiştirmeye çalışırdı, sonra ben de durup onlara kapıyı gösterirdim. Basit bir anlaşmaya bile bağlı kalamayan insanlara tahammülüm yoktu.

Bu yüzden rahatlamaya ihtiyacım olduğunda tanıdık isimlerden oluşan bir listeye bağlı kalırdım; iki taraf da ne bekleyeceğini bilirdi.

Sarışın o listeye girmiyordu.

"Bu akşam olmaz." Bardağımdaki buzu döndürdüm. "Bu, arkadaşımın veda partisi."

Sarışın, kadınların ilgisini üzerinde toplamış Josh'a doğru yönelen bakışlarını takip etti. Bir yılını yurtdışında geçireceği için evi toplamıştı ve şu anda da burada bıraktığı birkaç mobilyadan biri olan kanepeye yayılmış haldeydi, üç kadın ona yılışırken sırıtıyordu. Aramızda çekici olan her zaman o olmuştu. Ben insanları gerginleştirirken, o onları rahatlatırdı ve onun iyi bir sekse yaklaşımı benimkinin tam tersiydi. Josh'a göre ne kadar çok kişi olursa, o kadar eğlenceli oluyordu. Muhtemelen şimdiye kadar DC Metro bölgesindeki kadın nüfusunun yarısını becermişti.

"O da katılabilir." Sarışın, göğüsleri koluma değecek kadar yaklaştı. "Benim için sorun olmaz."

"Aynen." Şimdiye kadar sesini çıkarmayan ama kapıdan içeri girdiğimden beri bana sulu bir biftekmişim gibi bakan ufak tefek, esmer arkadaşı konuşmuştu. "Lyss ve ben *her şeyi* birlikte yaparız."

Bu söylediğini, görünen dekolteesine dövme yaptırsaydı bile şu anki kadar net olamazdı.

Çoğu erkek bu fırsata atlardı ancak ben çoktan sohbetten sıkılmıştım. Başka hiçbir şey beni, parfümlerinden daha güçlü kokan çaresizlikleri kadar onlardan soğutamazdı.

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Bunun yerine dikkatimi çekecek daha ilginç bir şey bulmak için odayı taradım. Josh'ın partisi olmasaydı gelmezdim. Archer Grup COO'su olduğum işim ve yan projem sayesinde, anlamsız sosyal etkinliklere katılmayacak kadar meşguldüm. Ama Josh benim en iyi arkadaşımdı -yanında kesintisiz bir şekilde bir saatten fazla durabileceğim birkaç kişiden biriydi- ve eğitimime bir yıl ara vererek, Orta Amerika'da bir tıp gönüllüsü olmak için pazartesi günü buradan ayrılıyordu. Bu yüzden buradaydım ve gerçekten burada olmak istiyormuşum gibi davranıyordum.

Havada berrak bir kahkaha yükselince gözlerim kaynağına doğru çekildi.

Ava. Elbette.

Josh'ın küçük kız kardeşi her zaman çok tatlıydı ve etrafa ışık saçıyordu. Öyle ki; yürüdüğü her yerde çiçeklerin filizlenmesini ve Ava çayırlarda dolaştığı ya da onun gibi kızlar her ne yapıyorsa onu yaptığı sırada, etraftaki şarkı söyleyen orman hayvanlarının onu takip etmesini bekliyordum.

Arkadaşlarıyla köşede duruyordu, birinin söylediği bir şeye gülerken yüzü capcanlıydı. Kahkahası gerçek mi yoksa sahte mi diye merak ettim. Çoğu kahkaha -hatta çoğu insan- sahteydi. Her sabah uyanıp o gün istedikleri kişiliğe ve

dünyanın onları nasıl görmesini istediklerine göre bir maske takarlardı. Nefret ettikleri insanlara gülümser, komik olmayan şakalara güler, gizlice ayaklarını kaydırmayı umdukları kişilerin kıçlarını öperlerdi.

Yargılamıyordum. Herkes gibi benim de maskelerim vardı ve altlarında çok derin şeyler gizliydi. Ama ben herkesten farklı olarak, yalakalık yapmaya ve sohbet etmeye ancak damarlarıma çamaşır suyu enjekte etmek kadar ilgi duyuyordum.

Ava'yı tanıyordum, gülüşü gerçekti.

Zavallı kız. Thayer balonunun içinden çıktığında dünya onu canlı canlı yiyecekti.

Benim sorunum değil.

"Hey." Josh yanımda belirdi. Saçları dağılmış, ağzı geniş bir sırıtışla gerilmişti. Hayranları ortalıkta görünmüyordu... Bekle, işte oradaydılar. Bir Beyoncé şarkısında, Strip Angel'daki bir konser için seçmelere girmişler gibi dans ediyorlardı ve bir grup adam da onları salya akıtarak izliyordu. *Erkekler.* Hemcinslerimin standartları biraz daha yüksek ve küçük beyinlerindeki o düşünceler biraz daha az olsaydı keşke. "Geldiğin için sağ ol, dostum. Kusura bakma, karşılamaya daha erken gelemedim. Biraz... meşguldüm."

"Gördüm." Ağzının kenarına bulaşmış ruj izine karşı tek kaşımı kaldırdım. "Yüzünde küçük bir şey var."

Sırıtışı genişledi. "Onur nişanı. Lafı açılmışken, bir şeyi bölmüyorum, değil mi?"

İlgimi çekmeyi beceremeyince birbirleriyle sevişmeye başlayan sarışın ve esmere baktım.

"Hayır," diyerek başımı iki yana salladım. "Yüz dolara bahse girerim ki, o kuş uçmaz kervan geçmez yerde bir yıl dayanamazsın. Kadın yok, parti yok. Cadılar Bayramı'ndan önce dönersin."

"Bana biraz inancın olsun. Orada kadınlar olacak ve parti de ben neredeysem orada olur." Josh yakındaki soğutucudan bir bira alıp açtı. "Aslında seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum. Ben gidiyorum ya hani," diye açıkladı.

"Sakın duygusallaşayım deme. Bize arkadaşlık bilekliği falan aldıysan, tüm ilişkimiz biter."

"Siktir git." Güldü. "Üstüne para versen bile sana takı almazdım. Hayır, bu Ava'yla ilgili."

Bardağım yarı yolda durakladıktan sonra dudaklarımla buluştu ve viskinin tatlı yakıcılığı boğazımdan aşağı aktı. Biradan nefret ediyordum. Tadı sidik gibiydi ve Josh'ın partilerinin popüler içeceği olduğundan, ne zaman onu ziyaret etsem yanımda bir şişe Macallan getirirdim.

"Ne olmuş ona?"

Josh ve kız kardeşi yakındılar, hem de ağızlarını bantlamak isteyeceğim kadar çok tartışmalarına rağmen. Sanırım bu kardeşliğin doğasında vardı. Benim hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

Viski ağzımda ekşimeye başladığında yüzümü buruşturarak bardağımı bıraktım.

"Onun için endişeleniyorum." Josh bir eliyle çenesini ovuşturdu, ifadesi ciddileşmişti. "Onun küçük bir kız olmadığını ve kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum -tabii bir hiçliğin ortasında mahsur kalmazsa, bu arada onu

aldığın için teşekkürler- ama hiç o kadar uzun süre yalnız kalmadı. Biraz fazla güveniyor... herkese."

Josh'ın bununla nereye varacağı konusunda bir fikrim vardı ve bu hoşuma gitmemişti. Hem de hiç. "Yalnız olmayacak. Arkadaşları var." Başımla söz konusu olan arkadaşları işaret ettim. İçlerinden biri; kendisini disko topu gibi gösteren altın rengi bir etek giymiş, kıvrımlı bir vücudu olan bir kızıldı ve masaya çıkıp hoparlörlerden patlayan rap şarkısında kıçını sallamak için tam da o anı seçmişti.

Josh homurdandı. "Jules mu? O tam bir bela, yardımı dokunmaz. Stella da tıpkı Ava gibi saf biri ve Bridget... Tamam, onun bir koruması var ama o da çok fazla ortalarda olamıyor."

"Endişelenmene gerek yok. Thayer gayet güvenli ve buradaki suç oranı sıfıra yakın."

"Evet ama yanında ona göz kulak olacak ve benim güvendiğim biri olsaydı, daha iyi hissederdim işte, anlarsın ya?"

Sıktır. Resmen tren uçurumdan aşağı düşüyordu ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

"Bir sürü işin olduğunu biliyorum, senden böyle bir şey istemezdim fakat birkaç hafta önce sevgilisinden ayrıldı ve adam onu taciz ediyor. Onun küçük bir pislik olduğunu her zaman biliyordum ama Ava beni hiç dinlemedi. Her neyse, onun öldürülmediğinden, kaçırılmadığından veya başına başka bir şey gelmediğinden emin olmak için ona göz kulak olabilir misin? Sana karşı çok borçlanırım."

"Kıçını kurtardığım onca zaman için bana zaten borçlusun," dedim alaycı bir şekilde.

"Sen de bunu yaparken çok eğlendin, kabul et. Bazen çok gergin oluyorsun." Josh sırıttı. "Neyse, bu bir evet mi?"

Tekrar Ava'ya bakarken onu değerlendirdim. Yirmi iki yaşındaydı, Josh ve benden dört yaş küçüktü ama olduğu yaştan hem daha genç hem de daha büyük görünmeyi başarıyordu. Bu, taşıdığı havadan kaynaklanıyordu. Sanki iyiyi de, kötüyü de, apaçık çirkini de görmüştü ancak yine de iyiliğe inanıyordu.

Bu, takdire şayan olduğu kadar aptalcaydı da.

Ona baktığımı hissetmiş olmalıydı çünkü konuşurken duraksayıp doğruca bana baktı. Sarsılmaz bakışlarım karşısında yanakları pembeye boyanıyordu. Kot pantolonuyla tişörtünü çıkarmış, üstüne dizlerinde biten mor bir elbise giymişti.

Çok yazık. Elbise güzeldi ama aklım araba yolculuğumuza, ona ikinci bir deri gibi yapışan ıslak gömleğine ve sutyeninin kırmızı danteline baskı yapan meme uçlarına kayıyordu. Tipim olmadığı konusunda söylediklerimde ciddiydim. Yine de manzaradan keyif almıştım. O gömleği çıkardığımı, sutyenini dişlerimle kenara çektiğimi ve ağzımı o tatlı, sert tomurcukların üzerine kapadığımı hayal ede-

Kendimi bu korkutucu fanteziden hızla çıkardım. Benim sorunum neydi? O Josh'ın *kız kardeşiydi*. Masum, nahif ve o kadar tatlıydı ki bunun yüzünden kusabilirdim. Hem yatakta hem de yatak dışında takılmayı tercih ettiğim sofistike, soğuk kadınların tam tersiydi. Soğuk olmalarından endişelen-

mezdim: bu, bana karşı bir şey hissetmemeleri gerektiğini bildiklerini gösteriyordu. Ava ise tamamen duygulardan oluşuyordu, azıcık da küstahtı.

Ayrılmadan önceki lafını hatırlayınca dudaklarımdan bir gülümseme gelip geçti. *Umarım kıçındaki o kazık hayatî bir organını deler.*

Kesinlikle birinin bana söylediği en kötü şey olmasa da ondan beklediğimden çok daha agresifti. Daha önce onun birine karşı ya da biri hakkında kötü bir söz söylediğini hiç duymamıştım. Onu bu kadar kızdırabildiğim için sapıkça bir zevk alıyordum.

"Alex," dedi Josh.

"Bilmiyorum dostum." Gözlerimi Ava'dan ve mor elbisesinden uzaklaştırdım. "Ben bebek bakıcısı değilim."

"Neyse ki o da bir bebek değil," diye espri yaptı. "Bak, bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum fakat şey yapmayacağına güvendiğim tek kişi sensin, anladın işte..."

"Onu sikmeyeceğine mi?"

"Tamam, dostum." Josh limon yutmuş gibi görünüyordu. "O kelimeyi kız kardeşimle ilgili bir cümlede kullanma. Bu iğrenç. Ama... evet. Demek istediğim, ikimiz de onun senin tipin olmadığını biliyoruz ve öyle olsa bile sen asla o sınırı aşmazsın."

Birkaç dakika önceki sapkın fantezimi hatırlayınca içimde bir suçluluk kıvılcımı parladı. Ava Chen ile ilgili fantezi kuruyorsam, listemdeki kadınlardan birini çağırmanın zamanı gelmiş demekti.

"Ancak bundan daha fazlası var," diye devam etti Josh.

"Ailem dışında güvendiğim tek kişi sensin, nokta. Ava için ne kadar endişelendiğimi biliyorsun, özellikle de eski sevgilisiyle olan olaydan sonra." Yüzü kardı. "Yemin ederim, o pisliği bir gün görürsem..."

İç geçirdim. "Onunla ilgileneceğim. Merak etme."

Buna pişman olacaktım. Bunu biliyordum, yine de gelecek yıl boyunca hayatımı bunun için ortaya koyacağımı söylüyordum işte. Çok söz vermezdim ama verdiğimde de onları tutardım. Kendimi sözlerime adardım. Bu, ona Ava'ya bakmak konusunda söz verirsem, onu gerçekten gözeteceğim anlamına geliyordu ve burada kesinlikle onu iki haftada bir mesajla kontrol etmekten bahsetmiyordum.

Artık o, benim korumam altındaydı.

Tanıdık, ürpertici bir his boynumda gezindi ve içimdeki oksijen azalana, gözlerimin önünde minik ışıklar dans edene kadar boğazımı sıktı.

Kan. Her yerdeydi.

Ellerimde. Kıyafetlerimde. Onun çok sevdiği krem rengi kilimin üzerine de sıçramıştı. Kilimi, son yurtdışı yolculuğunda Avrupa'dan getirmişti.

Haliyı ovmak ve yumuşak yünlerinden o kanlı parçacıkları teker teker koparmak için içimde anlamsız bir istek duydum fakat hareket edemedim.

Tek yapabildiğim, oturma odamdaki grotesk manzaraya bakmaktı. Daha yarım saat önce huzur, kahkaha ve sevgiyle dolup taşıyordu bu oda. Şimdiyse soğuk ve cansızdı, tıpkı ayaklarımın önündeki üç ceset gibi.

Gözlerimi kırpıştırdığımda her şey ortadan kayboldu. Işıklar, anılar, boynumdaki ilmik.

Ama geri geleceklerdi. Her zaman gelirlerdi.

Josh. "Sen dünyadaki en iyi arkadaşsın," diyordu. Üstüme vazife olmayan bir rolü almayı kabul ettiğim için gülümsemesi geri gelmişti. Ben bir koruyucu değildim; ben bir yok ediciydim. Kalpleri kırardım, rakiplerimi ezer geçerdim ve sonrasını umursamazdım. Biri bana kendini kaptıracak ya da benimle ters düşecek kadar aptalsa -insanları asla yapmamaları konusunda uyardığım iki şeydi bu- benim elimden çekeceği vardı. "Sana bolca şey getireceğim... Siktir, bilmiyorum. Kahve. Çikolata. Oranın nesi meşhursa işte. Ayrıca sana gelecekte büyük bir iyilik borçluyum."

Zorla gülümsedim. Ona bir cevap veremeden telefonum çaldığında parmağımı kaldırdım. "Hemen dönerim. Buna bakmam lazım."

"Acele etme dostum." Josh'ın dikkati az önce bana yılışan, şimdi de ilgiyi en iyi arkadaşımda bulan o sarışın ve esmer kızlar tarafından çoktan dağılmıştı. Arka bahçeye adım atıp aramayı yanıtladığımda kızlar ellerini onun gömleğinin altına sokmuşlardı bile.

"*Djadko*," dedim. Ukraynaca "*Amca*" anlamına geliyordu.

"Alex." Hattın diğer ucundan amcamın boğuk sesi duyuldu, onlarca yıllık sigara kullanımı ve hayatın karmaşası yüzünden sesi hırıltılıydı. "Umarım bölmüyorumdur."

"Hayır." Sürgülü cam kapıdan içerideki şenliğe baktım. Josh, üniversiteden beri Thayer'ın kampüsünün dışında,

aynı derme çatma, iki katlı evde yaşıyordu. Ben mezun olup, ofisime daha yakın olmak ve her gece kampüs ile çevre mahallelerde gösteriş yapan sarhoş üniversite öğrencilerinin çığlıklarından uzaklaşmak için DC'ye taşınana kadar burada birlikte kalmıştık.

Josh'ın veda partisine herkes gelmişti. Herkes derken, Thayer'ın bulunduğu Maryland ile Hazelburg nüfusunun yarısını kastediyorum. Arkadaşım bu ortamların gözdesiydi ve insanların, Josh'ı özleyecekleri kadar onun partilerini de özleyeceğini tahmin ediyordum.

Her zaman okul işlerinde boğulduğunu iddia eden birine göre içki ve seks için çok zaman buluyordu. Bu, akademik performansına zarar veriyor değildi. Piç kurusunun tam olarak 4.0 not ortalaması vardı.

"Sorunu hallettin mi?" diye sordu amcam.

Bir çekmecenin açılıp kapandığını, ardından da bir çakmağın hafif tıkırtısını duydum. Sigarayı bırakması için sayısız kez ısrar etmiştim ama beni her zaman başından savmıştı. Eski alışkanlıklar kolay bırakılmıyordu; özellikle de eski ve kötü alışkanlıklar. Ivan Volkov artık bu gibi şeyleri umursamayacak yaşa gelmişti.

"Henüz değil." Ay gökyüzünde görünmeye başlamıştı, arka bahçenin her zamanki olağan karanlığına bir yılan gibi kıvrılan ışık şeritleri saçıyordu. Işık ve gölge. Aynı madalyonun iki yarısı. "Halledeceğim. Yaklaştık."

Adalete. İntikama. Kurtuluşa.

On altı yıl boyunca bu üç şeyin peşinde koşmak beni tüketmişti. Her uyanık düşüncemde, her rüyamda ve her kâbu-

sunda varlardı. Yaşama sebebim olmuşlardı. Başka bir şeyin dikkatimi dağıttığı durumlarda bile -şirket politikasıyla yapılan satranç, istekli bir bedenin sıkı sıcaklığına kendimi gömmenin geçici zevki- bilinçaltımda pusuya yatıyor, beni daha büyük bir hırs ve acımasızlığa sürüklüyorlardı.

On altı yıl uzun bir süre gibi görünse de ben uzun oyunlar konusunda uzmanlaşmıştım. Sonucuna değdiği sürece kaç yıl beklemem gerektiği önemli değildi.

Peki, ya ailemi mahveden adamın sonu? İşte o muhteşem olacaktı.

"Güzel." Amcam öksürdüğünde dudaklarım gerildi.

Bir gün onu sigarayı bırakmaya ikna edecektim. Hayat beni yıllar önce duygusallıktan uzaklaştırmıştı ancak Ivan benim yaşayan tek akrabamdı. Beni yanına almış, kendi çocuğu gibi büyütmüş ve intikam yolundaki her zorlu dönemeçte yanımda olmuştu, bu yüzden ona en azından bu kadarını borçluydum.

"Ailen yakında huzura kavuşacak," dedi.

Belki de. Aynı şey benim için de söylenebilir miydi? Eh, bu başka bir günün sorusuydu.

"Haftaya bir yönetim kurulu toplantısı var," dedim konuyu değiştirerek. "Bir günlüğüne şehirde olacağım." Amcam on yıl önce benim rehberliğimle kurduğu, bir gayrimenkul geliştirme şirketi olan Archer Grup'un resmi CEO'suydu. Bir ergenken bile iş konusunda bir yeteneğe sahiptim.

Archer Grup'un genel merkezi Philadelphia'daydı ancak ülke genelinde ofisleri vardı. Yönetim kurulu toplantıları hâlâ genel merkezde yapılsa da, ben DC'de bulunduğum için şirketin gerçek güç merkezi orasıydı.

Şirketi kurarken amcamla yaptığım anlaşma sayesinde

CEO pozisyonunu yıllar önce ondan devralabilirdim fakat COO olmak, yapmam gerekeni yapacağım o süreç için bana daha fazla esneklik sunmuştu. Ayrıca herkes tahtın arkasındaki güç olduğumu zaten biliyordu. Ivan iyi bir CEO'ydu; ancak on yılın ardından onu Fortune 500'e* sokan benim stratejilerimdi.

Amcamla bir süre daha iş hakkında konuştuktan sonra telefonu kapatıp tekrar partiye katıldım. Akşamki gelişmeleri değerlendirirken kafamdaki çarklar harekete geçiyordu; Josh'a verdiğim söz, amcamın intikam planımdaki küçük aksaklık konusunda beni dürtmesi... Her nasılsa, ikisi de önümüzdeki yıl son bulacaktı.

Hayatımın parçalarını farklı kalıplara göre zihinsel olarak yeniden düzenledim; her senaryoyu sonuna kadar oynattım, bütün artıları ve eksileri tarttım. Ben bir karara varana kadar ortaya çıkabilecek potansiyel engelleri inceledim.

"Her şey yolunda mı?" Josh, sarışının onun boynunu öptüğü, esmerin ellerinin de kemerinin altındaki bölgeyle yakından ilgilendiği kanepeden bana doğru sesleniyordu.

"Evet." Bakışlarım yine Ava'ya kaydı. Mutfaktaydı, Crumble & Bake'den alınan yarısı yenmiş pastayı didikliyordu. Bronz teni dans yüzünden hafif bir terle parlarken kuzguni saçları yumuşak bir bulut halinde yüzünün etrafında dalgalanıyordu. "Az önceki isteğin hakkında... Bir fikrim var."

* ABD'deki en yüksek net ciroya sahip 500 kurumu sıralayan bir iş dünyası dergisidir.

BÖLÜM 3

"UMARIM BU İYİ ARKADAŞLIĞIMIN KIYMETİNİ BİLİRSİN."

Ön bahçemizden Josh'ın evine doğru geçerken Jules esnedi. "Abinin temizlik yapmasına ve eşyalarını toplamasına yardım etmek için sabahın köründe uyandım. Üstelik o heriften hoşlanmıyorum bile."

Güldüm ve kolumu koluna doladım. "Daha sonra sana Morning Roast'tan karamelli *mocha* alacağım. Söz."

"Tabii, tabii." Duraksadı. "Büyük boy ve üzerinde de şeker patlakları olacak, değil mi?"

"Oldu bil."

"İyi." Jules tekrar esnedi. "Buna değer sanırım."

Jules ve Josh birbirlerini pek sevmezlerdi. Birbirlerine ne kadar benzediklerini düşündüğümde, bunu her zaman ga-

rip bulurdum. İkisi de oldukça sosyal, çekici, acayip zeki ve çapkın insanlardı.

Jules, parlak kızıl saçları, kremsi teni ve kendi vücuduma iç çekerek bakmamı sağlayan kıvrımlarıyla resmen Jessica Rabbit'in* insan versiyonuydu. Genel olarak görünüşümden memnundum ama Küçük Göğüsler Komitesi'nin bir üyesi olarak, plastik cerrahiye başvurmak zorunda kalmadan fazladan bir ya da iki beden büyük göğüslerim olsun istiyordum. İronik bir şekilde, Jules da bazen büyük göğüslerinden şikâyet ediyor ve sırtını ağrıttıklarını söylüyordu. Kesinlikle kadınların bir düğmeye basarak göğüs ölçülerini birbirlerine göndermelerine izin veren bir Venmo** olmalıydı.

Dediğim gibi, çoğu zaman görünüşümden memnundum ama herkes -süper modeller ve film yıldızları bile- bu tür bir güvensizlikten nasibini alıyordu.

Göğüsleriyle ilgili şikâyetlerini saymazsak Jules, şimdiye kadar tanıştığım en özgüvenli insandı. Egosu Amerika Birleşik Devletleri'nin tüm Doğu Kıyısını ve üstüne bir de Teksas'ı barındırabilecek kadar büyük olan abim dışında tabii. Abimin her zaman altın çocuk olduğunu düşünürsek sanırım öyle olması için gerçekten bir nedeni vardı. Her ne kadar bunu kabul etmek beni üzse de görünüşü kötü değildi. Bir seksen üç boyunda, gür siyah saçlıydı ve kimsenin unutmasına izin vermediği jilet gibi keskin yüz hatlarına sahipti. Ayrıca elinden gelse kendisinin bir heykelini yaptırıp onu ön bahçesinde sergilerdi.

* Jessica Rabbit, Who Censored Roger Rabbit? kitabında ve film uyarlamasında bulunan, kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

** Bir mobil transfer hizmeti. (ç.n.)

Jules ve Josh, birbirlerinden neden bu kadar hoşlanmadıklarını hiçbir zaman açıklamamışlardı ama ben bunun, birbirlerinde kendilerinden çok fazla şey gördükleri için olabileceğinden şüpheleniyordum.

Ön kapı açık olduğu için hiç kapıyı çalma zahmetine girmedik.

Şaşırtıcı bir şekilde ev oldukça temizdi. Josh geçen hafta mobilyalarının çoğunu depoya koymuştu, toplanacak tek şey kanepe, (daha sonra biri alacaktı) birkaç mutfak eşyası ve oturma odasındaki tuhaf soyut tabloydu.

"Josh?" Jules yere oturup huysuz bir ifadeyle dizlerini göğsüne çekerken sesim geniş, boş alanda yankılandı. Bu kız, gerçekten de hiç sabah insanı değildi. "Neredesin?"

"Yatak odasında!"

Üst kattan büyük bir gümbürtü, ardından da boğuk bir küfür duydum. Bir dakika sonra Josh, elinde büyük bir karton kutuyla aşağı indi.

Kutuyu mutfak tezgâhına koyarken, "Bağışlayacağım ıvır zıvırlar," diye açıkladı.

Burnumu kırıştırdım. "Üzerine bir şey giy. Lütfen."

"JR'i sabahın bu vaktinde gözünün gönlünün açılmasından mahrum mu edeyim yani?" Josh sırıttı. "Ben o kadar zalim biri değilim."

Jules'un Jessica Rabbit'e benzediğini düşünen tek kişi ben değildim. Josh ona her zaman bu çizgi film karakterinin baş harfleriyle hitap ederdi ve bunu yapması Jules'u acayip kızdırırdı. Gerçi, Josh'ın yaptığı her şey onu kızdırıyordu.

Jules başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Hadi oradan. Kam-

püsün spor salonunda bundan çok daha iyi karın kasları gör. düm. Ben dün akşamki yemeğimi çıkarmadan önce Ava'yı dinle ve üzerine bir şey giy."

Josh eliyle altılı karın kaslarına vurarak, "Bu kadar karşı çıkıp inkâr ediyorsan tam tersi de olabilir bence," dedi. "Çıkaracağın tek şey-"

"Tamam." Kollarımı havaya kaldırdım ve beni ömür boyu korkutacak bir yola girmeden önce bu sohbeti kestim. "Bu kadar gevezelik yeter. Uçağını kaçırmadan önce eşyalarını toplayalım."

Neyse ki abim ve Jules, biz kalan eşyaları toplayıp onları götürmesi için kiralanan SUV'ye yükleyene kadar geçen o bir buçuk saat boyunca iyi geçindiler.

Geriye sadece o tablo kalmıştı.

"Bunu da bağışladığını söyle lütfen." Kocaman tuvale baktım. "Arabaya nasıl sığar bilmiyorum."

"Yok, o kalsın. Onu seviyor."

"Kim?" Bildiğim kadarıyla henüz kimse Josh'ın kira sözleşmesini devralmamıştı. Fakat hâlâ temmuzdaydık ve bu yerin sömestr başlangıcına doğru hızla elden çıkacağını düşünüyordum.

"Görürsün."

Yüzündeki gülümsemeyi beğenmemiştim. Hem de hiç.

Güçlü bir motorun alçak mırıltısı havayı doldurdu.

Josh'ın gülümsemesi genişledi. "Hatta hemen şimdi göreceksin."

Jules ve ben koşup ön kapıyı açmadan önce birbirimize baktık.

Tanıdık bir Aston Martin araba yolunda durmuştu. Kapı açıldığında Alex dışarı çıktı. Kot pantolonu, havacı model güneş gözlüğü ve kolları yukarı kıvrılmış siyah gömleğiyle, herhangi bir insanın olması gerekenden çok daha güzel görünüyordu.

Güneş gözlüğünü çıkardı ve kapının önündeki mini karşılama komitesinden hiç etkilenmeyerek, bizi soğuk gözlerle değerlendirdi.

Onu bir tek ben hoş karşılamamıştım.

"Ama... ama bu Alex," diye kekeledim.

"Ve accccayip iyi görünüyor diye ekleyebilir miyim?" Jules beni kaburgalarımdan dürttü, ben de karşılık olarak ona kaşlarımı çattım. Ateşli olup olmaması kimin umurundaydı? Pisliğin tekiydi.

"Hoş geldin, dostum." Josh, Alex'le tokalaştı. "Eşyaların nerede?"

"Nakliye şirketi daha sonra getirecek." Alex, onu yeni ve parlak bir oyuncak gibi değerlendiren Jules'a yan gözle baktı. Josh dışında, Jules'un cazibesine hiçbir zaman kapılmayan tek erkek Alex'di ve bu Jules'u daha çok cezbediyordu. İyi bir meydan okumaya hiçbir zaman karşı koyamıyordu; çünkü çoğu erkek muhtemelen o daha ağzını bile açmadan kızın ayaklarına kapanıyordu.

"Bekle." Elimi kaldırdım, paniklemiş olan kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. "Nakliye firması... *Buraya* taşınmıyorsun."

"Aslında taşınıyor." Josh bir kolunu omzuma attı, gözleri muzipçe parlıyordu. "Yeni komşunla tanış, küçük kardeşim."

Gözlerim abim ve konuşmamızdan fazlasıyla sıkılmış görünen Alex arasında gidip geldi.

"Hayır." Alex Volkov'un DC'deki rahat çatı katı dairesinden ayrılıp Hazelburg'a geri dönmesinin tek bir nedeni olabilirdi ve bunun, üniversite günlerini yâd etmekle hiçbir ilgisi olmadığı konusunda bahse girerdim. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır."

"Evet, evet, evet, evet, evet."

Abime ters ters baktım. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Ben yirmi iki yaşındayım."

"Kim bebek bakıcılığı yapacağını söyledi ki?" Josh omuz silkti. "Benim için eve bakacak. Gelecek yıl döndüğümde geri taşınacağım, bu yüzden bunu yapması gayet mantıklı."

"Saçmalık. Bana göz kulak olmasını istiyorsun."

"Bu da bonusu olacak tabii." Josh'ın yüzü yumuşadı. "Ben burada yokken etrafta güvenebileceğin birinin olmasından zarar gelmez, özellikle de Liam'la yaşananlardan sonra."

Eski sevgilimin adını duyunca yüzümü buruşturdum. Bir buçuk ay önce onu beni aldatırken yakaladığımdan beri Liam telefonumu rahat bırakmıyordu. Hatta birkaç kez, çalıştığım galeriye gelip benden bir şans daha istemişti. Ayrılmamıza üzülmemiştim. Birkaç aydır çıkıyorduk ve ona âşık falan değildim ama o olay, tüm güvensizliklerimi yüzeye çıkarmıştı. Josh, Liam'ın kontrolden çıkmasından endişelenmiyordu ancak dürüst olmak gerekirse, eski sevgilim Brooks Brothers giyen ve polo oynayan bir vakıf fonu bebeğinden

daha fazlası değildi. Mükemmel bir şekilde jölelenmiş saçlarını mahvedecek bir şey yapacağından şüpheliydim.

Fiziksel güvenliğimden endişe etmekten çok, onunla çıktığım için utanmakla meşguldüm.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Josh'ın kolunu omzumdan çektim. Bunca zamandır bizi görmezden gelerek telefonuna bakan Alex'e, "Nakliye şirketini ara ve iptal et," dedim. "Buraya taşınmana gerek yok. DC'de yapacak işlerin yok mu senin?"

"DC buraya yirmi dakika uzaklıkta," dedi başını telefonundan kaldırmadan.

Jules, "Haberin olsun, ben kesinlikle senin taşınmandan yanayım," dedi. *Hain.* "Çimleri gömleksiz mi biçiyorsun? Eğer öyle yapmıyorsan, bunu şiddetle tavsiye ederim."

Alex ve Josh aynı anda kaşlarını çattı.

"Sen." Josh parmağını ona doğrulttu. "Ben yokken maskaralık yapma."

"Hayatımda söz sahibi olduğunu düşünmen çok tatlı."

"Hayatınla ne yaptığın umurumda değil. Beni sadece Ava'yı da o aptalca planlarına sürüklemen ilgilendiriyor."

"Flaş haber: Ava'nın hayatında da söz sahibi değilsin. O yetişkin bir birey."

"O benim kız kardeşim-"

"Benim de en iyi arkadaşım-"

"Onu neredeyse tutuklattığın zamanı hatırlıy-"

"Onu artık aşsan diyorum. Üç yıl önceyd-"

"Millet!" Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Josh ve Jules ile uğraşmak, çocuklarla uğraşmak gibiydi. "Tartış-

mayı kesin. Josh, hayatımı kontrol etmeye çalışmayı bırak. Jules, sen de onu kışkırtmayı bırak."

Josh kollarını göğsünde çaprazladı. "Abin olarak, seni korumak ve burada olmadığım zamanlarda benim yerime birini atamak benim görevim."

Onunla büyümüştüm, yüzündeki o ifadeyi tanıyordum. Bundan caymayacaktı.

"Yani senin yerini Alex mi dolduracak?" diyerek teslim olmuş bir tonda sordum.

Alex buz gibi bir sesle, "Ben kimsenin yerini doldurmaya gelmedim," dedi. "Aptalca bir şey yapmazsan sorun çıkmaz."

İnleyip ellerimle yüzümü kapattım.

Bu gerçekten uzun bir yıl olacaktı.

BÖLÜM 4

İKİ GÜN SONRA, JOSH ORTA AMERİKA'DAYDI VE Alex'in taşınması bitmişti. Nakliyecilerin yan taraftaki eve dev boyutlarda bir düz ekran televizyon ve çeşitli boyutlarda kutular taşımasını izlemiştim. Alex'in Aston Martin'ini artık her gün görüyordum.

Oturup üzülmek bana pek iyi gelmeyeceğinden hayatın bana verdiği limonlarla limonata yapmaya karar verdim.

Galeri yaz boyunca salı günleri kapalıydı ve planlanmış bir çekimim yoktu, bu yüzden de öğleden sonrayı benim imzam olan o kırmızı, kadife kurabiyelerimden pişirerek geçirdim.

Alex'in arabasının kendine has kükremesinin hemen ardından bir kapının çarpma sesini duyduğumda, kurabiyeleri sevimli küçük bir sepete koymayı yeni bitirmiştim.

Kahretsin. Tamam, hazırdım. Hazırdım.

Terli avuçlarımı uyluklarımın kenarlarına sildim. Tam aşkına, adama kurabiye götürecektim için gergin olmamalıydım. Alex son sekiz yıldır her Şükran Günü'nde masamıza oturuyordu, tüm parası ve yakışıklılığına rağmen o bir insandı. Korkunç bir insandı ama yine de insandı.

Ayrıca bana göz kulak olması gerekiyordu ve kafamı koparırsa bunu yapamazdı, değil mi?

Bu güvenceyi aklımda tutarak sepeti, anahtarlarımı ve telefonumu alıp evinin yolunu tuttum. Şükürler olsun ki Jules hukuk stajındaydı. Eğer onun Alex'in ne kadar seksi olduğu hakkındaki konuşmasını bir kez daha duymak zorunda kalsaydım çığlık atardım.

Bir yanım bunu, beni kızdırmak için yaptığını düşünüyordu ama başka bir yanım da onunla gerçekten ilgileniyor olmasından endişeleniyordu. En iyi arkadaşım, abimin en iyi arkadaşıyla takılırsa, bu durum benim hiç ilgimi çekmeyen bir yılan hikâyesine dönerdi.

Zili çalıp Alex'in kapıyı açmasını beklerken çıldırmış kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Sepeti kapının önüne bırakıp eve koşmak istiyordum ama bu korkaklık olurdu ve ben bir korkak değildim. Yani, çoğu zaman.

Bir dakika geçti.

Kapı zilini tekrar çaldım.

En sonunda, gittikçe yaklaşan ayak sesleri duydum ve kapı açıldığında kendimi Alex'le yüz yüze buldum. Ceketini çıkarmıştı fakat onun dışındaki tüm iş kıyafetleri hâlâ üstündeydi: beyaz bir Thomas Pink gömleği, Armani pantolon, ayakkabılar ve mavi renkli Brioni kravat.

Kısılan gözleri saçlarımda (yukarıda topuz yapmıştım), yüzümde (tenim hiçbir neden olmaksızın güneşte kavrulmuş kumlar kadar sıcaktı) ve kıyafetlerimde (en sevdiğim atlet ve şort takımımı giymiştim) gezindikten sonra elimdeki sepette durdu. İfadesi tüm bu zaman boyunca anlaşılmaz bir haldeydi.

"Bunlar senin için." Sepeti ona doğru uzattım. Ardından, "Kurabiye," diye ekledim gereksiz bir şekilde. Off... onun da gözleri vardı ve elimdekilerin kurabiye olduğunu kendisi de görebiliyordu. "Mahalleye hoş geldin hediyesi."

"Mahalleye hoş geldin hediyesi," diye tekrarladı.

"Evet. Yeni... geldiğin için. Mahalleye yani." Bir aptal gibi konuşuyordum. "Benim senin burada olmanı istememden çok daha fazla burada olmak istemediğini biliyorum..." *Kahretsin, bu kulağa* çok saçma gelmişti. "Fakat madem komşu olduk, o zaman ateşkes ilan etmeliyiz."

Alex tek kaşını kaldırdı. "Bir ateşkese gerek olduğunun farkında değildim. Savaşta değiliz."

"Evet, ama..." Sinirli bir nefes verdim. Bunu zorlaştırmasa *olmazdı*! "Nazik olmaya çalışıyorum, tamam mı? Bir yıl boyunca birbirimize bağlı olacağız, bu yüzden hayatımızı kolaylaştırmak istiyorum. Kahrolası kurabiyeleri al. Yiyebilir, atabilir veya onlarla evcil yılanın Nagini'yi besleyebilirsin işte."

Ağzı seğirdi. "Az önce beni Voldemort'la mı kıyasladın?"

"Ne? Hayır!" *Belki.* "Yılanı örnek vermek için söyledim. Tüylü evcil hayvanı olacak birine benzemiyorsun."

"Bu konuda haklısın. Ama yılanım da yok." Sepeti elimden aldı. "Teşekkürler."

Gözlerimi kırpıştırdım. Sonra tekrar kırpıştırdım. Alex Volkov bana *teşekkür* mü etmişti? Kurabiyeleri alıp kapıyı suratıma kapatmasını beklemiştim. Bugüne kadar bana hiçbir şey için teşekkür etmemişti.

Belki bir keresinde yemekte ona patates püresi verdiğimde de etmişti ancak o zaman sarhoştum, bu yüzden hatıralarım pusluydu.

"İçeri gelmek ister misin?" diye eklediğinde hâlâ şoktan kıpırdayamaz bir haldeydim.

Bu bir rüyaydı. Bir rüya olmalıydı. Çünkü Alex'in beni gerçek hayatta evine davet etmesi, ikinci dereceden bir denklemi zihinden çözebilme ihtimalimden bile daha düşüktü.

Kendimi çimdikledim. *Off.* Tamam, rüya değildi. Sadece inanılmaz derecede gerçeküstü bir tesadüftü.

Acaba uzaylılar Alex eve dönerken onu kaçırmış ve yerine de daha nazik, daha medeni olan bir sahtekâr koymuş olabilirler mi diye merak ettim.

Sonunda, "Elbette," demeyi başardım çünkü kahretsin, merak ediyordum. Daha önce Alex'in evine hiç girmemiştim ve onun Josh'ın evine ne yaptığını merak ediyordum.

İki gün önce taşınmıştı, o yüzden etrafta dolaşan başıboş kutular görmeyi beklesem de her şey o kadar yerli yerindeydi ki sanki yıllardır burada yaşıyormuş gibi görünüyordu. Şık, gri bir kanepe ve seksen inçlik düz ekran bir televizyon oturma odasına hâkim olmuştu. Alçak, beyaz renkli lake sehpa, endüstriyel şıklıkta lambalar ve Josh'ın soyut tablo-

suyla oda vurgulanıyordu. Mutfakta bir espresso makinesi, yemek odasında da beyaz minderli sandalyelerin olduğu camlı bir masa gözüme çarptı. Fakat anlatılacak daha fazla mobilya yoktu. Josh'ın kitaplar, spor malzemeleri ve seyahatlerinden topladığı eşyalardan oluşan dağınık ama rahat dizaynından çok farklıydı.

"Demek bir minimalistsin, ha?" Patlayan bir beyne benzeyen ancak muhtemelen aylık kiramdan daha pahalı olan garip, metal bir heykeli inceledim.

"Kullanmadığım ve hoşlanmadığım eşyaları biriktirmenin bir anlamı yok." Alex kurabiyeleri sehpanın üzerine koyup köşedeki küçük bar sehpasına doğru yürüdü. "İçki?"

"Hayır, teşekkürler." Ne yapacağımı veya ne diyeceğimi bilemeyerek koltuğa oturdum.

Kendine bir bardak viski doldurup karşıma oturdu ama yeterince uzak değildi. Parfümünün kokusunu alabiliyordum, biraz baharat içeren odunsu ve pahalı kokan bir şeydi. O kadar hoştu ki yüzümü boynuna gömmek istedim. Tabii onun buna pek sıcak bakacağını sanmıyordum.

"Rahat ol," dedi umursamaz bir alaycılıkla. "Isırmam."

"Rahatım."

"Parmak boğumların bembeyaz."

Aşağıya bakınca kanepenin kenarlarını ne kadar sıkı kavradığımı fark ettim, öyle ki parmak boğumlarım gerçekten de bembeyaz olmuştu.

"Dekorasyonunu beğendim." Suratımı ekşittim. *Klişe laflar etmeye devam et, Ava.* "Fakat hiç fotoğraf yok." Aslında kişisel hiçbir eşya görmüyordum, gerçek bir evden ziyade galeride sergilenen bir model ev gibiydi.

"Neden fotoğraflara ihtiyacım olsun ki?"

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. Muhtemelen yapmıyordu. Birkaç gün önce, arabasındaki o sohbetin dışında Alex'in şaka yaptığını hiç görmemiştim.

"Anılar için," dedim, sanki küçük bir çocuğa basit bir kavramı açıklıyordum. "İnsanları ve olayları hatırlamak için?"

"Bunun için fotoğraflara ihtiyacım yok. Anılar burada." Alex alnının kenarına dokundu.

"Herkesin anıları silinir. Fotoğraflarsa hep burada kalır." En azından dijital olanlar.

"Benim silinmez." Boş bardağını sehpanın üzerine koydu, gözleri kararmıştı. "Üstün bir hafızaya sahibim."

Homurdanmama engel olamadım. "Birileri kendini fazla beğeniyor."

Bu bana bir gülümsemenin sadece gölgesini kazandırdı. "Övünmüyorum. Hipertimezi, bir başka adıyla HSAM*'e sahibim. Üstün otobiyografik hafıza. İstiyorsan araştır."

Duraksadım. Bunu beklemiyordum. "Fotografik hafızan mı var?"

"Hayır, onlar farklı. Fotografik hafızaya sahip kişiler, kısa bir süre gözlemledikleri bir sahnenin ayrıntılarını hatırlarlar. HSAM'li kişilerse yaşamlarıyla ilgili hemen hemen her şeyi hatırlarlar. Her konuşmayı, her ayrıntıyı, her duyguyu." Alex'in yeşim rengi gözleri karanlık ve kederli zümrütlere dönüşmüştü. "İsteseler de istemeseler de."

* Hipertimezi, hipertimestik sendrom ya da son derece üstün otobiyografik bellek (highly superior autobiographical memory); son derece nadir görülen bir nöropsikolojik durumdur. (ç.n.)

"Josh bundan hiç bahsetmedi." Hem de hiç. İmasını bile etmemişti. Üstelik on yıla yakın bir süredir arkadaştılar.

"Josh sana her şeyi anlatmıyor."

Hipertimeziyi hiç duymamıştım. Kulağa bilimkurgu filmlerinden fırlamış, fantastik bir şey gibi geliyordu ama Alex'in sesindeki gerçeği duymuştum. Her şeyi hatırlamak nasıl olurdu acaba?

Kalp atışlarım hızlandı.

Harika olurdu. Ve de korkunç. Çünkü gözlerimin önünde oluyormuş gibi canlı bir şekilde kalbime yakın tutmak istediğim anılar varken, unutulup gitmesini tercih ettiğim anılar da vardı. Korkunç olayların, zamanla geçmişten gelen kısık fısıltılar haline dönüşeceğini ve eninde sonunda ortadan kalkacağını bilmenin getirdiği o güvenliğe sahip olmadığımı hayal bile edemiyordum. Zaten anılarım o kadar çarpıktı ki, dokuz yaşımdan öncesini yani hayatımın en korkunç olaylarının gerçekleştiği zamanları hiç hatırlamıyordum.

"Nasıl bir şey?" diye fısıldadım.

İkimiz bir aradayken ne kadar da ironiktik: Ben, neredeyse hiçbir şey hatırlamayan kız ve Alex, her şeyi hatırlayan adam.

Alex bana doğru eğilirken yapabildiğim tek şey, geri çekilmemek oldu. Çok yakındı, çok karşı konulmazdı, çok fazlaydı.

"Hayatını gözlerinin önünde oynayan bir film gibi izliyorsun," dedi sessizce. "Bazen bir dram filmi oluyor. Kimi zamansa korku."

Havadaki gerginlik nabız gibi atıyordu. O kadar çok

terliyordum ki bluzum tenime yapışmıştı. "Komedi ya da romantizm olmuyor mu?" Şaka yapmaya çalışırken sesim öyle nefes nefese çıkmıştı ki kulağa flörtöz bir tafmış gibi gelmişti.

Alex'in gözleri parladı. Uzakta bir yerde bir araba korna çalıyordu. Göğüslerimin arasından bir ter damlası süzüldü ve dudaklarına alaycı bir gülümseme dokunmadan önce bakışlarının kısa bir süre o tere odaklandığını gördüm. "Eve git, Ava. Beladan uzak dur."

Aklımı toplayıp kanepeden ayrılmam bir dakikamı aldı. Ve bunu yaptığımda oradan neredeyse kaçıverdim. Kalbim çarpıyor, dizlerim titriyordu. Alex'le her karşılaşmam, ne kadar küçük olursa olsun beni geriyordu.

Gergindim, evet. Biraz da korkmuştum.

Yine de kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

BÖLÜM 5

Alex

CANSIZ MANKENİN YÜZÜNE YUMRUĞUMU GEÇİRDİM ve temasla birlikte kolumu sarsan acının keyfini çıkardım. Kaslarım yanıyor, alnımdan gözlerime sürekli ter damlayıp görüşümü bulanıklaştırıyordu ancak durmadım. Bunu o kadar çok yapmıştım ki yumruklarımın isabet etmesi için gözlerimi açmama bile gerek yoktu.

Ter ve şiddet kokusu havayı kirletmişti. Hayatımın diğer tüm alanlarında özenle dizginlediğim öfkeyi serbest bıraktığım tek yer burasıydı. Krav Maga eğitimine on yıl önce, kendimi savunmak için başlamıştım. O zamandan beri bu spor benim arındığım, kutsal alanım olmuştu.

Mankeni yumruklamayı bitirdiğimde vücudum ağrı ve ter içindeydi. Yüzümdeki teri silip bir yudum su içtim. İş resmen canıma okuyordu ve yeniden odaklanabilmek için bu rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Antrenman merkezinin sahibi ve DC'ye taşındığımdan beri benim kişisel eğitmenim olan Ralph, düz bir sesle "Umarım sinirini atmışsındır." dedi. Ralph kısa boylu olsa da sağlam bir adamdı. Bir dövüşçünün güçlü yapısıyla sert bir yüz ifadesine sahipti ancak içten içe tam bir oyuncak ayı gibiydi. Ona ya da bir başkasına bunu söylersem canıma okurdu. "Harper'la kan davan varmış gibi görünüyordun."

Ralph, tüm eğitim mankenlerine televizyon karakterlerinin veya gerçek hayatta sevmediği insanların isimlerini verirdi.

"Boktan bir haftaydı." Özel antrenman stüdyosunda yalnızdık, bu yüzden normalde yapamayacağım kadar özgürce konuşuyordum. Josh'ın dışında, gerçek bir arkadaş olarak gördüğüm tek kişi Ralph'ti. "Şu anda gerçek bir antrenman yapabilirim."

Mankenler pratik yapmak için iyi olsa da Krav Maga'nın göğüs göğse yapılan bir dövüş sanatı olmasının bir nedeni vardı. Her şey seninle rakibin arasındaki etkileşim ve hızlı tepki vermekle ilgiliydi. Rakibiniz cansız bir nesneyse bunu yapamazdınız.

"Olur, yapalım hadi. Ama yedide bitirmeliyiz. Süreyi aşamayız. Yeni bir sınıf geliyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sınıf mı?"

KM Akademisi, orta ve ileri düzey uygulayıcılara yönelikti, ayrıca birebir veya küçük gruplar halindeki kişilere özel dersler veriyordu. Diğer merkezlerin çoğunun yaptığı gibi büyük sınıfları olmuyordu. Ralph omuz silkti. "Evet. Merkezi yeni başlayanlara da açıyoruz. Şimdilik sadece bir

sınıf olacak sonra nasıl gittiğine bakacağız. Missy, ben kabul edene kadar başımın etini yedi, insanların nefsi müdafaa için bu dövüş sanatını öğrenmek isteyeceğini ve şehirdeki en iyi eğitmenlere sahip olduğumuzu söyledi."

Ardından bir kahkaha patlattı. "Otuz yıllık evlilik. Egomu nasıl okşayacağını biliyor. Böylece sınıfı açtık."

"Kâr getirisi de iyi olacaktır." KMA'nın bu alanda çok az rakibi vardı. Fiyatları karşılayabilecek bir sürü şehirli genç profesyonelin yanı sıra, eğitim için verilen dersler için de muhtemelen çok fazla talep vardı.

Ralph'in gözleri parladı. "O da var."

Sudan bir yudum daha aldım, beynim dönüyordu. *Başlangıç dersleri...*

Ava için iyi bir fikir olabilirdi. Aslında erkek ya da kadın, herkes için iyi olurdu. Öz savunma, asla kullanmak istemeyeceğiniz bir beceriydi; ancak kullanmanız gerektiğinde yaşam ve ölüm arasındaki farkı belirleyebilirdi. Biber gazı sizi sadece bir yere kadar götürürdü.

Ralph ile seansımıza başlamadan önce Ava'ya kısa bir mesaj gönderdim.

Bebek bakıcılığı yapmaktan hâlâ mutlu değildim ama Ava ve ben geçen hafta "ateşkes" -onun lafıydı, benim değil- ilan etmiştik. Ayrıca bir şey için söz verdiğimde, sözüme yüzde yüz bağlı kalırdım. Yarım yamalak yapmaz ya da uzaktan ilgilenmezdim.

Josh'a kız kardeşine bakacağıma söz vermiştim ve bunu yapacaktım. Onu savunma derslerine yazdıracak, evinin boktan alarm sistemini yenileyecek -güvenlik şirketi yeni

sistemi kurmak için onu sabah yedide uyandırdığında bir kriz geçirse de atlatmıştı- ve bunun için başka ne gerekiyorsa yapacaktım. Ava beladan ne kadar uzak dururse onun için o kadar az endişelenmem gerekirdi. Böylece işime daha çok odaklanıp bir intikam planı yapabilirdim.

Yine de o kırmızı kadife kurabiyelerden biraz daha olsa fena olmazdı. Lezzetliydiler.

Özellikle de onları geçen seferki gibi minicik şortu ve kolsuz bluzuyla getirse hiç laf etmezdim. Bronz tenindeki göğüs dekoltesine doğru akan ter damlasının davetsiz görüntüsü zihnimde canlanıyordu.

Ralph mideme bir yumruk indirdiğinde homurdandım. Siktir. Düşüncelerimin dağılmasına izin verdiğim için bunu hak etmiştim.

Ava Chen'in göğüs dekoltesiyle ilgili tüm düşünceleri kafamdan atarak çenemi kaldırdım ve yeniden seansa odaklandım.

Bir saat sonra, uzuvlarım jöleye dönmüş durumdaydı. Hatta vücudumda birkaç çürük oluşmaya bile başlamıştı.

Yüzümü buruşturdum. Özel stüdyonun kapalı kapısından alçak sesler süzülmeye başlarken bedenimi gerdim.

"Geldiler herhalde." Ralph omzuma vurdu. "İyi seanslı. Hatta bir gün beni yenebilirsin, şansın yaver giderse tabii."

Gülümsedim. "Siktir git. İstesem seni şimdi de yenebilirim."

Bir keresinde bunu yapmaya çok yaklaşmıştım fakat bir yanım en iyi olmadığım gerçeğini seviyordu, henüz tabii. Bu, bana ulaşmam için çabalamam gereken bir hedef veriyordu. Ama ben kazanırdım. Her zaman kazanırdım.

Ralph'in kahkahası ter kokan boşlukta gök gürültüsü gibi gürledi. "Sen öyle sanmaya devam et evlat. Salı günü görüşürüz."

Ralph salondan çıktıktan sonra yeni mesaj var mı diye telefonuma baktım.

Yoktu.

Hafifçe kaşlarımı çattım. Ava'ya neredeyse bir saat önce mesaj atmıştım ve yapması gereken bir fotoğraf çekimi olmadığı sürece aşırı hızlı cevap verirdi. Bugün çekimi yoktu. Biliyordum çünkü her çekimini bana yer, müşteri adları ve iletişim bilgileriyle birlikte söyleyeceğine söz verdirtmiştim. Müşterilerinin geçmişini her zaman çekimden önce kontrol ediyordum. Dışarısı deli insanlarla doluydu.

Bir mesaj daha gönderdim ve bekledim.

Hiçbir şey gelmedi.

Aradım. Açmadı.

Ya telefonunu sessize almıştı -ona asla yapmamasını söylediğim bir şeydi bu- ya da başı beladaydı.

Kan. Her yerdeydi.

Ellerimde. Kıyafetlerimde.

Kalp atışlarım hızlandı. Boynumdaki tanıdık ilmek sıkıldı.

Geçmişimdeki kırmızı lekeler kaybolana kadar gözlerimi sımsıkı kapadım. Farklı bir güne, farklı bir hatıraya, on altı yaşında aldığım ilk Krav Maga dersine katıldığım güne odaklandım.

Gözlerimi tekrar açtığımda öfkeyle karışık endişe midemde bir blok halinde birleşmişti. Antrenman kıyafetleri-

mi değiştirme zahmetine bile girmeden çıkıp Ava'nın evinin yolunu tuttum.

"Orada olsan iyi edersin," diye mırıldandım. Dupont Circle'da önümü kesmeye çalışan bir Mercedes'i engelleyip arabanın önünden döndüm. Aşırı titiz bir avukat tipi olan sürücü bana ters ters baktı ama umurumda değildi.

Araba kullanamıyorsan, yoldan çekil.

Ava'nın evine vardığımda ondan hâlâ cevap gelmemişti ve şakağımdaki bir kas tehlikeli bir şekilde atıyordu.

Eğer beni görmezden geliyorsa, başı gerçekten beladaydı.

Ama eğer yaralandıysa, bunu yapan kişiyi yerin iki metre altına gömerdim. Parçalar halinde.

Jules kapıyı açtığında selam vermeyi es geçip, "O nerede?" diye sordum.

Masumca bakarak, "Kim?" diye sordu. Aptal değildim. Jules Ambrose, tanıdığım en tehlikeli kadınlardan biriydi. Onun görünüşü ve flört etme şekli yüzünden bunun aksini düşünen herkes birer aptaldı.

"Ava," diye hırladım. "Telefonuna cevap vermiyor."

"Belki meşguldür."

"Benimle uğraşma, Jules. Başı belada olabilir. Senin patronunu tanıyorum. Tek kelimemle stajını bitirebilirim."

Araştırmamı Ava'nın bütün en yakın arkadaşları üzerinde de yapmıştım. Jules hukuk öğrencisiydi. Bir öğrencinin üçüncü ve son sınıf arasında yaptığı staj ise, rekabetçi bir hukuk fakültesine kabul edilmek için çok önemliydi.

Tüm o cilveli hali kayboluverdi. Gözlerini kısmıştı. "Beni tehdit etme."

"Oyun oynama."

Bir dakika boyunca birbirimize baktık, Jules pes edene kadar o değerli saniyeler geçip gitti. "Başı belada değil, tamam mı? Bir arkadaşıyla birlikte. Dediğim gibi, muhtemelen meşguldür. Her dakika telefonuna bakan biri değil o."

"Adres."

"Seksisin ama zorba pisliğin teki olabiliyorsun."

"*Adres*."

Jules iç çekti. "Sadece seninle gelirsem söylerim. Aptalca bir şey yapmadığından emin olmalıyım."

Arabama giden yolu çoktan yarılamıştım bile.

Beş dakika sonra hızla DC'ye dönüyorduk. Josh döndüğünde tüm gaz giderlerimi sırf bu duruma garezim yüzünden ona ödetecektim.

"Neden bu kadar endişelisin? Ava'nın özel bir hayatı var, o bir köpek değil. Her çağırdığında koşup yanına gelemez." Kırmızı ışıkta durduğumuzda Jules siperlik aynasını indirip rujunu tazeledi.

"Sense onun en iyi arkadaşı olduğunu iddia eden birine göre yeterince endişeli değilsin." Sinirden midem kasıldı. "Hangi durumlarda bir mesaj veya arama aldıktan sonra birkaç dakika içinde cevap vermiyor?"

"Ah, banyodayken. Dersteyken. İşteyken. Uyuyorken. Duştayken. Bir fotoğraf-"

"Neredeyse bir saat oldu," diye çıkıştım.

Jules omuz silkti. "Belki de seks yapıyordur."

Cennette bir kas atın. Jules'un hangi versiyonunun daha kötü olduğundan emin değildim. Beni her zaman üstsüz bir şekilde çimleri biçmeye ikna etmeye çalışan versiyonu mu, yoksa beni tuzağa düşürmekten zevk alan versiyonu mu?

Ava neden diğer arkadaşlarından biriyle yaşayamıyordu ki? Stella daha uzlaşmacı görünüyordu ve Bridget ise yetişme şekli göz önüne alındığında Jules'un söylediği türden şeyleri asla söylemezdi.

Ama hayır, bu kızıl saçlı belayla sıkışıp kalmıştım. Josh'un ondan her zaman şikâyet etmesine şaşmamalıydı.

"Bir arkadaşıyla birlikte olduğunu söyledin." Söz konusu arkadaşın evinin bulunduğu sokağa girip arabayı park ettim.

"*Erkek* olan bir arkadaşıyla." Mutlu bir gülümsemeyle emniyet kemerini çözdü. "Gezi ve sohbet için teşekkürler. Çok... aydınlatıcıydı."

Ona ne demek istediğini sorma zahmetine bile girmedim. Bana her zaman bir sürü saçmalık yutturmaya çalışırdı.

Jules hiç keyfini bozmadan hareket ederken arabadan indim ve sabırsızca ön kapıyı yumrukladım.

Bir dakika sonra kapı açıldı, Jules ile beni görünce yüzünde bir şaşkınlık beliren sıska, gözlüklü bir adam ortaya çıktı. "Buyurun?"

"Ava nerede?"

"Yukarıda ama siz ki-"

Adamı omzumla itip geçtim, onun en fazla yetmiş iki kilo olduğunu düşünürsek bu hiç de zor olmamıştı.

"Hey, oraya gidemezsin!" diye bağırdı. "Bir şeyin ortasındalar."

Sikerler. Böyle. İşi. Eğer Ava seks yapıyorsa -bu düşünceyle şakaklarımın ardında tehlikeli bir zonklama başlamıştı- bu onları bölmem için daha çok neden verirdi bana. Azgın üniversite çocukları, var olan en tehlikeli yaratıklardan biriydi.

Eski sevgilisiyle tekrar bir araya gelip gelmediğini merak ettim. Josh, o pisliğin onu aldattığından bahsetmişti. Ava ona çok kötü davranan birine dönecek birine benzemiyordu ama Bayan Gün Işığı'ndan her şey beklenirdi. O yufka yüreği bir gün başını belaya sokacaktı.

İkinci kata ulaştığımda onun hangi odada olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu. Koridorun sonundaki yarı açık kapıdan sesler geliyordu. Jules ve Gözlüklü hemen arkamda basamakları aceleyle çıkıyorlardı. Adam çoktan burada olmama rağmen hâlâ burada olmamam gerektiğiyle ilgili laf ediyordu.

İnsanların nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğini bilmiyordum. Çoğu insan aptaldı.

Kapıyı sonuna kadar açtım ve dondum.

Yaptıkları seks değildi. Daha kötüsüydü.

Ava, odanın ortasında hayal gücüne çok az yer bırakan minicik, dantelli ve siyah bir gecelikle duruyordu. Bir kamera tutan, sarı saçlarını havaya dikmiş bir adamın yanına sokulmuştu. Kameranın ekranına bakarak fısıldıyor ve gülüşüyorlardı. Baş başa yaptıkları konuşmaya o kadar dalmışlardı ki birilerinin geldiğini fark etmemişlerdi bile.

Şakağım daha sert zonkladı.

"Ne..." Sesim bir kamçı gibi havayı delip geçti. "...oluyor burada böyle?"

Bu bir soru değildi. Neler olduğunu biliyordum. Düzenek, buruşuk yatak, Ava'nın kıyafeti... bir fotoğraf çekiminin ortasındaydılar. Ava'nın model olduğu bir fotoğraf çekiminin. Üzerindeki, *Playboy* dergisinden başka bir yerde görülmeyecek gecelikle birlikte.

Ava'nın giydiği askılı parça, gerekli yerlerini zar zor kapatıyordu. Boyundan bağlamalıydı, omuzları geceliğin ön kısmından göbek deliğine kadar açıktı. Yüksek belin alt kısmı bacaklarını ve kıçının çoğunu çıplak bırakmıştı. Ayrıca geceliğin şeffaf siyah danteli, göğüsleriyle bacaklarının arası haricindeki tüm kısımları örtmekten çok ortaya çıkarmaya yarıyordu.

Onu hiç böyle görmemiştim. Sadece kıyafet olarak değil; her şeyiyle. Genellikle düz olan ama şimdi sırtından aşağıya tatlı dalgalar halinde dökülen siyah saçlarıyla, dumanlı gözleri ve parlak kırmızıya boyanmış dudaklarıyla, sonsuza dek beynime kazınacak olan altınımsı teni ve kıvrımlarıyla.

Rahatsız edici bir şehvet -Tanrı aşkına, en yakın arkadaşımın kız kardeşiydi o- ve diğer erkeklerin onu böyle görmesine karşı duyduğum açıklanamaz bir öfke arasında sıkışıp kalmıştım.

Ava beni fark ettiğinde gözleri kocaman oldu. "Alex? Burada ne yapıyorsun?"

Gözlüklü nefes nefese, "Onu durdurmaya çalıştım," diye

sahtıdı. Zayıflığın, zindeliğe eşit olmadığının canlı bir kanıtıydı.

"Senin için burada bebeğim." Jules kapıya yaslanmıştı, kehribar rengi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bu arada çok seksi görünüyorsun. Fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum."

"*Fotoğrafları* görmeyeceksin," diye seslendim. "*Kimse* fotoğrafları görmeyecek." Yataktaki battaniyeyi çektim ve Ava'nın omuzlarına sararak onu örttüm. "Gidiyoruz. Hemen şimdi. Ayrıca şu sarışın da çektiği her fotoğrafı siliyor."

Ava'nın ağzı bir karış açıldı. "Hayır, ben gitmiyorum ve yine hayır, o da fotoğraflarımı silmiyor. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Battaniyeyi yere atıp çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Sen benim babam ya da abim değilsin. Öyle olsaydın bile boş zamanlarımda ne yaptığım konusunda hiçbir söz hakkın olmazdı."

"Yarı çıplak fotoğraflarını çekiyor," diye çıkıştım. "Sızdırılırlarsa bunların ne kadar yıkıcı olabileceğini biliyor musunuz? Ya gelecekteki bir işverenin onları görürse?"

"Bunun için ben gönüllü oldum," diye tersledi. "Buna yatak odası fotoğrafçılığı deniyor. Sanatsal bir şey. İnsanlar bunu *her zaman* yapıyor. Ona her şeyimi bir porno sitesi için gösteriyor değilim. Hem sen burada olduğumu nasıl bildin?"

"Ups," dedi Jules arkamızdan. Sesi hiç üzgün değildi.

"Bunun için..." Kanım son raddeye kadar kaynamıştı. "Giyinik. Olsan. Da. Olur."

"Ha-yır." Ava'nın bakışları yoğunlaşırken hayır kelimesini iki kelimeymiş gibi uzatarak söylemişti.

"Hey dostum, kötü bir niyetim yok." Sarışın gergin bir kahkaha attı. "Dediği gibi, bu sanatsal bir şey. Yüzü gölgede kalacak ve tüm pozları, fotoğraflardakinin o olduğunu kimsenin anlayamayacağı şekilde düzenleyeceğim. Bu fotoğraflara sadece portfolyom için ihtiyacım... Ne yapıyorsun?" Kamerayı elinden kapıp fotoğrafları silmeye başladığımda itiraz eden bir ses çıkardı ama ona ölümcül bir bakış attığımda sustu.

"Dur! Saçmalıyorsun." Ava, nafile bir çabayla kamerayı almaya çalıştı. "Bu fotoğrafları çekmenin ne kadar sürdüğünü biliyor musun? *Dursana*. Sen..." Kolumu çekiştirdi ama yerinden oynatamadı bile. "Aşırıya..." Bir başka çekiş ve aynı sonuç. "Kaçıyorsun!"

"Seni koruyorum çünkü bunu kendi başına yapamadığın çok açık."

Onun yatakta yatarken ateşli bir şekilde kameraya baktığı fotoğraflarını gördüğümde ruh halim daha da karardı. O ve Sarışın bunu ne kadar süredir tek başlarına yapıyordu? Tüm bu süre boyunca adamın aklından neler geçtiğini anlamak için bir dâhi olmaya gerek yoktu. Kanlı canlı herhangi bir adamın aklından geçecek şeyle aynıydı bu. Seks.

Sarışın'ın gözlerinin şimdiye kadar biraz keyif yaptığını umdum; çünkü o gözleri kaybedebilirdi.

Ava bir süre geri çekildi, sonra beni hazırlıksız yakalamak için beceriksiz bir şekilde gizlenerek kameraya doğru hamle yaptı. Bunu bekliyordum, yine de o lanet olası bir örümcek maymunu gibi üzerime çullanırken çarpmasının

etkisiyle homurdandım. Göğüsleri koluma sürtünüyor ve saçları tenimi gıdıklıyordu.

Bu temasla birlikte kanım kaynadı.

O kadar yakındı ki nefesinin yumuşak soluklar halinde çıktığını duyabiliyordum. Göğsünün nasıl inip kalktığını ya da benimkine değen teninin ne kadar pürüzsüz olduğunu fark etmemeye çalıştım. Aklımda yeri olmayan, tehlikeli ve çarpık düşüncelerdi bunlar. Hem şu an için hem de sonsuza dek.

"Geri ver," diye emretti.

Bana emir verebileceğini düşünmesi neredeyse sevimliydi.

"Hayır."

Ava gözlerini kıstı. "Eğer geri vermezsen, yemin ederim ki sokağa bu kılıkla çıkarım."

İçimden bir öfke dalgası daha geçti. "Bunu yapmazsın."

"Dene de gör."

Yüzlerimizin arasında santimler vardı. Sözlerimiz o kadar kısık çıkıyordu ki onları bizden başka kimse duyamazdı.

Yine de kulağına fısıldayabilmek için başımı eğdim. "Eğer bu kıyafetle bu odanın dışına bir adım atarsan, sadece bu kameradaki her fotoğrafı silmekle kalmaz; aynı zamanda 'arkadaşının' kariyerini, o Craigslist'te* saati beş dolara boktan vesikalık fotoğraflar çekmek zorunda kalana kadar mahvederim." Dudaklarıma buz gibi bir gülümseme dokundu. "Bunu istemezsin, değil mi?"

İnsanları tehdit etmenin iki yolu vardı. Doğrudan onlara

* Bir ilan sitesi.

saldırmak ya da değer verdikleri kişilere saldırmak. Ben her ikisini de yapmaktan çekinmezdim.

Ava'nın dudakları titredi. Olması gerektiği gibi bana inanmıştı çünkü her kelimemde ciddiydim. Ben bir senatör ya da lobi adamı değildim ama şok edici miktarda bir servete sahip olmak, şantaj materyallerinden oluşan kalın dosyalar ve yıllarca süren iletişim ağı bana, DC'deki payımın çok daha fazlasını vermişti. "Sen bir pisliksin."

"Evet, öyleyim ve bunu sakın unutma." Doğruldum. "Giyin."

Ava benimle tartışmadı ancak üstünü değiştirmek için koridorun karşısındaki banyoya girerken bana bir daha bakmayı reddetti.

Sarışın ve Gözlüklü, bana evlerine şeytanın ta kendisi sızmış gibi bir karış açık ağızlarla bakıyorlardı. Bu sırada Jules, yılın en eğlenceli filmini izliyormuş gibi sırıtıyordu.

Fotoğrafları silmeyi bitirince kamerayı tekrar Sarışın'ın eline tutuşturdum. "Bir daha asla, Ava'dan böyle bir şey yapmasını isteme." O korkudan sinmemeye çalışırken omuzlarının hafifçe sarsılmasının tadını çıkararak üzerine doğru yükseldim. "Eğer istersen, bunu öğrenirim. Ve sonrasında olacaklardan hiç hoşlanmazsın."

"Tamam," diye cıyakladı Sarışın.

Banyo kapısı açıldı. Ava yanımdan geçip Sarışın'a alçak sesle bir şeyler söyledi. Adam başıyla onayladı. Ava bir elini onun koluna koyduğunda çenem gerildi.

"Gidelim hadi." Kelimeler düşündüğümden daha keskin ve sert çıkmıştı.

Ava sonunda gözleri parlayarak bana baktı. "Hazır olduğumda gideceğiz."

Josh'ın bunca yıl boyunca onunla nasıl başa çıktığını bilmiyordum. Ben sadece iki haftada onu boğazlamak ister hale gelmiştim.

Sarışın'a başka bir şey mırıldandıktan sonra bana hiçbir şey söylemeden yanımdan geçti. Jules da sırıtmaya devam ederken onu takip etti.

Oradan ayrılmadan önce Sarışın'a son bir bakış attım.

Thayer'a geri dönerken arabaya sessizlik hâkimdi. Jules arka koltuğa oturmuş, telefonunun ekranına dokunup duruyordu. Buz gibi bir yüz ifadesi olan Ava ise gergin omuzlarıyla yolcu koltuğunda oturuyor, pencereden dışarı bakıyordu.

Sessizlik beni rahatsız etmezdi. Sessizlik için can atardım. Bu hayatta ardı arkası kesilmeyen, anlamsız konuşmalardan daha çok sinir bozucu bulduğum sadece birkaç şey vardı. Hava durumu, son moda şeyler, kimin kimden ayrıldığı... bunlar kimin umurundaydı ki?

Yine de bir şey, beni yolun yarısında radyoyu açmaya zorladı. Ama sesi o kadar kısmıştım ki neredeyse müziği duyamıyordum.

Son zamanların popüler rap parçalarından biri hafifçe çalarken, "Senin iyiliğin içindi," dedim.

Ava bedenini biraz daha uzağa çevirdi ve cevap vermedi.

Öyle olsun. İstediği kadar kızabilirdi. Pişman olduğum tek şey, Sarışın'ın kamerasını tamamen parçalayamamış olmaktı.

Küsmesi umurumda değildi. Birazcık bile.

BÖLÜM 6

Ava

JULES, DRAMATİK BİR ŞEKİLDE, "SONRA, bir daha asla Ava'dan böyle bir şey yapmasını isteme, yoksa seni ve tüm aileni öldürürüm' dedi," derken karamelli *mocha*sından bir yudum aldı.

"Hadi be!" Stella öne eğildi, gözleri kocaman açılmıştı. "Öyle dememiştir."

"Hayır, demedi." Jules'a onaylamayan bir bakış attım. "Abartmayı bırak."

"Sen nereden bileceksin ki? Banyodaydın," diye karşı çıktı. Kaşlarım daha da çatıldığında içini çekti. "İyi. Tam olarak bu kelimeleri söylemedi -en azından son kısmı- fakat genel fikir aynıydı. Owen'ı senden uzak durması için uyardı." Jules kızılcık çöreğinden bir parça koparıp ağzına attı.

"Zavallı Owen." Bakışlarımı dalgın dalgın masada gezdirirken içimdeki suçluluk duygusu kötü hissettiriyordu. Ju-

les. Stella, Bridget ve ben, her salı yaptığımız kahve sohbetimiz için Morning Roast'daydık, Jules da cumartesi günü Owen'ın evinde olanların abartılı bir anlatımıyla kızları eğlendiriyordu. "Keşke bu işe bulaşmasaydı. O saatler süren çekim boşa gitti."

Owen'la son bir buçuk yıldır galeri asistanı olarak hizmet ettiğim McCann Galerisi'nde birlikte çalışıyordum. Babam fotoğrafçılık kariyerime devam etmemi istemediğini hiçbir zaman açıkça söylememişti; ancak ekipmanlarımı almamda yardımcı olmayacağını açıkça belirtmişti. Öğrenim ücretimi ve okulla ilgili diğer masraflarımı ödese de yeni bir lens, kamera, hatta bir tripoda bile ihtiyacım olduğunda... Hepsini kendim alıyordum.

Onun dile getirmediği, bu onaylamama durumunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyordum. Öğrenci kredisi borcum olmadan mezun olacağım için çok şanslıydım ve çok çalışmaktan da korkmuyordum. Her ekipman parçasını kendi paramla almış olmam, onlara daha fazla değer vermemi sağlıyordu ve McCann'deki işimden gerçekten zevk alıyordum. Kuzeydoğudaki en prestijli fotoğraf galerilerinden biriydi ve iş arkadaşlarımı seviyordum fakat Alex'in yaptıklarından sonra, Owen'ın benimle daha fazla çalışmak isteyip istemeyeceğinden emin değildim.

Şimdi bile, Alex'in o zorba tavrını her hatırladığımda öfkeleniyordum.

Ortaya çıkıp bana böyle patronluk taslayacak cesareti olduğuna inanamıyordum. Arkadaşımı tehdit edip, onun bir...

hizmetçisi ya da çalışanıymışım gibi davranacak cesareti.... Josh bile bu kadar ileri gitmemişti.

Kaşığımı öfkeyle yoğurduma sapladım.

"İlginç bir anı kaçırmışım gibi görünüyor." Bridget iç çekti. "Bütün eğlenceli şeyler ben yokken oluyor."

Tüm bunlar olduğu sırada, o da Eldorra Prensesi'nin görevini yerine getirmek üzere, Eldorra'nın New York konsolosluğunda yapılan bir etkinliğe katılmakla meşguldü.

Bu tam olarak doğruydu. Küçük ama zengin bir Avrupa ülkesinin taht sıralamasında ikinci sırada gelen, hakiki, gerçek bir prensesti o. Öyle de görünüyordu. Altın rengi saçları, masmavi gözleri ve sahip olduğu zarif kemik yapısıyla, Grace Kelly'nin gençliğine benzetilebilirdi.

Bridget, Jules, Stella ve ben birinci sınıfta kendimizi aynı süitte bulduğumuz zaman onun kim olduğunu bilmiyordum. Ayrıca, bir prensesin kendine özel bir odasının olmasını beklerdim.

İşte Bridget'ın en güzel yanı buydu. İnanılmaz bir şekilde yetiştirilmesine rağmen, tanıdığım en duyarlı insanlardan biriydi. Hiçbir zaman üstünlük taslamamış, elinden geldiğince normal bir üniversite öğrencisi gibi yaşamakta ısrar etmişti. Bu yüzden de Thayer, ona çok iyi uyan bir yerdi. Üniversitemizin DC'ye olan yakınlığı ve sahip olduğu birinci sınıf uluslararası politika programı sayesinde, kampüs politikacıların çocukları ve uluslararası kraliyet aileleriyle dolup taşıyordu. Daha geçen gün, meclis sözcüsünün oğlu ile tartışmalı bir petrol krallığının veliaht prensinin video oyunları üzerine tartıştığını duymuştum.

Böyle bir şeyi uydurmazdınız.

"İnan bana, hiç eğlenceli değildi," diye homurdandım. "Aşağılayıcıydı. Ve Owen'a en azından bir akşam yemeği borçluyum."

Telefonum yeni bir mesajla yanıp söndü. Liam. Yine.

Arkadaşlarımdan biri görmeden önce bildirimi hızlıca kaydırdım. Şu an onunla ya da mazeretleriyle uğraşacak havada değildim. "*Au contraire*," ben komik olduğunu düşündüm." Jules çöreğinin geri kalanını bitirdi. "Alex'in yüzünü görmeliydiniz. Sinirliydi."

"Bunun neresi komik?" Stella, sohbete katılmadan önce *latte*sının bir fotoğrafını çekti.

Instagramda dört yüz binden fazla takipçisi olan, büyük bir moda ve yaşam tarzı bloggeriydi ve biz onun Instagram için etraftaki her şeyi çekmesine alışmıştık. İronik bir şekilde, böylesine büyük bir sosyal gücü olan birine göre aramızda en utangaç olan kişiydi; ancak internetin sahip olduğu "anonimliğin" online ortamda kendi olabilmesini kolaylaştırdığını söylüyordu.

"Beni duymadınız mı? Sinirliydi diyorum." Jules, sanki bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş gibi kelimeye fazladan vurgu yapmıştı.

Bridget, Stella ve ben ona boş boş baktık.

İç çekti, anlaşılan bizim anlama eksikliğimizden bıkmıştı. "Alex Volkov'u en son ne zaman sinirliyken gördük? Ya da mutluyken? Üzgünken? Adam duygu göstermiyor. Sanki tanrı onun insani hislerini almış ve ona ekstra muhteşemlik olarak geri vermiş gibi."

* (Fr.) Bilakis/aksine.

Stella, "Bence o bir psikopat," dedi. Kızarmıştı. "Normal olan hiçbir insan kendini sürekli kontrol edemez."

Alex'e hâlâ kızgındım ama garip bir yanım onu savunmak zorunda hissetmişti. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştın. O kadar da kötü biri değil, şey olmadığı zamanlarda..."

"Kötü olmadığı?" diye bitirdi Bridget.

"Tek söylemek istediğim; o Josh'ın en yakın arkadaşı ve ben de abimin sezgilerine güveniyorum."

Jules homurdandı. "Geçen yılki Cadılar Bayramı partisinde o iğrenç fare kostümünü giyen abinden mi bahsediyorsun?"

Bridget ve Stella kahkahalara boğulurken burnumu kırıştırdım. "Sezgi dedim, zevk değil."

"Özür dilerim, seni üzmek istemedim." Stella, parlak koyu bukleleri omzunun üzerinden dökülene kadar başını yana eğdi. Çok kültürlü olan aile geçmişi nedeniyle, her zaman onun insanların Birleşmiş Milletleri olduğu konusunda şaka yapardık. Anne tarafından Alman ve Japon, baba tarafından Siyahi ve Porto Rikoluydu. Ortaya çıkan sonuç ise bir seksen boy, uzun bacaklar, koyu zeytin rengi bir ten ve kedi gibi yeşil gözlerdi. Eğer isteseydi, bir süper model olabilirdi ama istemiyordu. "Sadece bir gözlemdi fakat haklısın. Onu, yargılayacak kadar iyi tanımıyorum. Lafımı geri aldım."

"Üzülmedim. Ben..." diye mırıldandım. Ben ne yapıyordum böyle? Alex'in onu savunmama ihtiyacı yoktu. Burada bizi dinliyor falan değildi. Olsa bile umurunda olmazdı.

Dünya üzerinde diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamayan bir kişi varsa, o da Alex Volkov'du.

"Kızlar, asıl noktayı kaçırıyorsunuz." Jules elini salladı. "Mesele, Alex'in bir duygu göstermesi. Ava'ya karşı. Bu munla eğlenebiliriz."

Ah, hayır. Jules'un "eğlence" anlayışı genellikle benim açımdan oluşacak bir yığın sorun ve potansiyel bir utanç dozu içerirdi.

"Ne tür bir eğlenceden bahsediyorsun?" Bridget merakla gülümüyordu.

"Bridget!" Masanın altından onu tekmeledim. "Onu cesaretlendirme."

"Affedersin." Sarışın arkadaşım yüzünü ekşitti. "Ama son zamanlarda tek yaptığım..." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Aslında çevreyi keskin bir şekilde gözetliyor olmasına rağmen, dışarıya sanki gazete okuyormuş gibi bir izlenim veren ve hemen arka masamızda oturan koruması Booth dışında, başka kimse onu dinlemiyordu. "Diplomatik organizasyonlar ve törensel görevler. Hepsi çok sıkıcı. Bir taraftan da dedem hasta, abim tuhaf davranıyor ve benim tüm bunları aklımdan çıkaracak bir şeye ihtiyacım var."

Dedesi ve abisi, namı diğer Kral Edvard ve Eldorra'nın Veliahtı Prensi Nikolai. Kendime herkes gibi onların da insan olduklarını hatırlatmam gerekiyordu. Bridget'la yıllar süren dostluğumuza rağmen, hâlâ onun ailesi hakkında bu kadar gelişigüzel konuşmasına alışamamıştım. Sanki gerçek bir kraliyet ailesi değillermiş gibi.

"Bir teorim var." Jules öne eğildi ve geri kalanımız, hatta ben bile onun söyleyeceklerini duymaya hevesli bir şekilde

eşikdik. Bana hastalıklı bir merak diyebilirdik çünkü onun ağzından çıkacak şeylerden hoşlanmayacağımdan emindim.

Haklıydım.

Jules, "Ava bir şekilde Alex'i etkiliyor," dedi. "Bunun ne kadar ileri gideceğini, ona ne kadar şey hissettirebileceğini görmeliyiz."

Gözlerimi devirdim. "Stajda harcadığım o uzun saatler beynini yakmış olmalı çünkü şu anda hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Beni umursamadı. "Buna şu adı veriyorum..." Dramatik bir şekilde duraksadı. "Duygu Operasyonu." Yukarı baktı ve kelimeler sihirli bir şekilde havada belirecekmiş gibi eliyle bir yay çizdi.

"Çok yaratıcı," diye alay etti Stella.

"Beni biraz dikkate almalısınız. Hepimiz Alex'in bir robot olduğunu düşünüyoruz, değil mi? Ya o," dedi Jules beni işaret ederek. "Öyle olmadığını kanıtlayabilirse? Sakın bana, onun bir kez olsun gerçek bir insan gibi davrandığını görmek istemediğinizi söylemeyin."

"Hayır." Boş kahve bardağımı en yakın çöp kutusuna attım, neredeyse yoldan geçen Thayer sweatshirtlü bir öğrenciye denk gelecekti. Yüzümü buruşturarak ona "özür dilerim" dedikten sonra Jules'un saçma teklifine geri döndüm. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir."

Sözde en iyi arkadaşım, "Denemeden bilemezsin," dedi.

"Elimize ne geçecek ki?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Hem nasıl becereceğiz bunu?"

"Basit." Jules çantasından bir kalem ve not defteri çıkarıp

karalamaya başladı. "Bir duygu listesi çıkaracağız ve sen ona her birini hissettirmeye çalışacaksın. Bir tür test olacak. Bir şeylerin düzgün çalıştığından emin olmak için yapılan, yıllık fiziksel muayeneler gibi işte."

"Bazen," dedi Bridget. "Aklının çalışma şekli beni korkutuyor."

"Hayır," diye tekrarladım. "Yapmayacağım."

"Biraz... zalimce *görünüyor*." Stella altın rengi ojeli tırnaklarını masaya vurdu. "Aklında hangi duygular vardı?"

"Stel!"

"Ne?" Bana doğru suçlu bir bakış attı. "Merak ediyorum."

"Aklımda olanlar mı? Onu çoktan kızgın gördük. Bu yüzden de mutluluk, üzüntü, korku, iğrenme..." Jules'un yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. "Kıskançlık."

Homurdandım. "Yapma. Beni asla kıskanmaz."

O, dâhi seviyesindeki IQ'ya sahip olan multimilyoner bir yöneticiydi; ben ise iki işte çalışan ve akşam yemeğinde mısır gevreği yiyen bir üniversite öğrencisiydim.

Hiç şansım yoktu.

"Seni kıskanmayacak. Seni *başkalarından* kıskanacak."

Bridget dikkat kesildi. "Ava'dan hoşlandığını mı düşünüyorsun?"

"*Hayır*." Bu kelimeyi söylemekten bıkmıştım. "O, abimin en iyi arkadaşı ve ayrıca ben onun tipi değilim. Bana bunu kendisi söyledi."

"Puff." Jules protestomu bir sivrisineği savuşturur gibi eliyle uzaklaştırdı. "Erkekler *ne* istediklerini bilmez. Ayn-

ca. Owen'a yaptıkları için ondan intikam almak istemiyor musun?"

"İstemiyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Ve bu çılgınca plana da katılmayacağım."

Kırk beş dakika sonra, Duygu Operasyonu'nun birinci aşamasının üç gün içinde başlamasına karar vermiştik.

***

Kolay ikna edilebilir olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Jules her zaman, içgüdülerime karşı ilerlemek konusunda beni ikna etmeyi bir şekilde başarıyordu. Tıpkı, sırf solisti seksi biri olduğu için bir grubun performansını izlemek üzere Brooklyn'e dört saat araba sürdüğümüz ve kiralık arabamızın arıza yapmasıyla da otoyolun ortasında kaldığımız zaman yaptığı gibi. Ya da beni İngiliz Edebiyatı sınıfımdaki sevimli çocuğa aşk şiiri yazmaya ikna ettiği zaman gibi. Bunun sonrasında var olduğunu bile bilmediğim kız arkadaşı notu bulmuş ve yurtta peşime düşmüştü.

Jules, tanıdığım en ikna edici insandı. Gelecek vadeden bir avukat için bu iyi bir özellikti ama masum bir arkadaş, yani beladan uzak durmak isteyen ben için o kadar da iyi bir şey değildi.

O gece yatağa girip gözlerimi kapadım ve birbiriyle yarışan düşüncelerimi hizaya koymaya çalıştım. Duygu Operasyonu'nun eğlenceli, endişesiz bir deney olması gerekiyordu ama beni geriyordu. Bu sadece kötü niyetli bir şey olduğu için değildi. Alex'le ilgili her şey beni geriyordu.

Neyin peşinde olduğumuzu öğrenirse bize nasıl bir misilleme yapacağını düşünerek ürperdim. Derimin canlı canlı yüzülmesi hakkındaki düşünceler beni hafif, kesintili bir uykuya dalana kadar tüketmeye devam etti.

"Yardım edin! Anne, yardım et!"

Bu sözleri haykırmaya çalışsam da yapamadım. Yapmamalıydım. Çünkü suyun altındaydım ve ağzımı açarsam tüm su içime girerdi. Annemi, babamı ve Josh'ı bir daha asla göremezdim. Bana söyledikleri buydu.

Ayrıca gölün kenarına tek başıma gitmememi de söylemişlerdi ama ben suda güzel dalgalar oluşturmak istemiştim. O dalgaları seviyordum, küçük bir taş atmanın o kadar büyük bir etki yaratmasını seviyordum.

Fakat şu anda o dalgalar beni boğuyordu. Binlercesi, beni başımın üstündeki ışıktan giderek daha da uzağa çekiyordu.

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ama göl onları yutuyor, sadece ben ve sessiz yalvarışlarım kalana dek paniğimi bastırıyordu.

Asla çıkamayacağım, asla çıkamayacağım, asla çıkamayacağım.

"Anne, yardım et!" Daha fazla içimde tutamadım. Çığlık attım, küçük ciğerlerimin izin verdiği kadar yüksek sesle çığlık attım. Boğazım yırtılana kadar çığlık attım ve sonra bayılacak gibi hissettim. Belki suyun içime girip göğsümü doldurması yüzünden öyle hissediyordum.

Çok su vardı. Her yerde. Ve hava yoktu. Yeterince yoktu.

Faydası olur diye umarak kollarımı ve bacaklarımı salladım ama olmadı. Sadece daha da batmama sebep oldu.

Daha çok ağladım. Fiziksel bir ağlama değildi çünkü artık ağlamak ile var olmak arasındaki farkı anlayamıyordum. Yüreğimle ağladım.

Annem neredeydi? Burada olması gerekiyordu. Anneler her zaman kızlarının yanında olmalıydı.

Güvertede benimleydi, beni izliyordu... bir yere kadar. Geri mi dönmüştü? Ya o da suyun dibindeyse?

Karanlık geliyordu. Onu görüyor, hissediyordum. Beynim bulanıklaştı ve gözlerim kapandı.

Artık çığlık atacak enerjim kalmamıştı, bu yüzden sadece dudaklarımı oynattım. "Anneciğim, lütfen..."

Bir anda doğruldum. Duvarlara çarpan çığlıklarım dinerken kalbim içinde sanki milyonlarca davul varmış gibi çarpıyordu. Örtüler bacaklarıma dolanmıştı, onları yana fırlattım. Karmakarışıklık ve kendini kurtarmanın hiçbir yolu yokken kapana kısılmış olma hissi, tenimi istila ediyordu.

Çalar saatimdeki parlayan kırmızı rakamlar bana saatin 4:44 olduğunu söylüyordu.

Boynumda başlayan küçük bir ürperti omurgamdan aşağı kaydı. Çin kültüründe dört rakamı uğursuz kabul edilirdi; çünkü rakamın söylenişi ölüm kelimesinin söylenişine benziyordu. *Si*, dört; *si*, ölüm. Telaffuzları arasındaki tek fark, bir ses tonunun değişmesiydi.

Hiçbir zaman batıl inançlı bir insan olmamıştım. Ancak

kâbus gördüğüm her seferde sabah dört civarı uyanmak, bir rezerve neden oluyordu. En son ne zaman farklı bir saatte uyandığımı hatırlayamıyordum. Bazen kâbus gördüğümü hatırlamadan uyanırdım ama o kutlu anlar gerçekten çok az gerçekleşiyordu.

Koridordaki ayak seslerinin yumuşak pıtırtısını duydum, kapı açılıp Jules içeri girmeden önce yüzümdeki korku ifadesini değiştirdim. Işığı açtı, dağınık saçlarını ve bitkin yüzünü gördüğümde içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Uzun saatler boyunca çalışıyordu ve uyumaya ihtiyacı vardı ama ona kalkmaması için ısrar etmeme rağmen her zaman beni kontrol ediyordu.

"Ne kadar kötüydü?" diye yumuşak bir şekilde sordu. Yanıma oturup bana bir fincan kekik çayı verirken yatağın onun ağırlığı altında çökmüştü. İnternette çayın kâbus görenlere yardımcı olduğunu okumuş ve birkaç ay önce bana bu çayı yapmaya başlamıştı. Yardımcı da olmuştu; iki haftadan fazla bir süredir kâbus görmüyordum. Bu bir rekor olsa da sanırım bu konudaki şansım tükenmişti.

"Sıra dışı bir şey değildi." Ellerim o kadar titriyordu ki bardağın kenarından biraz çay döküldü ve liseden beri en sevdiğim giysim olan Bugs Bunny tişörtümün üzerine damladı. "Uykuma dön, J. Bugün bir sunumun var."

"Sıktır et." Jules elini dağınık kızıl saçlarından geçirdi. "Çoktan kalktım. Ayrıca saat neredeyse beş. Bahse girerim ki şu anda dışarıda koşu yapan, düzinelerce aşırı hırslı ve Lululemon* giymiş fitness bağımlısı vardır."

* Bir spor giyim şirketi.

Hafifçe gülümsedim. "Üzgünüm. Odamı ses geçirmez hale getirebiliriz, gerçekten söylüyorum." Bunun ne kadara mal olacağından emin değildim fakat bir yolunu bulurdum. Onu uyandırmaya devam etmek istemiyordum.

"Olmaz desem? Bu çok gereksiz. Sen benim en iyi arkadaşımsın." Jules beni sımsıkı kucakladığında, onun rahatlatıcı kucağına gömülmek için kendime izin verdim. Bazen beni şaibeli durumlara soktuğu oluyordu tabii ama o birinci sınıftan beri en yakın arkadaşımdı. Yanımda ondan başkasını istemezdim. "Herkes kâbus görür."

"Benim gibi değil."

Korktuğum bu berbat, canlı kâbuslar aslında birer kâbus değil gerçek anılardı ve onları kendimi bildim bileli görüyordum. Dokuz yaşımda başlamışlardı. O zamandan önceki her şey pusluydu. Karartma, -unutulmuş çocukluğum ile sonraki yıllarım arasındaki boşluğa verdiğim ad buydu- ondan önceki hayatımın belli belirsiz gölgeleriyle dolu olan bir tuvaldi.

"Kes şunu. Bu, senin hatan değil ve benim için de sorun değil. Ciddiyim." Jules geri çekilip gülümsedi. "Beni bilirsin. Gerçekten sorun olmadığı sürece hiçbir şeye sorun değil demem."

Hafif bir kahkaha atıp artık boş olan bardağı komodinin üzerine koydum. "Doğru." Elini sıktım. "İyiyim. Git uyu, koş ya da kendine karamelli *mocha* ya da onun gibi bir şey yap."

Burnunu kırıştırdı. "Ben ve koşmak mı? Hiç sanmıyorum. Kardiyo ve ben yollarımızı uzun zaman önce ayırdık.

Ayrıca, bir kahve makinesini çalıştıramayacağımı biliyorsun. Sırf bu yüzden bütün maaşımı Morning Roast'ta harcıyorum." Beni incelediği sırada, yüzünde o pürüzsüz alnını boyan küçük bir kırışıklık oluşmuştu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen, tamam mı? Koridorun sonundayım ve işe yedide gideceğim."

"Tamamdır. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebek." Jules çıkmadan önce bana son bir kez daha sarıldı ve kapıyı arkasından yumuşak bir tıklamayla kapattı.

Tekrar yatağa gömülüp yorganı çeneme kadar çektim. Bunun, nafile bir çaba olduğunu bilsem de tekrar uykuya dalmaya çalıştım. Lakin yazın ortasında, iyi yalıtılmış bir odada, yorganıma sarınmış halde olsam da ürpertim hâlâ devam ediyordu. Ürkütücü bir şey ise beni geçmişin asla geçmişte kalmadığı ve geleceğin asla istediğimiz gibi gelişmeyeceği konusunda uyarıyordu.

BÖLÜM 7

Alex

"BUNU YAPMA."

Kendime bir fincan kahve koyup tezgâha yaslandım. Ona bir cevap vermeden önce yavaşça bir yudum aldım. "Beni neden aradığından emin değilim, Andrew. Ben COO'yum. Ivan'la konuşmalısın."

"Bu saçmalık," diye çıkıştı Andrew. "Perdenin arkasında, bu ipleri sen kontrol ediyorsun ve bunu herkes biliyor."

"O zaman herkes yanılıyor, ki bu da bunu yaptıkları ilk sefer değil." Patek Philippe saatimi kontrol ettim. Sınırlı sayıda üretilmiş, hava ve su geçirmeyen bu paslanmaz çelik saat bana yirmi bin dolara mal olmuştu. Onu on dördüncü yaş günümden bir ay sonra, finansal modelleme yazılımımı sekiz basamaklı bir fiyata sattıktan sonra satın almıştım. "Ah, neredeyse gece meditasyon seansımın zamanı gelmiş." Meditasyon yapmazdım, bunu ikimiz de biliyorduk. "Hak-

kında en iyisi olsun. İkinci bir kariyer olarak, sokak sanatçılığında yolunun açık olduğuna inanıyorum. Lisede orkestradaydın, değil mi?"

"Alex, lütfen." Andrew'un sesi yalvarmaya döndü. "Benim bir ailem var. Çocuklarım var. En büyük kızım yakında üniversiteye başlayacak. Benimle derdin her neyse buna onları ya da çalışanlarımı bulaştırma."

Kahvemden bir yudum daha alırken, "Seninle hiçbir derdim yok, Andrew," dedim sohbet edercesine. Çoğu insan, uyuyamama korkusu yüzünden bu kadar geç saatte *espresso* içmezdi ama benim öyle bir sorunum yoktu. Ben hiçbir zaman uyuyamazdım. "Bu, iş. Kişisel bir şey değil."

İnsanların bunu hâlâ anlayamıyor olması beni şaşırtıyordu. Kişisel ricaların kurumsal dünyada yeri yoktu. Olay yemek ya da yenmekten ibaretti ve benim av olmak gibi bir arzum yoktu.

Sadece en güçlüler hayatta kalırdı ve benim niyetim, her türlü besin zincirinin tepesinde kalmaktı.

"Alex-"

Adımı duymaktan bıkmıştım. Her zaman *Alex yapma* ya da *Alex lütfen* diyorlardı. İnsanlar zaman, para, ilgi hatta en kötüsü, şefkat için bana yalvarıyordu. Kahrolası bir rutin haline gelmişti bu. Gerçekten.

"İyi geceler." Merhamet etmem için bana bir ricada daha bulunamadan telefonu kapattım. Bir CEO'nun dilenciye dönmesini görmekten veya bu durumda bunu duymaktan daha üzücü bir şey yoktu.

Gruppmann Şirketleri'nin düşmanca ele geçirilmesi, ay-

nen planlandığı gibi devam edecekti. Uzun vadede faydalı olacak bir piyon olması dışında, şirket hiç umurumda değildi.

Archer Grup, bir gayrimenkul geliştirme şirketiydi ancak beş, on ve yirmi yıl içinde çok daha fazlası olacaktı. Telekomünikasyon, e-ticaret, finans, enerji... dünyalar beni bekliyordu. Gruppmann ise finans sektöründeki küçük bir balıktı; ama aynı zamanda çok daha büyük hedeflerim için kullanacağım bir sıçrama tahtasıydı. Köpekbalıklarıyla savaşmadan önce tüm pürüzleri gidermek istiyordum.

Ayrıca Andrew pisliğin tekiydi. Hakkındaki cinsel taciz suçlamaları yüzünden, geçmişteki birkaç sekreteriyle mahkeme dışında gizlice anlaştığını biliyordum.

İşimi sağlama almak için onun numarasını engelledim. Kişisel telefon numaramın, sıkı bir şekilde kontrol ettiğim listem dışındaki birinin eline geçmesine izin verdiği için asistanımı kovmayı da aklıma not etmiştim. Çoktan birkaç kez çuvallamıştı -hatalarla dolu evraklar, yanlış zamanlara ayarlanmış randevular, VIP'lerden gelen aramaları cevapsız bırakmalar- ve bu, bardağı taşıran son damlaydı. Kızı, "gerçek bir iş deneyimi" kazanmasını isteyen bir kongre üyesi olan babasına bir iyilik yapmak için yanımda bu kadar süre tutmuştum; ama deneyimi yarın sabah 8:00 itibariyle sona erecekti.

Babasıyla sonra ilgilenirdim.

Kahve fincanımı lavaboya koyup oturma odasına doğru yürürken içerideki sessizlik havada uğuldadı. Kanepeye çöküp gözlerimi kapattım ve kendi seçtiğim görüntülerin zih-

nimde oynamasına izin verdim. Meditasyon yapmazdım, bu ise kendim için yaptığım boktan terapi şekliydi.

29 Ekim, 2006.

Yetim kaldıktan sonraki ilk doğum günüm.

Böyle söyleyince iç karartıcı geliyor ama üzülmüyordum. Sadece... öyleydi işte.

Doğum günleri umurumda değildi. Anlamsızdılar, bir takvimdeki, insanların kendilerini özel hissettirdiği için kutladıkları bir tarihti. Oysa gerçekte hiç de özel değillerdi. Herkesin bir doğum günü varken doğum günleri nasıl özel olabilirdi ki?

Eskiden doğum günlerinin özel olduklarını düşünürdüm çünkü ailem onları her zaman çok önemserdi. Bir doğum günümde, ailemdeki herkesi ve en yakın altı arkadaşımı New Jersey'deki Six Flags'e götürmüşlerdi. Sosisli sandviç yiyip kusana kadar hız trenlerine binmiştik. Başka bir yıl, bana son çıkan PlayStation'ı almışlardı ve sınıfımdaki herkes beni kıskanmıştı. Ama bazı şeyler her yıl aynıydı. Yataktan çıkmayıp uyuyormuş gibi yapardım. Annem ve babam, kafalarındaki komik külah şapkalarla birlikte, en sevdiğim kahvaltıyı -şuruba bulanmış yaban mersinli krepler, yanlarında kızarmış patates ve çıtır pastırmalar- "gizlice" yatak odama getirirlerdi. Babam kahvaltımı tutarken, annem de beni dürterek "Doğum günün kutlu olsun!" diye bağırırdı. Bense o beni gıdıklarken tamamen uyanmış bir şekilde güler, çığlıklar atardım. Yatakta kahvaltı yapmama izin verdikleri tek*

* Bir eğlence parkı.

gündü. Kız kardeşim ise yürüyebilecek yaşa geldikten sonra onlara katılmıştı. Üzerime tırmanır ve saçlarımı karıştırırdı, hemen odama yayılan kız bitlerinden şikâyet ederdim.

Artık yoklardı. Artık ne aile gezileri ne yahan mersinli krep ne de pastırma vardı. Artık hiçbir doğum gününün önemi olmayacaktı.

Amcam denemişti. Bana büyük çikolatalı bir pasta aldı ve beni şehirdeki popüler bir eğlence salonuna götürdü.

Yemek alanındaki bir masaya oturdum ve pencereden dışarı baktım. Düşündüm. Hatırladım. Analiz ettim. Salondaki oyunların hiçbirine dokunmadım.

"Alex, git oyna hadi," dedi amcam. "Bugün senin doğum günün."

Karşımda oturuyordu, güçlü yapılı bir adamdı. Kır saçları ve açık kahverengi gözleri neredeyse babamınkiyle aynıydı. Yakışıklı bir adam değildi ama kendini beğenmiş biriydi. Bu yüzden de saçları her zaman mükemmel bir şekilde taranır ve kıyafetleri mükemmel bir şekilde ütülenirdi. Bugün ise, eğlence salonunda gezinen tüm o yapışkan çocuklar ve bitkin yüzlü, tişört giymiş ebeveynler arasında, ne yazık ki buraya hiç uygun olmayan keskin mavi bir takım elbise giymişti.

Ivan Amca'yı "o gün"den önce pek görmemiştim. Ben yedi yaşındayken babamla araları bozulmuştu ve babam ondan bir daha hiç bahsetmemişti. Buna rağmen Ivan Amca koruyucu aile sisteminde sürünmeme izin vermek yerine beni yanına almıştı. Bu çok hoş bir hareketti, yani sanırım.

"Oynamak istemiyorum." Parmak eklemlerimi masaya

vardım. Tak. Tak. Tak. Bir. İki. Üç. Üç silah sesi. Yere yığılan üç ceset. Gözlerimi sıkıca kapattım ve tüm gücümü bu görüntüleri kafamdan atmak için kullandım. O zamandan beri her gün olduğu gibi bana geri dönüp duruyorlardı. Ama onlarla şu anda; kötü kokan bir banliyö tipi eğlence salonunda, ucuz mavi bir halıyla ve su lekeleri olan bir masada uğraşmayacaktım.

"Yeteneğimden" nefret ediyordum. Ama bu konuda beynimi oymak dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden onunla yaşamayı öğrenmiştim. Ve bir gün, onu silah olarak kullanacaktım.

İvan Amca, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Ona bakmak için başımı çevirdim. Gözlerini kaçırmadan önce bana birkaç saniye baktı.

İnsanlar bunu asla yapmazlardı. Fakat ailem öldürüldüğünden beri farklı davranıyorlardı. Onlara baktığım zaman gözlerini kaçırıyorlardı. Bana acıdıkları için değil, benden korktukları için. İçlerindeki temel hayatta kalma içgüdüsü, onlara kaçmaları ve asla arkalarına bakmamaları için bağırıyordu.

Yetişkinlerin on bir yaşındaki -artık on iki yaşındaki- bir çocuktan korkması aptalcaydı. Ama onları suçlamıyordum. Korkmak için nedenleri vardı.

Çünkü bir gün bu dünyayı çıplak ellerimle paramparça edecek ve benden aldıklarının bedelini ödemeye zorlayacaktım.

"İstediğim şey, Amca," dedim, sesim henüz ergenliğe girmemiş bir çocuğunki gibi net ve tizdi. "İntikam."

Gözlerimi açtım ve yavaşça nefes verip, bu hatıranın üzerime çökmesine izin verdim. İşte o an amacımı bulmuştum. Aradan geçen on dört yıl boyunca, her gün bu anı kafamda tekrarlamaya devam etmiştim.

Ailemin ölümünden birkaç yıl sonra, bir terapiste görünmek zorunda kalmıştım. Aslında birden fazla terapistle; çünkü hiçbiri bir ilerleme kaydedememişti. Amcam da en sonunda birinin bunu başaracağı umuduyla onları değiştirip durmuştu. Hiçbiri başaramamıştı.

Fakat hepsi bana aynı şeyi söylemişti. Geçmişe takılı kalmamın iyileşme sürecimi engelleyeceğini ve enerjimi başka, daha yapıcı arayışlara odaklamam gerektiğini. Birkaçı sanatla, diğerleri ise sporla uğraşmamı önermişti.

Ben de önerilerini kıçlarına sokmalarını önermiştim.

O terapistler anlamıyordu. Ben iyileşmek istemiyordum. Yanmak istiyordum. Kanamak istiyordum. Her yakıcı acıyı hissetmek istiyordum.

Ve yakında, o acıdan sorumlu olan kişi de bunları hissedecekti. Bin kat daha fazlasını.

BÖLÜM 8

Ava

DUYGU OPERASYONU: ÜZÜNTÜ AŞAMASI.

Savaş için silahlarımı kuşanmıştım.

Makyaj yapmış, saçımı taramış ve üstüme de alt kısmında sarı papatyalar olan, en sevdiğim beyaz pamuklu yazlık elbiseyi giymiştim. Hem güzel hem de rahattı, ayrıca entrikalara yetecek kadar göğüs dekoltesi sergiliyordu. Liam bu elbiseye bayılırdı. Ne zaman giysem onun evine giderdik ve elbisem anında üzerimden çıkardı.

Ayrıldıktan sonra sırf o seviyor diye bu elbiseyi atmayı düşünmüştüm ama sonra bunu mantıksız bulup atmaktan vazgeçmiştim. İster bir elbise isterse de regl zamanında gelen aşermelerim için aldığı naneli ve çikolatalı dondurma olsun, onun benim için güzel olan şeyleri mahvetmesine izin vermeyi reddediyordum.

Alex'i habersiz bir film gecesi maratonuna ikna edecek-sem iyi görünmenin zararı olmayacağını düşünmüştüm.

Kaltaklık yapmadan onu üzecek iyi bir yol bulamamış, bu yüzden de hüzünlü filmleri kullanmaya karar vermiştim. Hüzünlü filmler herkesi etkilerdi. Evet, erkekleri bile.

Bir keresinde Josh'ın, Titanic'in sonunda ağladığını görmüştüm. Bunun alerji yüzünden olduğunu iddia edip, birine söylersem kameramı Washington Anıtı'nın tepesinden atmakla tehdit etmişti.

Aynen bu şekildeydi. On yıl geçmesine rağmen hâlâ o kapının üzerinde Jack'e de yer olduğunu söyleyip duruyordu. Ona kanıyordum ancak bu onunla dalga geçemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Alex, Josh'a göre biraz daha içine kapanık olduğundan Titanic'i pas geçip en büyük silahları ortaya çıkardım: *Uzaktaki Anılar* (Not Defteri'nden çok daha üzücüydü) ve *Marley & Ben*.

Alex'in evinin kapısını çaldım. Şaşırtıcı bir şekilde, kapı iki saniyeden kısa bir süre sonra açıldı.

"Hey, ben..." Durdum ve ona bakakaldım.

Alex'i bir ofis takımı ya da sıradan ev kıyafetleri içinde görmeyi ummuştum. Gerçi sahip olduğu hiçbir şey gerçekten de sıradan değildi. Tişörtleri bile yüzlerce dolarlıktı. Ama düşündüğümün aksine, siyah kot pantolonun içine tıkıştırdığı koyu gri bir gömlek ve özel dikim, siyah renkli bir Hugo Boss blazer ceket giymişti.

Perşembe gecesi için çok şıktı.

"Çıkarken mi yakaladım?" Arkasına bakıp misafiri olup olmadığını görmeye çalışsam da Alex'in cüssesi kapının çoğunu kapatıyordu.

"Oturma odamı daha net görebilmen için kenara çekilmemi ister misin?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Sıcaklık yanaklarımı kavurdu. Yakalanmıştım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Oturma odan o kadar da ilginç değil," diye yalan attım. "Renk yok. Kişisel eşya yok." *Ne diyordum ben? Biri beni durdursun.* "Tablo da çirkin." *Hemen şimdi durdursun.* "Bir kadın dokunuşu olsa fena olmaz." *Aman. Tanrım.*

Bunu demiş olamazdım.

Alex dudaklarını birbirine bastırdı. Başka biri olsaydı, onun gülmemeye çalıştığına yemin edebilirdim. "Anlıyorum. Tablo teknik olarak Josh'a ait, biliyorsun."

"Bu kesinlikle ilk uyarı olmalıydı."

Bu sefer Alex'in dudaklarında küçük bir sırıtış oluşmuştu. "Soruna cevap verecek olursam; çıkmak üzereydim. Bir randevum var."

Gözlerimi kırpıştırdım. Alex randevuya çıkıyordu. Bunu hiç hesaba katmamıştım.

Adam tabii ki de randevuya çıkıyordu. Ona bir *baksanıza.* Yine de, nereye giderse gitsin kendilerini onun üzerine atan kadınları saymazsak, Alex'in aşk hayatıyla ilgili hiçbir şey duymamış veya görmemiştim. Bu yüzden de onun sadece işiyle özel bir ilişki kuran o işkoliklerden biri olduğunu varsaymıştım.

Yani, bir aydan uzun süredir komşuyduk, buna rağmen eve tek bir kadın getirdiğini görmemiştim. Gerçi itiraf etmeliyim ki evini tam bir sapık gibi 7/24 izlemiyordum.

Alex'in biriyle çıkma düşüncesi... tuhaftı.

Karnımdaki, tenimi kaşındıran ve nabzımı iki katına çıkaran o iç gıdıklayıcı hissi tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime buydu.

"Ah, o zaman seni tutmak istemem." Geri adım attım ve tabii ki de boşluğa denk geldim. Beni tutmak için uzandığında kalbim yerinden fırladı. Amigo kızlara benzer bir fırlama değildi. Sadece küçük bir tekilemeydi, gerçekten. Yine de beni heyecanlandırmaya yetmişti. "Sonra görüşürüz."

"Madem o kadar geldin, bana nedenini de söyleyebilirsin." Alex hâlâ kolumu tutuyordu, dokunuşunun sıcaklığı beni iliklerime kadar yakıyordu. "Sanırım bu, tavır yapmanın bittiği anlamına geliyor."

Owen'ın evine yeşil gözlü bir kasırga gibi girdiğinden beri onu görmezden geliyordum, günler olmuştu. Hayatımda ilk kez bu kadar uzun süre birine kızgın kalmıştım. Kızgın olmak çok yorucuydu ve benim yapacak daha iyi işlerim vardı. Ama bir noktaya değinmek istemiştim, o da Alex'in sonuçlarına katlanmadan öylece hayatıma karışamayacağıydı.

"Çoğunlukla." Gözlerimi kıstım. "Bunu bir daha yapma."

"Diğer adamların önünde kendini yarı çıplak sergilemezsen, ben de öyle şeyler yapmak zorunda kalmam."

"Sergilemiyordum-" Sözleri yerine oturdu. "*Diğer* adamların mı?"

Alex kolumu bıraktı, gözleri çok daha soğuktu. "Bana neden burada olduğunu söyle, Ava. Seni biri mi rahatsız ediyor?" Bakışları keskinleşti. "Liam mı?"

Konuyu değiştirmeye çalıştığı çok belliydi ama kafam buna dikkat edemeyecek kadar çok dönüyordu. "Hayır.

Önemli bir şey değil. Jules bir randevuda ve ben de sıkıldım, bu yüzden takılmak ister misin diye bir bakayım dedim." Perşembe gecesi, -özellikle de arkadaş olmadığımızı düşünürsek- evine habersiz gelmem için daha az acıklı ve çok daha mantıklı bir bahane bulmam gerektiğini fark etmiştim fakat artık çok geçti.

İşte bu yüzden asla bir casus ya da avukat olarak başarılı olamazdım. Jules'u çok fazla hayal kırıklığına uğratırdım.

"Korkunç bir yalancısın." Alex etkilenmemiş görünüyordu. "Bana burada olmanın gerçek nedenini söyle."

Kahretsin. Başka bir bahane mi bulmalıydım? Ona Duygu Operasyonu'ndan bahsedemezdim.

"Josh burada olmadığı için bir arkadaş hoşuna gider diye düşündüm," dedim. "O gittiğinden beri başka biriyle takıldığını görmedim, bu yüzden yalnız olabileceğini düşündüm?" Bu açıklamanın ne kadar aptalca olduğunu anladığımda cümlem bir soruya dönüşmüştü. Off, Alex'in hayatı evinin etrafında dönmüyordu ya. Josh gibi her hafta ev partisi vermiyor olabilirdi ama muhtemelen diğer herkes gibi arkadaşlarıyla dışarıda yemek yiyor ve spor oyunlarına katılıyordu. "Bir randevuya çıktığına göre yanlış düşünmüşüm," diye ekledim hemen. "Bu yüzden eve geri döneceğim, böyle bir şeyin yaşandığını unut. Randevunun tadını çıkar!"

"Dur."

Bu durumun nasıl bu kadar raydan çıktığını merak ederken donup kaldım, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. İşin tuhaf kısmı, *aslında* raydan çıkmamıştı; sadece ben öyle hissediyordum.

Alex kapıyı açtı ve kenara çekildi. "İçeri gel."

Ne? "Ama randevum var."

"Bırak da onun için ben endişeleneyim. Sana neler oluyor bilmiyorum ancak buraya gelip sadece 'takılmak' için o soğuk tavrını bozduğuna göre ortada yanlış bir şeyler olmalı."

Midemdeki suçluluk tohumu dallanıp budaklandı. Bunun zararsız bir deney olması gerekiyordu. Benim için planlarını iptal etmesini istemiyordum.

Fakat Alex'i oturma odasına doğru takip ettiğim sırada, artık akşam yemeğine ya da güzel, gizemli bir kadınla ber ne yapmayı planlamışsa ona gitmeyeceği düşüncesi beni olması gerekenden daha fazla memnun etmişti.

Getirdiğim filmleri görünce Alex'in yüzünde oluşan ifadeye gülmemek için kendimi tuttum.

"Mandy Moore hayranı değil misin?" diye dalga geçtim onumla. DVD'yi oynatıcıya taktım ve önizlemeler geçerken kanepeye kıvrıldım. Tıpkı karton kapaklı kitaplardan vazgeçemediğim gibi, DVD'lerden de vazgeçemiyordum. En sevdiğiniz şeylerden birini sadece ekranda görmek yerine elinizde de tutuyor olmanın büyüleyici bir yanı vardı.

"Mandy Moore'la bir problemim yok ama ağlamalık melodramların hayranı değilim." Alex blazer ceketini çıkarıp kanepenin arkasına serdi. Gömleği geniş omuzlarını saracak kadar gergindi. Üstteki iki düğmesi açıktı, göğsünün bir kısmı ve seksi köprücükkemikleri ortaya çıkmıştı.

Köprücükkemiklerinin seksi olabileceğini daha önce hiç düşünmemiştim ama işte durum ortadaydı.

Sertçe yutkundum. "Ağlamalık melodram değil bu. Romantik bir film."

"Kız sonunda ölmüyor mu?"

"Spoiler verdin," diye homurdandım.

Bana inanmayan bir bakış attı. "Zaten izlemiştin."

"Sen izlemiş miydin peki?"

"Ne olduğunu biliyorum."

"Şşşt." Ayağımla bacağını dürttüm. "Film başlıyor."

İçini çekti.

Uzaktaki Anılar'a bayılırdım ama film boyunca bir çeşit tepki görmeyi umarak gizlice Alex'e bakıp durdum.

Hiç tepki göstermedi. Hem de hiç. Sıfır. Jamie ve Landon'ın düğünü sırasında bile.

Gözyaşlarını elimin tersiyle silerken, "Nasıl ağlamazsın?" diye sordum. Ekrandan kapanış jeneriği geçiyordu. "Bu film çok üzücü."

"Bu bir kurgu." Alex yüzünü buruşturdu. "Ağlamayı kes."

"Böyle hissederken duramıyorum. Bu biyolojik bir tepki."

"Biyolojik tepkilerini yönetebilirsin."

Kendime hâkim olamadım. Kanepede ona yaklaştım ve omuzlarını öne doğru eğip avucumu sırtından aşağı indirdim.

Dokunuşumun altında kasları gerildi. "Sen," dedi gergin ve kontrollü bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

"Kontrol panelini arıyorum." Elimi sırtında gezdirirken kaslarının heykel gibi olan hatlarını fark etmemeye çalışsam

da başarmıştım. Alex'i hiç görmeksizin görmeyi de mükemmel görüntüleyebildiğime hayal ediyordum. "Sen bir robot olmalısın."

Cevap olarak sert bir bakış aldım. Gördünüz mü? Robotik.

"Pillerim değiştirmem gerekiyor mu yoksa yeniden şarj edilebilir misin?" diye dalga geçtim. "Sana R2-D2* diyebilir miyim?"

Kollarına yakalayıp bacaklarından birinin üzerine bineceğim şekilde hem döndürdüğünde bir çığlık attım. Bileğime sıkıca -canımı yakacak kadar değil ama isterse beni kolayca kavrayabileceği konusunda uyaracak kadar- kavradığında kasım kulaklarımda uğuldadı.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde etraftaki uğuldama yoğunlaşmıştı. O buz gibi yeşim birikintilerin altında, midemde ısı dalgası gönderen bir şeyin kıvılcımını gördüm.

"Ben oyuncak değilim, Ava," dedi Alex, sesi öldürücü derecede yumuşaktı. "Canın yansın istemiyorsan benimle oynama."

Korkudan yutkundum. "Bana zarar vermezsin."

O gizemli kıvılcım öfkeye dönüştü. "Josh bu yüzden senin için bu kadar endişeleniyor. Herkese haddinden fazla güveniyorsun." Bir santim kadar öne eğildiğinde geri çekilmemek için elimden geleni yaptım. Alex'in varlığı bastırılmış bir enerjiyle çatırdadığında, tüm o buzun altında patlamayı bekleyen bir yanardağ olduğuna dair sinir bozucu bir hisse kapıldım. Ve bu yaşandığında, Tanrı onun etrafında olan

* R2-D2, Yıldız Savaşları'nda (Star Wars) fıçı şeklinde kurgusal bir robottur. Yıldız Savaşları evrenindeki ana karakterlerden biridir.

hakkının yardımcısı olmalıydı. "Beni insanlaştırmaya çalışma. Ben senin romantik fantezilerinden birindeki işkence görmüş kahraman değilim. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Josh'a sana bakacağım konusunda söz vermiş olmam, seni kendinden ve yufka yüreğinden koruyabileceğim anlamına gelmez."

Yüzüm ve göğsüm kızarmıştı. Korku ve hiddet arasında kaldım; gözlerindeki o sert, boyun eğmez bakışın korkusu ve benimle, sanki ayakkabı bağını bile kendine zarar vermeden bağlayamayan saf bir çocukmuşum gibi konuşmasına karşı duyduğum öfke. "Basit bir şakaya aşırı tepki veriyormuşsun gibi görünüyor," dedim çenemi dik tutarak. "Sana izinsiz dokunduğum için özür dilerim ama bana, ne kadar iflah olmaz bir aptal olduğumu düşündüğün konusunda bir numuk çekmek yerine, sadece durmamı söyleyebilirdin."

Burun delikleri genişledi. "İflah olmaz bir aptal olduğunu düşünmüyorum."

Öfkem korkunu yenip geçti. "Evet düşünüyorsun. Sen ve Josh, ikiniz de öyle düşünüyorsunuz. Kendi başına her şeyi idare edebilen yetişkin bir kadın değilmişim gibi beni 'korumak' istediğinizi söylüyorsunuz her zaman. İnsanların içindeki iyiliği görüyor olmam, aptal olduğum anlamına gelmez. İyimserliğin iyi bir özellik olduğunu düşünüyorum ve hayatlarını başkalarından en kötüsünü bekleyerek geçiren insanlar için üzülüyorum."

"En kötüsünü gördükleri için öyleler."

"İnsanlar görmek istediklerini görürler," diye karşı çıktım. "Dünyada korkunç insanlar var mı? Evet. Korkunç şey-

ler oluyor mu? Evet. Ama harika insanlar da var ve harika şeyler de oluyor. Eğer negatif şeylere çok fazla odaklanırsan, tüm pozitif şeyleri kaçırırsın."

Derin bir sessizlik oluştu. Hâlâ Alex'in bacağının üzerinde olduğum gerçeğiyle durum daha da garipleşmişti.

Bana bağıracağından emindim ama şok edici bir şekilde, Alex'in yüzü bir gülümsemeyle gevşedi. Parmakları belimi sıyırdığında kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Bu pembe gözlükler sana çok yakışıyor, gün ışığı."

Gün ışığı? Bunu alay etmek için söylediğinden emindim ama midemdeki kelebekler yine de uçuşuverdi ve öfkemi de yanlarına alıp götürdüler. Hainler.

"Teşekkürler. Sana ödünç verebilirim. Onlara benden daha çok ihtiyacın var," dedim anlamlı bir şekilde.

Boğazından alçak bir kıkırdama çıktığında yaşadığım şok yüzünden neredeyse yere düşecektim. Bu gece ilklerin gecesi olmaya başlamıştı.

Alex'in eli, enseme gelene kadar omurgamda gezinip arkasında bir dizi karıncalanma yarattı. "Her tarafıma bulaştığını hissediyorum."

Ne... bunu söylemiş olamazdı? Bir cehennem bedenimi ele geçirdi. "Sen-sen-hayır, bulaşmadı!" diye bağırdım ve onu itip uzaklaştım. Bacaklarımın arasında bir zonklama vardı. *Aman Tanrım, ya bulaştıysam*? Bakamayacaktım, kot pantolonunda ıslak bir nokta görmekten korkuyordum. Antarktika'ya taşınmam gerekirdi. Kendime buzdan bir mağara inşa edip penguenlerle konuşmayı öğrenmem gerekirdi. Çünkü bu olduysa artık Hazelburg'da, DC'de veya Alex

Volkov'la tekrar karşılaşabileceğim herhangi bir şehirde yürümü asla gösteremezdim.

Kıkırdaması tam bir kahkahaya dönüştü. Gerçek gülümseyişinin etkisi o kadar yıkıcıydı ki, yaşadığım utancın ortasında bile tek yapabildiğim yüzünün aydınlanmasına ve gözlerini güzel olmaktan bir anda nefes kesici olmaya dönüştüren o ışıltıya bakmaktı.

Vay anasını. Belki de hiç gülümsemediği için şükretmeliydim çünkü bunu yaparken böyle görünüyorsa... kadın türünün onun karşısında hiç şansı yoktu.

"Yufka yüreğinden bahsediyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Sen neden bahsettiğimi sandın ki?"

"Ben-sen-" Antarktika'yı bırakın. Mars'a taşınmalıydım.

Alex'in kahkahası son buldu ama gözlerindeki parıltı hâlâ oradaydı. "Sıradaki film ne?"

"Pardon?"

Çenesiyle masanın üzerindeki DVD'yi işaret etti. "İki film getirdin. İkincisi ne?"

Ani konu değişikliği kafamı karıştırsa da bundan şikâyetçi değildim. Alex'le üzerine bulaşan herhangi bir şeyim hakkında konuşmak istemiyordum. Hem de hiç.

Bacaklarımı birbirine bastırdım ve dişlerimin arasından, "*Marley & Ben*" dedim.

"Oynat bakalım."

Oynatayım mı... Of, DVD'yi diyor.

Aklımı o bataklıktan çıkarmam gerekiyordu.

Açılış jeneriği oynarken, Alex'ten olabildiğince uzağa oturdum ve ek olarak aramıza "rasgele" iki minder yerleş-

tirdim. Alex bunun için bir şey söylemedi ama göz ucuyla baktığımda sırıttığını gördüm.

Ona *bakmamaya* o kadar odaklanmıştım ki, filme zar zor dikkatimi verebildim. Bir saat sonra gözlerim kapanıp, uyku beni çağırdığında hâlâ gülümsemesini düşünüyordum.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 9

Alex

AVA'YI ÜST KATA TAŞIRKEN İÇİMDEN JOSH'A KÜFÜRLER ETTİM.

O pislik, her zaman beni içinde olmak istemediğim durumlara sokuyordu.

Örneğin; kız kardeşiyle aynı odada uyumak gibi.

Eminim Josh da bu durumdan benim kadar mutsuz olurdu fakat misafir odasını henüz hazırlamamıştım -kendi istediğimle kabul ettiğim bir misafirim asla olmazdı- ve dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu. Bu yüzden ikimiz de sınırsızlam olmadan onu eve götüremezdim. Belki kanepede bırakabilirdim ama orada hiç rahat edemezdi.

Odamın kapısını açıp onu yatağa yatırdım. Hiç kıpırdamadı.

Gözlerim üzerinde oyalanırken fark etmemem gereken ayrıntıları fark ettim. Siyah saçları, yumruğuma sarmama

yetecek kadar uzun, siyah ipekten bir örtü gibi altına yayılmıştı ve yukarı sıyrılmış olan eteği, uyluğunu gereğinden fazla sergiliyordu. Teni ipekten bile daha pürüzsüz görünüyordu. Ona dokunmamak için ellerimi sıkmak zorunda kaldım.

Aklım gecenin erken saatlerine kaydı. "Bulaşma" yorumumu yaptığımda teni kırmızının muhteşem bir tonuna dönmüştü. O sırada onun yufka yüreğinden bahsediyor olmama rağmen bir parçam -çok büyük bir parçam- onu dizimin üzerine yatırmak ve eteğini yukarı kaldırıp ne kadar ıslak olduğunu öğrenmek istemişti. Çünkü o kocaman kahverengi gözlerdeki şehveti görmüştüm, tahrik olmuştu. Ve eğer uzaklaşmasaydı...

Bakışlarımı kaçırdım, beynimi dolduran bu hoş olmayan düşünceler dişlerimi sıkmama neden oldu.

En iyi arkadaşımın kız kardeşi hakkında bu şekilde düşünmemeliydim ama bir şeyler değişmişti. Ne zaman ve nasıl olduğundan emin olmasam da Ava'yı Josh'ın küçük kız kardeşinden daha çok, bir kadın olarak görmeye başlamıştım. Böyle bir günde benim ölümüm olabilecek; güzel, temiz kalpli ama hassas bir kadın olarak.

Bugün onu eve asla davet etmemeliydim. Planladığım gibi Madeline ile olan randevuma çıkmalıydım ancak doğrusunu söylemek gerekirse, yatak odası dışında Madeline'ın arkadaşlığına katlanamıyordum. Muhteşem biriydi, zengindi, sofistikeydi ve benden fiziksel bir ilişkiden başka bir şey alamayacağını anlıyordu ama her seks seansımızdan önce şarap içip bir şeyler yemek konusunda ısrar ediyordu. Ka-

dan bir porno yıldızı gibi sikiştiği için ben de bunu yapmaya mecbur kalıyordum.

Ne kadar kötü bir fikir olsa da Ava'yla evde geçirilen bir gece; Madeline'ın bizi DC'nin önde gelen kişilerinin önünde bir çift gibi gösterdiği, sıradan ve lüks bir restoranda yapılacak yorucu bir akşam yemeğinden çok daha çekici gelmişti.

Madeline anlaşmamızdan herhangi bir şey beklemiyordu ama statü sembollerini seviyordu. *Mode de Vie*'nin son çıkan nüshasına göre; DMV bölgesindeki en zengin ve en gözde bekârlardan biri olan ben, bir statü sembolüydüm.

Umurumda değildi. Ben onu kullanıyordum, o da beni. Sonunda ikimiz de orgazm oluyorduk. Karşılıklı yarar sağladığımız bir ilişkiydi ve Madeline ile bu konudaki anlaşmam yolunda gidiyordu. Onu bu gece gelemeyeceğimi söylemek için aradığımda verdiği, pek de memnun olmayan tepki ise evde kalma kararımı netleştirmişti.

Madeline'ın benim üzerimde hiçbir hakkı yoktu ve birkaç akşam yemeğiyle oral seksin fikrimi değiştireceğini düşünüyorsa fena halde yanılıyordu.

Ava'yı yorganın altına sokabilmek için kaldırdım. Uyurken, tıpkı uyanıkken olduğu gibi her zaman takındığı o rüya gibi gülümsemeyle uyumasını beklerdim. Fakat onun yerine kaşları çatık, ağzı gergin ve nefes alışı sığdı.

Neredeyse alnına dokunacaktım ki kendimi durdurdum.

Bunun yerine siyah bir eşofman giydim, ışığı kapatıp yatağın diğer tarafına tırmandım. Bir beyefendi, koltukta ya da yerde yatardı ama insanlar bana yıllar boyunca birçok isim takmıştı ve "beyefendi" onlardan biri değildi. Ellerimi başı-

mın arkasında bağlayıp yanımdaki yumuşak kadının varlığını görmezden gelmeye çalıştım. Her zamanki gibi uykum gelmiyordu ancak bu sefer zihinsel koleksiyon defterimden belirli bir günü oynatmak yerine zihnimin dilediği gibi dolaşmasına izin verdim.

27 Kasım 2013.

"Güven bana dostum, babam futbol konuşabileceği biri olduğu için çok sevinecek." Josh arabadan indi. "NFL' yerine NBA'ci** olmam yaşadığı en büyük hayal kırıklığıydı."

Ailesinin Maryland banliyölerindeki görkemli tuğla evine giden araba yolunda onu takip ederken sırıttım. Ev, amcamla birlikte yaşadığım Philadelphia'nın eteklerindeki konağım kadar büyük olmasa da en az bir ya da iki milyon değerindeydi. Devasa boyuttaki maun ön kapıya giden taş patika, kalın çitlerle çevriliydi ve pirinç kapı tokmağının üzerinde ipek bir fiyonkla vurgulanmış, sonbahar temalı bir çiçek çelengi asılıydı.

Josh bakışlarımı fark ederek, "Büyük ihtimalle kız kardeşimin işi," dedi. "Babam tüm bu saçmalıklardan nefret eder ama Ava bunlara bayılıyor."

Bizden birkaç yaş küçük olması ve fotoğrafçılığı sevmesi dışında kız kardeşi hakkında çok az şey biliyordum. Josh, Noel için ona eBay'den ikinci el bir DSLR fotoğraf makinesi almıştı çünkü ne zaman telefonda konuşsalar, kardeşi çaktırmadan konuyu o kameraya getiriyordu.

İlk önce Josh'ın babasıyla tanıştım. Oturma odasında

* Amerikan Futbol Ligi.
** Amerikan Basketbol Ligi.

olurmuş. Josh'ın tahmin ettiği gibi Kovboylar ve Aslanlar'ın maçını seyrediyordu. Michael oğlundan daha kısaydı. Keskin hatları olan yüzü ve sert gözleri, onu 1.72'den çok daha uzun gösteriyordu.

"Tanıştığıma memnun oldum efendim." Elini sıkarken gözümü kırpmadan baktım ona.

Michael homurdanarak bir cevap verdi.

Josh ikinci kuşak bir Çinli Amerikalıydı, bu da babasının ABD'de doğduğu anlamına geliyordu. Michael, kendi ebeveynleri liseyi hiç bitirmemiş olmasına rağmen çalışkan bir öğrenci olarak en iyi okullara giden ve başarılı bir şirket kuran, örnek bir oğuldu. Tıpkı benim babam gibi. Ancak benimki Ukrayna'da doğmuş ve gençliğinde ABD'ye göç etmişti.

Gögsüm sıkıştı. Josh, Şükran Günü'nü tatilleri pek umursamayan amcam dışında, birlikte kutlayacak bir ailem olmadığını öğrendiğinde beni onlarla kutlamaya davet etmişti. Bunun için hem minnettar hem de biraz rahatsız olmuştum. Birinin acımasına maruz kalmaktan nefret ediyordum.

"Josh, geldin mi... ah." Arkamdan gelen kadın sesi yarıda kesildi.

Döndüm, soğuk bakışlarım önümdeki minyon esmeri değerlendirdi. Aslında o kadar kısa değildi -muhtemelen 1.65 idi- ama benim 1.90'lık boyumun yanında minyatür gibiydi. Gül goncası dudakları ve narin yüzü ile bir oyuncak bebeği andırıyordu.

* Cowboys ve Lions futbol takımları. (ç.n.)

Kız gülümsediğinde yüzümü buruşturdum. Gülümsemelerin bu kadar parlak olması normal değildi.

"Merhaba! Ben Ava, Josh'ın kız kardeşiyim. Sen Alex olmalısın." Elini uzattı.

Ona uzun bir süre baktım, öyle ki gülümsemesi soldu ve yerini rahatsız bir ifade aldı. Josh kaburgalarımı dürttü.

"Dostum," diyerek ağzının kenarından öksürdü.

Sonunda elini sıktım. Minicik ve narindi. Onu ezmenin ne kadar kolay olacağını düşünmeden edemedim.

Bu kız ve parlak gülümsemesi, canavarların her köşede pusuya yattığı ve insanların karanlık niyetlerini maskelerin ardına sakladığı gerçek dünyada bir gün bile dayanamazdı. Bundan emindim.

Bir çığlık beni anılarımdan çekip gölgelerin uzadığı, yanımdaki bedeninse sıkıntıyla kıvrandığı gerçek hayata yeniden döndürdü.

"Dur!" Ava'nın sesi korkuyla kaplıydı. "Hayır! *Yardım edin!*"

Beş saniye sonra başucu lambasını açtım ve elimde silahla yataktan çıktım. Her zaman yanımda bir ateşli silah bulundururdum. Ayrıca taşındıktan hemen sonra yeni, birinci sınıf bir güvenlik sistemi kurdurmuştum. Davetsiz bir misafirin alarmı tetiklemeden tüm savunmaları nasıl geçtiğini bilmiyordum ama zorla girmek için yanlış evi seçmişti.

Yine de etrafa baktığımda odada başka kimseyi göremedim.

"Lütfen dur!" Ava yatakta döndü, yüzü solgundu. Gözleri kocaman açılmıştı ama görmüyordu. "O..." Ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi tıkandı.

Kâbus.

Omuzlarım gevşedi ama sonra tekrar gerildim.

Kâbus görmüyordu, gece terörü* yaşıyordu. Tepkisine bakılırsa oldukça güçlü bir taneydi.

Ava tekrar çığlık attığında kalbim tekledi. Neredeyse davetsiz bir misafirin olmasını dileyecektim, böylece savaşacak fiziksel bir şeyim olurdu.

Onu uyandıramaz ya da kontrol etmeye çalışamazdım. Bu, gece terörü geçiren biri için yapabileceğiniz en kötü şeydi. Tek yapabileceğim nöbetinin geçmesini beklemekti.

Başucu lambasını açık bıraktım. Tüm o debelenmelerle kendine zarar verme ihtimaline karşı gözüm üzerindeydi. Çaresiz hissetmekten nefret ediyordum ama zihinsel savaşlarımıza bizim yerimize kimsenin giremeyeceğini de herkesten daha iyi biliyordum.

Yarım saat sonra Ava'nın çığlıkları dinmişti, ben yine de nöbetime devam ettim. Zaten uyuyamıyordum. Uykusuzluğum geceleri yalnızca iki ya da üç saat uyumama izin veriyordu ama yapabildiğim zamanlarda, gündüz de sık sık kestirmeye çalışıyordum.

Dizüstü bilgisayarımı açtım. Telefonum çaldığında yeni iş belgelerini inceliyordum.

---

* Kişinin uyurken aniden şiddetli bir korku ve/veya endişe içinde kaldığı anlar yaşadığı bir uyku bozukluğu çeşididir. (ç.n.)

Josh: Pişt, sıkıldım.

Sanırım bu gece uyuyamayan tek kişi ben değildim.

Ben: Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?

Josh: Beni eğlendir.

Ben: Siktir git. Ben senin sirk maymunun değilim.

Josh: Öyle sesli güldüm ki oda arkadaşım uyandı. Cadılar Bayramı için kesinlikle sirk maymunu gibi giyinmelisin.

Ben: Eğer sen göt gibi giyinirsen. Pardon, eşek demek istemiştim.

Ben: Zaten bir göt olduğunu unutmuşum.

Josh: Nasıl da iyi bir komedyen! Günlük işini bırakma sakın.

Josh: Not: Giyinmeyeceğimi mi sanıyorsun? Sırf sana maymun fotoğraflarıyla şantaj yapabilmek için giyerim.

Ben: Şantaj malzemeni almadan birine şantaj yapmak istediğini söylemezsin, salak.

Josh'la şakalaşıp birbirimize laf sokarken yanıma, Ava'nın yastıklarımdan birine gömülü yüzüne baktım. Uyuyordu. Suçluluk duygusu olabilecek bir şey içime hücum ediyordu. Bu çok saçmaydı. Birlikte olmuş değildik.

Ayrıca, en iyi arkadaşımın kız kardeşiyle aynı yatakta uyumak şimdiye kadar yaptığım en kötü şey de değildi... ya da yapacağım.

Hem de hiç.

BÖLÜM 10

Ava

BAHARAT VE ATEŞ GİBİ OLAN, LEZZETLİ BİR koku vardı. O kokuyu bir battaniye gibi etrafıma sarmak istedim.

Kokunun kaynağına daha da sokulup, yanağımın altındaki güçlü, sert sıcaklığın tadını çıkardım. Uyanmak istemiyordum ama bu sabah, galerideki vardiyamdan önce Bridget'a yerel bir evcil hayvan barınağında gönüllü çalışacağıma dair söz vermiştim.

Gözlerimi açıp esnemeden önce kendime konforlu -yatağım her zaman bu kadar büyük ve yumuşak mıydı?- bir dakika daha verdim.

Garip. Odam farklı görünüyordu. Duvarları kaplayan fotoğraf baskıları yoktu, yatağın yanında ayçiçeklerin olduğu vazom yoktu. Ve yatağım az önce kendi kendine mi hareket etmişti?

Gözlerim altımdaki geniş, çıplak cilde takıldı ve midem kasıldı. Başımı kaldırdığımda tanıdık bir çift yeşil gözle karşılaştım. O gözlerde dün gecekî mizahtan hiçbir iz yoktu.

Bakışlarını aşağı indirdi. Onu takip ettim... ve Alex Volkov'un aletine dokunduğumu dehşete düşerek fark ettim. Hiç farkında değildim. Alex terlemişti ama yine de hareketsiz kaldı.

Ben. Alex. Volkov'un. Aletine. Dokunuyordum.

Ve aleti sertleşmişti.

Utanç duygusu, bana bir gelgit dalgası gibi çarptı. Beynim bana, *Elini çek. Hemen çek!* diye bağırıyordu. Ben de bunu yapmak istiyordum. Gerçekten istiyordum. Ama şok, aşağılanma ve adlandırmak istemediğim başka bir şeyle donup kalmıştım.

Alex'in iç çamaşırının altında ne sakladığına dair kısa bir görüntü zihnimde canlandı. İçeride, herhangi bir erkek porno yıldızınınkine rakip olabilecek bir şeyin -abartmıyordum- olduğuna dair bir his vardı içimde.

Alex soğukkanlılıkla, "Eğer onunla bir şey yapmayı düşünmüyorsan, lütfen elini sikimden çek," dedi.

Sonunda elimi çekip uzaklaştım, kendimi toparlamaya çalışırken kalbim göğsümde vahşi bir ritimle atıyordu.

"Ne oldu? Neden buradayım? Yoksa biz, sen ve ben..." İkimizi işaret ederken tahmin ettiğim şeyle midem bulandı.

Aman Tanrım. Josh beni öldürürdü ve onu suçlayamazdım bile. Abimin en yakın arkadaşıyla yatmıştım.

Kahretsin!

"Rahatla." Alex bir panter gibi kıvrak ve zarif bir şekilde

yataktan yuvarlandı. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve onun heykelimsi çehresini aydınlatıyordu. Mükemmel bir şekilde oyulmuş göğsü ve karın kasları soluk bir parıltıyla sergileniyordu. "O köpek filmi sırasında uyuyakaldın. Yağmur yağıyordu, ben de seni buraya getirdim. Bu kadar."

"Yani biz..."

"Sikiştik mi? Hayır."

"Ah. Tanrıya şükür." Bir elimi alnıma bastırdım, yanan yanaklarıma serinletici bir merhem sürülmüş gibi rahatladım. "Bu korkunç olurdu."

"Buna gücenmemeye çalışacağım," dedi Alex düz bir sesle.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Josh bizi öldürürdü. Çıkan pisliği bize temizletmek için hayata döndürür, sonra tekrar öldürürdü. Her iki şekilde de seninle yatmak istiyor değilim." Kafamdaki rahatsız edici bir ses *Yalancı*, diye fısıldadı. Onu duymazdan geldim. "Tipim değilsin."

Alex'in gözleri kısıldı. "Değil miyim? Peki kim senin tipin, söyle bakalım?"

Bunun için çok erkendi. "Hımm..." Güvenli bir cevap düşünmeye çalıştım. "Ian Somerhalder?"

Alaylı bir homurtu çıkardı. "Parlak vampirden daha iyi," diye mırıldandı. "Flaş haber, gün ışığı. Ian ve sen asla birlikte olmayacaksınız." Gözlerimi devirip yataktan kalktım ve aynadaki yansımamı görünce irkildim. Elbisem kırışmış, saçlarım birbirine karışmış ve yanağıma yastığın izi çıkmıştı. Dudaklarımın kenarındaki kurumuş şey salya izi miydi?

Evet, yakın zamanda bir güzellik yarışmasını kazanabilecek gibi durmuyordum.

Alex kafasına bir tişört geçirirken ben de yüzümdeki salyayı gizlice silerek, "Teşekkürler, Kaptan Aşikâr," dedim. Yatak odası, en az oturma odası kadar boştu. Kocaman bir yatak, lambayla çalar saatin olduğu bir komodin ve alanı süsleyen bir şifoniyerin dışında hiçbir şey yoktu. "Hemen trip atmaya başlama sakın. Ben de senin tipin değildim, unuttun mu yoksa? Ya da belki de..." Kaşlarımı eşofmanındaki çadıra doğru kaldırdım.

Bir pislik mi olmak istiyordu? Eğer öyleyse bu oyunda ben de vardım. "Ondan bir anlam çıkarmaya çalışma. Sabah ereksiyonu. Her erkekte olur." Alex, elbette bir gece uykusundan sonra bile mükemmel görünen saçlarının arasından elini geçiriyordu. "Ayrıca trip *atmıyordum*."

"Sen öyle diyorsan," diye şakıdım. "Ayrıca bana gün ışığı demeyi kes."

"Neden?"

"Çünkü benim adım o değil."

"Farkındayım. Bu bir takma ad."

Bıkkın bir nefes verdim. "Birbirimizi takma adla seslenecek kadar iyi tanımıyoruz."

"Birbirimizi sekiz yıldır tanıyoruz."

"Evet ama o tür bir ilişkimiz yok! Ayrıca benimle alay ettiğine eminim. Tüm o yufka yürek yorumunla falan."

Alex tek kaşını kaldırdı. "Beni aydınlat. Ne tür bir ilişkimiz *var*?"

Tehlikeli bir zeminde ilerliyorduk. "Komşuyuz. Tanışık-

bğrmn? var." Daha fazlası için beynimi zorladım çünkü bu terimler doğru gelmiyordu. "Film arkadaşlarıyız?"

Aramızdaki mesafeyi kapattı. Kaçmak istesem de yutturmak yerimde kaldım. "Tanışıklığın olan herkesle aynı yatakta yatar mısın?" diye usulca sordu.

"Seninle aynı yatakta yatmayı ben *istemedim*." Belinin altındaki bölgeye bakmamaya çalışıyordum ama onu görmezden gelmek zordu. Bu sırada da sertleşmiş göğüs uçlarım sutyenime baskı yapıyor, tahrik olmuş tenim kızarıyordu.

Ne haltlar oluyordu böyle? Tanrı aşkına, bu Alex'ti.

Şeytan Alex. Pislik Alex. Robot Alex.

Bedenim bu mesajı almamış gibiydi çünkü birdenbire, onu yatağa itip elimin istemeden başlattığı işi bitirmeyi hayal etmeye başlamıştım.

Hayır. Kendine gel. Alex Volkov'la yatmayacaksın. Ne şimdi ne de başka bir zaman.

"Her neyse. Be-benim gitmem gerekiyor. Gönüllüyüm. Evcil hayvanlar için," diye kekeledim, sözlerim pek bir şey ifade etmiyordu. *"Kalmamaizinverdiğiniçinteşekkürlersonragörüşürüz!"*

Merdivenlerden aceleyle indim ve eve koştum.

Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. BİR AN ÖNCE.

Üzüntü Aşaması: Başarısız.

***

"Alex'in sikine mi dokundun?" Bridget'ın gözleri büyüdü. "Nasıldı?"

"Şşşt!" Dinleyen var mı diye etrafa bakındım ama herkes, bize dikkat edemeyecek kadar meşguldü. Bridget bu barınakta, personellerin aralarında bir prenses olmasına şaşırmayacakları kadar uzun süre boyunca gönüllü olarak çalışmıştı. Kraliyet ailesinin isteği üzerine, Bridget'ın geldiği tüm günlerde burada gönüllü olarak yalnızca biz bulunuyorduk. "Bir prensesin 'sik' kelimesini söylemesi yakışık almaz."

Özellikle de, Bridget'ın erkek cinsel organından değil, süslü galalardan ve Harry Winston elmaslarından bahsetmek için yaratılmış gibi çıkan o şık, hafif aksanlı sesiyle.

"Sikten daha kötü şeyler de söyledim."

Onunla neredeyse dört yıldır arkadaş olan biri olarak bunu doğrulayabilirdim. Yine de kulağa yanlış geliyordu.

"*Ee?*" diye sordu. "Nasıl hissettirdi?"

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Penis gibiydi işte." Büyük, sert ve... *Hayır*. Bunu düşünmeyecektim.

Ne şimdi. Ne de başka bir zaman.

Bridget ve ben, kampüsün yakınındaki bir evcil hayvan kurtarma barınağı olan Bıyıklar ve Kuyruklar'daki kafesleri temizliyor ve sterilize ediyorduk. Bridget büyük bir hayvanseverdi ve ikinci sınıftan beri burada gönüllü olarak çalışıyordu. Stella ile ben de zamanımız olduğunda ona eşlik ederdik. Jules'un kedilere alerjisi vardı, bu yüzden o buradan uzak dururdu. Ancak bu barınak Bridget'ın bebeğiydi. Haftada iki kez mutlaka gelirdi ve bu Booth'u hep hayrete düşürürdü.

Bir papağana şüpheyle bakan iri yarı, kızıl saçlı koruma-

vı görünce gülümsememi bastırdım. Bıyıklar ve Kuyruklar -bu isme rağmen- sadece köpek ve kedileri değil, her türlü hayvanı kabul ediyordu. Küçük ama etkin bir kuş bölümüne sahipti.

Booth kuşlardan korkmazdı fakat onlardan hoşlanmıyordu; kendisine uçabilen, dev fareleri hatırlattıklarını söylüyordu.

"Hmm." Bridget, ilginç olmayan cevabımdan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Peki filmler onu gerçekten üzmedi mi? Hiç mi?"

"Üzmedi." İlgilendiğim kafesteki gazete kâğıdını toplayıp çöp kutusuna attım. "Tabii Marley & Ben bitmeden uyuyakaldım ama ağladığından ya da buna benzer bir şey olduğundan şüpheliyim. Tüm bu zaman boyunca sıkılmış görünüyordu."

"Yine de *iki* filmi de izlemeye devam etti." Bridget mükemmel bir sarı renge sahip olan kaşını kaldırdı. "İlginç."

"Hiç seçeneği yoktu. Çoktan evindeydim."

"Lütfen. Alex Volkov'dan bahsediyoruz. Eğer isteseydi evindeki birini anında kovardı."

Doğru.

Kaşlarımı çatıp, sözlerini düşündüm. "Josh'ın kız kardeşi olduğum için bana biraz daha nazik davranıyor."

"Doğru." Bridget hafif bir kahkaha attı. "Sırada hangi aşama var?"

Uff, şu aptal Duygu Operasyonu ya da benim adlandırmaya başladığım şekliyle DO, başıma cidden bela olmuştu.

"Tiksinti." Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yine de bu aşama daha kolay görünüyordu. Birçok şeyin Alex'i tiksindirdiğini hissedebiliyordum.

"Bunu görmek için iyi para verirdim." Bridget gülerek Booth'a doğru baktı. "İyi misin, Booth?"

Papağan. "Aah, evet! Şaplaklayın beni efendim!" diye cıvıkladığı sırada Booth yüzünü buruşturarak. "Evet, majesteleri." diye yanıtladı.

Ardından. "Ben senin efendin değilim," dedi kuşa. "Çık git."

Papağan kendini geri çekti ve tüylerini öfkeyle çırptı.

Bridget ve ben kahkahalara boğulduk. Görünüşe göre papağanın eski sahibi cinsel olarak oldukça aktif... ve uçuktu. Hatta kuşun bugünkü taşkınlığı, önceki tiradlarına kıyasla uysal bile sayılırdı.

"Seni özleyeceğim." Bridget iç çekti. "Umarım bir sonraki korumamın mizah anlayışı vardır."

Kafesi ovmayı bıraktım. "Bir dakika, ne? Booth, bizi terk mi ediyorsun?"

Booth ensesini kaşıdı, mahcup görünüyordu. "Eşim yakında doğum yapıyor, bu yüzden babalık izninde olacağım."

"Tebrikler." Çok üzgün hissetsem de ona gülümsedim. Booth, Bridget'ın çalışanı olsa da onu grubumuzun onursal üyesi olarak kabul etmiştik. Geçmişte bizi pek çok tehlikeli durumdan kurtarmıştı ve oğlanlar konusunda da oldukça iyi tavsiyeler verirdi. "Seni özleyeceğiz ama bu cidden çok heyecan verici!"

Yüzü mutlulukla kızardı. "Teşekkür ederim, Bayan Ava."

Son derece kibar biriydi. Ayrıca ona ilk adımı kullana-

bileceğini söylemiş olsam da bana "Bayan" demekte ısrarcıydı. Bridget, "Zamanı geldiğinde sana bir veda partisi vereceğiz," dedi. "Bunca yıl bana katlandığın için bunu hak ediyorsun."

Booth daha da kızardı. "Buna gerek yok, Majesteleri. Sizin yanınızda olup size hizmet etmek benim için bir zevkti... yani zevk."

Bridget'ın gözleri parladı. "Bak, işte bu yüzden bir veda partisini hak ediyorsun. En iyisi sensin."

Booth kızararak patlamadan önce, "Papağan temalı bir parti yapalım," diye ekledim.

Koruma yarı boyun eğmiş, yarı utanmış bir gülümsemeyle başını iki yana sallarken Bridget ve ben tekrar kahkahalara boğulduk.

Bu, aklımı Alex'ten uzaklaştırmaya neredeyse yetmişti.

BÖLÜM 11

DUYGU OPERASYONU: TİKSİNTİ AŞAMASI.

"Bana 'mahalleye hoş geldin' kurabiyelerinden getirmiştin zaten." Alex yemek masasındaki sepete doğru baktı.

"Bunlar hoş geldin kurabiyesi değil." Sepeti ona doğru ittim. "Bu bir deney. Yeni bir tarif denedim ve nasıl bulacağını görmek istedim."

Sabırsız bir ses çıkardı. "Buna vaktim yok. Yarım saat içinde bir konferans görüşmem var."

"Bir kurabiye yemek yarım saatini almaz."

Evet, kendimi *tekrardan* Alex'in evine zorla davet ettirmiştim. Bu sefer DO'nun ikinci aşaması içindi. Bu sırada ne Alex ne de ben onun birkaç gün önceki... şey, sabah ereksiyonundan bahsettik. Onu bilmiyordum ama ben, o sabahı tamamen unutmayı tercih ederdim.

"İyi." Kurabiyelere şüpheyle baktı. "Neliler?"

Asla kurumaz, kuru üzüm ve sarımsaklı. Aklıma gelen en iğrenç içerik karışımını seçmiştim. Sonuçta bu Tiksinti Aşaması'ydı. Bir yanım kötü hissediyordu çünkü film izlediğimiz gece Alex bana oldukça iyi davranmıştı ve benim için randevusunu iptal etmişti. Diğer yanımsa, Alex'in birdenbire ortaya çıkıp kendisini öldürmesinden korktuğu için artık benimle konuşmayan Owen yüzünden ona hâlâ biraz sinirliydi.

Boğazımı temizledim. "Ah, şey, bu sürpriz."

Alex ağzına bir kurabiye götürürken ellerimi bacaklarımın altına soktum ve ayağımı gergince salladım. Neredeyse üzerine atlayıp kurabiyeyi elinden uzaklaştıracaktım ama nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Tükürür müydü? Öğürür müydü? Kurabiyeyi bana fırlatıp beni evden kovar mıydı?

Yavaşça çiğnedi, yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" Sesime sahte bir umut kattım. "Güzel mi?"

"Bunları sen pişirdin." Bu, bir soru değildi.

"Evet."

"Kırmızı kadife kurabiyeleri de sen pişirdin ve... bunları da sen pişirdin."

Altdudağım dişlerimin arkasında kayboldu. "Hı-hı." Gözlerine bakamayacaktım. Sadece yalan söylemekte iyi olmadığım için değil, ayrıca yüzümü ifadesiz tutmakta da berbattım.

"Güzel olmuş."

Başım hızla yukarı kalktı. "Ne?" Kurabiyeler güzel ol-

[redacted]. *İğrençlerdi*. Ben daha önce bir tanesinin tadına bakmıştım ve neredeyse kusacaktım. Kuşkonmaz ve sarımsak parçacıkları geliyordu ağzıma.

Alex çiğnemeyi bitirdi, yuttu ve ellerindeki kırıntıları çırparak uzaklaştırdı. "Güzel olmuş," diye tekrarladı. "Şimdi izin verirsen, yapmam gereken bir telefon görüşmesi var."

Beni yemek odasında ağzı açık bir şekilde bırakıp gitmişti.

Ne olur ne olmaz diye sepetten bir kurabiye daha aldım ve-

Öğkk! Öğürerek bu iğrenç şeyi tükürmek için mutfağa koştum. Ağzımda kalan tadı yok etmek için lavabo suyuyla ağzımı çalkaladım.

Alex'in tat alıcıları bozulmuş olmalıydı çünkü normal bir insanın en iyi ihtimalle bile, yüzünü ekşitmeden bu kurabiyeyi yutması imkânsızdı.

Mantıklı gelen tek sonuca vardım.

"O kesinlikle bir robot."

Tiksinti Aşaması: Başarısız.

***

Duygu Operasyonu: Mutluluk Aşaması.

Erkekleri ne mutlu eder?

DO'nun üçüncü aşamasında bu soru beni rahatsız etmeye başlamıştı. Erkekleri mutlu edecek şeylerin çoğu Alex'e veya benim durumuma uymuyordu.

Para mı? Onda bolca vardı.

İş memnuniyeti? Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Arkadaşlarla zaman geçirmek? Josh, Alex'in tanıdığım tek arkadaşıydı. Ayrıca onun, etraftaki pek çok insanın arkadaşlığından hoşlanmadığından oldukça emindim.

Seks? Imm, onunla sırf bir deney uğruna seks yapmayacaktım. Ya da başka bir şey için. Bunun nasıl olacağını birazcık merak ediyor olsam bile.

Aşk? Hahaha, oldu. Alex Volkov ve aşk. Ne demezsin...

Jules, oral seksi önermişti ama bu da seks sınırları kapsamındaydı ve benden red yemişti.

Beyin fırtınası günlerce sürdü ve en sonunda, işe *yarayabilecek* bir şey buldum. Belki Alex'in ruhunu mutlu etmezdi fakat biraz rahatlamasına ve gülmesine yardımcı olabilirdi.

Sadece belki.

"Yerde oturmayı sevmiyorum." Çimenlere, onlar sanki çamurdan yapılma bir çukurmuş gibi baktı. "Rahatsız edici ve sağlıksız."

"Değil. Neresi sağlıksız?" Yere bir örtü serdim ve uçup gitmesin diye piknik sepetiyle sabitledim. Onu Meridian Hill Parkı'na pikniğe gitmeye ikna etmiştim. Konuyu açtığımda bana aniden iki tane kafam çıkmış gibi davransa da sonrasında kabul etmişti.

Eğer şu anda böyle huysuzca davranmayı bırakırsa, yazın son günlerinin tadını çıkarabilirdik.

"Çim muhtemelen köpek sidiğiyle ıslanmıştır," dedi.

Zihnimde canlanan görüntüyle yüzümü buruşturdum. "Örtü bunun için var. *Otur* hadi."

[illegible] sıkıntılı bir şekilde iç çekti fakat yine de oturdu [illegible] bu süre boyunca oldukça mutsuz görünmüştü.

Şirinsi bir şekilde: içinde yaz makarnası (en sevdiğim), [illegible] rulolar (Josh'a göre Alex'in favorisiydi), çeşitli meyveler, peynir ve krakerler, çilekli limonata ve tabii ki de [illegible] kadife kurabiyelerimin (Alex'in hoşuna gitmiş gibiydi) olduğu piknik sepetini açtım.

"Böylesi içeride tıkılıp kalmaktan çok daha iyi." Kollarımı başımın üzerinde gererek güneşin tadını çıkardım. "Temiz hava, lezzetli yiyecekler. Daha mutlu hissetmiyor musun?"

"Hayır. Her yerde çığlık atan çocuklar var ve az önce sağıma bir sinek kondu."

Lanet sinekler. Onu hızlıca uzaklaştırdım.

"Neden buradayız, Ava?" Alex'in kaşları çatıldı.

"Rahatlamana yardım etmeye çalışıyorum ama bunu çok zorlaştırıyorsun." Ellerimi havaya kaldırdım, artık çileden çıkmıştım. "Film gecesinde yaptığın, gülmek dediğimiz o sihirli şey var ya? Onu daha önce bir kez yaptın, bir daha yapabilirsin. Hadi," diyerek onu cesaretlendirdim. O ise bana deliymişim gibi bakıyordu. "İçinde bir yerlerde hassas duygular kalmış olmalı."

Ve tam da o anda, yakınlardaki bir yerden bir köpek geldi ve Alex'in ayakkabılarına işedi.

Mutluluk Aşaması: Başarısız.

***

Duygu Operasyonu: Korku Aşaması.

Beynimiz durmuştu.

Hiçbirimizin aklına Alex'te korku uyandıracak bir şey gelmiyordu, en azından yasadışı veya boktan olmayan bir şey.

"Boktan" seçenekleri bulma konusunda hepimizden daha rahat olan Jules, *Onu bıçakla durdurup soymak istiyormuş gibi yap*, diye bir şaka yapmıştı; yani en azından ben şaka yaptığını umuyordum. Stella ise Alex'in durumu tersine çevirip bunun bir şaka olduğunu bile fark etmeden önce beni öldüreceğine dikkat çekmişti.

Buna katılıyordum.

Ölmek için çok gençtim, bu yüzden fiziksel bir yüzleşmeyi içeren tüm fikirleri çöpe attık.

Bir aydınlanma anı sonucunda son sığınağım olan Josh'ı aradım.

Her hafta görüntülü sohbet ediyor ve birbirimizi hayatlarımızdan haberdar ediyorduk. Şu anda da bana yeni, "arkadaştan öte" kategorisindeki arkadaşından bahsediyordu.

Gerçekten.

Josh, küçük bir Orta Amerika köyünün ortasında tıbbi gönüllülük yaparken bile kadın bulmakta bir sorun yaşamıyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diyerek öğrenmek istedim. "O köyde yüz kişi bile yok!" Bunu biliyordum çünkü Josh nerede olduğunu açıkladıktan sonra orayı Google'da aratmıştım.

"Ne diyebilirim ki? Büyüleyiciyim," dedi. "Ben nereye gitsem kadınlar peşimden geliyor."

"Sanırım o senden önce de oradaydı sik kafalı. Ayrıca umarım yeni 'arkadaşınla' yiyişmek için işini ihmal etmiyorsundur."

"Ne diyorsun be? Dalga geçiyorsundur umarım."

Elimi havaya kaldırdım. "Aman tamam. Hemen sinirlenme."

Abim ne kadar azgın olursa olsun işini ciddiye alırdı. Ben A alabilmek için kıçımı yırtarken Josh ise, okulda başarılı olmak için çok çalışmaya gerek duymayan o sinir bozucu insanlardan biriydi. Ama tıp alanında çalışmayı ve insanlara yardım etmeyi severdi. Küçüklüğümüzde bile, dizimi yaraladıktan sonra beni tedavi ederdi. Babamız başını işlerinden hiç kaldırmazken, kâbuslarımla ilgili bana yardımcı olacak yollar arayan hep oydu.

Bu yüzden de Josh'ın aşırı korumacılığının, onun yanına kâr kalmasına izin veriyordum. Acayip sinir bozucu olabilirdi ama yine de o dünyadaki en iyi abiydi.

Gerçi bunu ona asla söylemezdim. Eğer koltukları biraz daha kabarırsa ayakları bir daha asla yere inmezdi.

"Bu arada." Gömleğimin koluyla oynarken sesimin ilgisiz çıkması için çabaladım. "Cadılar Bayramı yaklaşıyor ve ben de bazı şakalar yapmayı düşünüyorum. Alex'in korktuğu bir şey var mı? Palyaçolar, örümcekler, yükseklikler..."

Josh'ın yüzünde şüphe gezindi. "Cadılar Bayramı'na iki aydan fazla bir süre var."

"Evet ama sonra farkında olmadan gün gelip çatıyor ve ben bunun için hazır olmak istiyorum."

"Hmm." Josh parmaklarını uyluğuna vurdu. "*Hmm*..."

"Ben seksen yaşına gelmeden önce herhangi bir zamanda söyleyebilirsin."

"Kapa çeneni. Alex'in korktuğu bir şeyi bulmak ne kadar zor biliyor musun? Onu sekiz yıldır tanıyorum ve bir kez bile korktuğunu görmedim."

İfadem değişti. *Off, kahretsin.*

"İnsanların nefret ettiği olağan şeyleri onun üzerinde deneyebilirsin ama işe yarayacağından şüpheliyim." Josh omuz silkti. "Bir keresinde yürüyüş yaparken bir ayıya rastlamıştık ve o piç kurusu gözünü bile kırpmamıştı. Ayı uzaklaşana kadar orada sıkkın ve sinirli görünerek öylece durmuştu. Ayrıca bir anda karşısına çıkıp korkutmaya çalışmak da işe yaramaz. İnan bana, geçmişte ona birçok kez şaka yapmayı denedim ve her seferinde başarısız oldum."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

Belki de bu aşamayı çoktan kaybetmiştim. Alex'i herkesten daha iyi tanıyan Josh bile onu korkutamamışsa, hiçbirimiz korkutamazdık.

Josh'ın gözlerindeki şüphe geri döndü. "Bu şey senin fikrin mi, yoksa malum bir kızılın mı?"

"Imm... benim?"

"Hadi oradan." Josh kaşlarını çattı. "Bana onun hâlâ Alex'e âşık olduğunu söyleme. İlişkiler söz konusu olduğunda Alex ümitsiz bir vakadır. Hiç ilişkiye girmez ve sadece belirli kadınları becerir."

O "belirli kadınların" kim olduğunu sormak için can atıyordum ama bunu, Alex'le ilgileniyormuş gibi görünmeden yapamazdım. Ayrıca ilgilenmiyordum da.

"Jules'un ona âşık olduğunu hiç sanmıyorum," dedim. "Sadece onun seksi olduğunu düşünüyor."

"Her neyse." Josh elini saçlarından geçirdi. "Yarın sabah erken kalkacağım, o yüzden şimdi uyumam gerek. Ona şaka yapmayı başarırsan bana da haber ver ve benim için bir video çek. Biraz gülmeye ihtiyacım var."

"Elbette." Alex'in "belirli kadınlarını" duyduğum zamanki rahatsızlık duygusunun yerini endişe aldı. Şakalarına ve ukala yorumlarına rağmen Josh'ın ne kadar bitkin olduğunu görebiliyordum. Gözlerinin altında koyu halkalar ve ağzında da gergin çizgiler vardı. Son birkaç görüşmemizi erkenden bitirmişti, oysa genellikle bütün gece uyanık kalır ve akla gelebilecek en aptalca şeylerden konuşurdu.

Hatta bir keresinde sabahın üçüne kadar, yeni spor ayakkabılarıyla ilgili olan coşkulu ve şiirsel bir konuşma yapmıştı.

"Biraz dinlen. Kızını tekmelemek için Orta Amerika'ya uçmak zorunda kalırsam, cidden sinirlenirim."

"Hah!" diye homurdandı Josh. "Kızımı tekmelediğini anca rüyanda görürsün."

"İyi geceler, Josh-cık."

"Bana öyle deme," dedi huysuzca. "İyi geceler."

Telefonu kapattıktan sonra defterimi çıkardım ve üçüncü aşamayla ilgili not düştüm.

Korku Aşaması: Beklemede (süresiz olarak).

BÖLÜM 12

Ava

"DENEY BAŞARISIZ SONUÇLANDI AMA EN azından bitti." Yaban mersinli votkamın geri kalanını kafama diktim. Onu o kadar uzun süre bekletmiştim ki, içindeki tüm buzlar erimiş ve tadı da meyveli su gibi olmuştu. "Tanrıya şükür."

"Kötü oldu." Bridget hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Alex'in soğukkanlılığını kaybettiğini görmeyi dört gözle bekliyordum."

"Hâlâ kaybedebilir. Deney henüz bitmedi." Jules parmağını havada salladı.

Boynumdan aşağısı huzursuz bir hisle ürperdi. "Evet, bitti. Dört aşama olacak demiştik: üzüntü, tiksinti, mutluluk ve korku."

"*Beş* aşama var." Jules'un ela gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Sonuncusu kıskançlık, yoksa unuttun mu?"

"Onu asla kabul etmedim!"

Pazartesi günü dersler başlamadan önce son bir eğlence için, Thayer'ın en popüler kampüs dışı barı olan Crypt'e gelmiştik. Öğrenciler geri dönmeye başlamıştı ve bar, bu yazın başındaki duruma kıyasla çok daha kalabalıktı.

"Ama bu en iyisi," dedi Jules. "Yapma-"

"Ava."

Adımı söyleyen sesle kaskatı kesildim. Geceleri bana fısıldayıp, beni sevdiğini söyleyen sesti. Temmuz ayındaki o gün, galerinin dışına çıkmamı ve onunla konuşmamı istemesinden bu yana, iki aydır duymadığım o sesti.

Koyu kahverengi gözlerim ela gözleriyle buluşana kadar başımı çevirdim.

Liam, lacivert renkli polo tişört ve bej bir pantolonun içinde, her zamanki gibi yakışıklı ve havalı görünerek tepeme dikildi. Saçlarını kesmişti. Sarı saçları artık parmaklarımın arasından geçirmeyi sevdiğim yumuşak bukleler halinde değildi, çok daha kısaydılar ve kafatasına daha yakın kesilmişlerdi.

Yandan bakarak arkadaşlarımın onun beklenmedik ortaya çıkışına verdikleri tepkileri tek tek inceledim: Stella'nın yüzünde gerginlik, Bridget'ın yüzünde korku, Jules'un yüzünde ise öfke vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Kendime korkmamam gerektiğini söyledim. Toplum içinde, kalabalık bir barın ortasındaydık. Etrafımda Liam'a tekme atmak istermiş gibi bakan arkadaşlarım ve Booth vardı.

Güvendeydim.

Yine de tenim huzursuzlukla karıncalandı. Liam'ın beni geri kazanma amacından vazgeçtiğini sanıyordum fakat işte buradaydı, bana sanki hiçbir şey değişmemiş gibi bakıyordu. Sanki "ateşi" olduğunu iddia ettiği o gece onu pantolonu aşağı inmiş halde, yabancı bir sarışının içine gömülürken yakalamamışım gibi. Ona tavuk çorbasıyla sürpriz yapmayı umarak dairesine uğramıştım ve en sonunda da bir sürprizle karşılaşan kişi ben olmuştum.

"Konuşabilir miyiz?"

"Meşgulüm." Nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyordum ve sarhoş bir Liam'la, ayık bir Liam'dan daha fazla konuşmak istemiyordum.

"Ava, lütfen."

Jules, "Meşgul olduğunu söyledi, seni pislik," diye çıkıştı.

Liam ona dik dik baktı. Hiçbir zaman birbirleriyle anlaşamamışlardı. "Seninle konuştuğumu hatırlamıyorum," dedi küçümseyerek.

"Peki şeyi hatırlıyor musun, aletini-"

"Beş dakika." Ayağa kalktım, omuzlarım gergindi.

"Ne-"

"Ava-"

"Emin misin-"

Arkadaşlarım hep bir ağızdan konuşmuştu.

Başımla onayladım. "Evet. Beş dakikaya dönerim, tamam mı? Dönmezsem..." Liam'a baktım. "Meşaleler ve mızraklarla gelip beni arayabilirsiniz." Onunla konuşmadı-

gım sürece bütün gece peşimi bırakmayacaktı, bu yüzden bir an önce bundan kurtulmak istiyordum.

"Bende meşale ve mızraktan daha fazlası var," diye hırladı Booth.

Liam irkildi.

Onu barın dışına doğru takip ettim ve kollarımı göğsümde çaprazladım. "Çabuk ol."

"Bana bir şans daha vermeni istiyorum."

"Bunu sana binlerce kez söyledim, hayır."

Yüzünde bir bıkkınlık belirdi. "Bebeğim, aylar oldu. Ne yapmamı istiyorsun, dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı mı? Beni yeterince cezalandırmadın mı?"

"Bu cezalandırmayla ilgili değil." Akademik başarıyla mezun olmuş olmasına rağmen, bu kadar basit bir kavramı hiç anlamış gibi görünmüyordu. "Beni aldattığın gerçeğiyle ilgili. Ne kadar zaman geçtiği ya da ne kadar üzgün olduğun umurumda değil. Aldatma kabul edilemez. Tekrar bir araya gelmeyeceğiz. Hiçbir zaman."

Bıkkınlık öfkeye dönüştü. "Neden? Yeni bir adam mı buldun?" diye hırladı. "Yeni bir aletin var ve artık bana ihtiyacın yok, öyle mi? Böyle bir sürtük olduğunu hiç tahmin etmezdim."

"Siktir git." Kalbim deli gibi atıyordu. Liam bana hiç bu kadar kötü şeyler söylememişti. Hem de hiç. "Beş dakikan doldu. Bu konuşma bitmiştir."

Gitmeye çalıştım ama bileğimden tuttu ve beni geri çekti.

Bana ilk kez böyle öfkeyle dokunuyordu.

Kalbim şimdi üç kat hızla atıyordu ancak kendimi sakin

[illegible]maya zorladım. "Çek ellerini üstümden!" diye tısladım. "Yoksa pişman olursun."

"Kim o?" Liam'ın gözleri deli gibi bakıyordu ve bir korkuyla, onun sadece sarhoş değil aynı zamanda uyuşturucu etkisinde olduğunu fark ettim. Tehlikeli bir kombinasyondu. "Söyle!"

"Başka biri yok ve olsaydı bile bu seni ilgilendirmez!" Keşke biber gazımı getirseydim. Onu yanımda getirmediğim için, bir sonraki en iyi seçeneğe başvurdum ve... dizimi taşaklarına geçirdim. Sertçe.

Liam beni bıraktı ve acı içinde iki büklüm oldu. "Seni kaltak," diye hırıldadı. "Seni-"

Sonraki sözlerini duymak için beklemedim. Nabzım kulaklarımda adeta kükrerken barın güvenliğine doğru kaçtım.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Liam hiç bu kadar kontrolden çıkmamıştı. İnatçı ve biraz adi biri olsa da beni asla fiziksel olarak incitmemişti.

Arkadaşlarıma olanları anlattığımda ve tüm itirazlarıma rağmen onunla yüzleşmek için dışarı çıktıklarında Liam çoktan gitmişti; ama mide bulantım devam ediyordu.

Birini gerçekten çok iyi tanıdığınızı sanıyordunuz ama sonra, onu aslında hiç tanımadığınızı kanıtlayan bir şey oluyordu.

BÖLÜM 13

THAYER ÜNİVERSİTESİ'NİN YILLIK MEZUNLAR Yardım Gala'sı, sezonun gözde olayıydı. Her ne kadar bu galada gündemdeki olaylar için para toplanıyor olsa da, aslında hayırseverlikle ilgili bir etkinlik değildi. Egoyla ilgiliydi.

Her yıl katılırdım.

Hayırseverlik yapmak ya da üniversite günlerimi yad etmek istediğim için değil, gala tam olarak bir bilgi pınarı olduğu için. Thayer mezunları arasında dünyanın en güçlü insanları vardı ve hepsi her ağustos ayında *Z Hotel DC*'nin balo salonunda toplanırdı. İlişkiler kurmak ve bilgi toplamak için mükemmel bir fırsattı.

"...tasarıya geçti ama Kongre'de canına okuyacaklar..."

Şu anda büyük bir yazılım şirketi için hükümet işlerine bakmakta olan eski sınıf arkadaşım Colton yanımdaydı ve

hana son teknoloji yasalarından bahsederken onu dinliyormuş gibi yapıyordum.

Nadiren ilginç bir şey söylerdi ama babası FBI'ın üst kademlilerindendi, bu yüzden gelecekte ihtiyacım olur diye onu yörüngemde tutuyordum.

Olay her zaman büyük düşünmekle ilgiliydi. Haftalar veya aylarını değil, yıllarını harcamakla. On yıllarını.

Küçücük tohumlar bile en güçlü meşe ağaçlarına dönüşebiliyordu. Bu, çoğu insanın anlamadığı oldukça basit bir kavramdı. Çünkü onlar kısa vadeli tatminlerin peşinde koşmakla çok meşgullerdi ve çoğunun başarısız olmasının nedeni de tam olarak buydu. Hayatlarını kıçlarının üzerinde otururak ve çoktan atmaları gereken adımları "bir gün" atacaklarını söyleyerek geçirirlerdi. Lakin o "bir gün" geldiğinde, artık çok geç olmuş olurdu.

"...Çin ile olan bu IP sorunu-" Colton aniden durdu. *Tanrı'ya şükür.* Onun genizden gelen sesini bir saniye daha dinlemem gerekseydi bara gider ve gözüme bir çatal saplardım.

"Şu da kim?" diye sordu, benim arkamdaki bir yere bakarken yüzünü aç bir bakış kaplamıştı. "Ateşliymiş." Sesi de ifadesi kadar iştahlıydı. "Onu daha önce hiç görmedim. Sen gördün mü?"

Hafif bir merakla döndüm ve farkında olmadan Colton'ın dikkatini çeken kızı bir saniyeliğine etrafta aradım. Colton da neredeyse Josh kadar çapkındı.

Sonunda Colton'ın açgözlü bakışlarının kaynağını bulduğumda bütün kaslarım kaskatı kesildi. Yumruğum şam-

panya bardağımın etrafını, bu narin camı her an parçalayabileceğim kadar sıkıca sarmıştı.

Kız balo salonuna süzülerek girdi. Kıvrak vücudu, kıvrımlarının üzerinden sıvı bir altın gibi parıldayarak akan şık bir elbisenin içindeydi. Saçlarını, kuğu gibi olan boynunu ve pürüzsüz omuzlarını ortaya çıkaran havalı bir modelde toplamıştı. Kahverengi gözler. Bronz cilt. Kırmızı dudaklar. Tüm o gülümsemeleri ve sahip olduğu gün ışığıyla birlikte, bir engerek çukuruna girdiğinden habersizdi.

Cehennemin kapılarından içeri giren bir tanrıçaydı ve bunun farkında bile değildi.

Çenemdeki bir kas seğirdi.

Ava'nın o elbiseyle burada ne *işi* vardı? Henüz mezun bile değildi. Burada olmamalıydı. Bu insanların etrafında olmamalıydı.

Ava'ya, sanki çok açlarmış ve o da sulu bir biftekmiş gibi bakan her erkeğin gözlerini oymak istedim. Bu da, burada bulunan hemen hemen tüm erkekleri kapsıyordu. Colton da buna dahildi. Şu dilini hemen ağzına sokmazsa, onu kesecektim.

Tek kelime bile etmeden onu arkamda salyaları akar halde bıraktım ve Ava'ya doğru yürümeye başladım. Aramızdaki mesafeyi öfkeli ve ehemmiyetli adımlarla yiyip bitiriyordum. Yolu yarılamıştım ki biri aniden önümü kesti.

Daha yüzünü görmeden önce kokusunu tanıdım ve kaslarım daha da gerildi.

"Alex," diye mırıldandı Madeline. "Senden uzun süredir haber alamıyorum."

Kırmızı elbisesi sarkık dudaklarındaki parlak rujla aynı renkteydi. Sarı saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve elbisesinin ipeksi kumaşından meme uçlarının hatlarını biraz görebileceğim kadar yakındaydım.

Bir zamanlar bu beni tahrik edebilirdi. Şimdiyse kıyafetinin ve baştan çıkarıcı gülümsemesinin bende ortaya çıkardığı tepkilere baktığımızda, onun bir patates çuvalı giydiğini düşünürdünüz.

"Meşguldüm." Yana kaydım. O da bu hareketimi taklit ederek tekrar yolumu kapattı.

"İptal olan randevumuzu telafi etmedin." Parmakların kolumun üzerinde gezdirdi. Dokunulan kişiye daha fazlasını istetmeyi amaçlayan, hafif ve pratik bir dokunuştu.

Benimse ondan tek istediğim yolumdan çekilmesiydi.

Gözlerim yeniden Ava'ya kaydı ve zaten gergin olan kaslarım, onun yanında duran Colton'ı görünce daha da gerildi. Herif oraya nasıl o kadar hızlı gidebilmişti ki? Bir keresinde üniversitede onunla basketbol oynamıştım; morfin etkisindeki bir kaplumbağadan daha yavaştı.

"Ve asla da etmeyeceğim." Madeline'ın elini kolumdan çektim. "Eğlenceliydin ama yollarımızı ayırmanın zamanı geldi."

İfadesi buz kesmiş bir öfke maskesine dönüşmeden önce şokla kaplandı. "Benden ayrılıyor musun?"

"Ayrılmak için sevgili olmamız gerekirdi." Kıçına baka adamlardan birini işaret ettim. "Şu kongre üyesi seninle ilgileniyor gibi görünüyor. Neden gidip merhaba demiyorsun?"

Kremsi tenini bir kırmızılık renklendirdi. "Ben fahişe d

gitme," diye ısrarla Madeline. "Benimle işin bittiğinde bir peçete gibi beni başka bir adama yollayamazsın. Ve işimiz bitmedi. Ben bitti diyene kadar bitmez. Ben Madeline Kahrolası Hauss'um."

"İşte burada yanılıyorsun. Hepimiz farklı şekillerdeki birer fahişeyiz." Gülümsememe sıcaklıktan yoksundu. "Geçmişimizin hatırına benimle az önceki konuşma şeklini görmezden geleceğim. Ama sakın bir daha benimle iletişime geçme, yoksa acımasız olma konusundaki ünümü nasıl kazandığımı zor yoldan öğrenirsin. Kadınlara ayrıcalık tanımam."

Bu konuşma bitmişti.

Öfkeden püsküren Madeline'ı arkamda bırakıp uzaklaştım. Yoluma çıkıldığı için sinir olmuştum. Dans pistinin ortasında beni bekleyen şeyin görüntüsüyle ise bir anda deliye döndüm.

Ava ve Colton, üniversitenin gala için kiraladığı canlı müzik grubunun şarkısı eşliğinde dans ediyorlardı. Colton'ın elleri Ava'nın kalçalarındaydı ve her geçen saniye daha da aşağı indiklerini görüyordum.

Ava, Colton'ın dediği bir şeye güldüğü sırada yanlarına geldim. Gülüşü etrafımda gümüş çanlar misali çınladı ve çenemdeki kas daha da sert atmaya başladı.

Colton onun gülüşünü hak etmiyordu.

Öfkemi soğuk bir kayıtsızlık ifadesiyle gizleyerek, "Komik bir şey mi var?" diye sordum.

Beni görünce Ava'nın gözleri şaşkın ve ürkekçe parladı. *Güzel.*

Ürkmeliydi. Colton gibi bir erkek orospusuyla dans edip ellerini üzerine koymasına izin vermek yerine, kazadan beladan uzak bir şekilde evinde olmalıydı.

"Ona bir fikra anlatıyordum." Colton kıkırdıyordu ama bana *Dostum neden aletimin önünü kesiyorsun?* diyen bir uyarı bakışı atmıştı. Tek yapacağım şey aletinin önünü kesmek olursa şanslıydı. Ona böyle dokunduğu için elindeki tüm kemikleri kırmak istiyordum. "İzin verir misin? Bir dansın ortasındayız."

"Aslında sıra bende." Aralarına doğru bir manevra yaptım ve gerekenden biraz daha fazla güç kullanarak Ava'yı ondan çektim. Colton irkildi. "Galadan erken ayrılsan iyi olur. İş beklemez."

Kaşları çatıldı. "Ben..." Gözleri Ava ile benim üzerimde gezindi. Ava'nın gözleri de benimle Colton arasında aynı şeyi yaptı. Colton'ın yüzünde bir aydınlanma ifadesi belirmeye başladı. Sanırım o kadar da yavaş bir adam değildi. "Ah, haklısın. Kusura bakma dostum. Unuttum."

"Bir gün öğle yemeği yeriz," dedim. İşteki bir rakibim olmadıkça ya da mecbur kalmadıkça insanlarla aramdaki köprüleri yakmazdım. *Tohumlar ve meşeler* olayı. "Valhalla'da."

Valhalla, DC'deki en seçkin özel kulüptü. Üyeleri yüz kişiyle sınırlıydı ve her üç ayda bir, üyelerin yemeğe bir misafir getirmesine izin veriliyordu. Az önce Colton'a hayatının biletini vermiştim.

Gözleri genişledi. "Ah, e-evet," diye kekeledi, sesinde-

ki hayranlığı saklamaya çalışsa da başaramamıştı. "Güzel olur."

"İyi geceler." İçinde uyarı barındıran bir kovma cümlesiydi bu.

Colton aceleyle uzaklaştı ve ben de tüm hoşnutsuzluğumu Ava'ya çevirdim. O kadar yakındık ki, avizelerden gelen ışıkların sonsuz bir geceyi süsleyen minik yıldızlar gibi onun gözlerine yansıdığını görebiliyordum. Çekici ve ıslak olan dudakları aralandığında, göründükleri kadar tatlı olup olmadıklarını öğrenmek isteyen delice bir arzu beni ele geçirdi.

"Dans partnerimi kaçırdın." Sesinin her zamankinin aksine nefes nefes çıkmasıyla birlikte aletim hareketlenmişti.

Dişlerimi sıktım ve onu, nefesi kesilecek kadar sıkıca tuttum. "Colton bir dans partneri değil. O çapkın bir pislik, bu yüzden ondan uzak durman senin yararına olur."

Benden uzak durması da onun yararına olurdu, bu ironi gözümden kaçmamıştı. *Neden DC'de olduğumu bilseydi...*

Ama siktir et, nasıl olsa ikiyüzlülük etmek bana dokunmuyordu. Bu, en kötü özelliklerimin ilk onunda bile yer almıyordu. "Neyin benim yararıma olduğunu bilmiyorsun." Gözlerindeki ışıklar bir ateşe dönüştü ve bakışları meydan okumayla parladı. "Beni hiç tanımıyorsun."

"Öyle mi?" Onu karşı tarafa doğru yönlendirdim. Havadaki garip elektrik yükü yüzünden tenim karıncalanıyordu. Binlerce iğne etimi deliyor, içimde bir zayıflık arıyordu. Bir çatlak. Küçücük de olsa, içinden geçmek için kullanacağı ve

uzun zaman önce ölmüş olan donuk kalbimi harekete geçirebilmek için üzerine zıplayabileceği bir kapı.

"Evet. Josh'ın sana benim hakkımda ne söylediğini bilmiyorum -bir şey söylememiş bile olabilir- ama seni temin ederim, gerçekte ne istediğimi ya da benim için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorsun."

Duraksadım ve onun göğsüme çarpmasına neden oldum. Başparmağım ve işaretparmağımla çenesini kavrarken onu bana bakmaya zorladım. "Bir soru sor da görelim." Ava gözlerini kırpıştırdı. Nefesleri kısa, sığ soluklar halinde çıkıyordu.

"En sevdiğim renk."

"Sarı."

"En sevdiğim dondurma."

"Çikolata parçacıklı, naneli dondurma."

Göğsü sertçe kalkıp indi. "En sevdiğim mevsim."

"Yaz. Çünkü sıcaklığı, *gün ışığını* ve yeşilliği seviyorsun. Ama içten içe kış seni büyülüyor." Nefesim teninde kayana kadar başımı eğdim. Kokusu burun deliklerime süzülerek beni uyuşturdu ve sesimi boğuk, günahkâr bir hale dönüştürdü. "Ruhunun en karanlık yanlarına hitap ediyor. Kâbuslarının dışa vurulmuş hali. Korktuğun her şeyi barındırıyor ve bu yüzden kışı seviyorsun. Çünkü korku sana canlı hissettiriyor."

Müzisyenler tekrar çalmaya ve etrafımızdaki insanlar dans etmeye başlamıştı. Bizim kendimiz için oluşturduğumuz bu dünyada ise düzensiz nefes alışlarımız dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Ava dokunuşumun altında titredi. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bir şeyleri bilmek benim işim. Gözlemlerim. İzlerim. Hatırlarım."

Arzularımdan birine teslim oldum -zararsız bir tanesine- ve başparmağımı dudaklarında gezdirdim. İkimiz de ürperdik. Bedenlerimiz o kadar senkronizeydi ki; tam olarak aynı anda, aynı şekilde tepki vermiştik. Başparmağımı çektim ve çenesini sıkıca kavradım. "Ama bunlar basit sorular, gün ışığı. Bana gerçek bir şey sor."

Bana baktı. Işıkların altındaki gözleri tıpkı erimiş çikolata gibiydi. "Ne istiyorum?"

Tehlikeli, şaşırtmacalı bir soruydu.

İnsanlar çok şey isterdi ama her kalp tek bir gerçek arzuyla atardı. Her düşüncemizi ve eylemimizi şekillendiren, tek bir şeyle.

Benimki intikamdı. Sert, acımasız, kana susamış bir intikam. Ailemin kanlı cesetlerinden doğmuştu, günahlarım artık sadece benim değil ikimizin olana dek tenime ve ruhuma işlemişti. Ben ve intikam, aynı dolambaçlı yolda yürüyen iki gölgeydik.

Ava farklıydı. Sekiz yıl önce, onu ilk kez gördüğüm anda; yüzü ışıl ışılken ve dudakları sıcak, hoş bir gülümsemeyle gerilmişken gerçek arzusunun ne olduğunu anlamıştım. "Sevgi." Kelime, yumuşak bir esintiyle birlikte aramızda süzüldü. "Derin, ebedi ve koşulsuz bir sevgi. Bunu o kadar çok istiyorsun ki onun için yaşamaya hazırsın." Çoğu insan, yapabileceği en büyük fedakârlığın bir şey uğruna ölmek

olduğunu düşünürdü. Yanılıyorlardı. Yapabileceğiniz en büyük fedakârlık; bir şey uğruna yaşamak, onun benliğinizi tüketmesine ve sizi hiç tanımadığınız bir hale dönüştürmesine izin vermekti. Ölüm unutulurdu; yaşamak ise mutlak olan şeydi, var olan en sert gerçekti. "O kadar çok istiyorsun ki her şeye evet dersin. Herkese inanırsın. Bir iyilik daha, nazik bir jest daha... ve sonra belki, sadece belki, uğruna kendini rezil edeceğin kadar umutsuzca istediğin o sevgiyi sana verirler."

Sesim yakıcıydı. Konuşmamız bir *U* dönüşü yapmış, sert ve acımasız bir hale gelmişti.

Çünkü Ava'yla ilgili en çok hayran olduğum şey, aynı zamanda onda en nefret ettiğim şeydi. Karanlık, ışığı yok etmek istediği kadar onu arzulardı da. İşte bu anda; bu balo salonunda, Ava kollarımdayken ve aletim fermuarımı zorlarken, bu durum hiç bu kadar net olmamıştı.

Ava'yı bu kadar çok istemekten ve onun, hâlâ bir şansı varken benden kaçacak kadar akıllı olmamasından nefret ediyordum.

Gerçi, dürüst olalım. Artık çok geçti.

O benimdi. Sadece henüz bunu bilmiyordu.

Onu Colton'ın kollarında görene kadar ben de bilmiyordum. Ava'yı oradan çekip uzaklaştırmak için, bana ait olanı sahiplenmek için, sahip olduğum tüm içgüdüler deliye dönmüştü.

Sözlerime kızmasını, ağlamasını ya da kaçmasını bekliyordum. Bunun yerine gözünü kırpmadan bana baktı ve uzun, çok uzun zamandır duyduğum en inanılmaz şeyi söyledi.

"Benden mi bahsediyorsun, yoksa kendinden mi?"

Söylediği şeyin katıksız komikliğine neredeyse gülecektim.

"Beni başka biriyle karıştırmış olmalısın, gün ışığı."

"Sanmıyorum." Ava, kulağıma fısıldayabilmek için parmak uçlarında yükseldi. "Artık beni kandıramazsın, Alex Volkov. Bunu çok düşündüm. Benimle ilgili tüm bu şeyleri fark etmeni. Hayır diyebilecek olmana rağmen bana bakmayı kabul etmeni. Üzgün olduğumu düşündüğün için evde kalıp benimle o filmleri izlemeni ve ben uyuduktan sonra geceyi senin yatağında geçirmeme izin vermeni. Ve bir sonuca vardım. Aslında birçok katmanı olan, buzla kaplı, altından bir kalbin var ama sen dünyanın bir kalbin olmadığını düşünmesini istiyorsun. Ancak tüm altın kalplerin ortak noktası nedir, biliyor musun? Sevgiye açlardır."

Onu sıktım. Hem öfkeliydim hem de onun bu aptal, inatçı iyiliğiyle tahrik olmuştum. "Beni romantikleştirmen konusunda sana ne demiştim?"

Onu istiyordum ama bu, tatlı ya da şefkatli bir istek değildi.

Kirli, çirkin bir istekti. Ellerimdeki kanla lekelenmişti. Onu gün ışığından çekip, kendi geceme sürükleme arzusuydu.

"Eğer doğruysa buna romantikleştirme diyemeyiz."

Boğazımdan bir hırıltı çıktı. Kendime ona biraz daha tutunma izni verdikten sonra, onu uzaklaştırdım. "Eve git, Ava. Burası sana göre bir yer değil."

"Eve ne zaman istersem o zaman giderim."

"Zor olmayı bırak."

"Bir pislik olmayı bırak."

"Altın bir kalbim olduğunu sanıyordum," diye alay ettim. "Birini seç ve ona bağlı kal, gün ışığı."

"Eğer ona iyi bakmazsan altın bile kararabilir." Ava benden uzaklaştığında, içimde oluşan o gülünç takip etme dürtüsünü bastırdım. "Biletimi ödedim ve ayrılmak istediğime karar verene kadar da burada kalacağım. Dans için teşekkürler."

Beni derin bir sessizlik içinde bırakarak uzaklaştı.

***

Ava'yı gecenin geri kalanında görmezden gelmek için büyük çaba sarf ettim. Ancak o, altın bir kıvılcım gibi görüş alanımda gezinip durdu. Neyse ki salonda bulunan başka hiçbir erkekle dans etmedi, zamanının çoğunu mezunlarla sohbet ederek ve gülerek geçirdi.

Bense zamanımı, eğer Archer'ı bir holdinge dönüştürmek istersem onlara ihtiyaç duyacağım kongre üyeleriyle geçirdim. Aynı zamanda rakiplerim hakkında bilgiler, dostlar ve düşmanlar topluyordum.

Ava'yı gözden kaçırdığımda, büyük bir danışmanlık şirketinin başkanıyla yaptığım aydınlatıcı bir konuşmayı yeni bitirmiştim. Bir dakika önce oradaydı, sonra ise ortadan kayboldu. Yirmi dakika geçtikten sonra bile gelmemişti; tuvalet molası için çok uzun bir süreydi.

Saat geç oluyordu, belki de gitmişti. İyi bir şekilde ayrılmamıştık ama eve güvenli bir şekilde ulaştığından emin olmak için yine de onu kontrol edecektim. Her ihtimale karşı.

Balo salonunun yanındaki, misafirlerin çantaları ve ceketlerinin muhafaza edildiği küçük odadan bir tıkırtı duyduğumda çoktan yola çıkmıştım.

"Bırak beni!"

Durdum, kanım donmuştu. Kapıyı açtığımda ise o buzlar, içimde kaynayan alevlere dönüştü.

Ava'nın yakında ölecek olan eski erkek arkadaşı Liam, Ava'nın bileklerini başının üstünde duvara yaslamıştı. Birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki içeriye girdiğimi bile fark etmediler.

"Bana yeni bir erkeğin olmadığını söylemiştin," dedi Liam. "Ama *o* herifle dans ettiğini ve onu izlediğini gördüm. Bana yalan söyledin, Ava. Neden yalan söyledin?"

"Sen delisin." Buradan bile Ava'nın gözlerinden ateşler çıktığını görebiliyordum. "Bırak beni. Çok ciddiyim. Yoksa geçen haftanın tekrar yaşanmasını mı istiyorsun?"

Geçen hafta mı? Geçen hafta ne haltlar dönmüştü?

"Ama seni seviyorum." Liam'ın sesi kederli bir hal aldı. "Neden beni yine sevmiyorsun? Tek bir hataydı bebeğim." Vücudunu onunkine bastırarak Ava'nın bacaklarının hareket etmesini engelledi. Onlara doğru ilerlerken damarlarımı bir ateş kavuruyor, adımlarımın sesi ayaklarımın altındaki pelüş halı tarafından engelleniyordu. "Sen de beni hâlâ seviyorsun. Bunu biliyorum."

"Sana çekilmen için üç saniye veriyorum, yoksa günah

benden gidecek." Ava'nın acımasız ses tonuyla içimi bir gurur dalgası sardı. *Aferin kızıma.* "Bir... iki... üç."

Tam yanlarına ulaşmıştım ki Ava ona kafa attı. Liam'ın boğazından bir uluma koptu ve kan fışkıran burnunu tutarak geriye doğru tökezledi.

"Burnumu kırdın!" diye bağırdı. "Bunu sen istedin, seni sürtük."

Ava'ya doğru hamle yaptı. Ben onu gömleğinin arkasından tutup geriye çekmeden önce yolun sadece yarısına kadar gidebilmişti.

Ava beni ancak o zaman fark etti. "Alex. Ne..."

"Eğlenceye katılmamın sakıncası var mı?" Liam'ı yakasından tutup yukarı çektim. Sulanan gözlerini ve kanayan burnunu görünce dudaklarım yukarı kıvrıldı, ardından midesine bir yumruk attım. "Bu ona sürtük dediğin için." Sonraki yumruğum çenesine indi. "Bu ona isteği dışında dokunduğun için." Üçüncü darbeyi çoktan acıyan burnuna indirdim. "Bu onu aldattığın için."

Vurmaya devam ettim, Liam bilincini kaybedene ve Ava beni onun üzerinden sürüklemek zorunda kalana kadar içimdeki ateşin beni yakmasına izin verdim.

"Alex, dur. Onu öldüreceksin!"

Nefes nefese gömleğimin kollarını düzelttim. "Bunun beni caydırması mı gerekiyor?"

Bunu bütün gece yapabilir, o piç kurusundan geriye kanlı bir et ve kırık kemik yığınından başka bir şey kalmayana dek durmazdım. Görüşümü kırmızı bir film renklendiriyordu ve yumruklarımın sertliği yüzünden parmak eklemlerim berelenmişti.

Ava'yı duvara yasladığı görüntü sürekli zihnimde canlanıyor ve öfkem yeniden alevleniyordu.

"Hadi gidelim. Dersini aldı. Biri seni görürse başın belaya girer." Ava'nın yüzü porselen rengindeydi. "Lütfen."

"Bir şey söylemeye cesaret edemez." Yine de, Ava o kadar kötü titriyordu ki yumuşadım. Az önceki sert tavrıma rağmen, bu olay Ava'yı sarsmıştı. Ayrıca haklıydı, henüz kimse bize rastlamadığı için şanslıydık. Görmeleri umurumda değildi ama zaten tatsız olan bir akşamı daha fazla uzatmaya gerek yoktu.

"Ambulans çağırmalıyız." Liam'ın yüzüstü yatmış halini endişeli bir şekilde süzdü. "Ya ciddi bir şekilde yaralandıysa?"

Elbette, Liam ona kötü davrandıktan sonra bile hâlâ onun iyiliğini düşünüyordu. Hayretle gülsem mi, yoksa onu sarssam mı bilemiyordum.

"Ölecek durumda değil." Cezalandırıcı ama ölümcül olmasınlar diye vuruşlarımı kontrol etmiştim. "Çok fena dağılmış bir suratla ve birkaç kırık kaburgayla uyansa da hayatta kalacak." *Ne yazık ki.*

Ava'nın yüzündeki endişe kaybolmadı. "Yine de 911'i aramalıyız."

Tanrı aşkına. "Arabadan isimsiz bir arama yaparım." Torpido gözünde bir tane kullan at telefonum vardı.

Otelden çıkarken bir elimi ince beline koydum. Neyse ki yol boyunca kapı görevlisi dışında kimseyle karşılaşmamıştık. "Şimdi." Ava'yı bir bakışla yerine mıhladım. "Bana geçen hafta ikinizin arasında neler geçtiğini anlat bakalım."

BÖLÜM 14

ÖFKELİYDİ.

Hatta şu anda sadece öfkeden ibaretti, öfke soluyordu. Bir eli direksiyonu kavramıştı, parmak boğumları bembeyazdı. Diğeri ise sanki birini boğmak istiyormuş gibi vitesin üzerinde açılıp kapanıyordu. Karanlık sokaklarda hızla ilerlerken, yanından geçtiğimiz sokak lambalarının parıltısı yüzünün güzelce oyulmuş hatlarını aydınlatıyor, gergin ağzını ve gözlerinin üzerindeki çatık kaşlarını daha sakin gösteriyordu.

Crypt'in dışında Liam'la yaşadığım olayı ona anlattığımda, öfkesinin gücüyle neredeyse un ufak olacaktım.

"Ben iyiyim," dedim kollarımı etrafıma dolayarak. Sesim titrek ve tereddütlü çıkmıştı. "Gerçekten."

Bu sadece onu daha da öfkelendirdi.

"Dediğim gibi Krav Maga derslerine katılsaydın, seni

böyle köşeye sıkıştıramazdı." Alex'in sesi sakindi. Ölümcüldü. Liam'ın yüzünü bir hamur haline getirdiği sırada sahip olduğu yüz ifadesini hatırladığımda omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Alex'in beni incitmesinden korkmuyordum ama az önce etrafa saldığı, o bastırılmış gücün görüntüsü endişelendiriciydi. "Kendini korumayı öğrenmelisin. Sana bir şey olsaydı..."

"Kendimi gayet iyi savundum." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Liam'ı galada görmemiştim ama zaten içeride o kadar çok insan vardı ki, onu bu kalabalığın arasından seçebilmem imkânsızdı. Bridget, birkaç yıl önce Dünya Gençlik Fotoğrafçılığı öğrencisi olan bir mezunla bağlantı kurabilmem için beni buraya torpille davet ettirmişti. DGF programı hakkında harika bir sohbet etmiştik ama galanın diğer konuklarıyla küçük küçük sohbetler etmekten bıkmıştım. Liam beni vestiyerde köşeye sıkıştırdığında buradan ayrılmak üzereydim.

Bu gece de bir şeyler kullanmıştı. Bunu büyümüş gözbebeklerinden ve sahip olduğu manik enerjiden anlamıştım. Biz birlikteyken hiç uyuşturucu kullanmamıştı, en azından benim bildiğim kadarıyla. Ama şu anda her ne kullanıyorsa, bu şey onu öfke ve üzüntü nöbetleri arasında getirip götürüyordu.

Yaptığı ve söylediği tüm o şeylere rağmen, onun için üzülmeden edemedim.

"Bu seferlikti." Alex'in çenesi kasıldı. "Bir dahaki sefere yalnız kaldığında neler olabileceğini kim bilebilir?"

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ama daha sözcükleri

ağzımdan çıkaramadan, zihnime çarpan görüntüler ve sesler hem susturdu.

Göle bir taş attım ve pürüzsüz yüzeye yayılan dalgalarla birlikte kıkırdadım.

Göl, arka bahçemizin en sevdiğim yanıydı. Suyun ortasına kadar uzanan bir rıhtımımız vardı. Yazları babam balık tutar, annem dergi okur ve Josh da suya atlayıp dururken ben de taşlarla oynardım. Josh, suya bombalama atlamasının yanı sıra, yüzme bilmemem konusunda benimle hep dalga geçerdi.

Fakat öğrenecektim. Annem beni yüzme kursuna yazdırmıştı, dünyanın en iyi yüzücüsü olacaktım. Her şeyde en iyi olduğunu düşünen Josh'tan daha iyi olacaktım.

Ona gününü gösterecektim.

Ağzımın köşeleri aşağı düştü. Ama artık hep birlikte göl kenarında geçirdiğimiz yazlar olmayacaktı. Çünkü babam taşınmış ve Josh'ı da yanına almıştı.

Onları özlüyordum. Bazen yalnız hissediyordum, özellikle de annem benimle eskisi gibi oynamadığı için. Şimdi tek yaptığı telefonda konuşarak bağırmak ve ağlamaktı. Bazen mutfakta oturur ve boşluğa bakardı.

Bu beni üzüyordu. Onu neşelendirmeye çalışmıştım. Ona resimler çizmiş, hatta oynaması için en güzel ve en iyi bebeğim olan Bethany'yi vermiştim ama işe yaramamıştı. hâlâ ağlıyordu.

Yine de bugün daha iyi bir gündü. Babam taşındığından beri, ilk kez göl kenarında oynuyorduk. Belki de bu, onun

kendini daha iyi hissettiği anlamına geliyordu. Annem daha fazla güneş kremi almak için eve girmişti -her zaman çiller ve onun gibi şeyler yüzünden endişelenirdi- ama döndüğünde, ondan benimle eskisi gibi oynamasını istemeyi planlıyordum.

Yerden bir taş daha aldım. Pürüzsüz ve dilzdii, gerçekten güzel dalgalar yaratacak türdendi. Fırlatmak için kolumu kaldırdım ama çiçeksi bir koku -annemin parfümünün kokusu- dikkatimi dağıttı.

Aldığım nişanı ıskaladım ve taş yere düştü ama aldırış etmedim. Annem dönmüştü! Artık oynayabilirdik.

Aralıklı dişlerimi göstere göstere -öndeki dişim geçen hafta düşmüştü ve sonra yastığımın altında diş perisinden beş dolar bulmuştum, bu süper havalıydı- kocaman gülümseyerek arkaya döndüm ama tam dönemeden annem beni itti. İleri atıldım. Güvertenin kenarından aşağı, daha aşağı batıyordum, yüzüme çarpan sular çığlığımı yutuyordu.

Gerçeklik, sarsıcı bir güçle beni şimdiki zamana geri çekti. İki büklüm olmuştum, göğsüm inip kalkıyor, yüzümden gözyaşları süzülüyordu. *Ne zaman ağlamaya başlamıştım?*

Önemli değildi. Önemli olan ağlıyor olmamdı. Güçlü ve gittikçe artan hıçkırıklarım burnumun tıkanmasına neden oluyor, midemi ağrıtıyordu. Gözyaşlarım tuzlu ve kalın çizgiler halinde yanaklarımdan aşağı iniyor, çenemden yere damlıyordu.

Belki de sonunda kırılmış, bütün dünyanın gözü önünde parçalanmıştım. Unutulmuş çocukluğum ve parça parça

olan kâbuslarımla, normal bir insan olmadığımı hep biliyordum. Ama bunu gülümsemelerin ve kahkahaların arkasına saklamayı başarmıştım. Şimdiye kadar.

Kâbuslarım genellikle uyuduğum zamanlarda ortaya çıkardı. Uyanıkken beni tüketmiştiler hiç olmamıştı.

Belki de Liam'la olanlar yüzünden hissettiğim adrenalin heyecanındaki bir şeyleri tetiklemişti. Eğer uyku saatlerim için hissettiğim gibi, uyanık olduğum saatler için de endişelenmem gerekirse...

Avuç içlerimi gözlerime bastırdım. Kontrolümü kaybediyordum.

Soğuk, güçlü bir el omzuma dokundu.

Yalnız olmadığımı hatırlayarak aniden sarsıldım. Yaşadığım bu ani, aşağılayıcı çöküşe tanık olan biri vardı. Alex'in arabayı yolun kenarına çektiğini şu ana kadar fark etmemiştim.

Daha önce öfkeli bir haldeyse, şimdi kesinlikle deliye dönmüştü. Psikopatça ya da kızgın bir halde değildi -tamam, belki birazcık öyleydi- ama paniklemiş gibiydi. Gözleri vahşice bakıyordu, çenesindeki kas o kadar hızlı atıyordu ki kendi bağımsızlığını ilan etmiş gibiydi. Onu hiç böyle görmemiştim. Kızgın görmüş müydüm? Evet. Sinir olmuş bir şekilde? Kesinlikle. Ama *böyle* değil.

Sanki benim incindiğimi gördüğü için dünyayı yakmak istiyormuş gibiydi.

Saf kalbim canlandı, devam eden paniğimin üzerine bir umut kırıntısı serpildi. Çünkü kimse, umursamadığı birine

böyle bakmazdı ve ben, Alex Volkov'un beni umursamasını istediğimi fark etmiştim. Hem de çok.

Beni abime verdiği bir söz yüzünden değil, yalnızca ben olduğum için umursamasını istiyordum.

Böyle bir aydınlanma yaşamak için berbat bir zamandı. Korkunç bir karmaşa halindeydim ve Alex, az önce eski erkek arkadaşımı eşek sudan gelinceye kadar dövmüştü.

Titrek bir nefes aldım ve ellerimin tersiyle yüzümdeki yaşları sildim.

"Onu mahvedeceğim." Alex'in sözleri aramızdaki havayı buzdan yapılmış, ölümcül bıçaklar gibi kesip attı. Tüylerim diken diken olurken titredim, dişlerim soğuktan takırdıyordu. "Dokunduğu her şeyi, sevdiği herkesi. O, senin ayaklarının altındaki bir kül yığınından başka bir şey olmayana dek, sahip olduğu her şeyi mahvedeceğim."

Arabanın içindeki, zapt edilmeye çalışılan bu şiddetten korkmalıydım ama garip bir şekilde kendimi güvende hissediyordum. Onun yanında kendimi her zaman güvende hissediyordum.

"Liam yüzünden ağlamıyorum." Derin bir nefes aldım. "Artık onun hakkında konuşmayalım ya da onu düşünmeyelim, olur mu? Gecenin geri kalanını kurtaralım. Lütfen."

Bu gece olan her şeyi aklımdan çıkarmam gerekiyordu yoksa çığlık atacaktım.

Birkaç saniye sonra Alex'in omuzları gevşedi. Yüzü hâlâ gergindi. "Aklında ne var?"

"Yemek iyi olurdu." Galadayken yemek yiyemeyecek

kadar gergindim ve şu anda da açlıktan ölüyordum. "Yağlı ve zararlı bir şey. Şu sağlık delilerinden değilsin, değil mi?"

Vücudu o kadar yapılıydı ki, sadece yağsız protein ve yeşil içeceklerle besleniyormuş gibi görünüyordu.

Kısa bir kahkaha atmadan önce gözlerini bir şaşkınlık gölgeledi. "Hayır, gün ışığı. O sağlık delilerinden değilim."

On dakika sonra, zararlı yiyecekler sunmak dışında bir hizmet vermeyen bir lokantanın önüne geldik.

Harika.

İçeriye girdiğimizde kafalar bize doğru döndü. Onları suçlayamazdım. Resmi gece kıyafetleri giymiş olan bir çifti yol kenarındaki bir lokantaya girerken görmek, her gün karşılaşılan bir manzara değildi. Arabadan inmeden önce kendimi düzeltmek için elimden geleni yapmıştım ama makyaj çantası olmadan bir kızın bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Sıcak ve ipeksi bir şey beni sardığında Alex'in ceketini çıkarıp omuzlarıma doğru örttüğünü fark ettim.

"Soğuk," dedi ona sorgulayıcı bir bakış attığımda. Yakındaki bir masadan beni -ya da daha doğrusu göğüslerimi- dikizleyen bir grup erkeğe dik dik bakıyordu.

Ona karşı gelmedim. Hava soğuktu ve elbisem bedenimi çok fazla kapatmıyordu.

Alex arkada oturmamız konusunda ısrar edip beni duvara bakan bölmeye yerleştirdiğinde de itiraz etmedim. Böylece yemek yiyen diğer insanların görüş alanından çıkmıştım.

Siparişlerimizi alıp oturduktan sonra, Alex'in bakışlarının ağırlığı altında kıpırdandım.

"Bana arabada ne olduğunu anlat." Sesi ilk defa buyurgan değil, nazikti. "Liam yüzünden değilse, neden öyle..."

"Çıldırdım mı?" Önüme düşen bir saç tutamımla oynadım. Ailem ve en yakın arkadaşlarım dışında kimse kaybolan hatıralarımı veya kâbuslarımı bilmiyordu; ama gerçeği Alex'e söylemek için garip bir dürtü hissediyordum. "Geçmişle ilgili bir... anımı hatırladım. Küçükken başıma gelen bir olayı." Bunca yıldır bunların parçalanmış anılar değil de hayali kâbuslar olduğunu söyleyerek her şeyi inkâr ediyordum ama artık yalan söyleyemezdim.

Sertçe yutkunduktan sonra Alex'e arada duraksayarak geçmişimi ya da geçmişimden hatırladıklarımı anlattım. "Gecenin geri kalanını kurtarmayı" önerdiğimde hayal ettiğim neşeli sohbet bu değildi ama konuşmayı bitirdiğimde, kendimi on kat daha hafif hissediyordum.

"Annemin yaptığını söylediler," dedim. "Ebeveynlerim kötü bir boşanma sürecinden geçiyordu. Görünüşe göre annem bir tür kriz geçirmiş ve yüzme bilmediğimi bilmesine rağmen beni göle itmiş. Babam bazı kâğıtları bırakmak için gelip ne olduğunu görmeseydi boğulacakmışım. Beni o kurtardı ve annemin durumu daha da kötüleşti. Ta ki kendini öldürene kadar. Bana hayatta olduğum için şanslı olduğumu söylediler ama..." Titrek bir nefes aldım. "Bazen kendimi şanslı hissetmiyorum."

Tüm bu süre boyunca beni sabırla dinlemişti ancak son söylediklerimi dinlerken, gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Böyle söyleme."

"Biliyorum. Kendime acayip acıyormuşum gibi geliyor

[illegible] yapmak istediğim bu değil. Bana galada dediğin şey var ya. Sevgiye aç olmam konusunda? Haklısın." Çenem titriyordu. Bana deli diyebilirdiniz fakat öylesine bir lokantanın bir köşesinde, birkaç saat öncesine kadar benden hiç hoşlanmadığını düşündüğüm bir adamın karşısında oturuyor olmakta bir şey vardı. Bu, en gizli düşüncelerimi dile getirmeme neden oluyordu. "Annem küçükken beni öldürmeye çalıştı. Babam ise benimle neredeyse hiç ilgilenmez. Hayvanlerin çocukların hayatındaki en sevgi dolu güçler olması gerekir ama..." Yanağımdan bir damla yaş süzülürken sesim kısıldı. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Belki iyi bir evlat olmak için daha çok çabalarsam-"

"Dur." Alex'in eli masada benimkinin üzerinde kıvrıldı. "Başkalarının yaptığı boktan şeyler için kendini suçlama."

"Yapmamaya çalışıyorum ama..." Titrek bir nefes daha aldım. "İşte bu yüzden Liam'ın beni aldatması canımı çok yaktı. Ona âşık değildim, bu yüzden de aslında kalbim kırılmadı. Yine de o, beni sevmesi gerekirken sevmeyen insanlardan biri oldu." Göğsüm ağrıdı. Eğer sorun ben değilsem, neden sürekli başıma bu geliyordu? İyi bir insan olmaya çalışmıştım. İyi bir evlat, iyi bir sevgili... ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sonunda hep incinmiştim.

Josh ve arkadaşlarım vardı ancak onların sevgisiyle; bir insanı anne babasına ve hayatının diğer yarısına bağlayan derin bağlar arasında bir fark vardı. En azından olması gerekiyordu.

Alex düz bir sesle, "Liam bir aptal ve bir pislik," dedi. "Önemsiz insanların senin değerini belirlemesine izin verirsen, onların sınırlı hayal gücünün üzerine asla çıkamazsın." Öne doğru eğildi, ifadesi ciddiydi. "İnsanların seni sevmesi-

nı sağlamak için çabalamana gerek yok, Ava. Sevgi kazanılmaz. Sevgi verilir."

Kalbim göğüs kafesimde çırpındı. "Sevgiye inanmadığını sanıyordum."

"Şahsen inanmıyorum. Ama sevgi para gibidir. Değerini, ona inananlar belirler. Ve belli ki sen inanıyorsun."

Alex'in bakış açısı ne kadar da kuşkucuydu... Fakat onun açık sözlülüğünü takdir ediyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Beni dinlediğin ve... diğer her şey için." Bıraktığı elimi bir yumruk haline getirdim, sıcaklığının yasını tutuyordum.

"Bana gerçekten teşekkür etmek istiyorsan Krav Maga dersleri alırsın." Alex tek kaşını kaldırdığında hafifçe güldüm. Bu küçük ara için minnettardım. Yoğun bir gece olmuştu.

"Tamam ama portreni çekmeme izin vereceksin."

Bu fikir anlık bir hevesle gelmişti aklıma. Ve üstüne düşündükçe; daha önce kimsenin fotoğrafını çekmeyi, Alex'in fotoğrafını çekmek istediğim kadar istemediğimi fark ettim. O katmanlarını soymak, soğuk ve güzel göğsünün içinde attığını bildiğim o ateşi ortaya çıkarmak istiyordum.

Alex'in burun delikleri genişledi. "Benimle pazarlık yapıyorsun."

"Evet." Nefesimi tutarak umut ettim, dua ettim...

"İyi. Yalnızca bir seferlik."

Gülümsememe engel olamadım.

Haklıydım. Alex Volkov'un çok katmanlı bir kalbi vardı.

BÖLÜM 15

ALEX'I STÜDYODA MI ÇEKSEM YOKSA DIŞARIDA MI diye düşünüp günlerce bunun üstüne kafa yordum.

Tüm fotoğraf çekimlerimi ciddiye alsam da bu farklı hissettiriyordu. Daha samimi. Daha... hayat değiştiren bir deneyimmiş gibi. Sanki bu DGF bursu için portföyümün bir parçası olarak sunabileceğim bir şey değil de, beni yaratma veya kırma gücüne sahip olan bir olaymış gibi.

Alex Volkov iki saatliğine bana ait olacaktı, bunun bir saniyesini bile boşa harcayamazdım.

Sonunda onu bir stüdyoda çekmeye karar verdim. Üniversitenin fotoğrafçılık binasında yer ayırttım ve saniyeleri sayarak onun buraya gelmesini bekledim.

Olması gerekenden daha gergindim ama belki de bunun dün gece gördüğüm, o son derece uygunsuz rüyayla bir ilgi-

si vardı. Beni, Alex'i ve bir akrobatın bile ağzını açık bırakacak pozisyonları içeren bir rüyaydı.

Şimdi hatırlayınca bile kızarıyordum.

Davetsiz erotik görüntülerin zihnime hücum etmesini savuşturmak için kameramla oynayarak pencereden dışarı baktım. Ağaçların yazdan kalmış olan yeşil yaprakları hafif rüzgârla birlikte tembelce sallanıyordu.

Etraftaki yemyeşil bitki örtüsüne rağmen, eylül başı için alışılmadık derecede soğuk sayılabilecek bir gündü. Fakat farklı türdeki bir kışın, lezzetli bir baharat ve serin bir ihtiyat bulutu gibi ortaya çıkması çok uzun sürmedi.

Alex odaya girmişti. Siyah ceket, siyah pantolon, siyah ayakkabılar ve siyah deri eldivenlerden oluşan tamamen karanlık kıyafetleri içinde şık ve güçlü bir figür sergiliyordu. Bu karanlık, yüzünün solgun güzelliğiyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Parmaklarım kameramın etrafında sıkıca kıvrıldı. Yaratıcı ruhum, bu gizemi yakalamak ve kâğıda apaçık dökmek için resmen salya akıtıyordu.

En sessiz, en çekingen olan insanların çoğu zaman en iyi portreleri verdiklerini öğrenmiştim çünkü konuşmaları gerekmiyordu, hissetmeleri gerekiyordu. Duygularını her gün şişeleyip saklayanlar; onları en güçlü hisseden ve en zoru sevenlerdi. En iyi fotoğrafçılar ise dökülen her duygu damlasını yakalayabilen ve onları içgüdüsel, bağdaştırılabilir bir şey haline getirebilenlerdi. Evrensel bir şey haline.

Alex ve ben selamlaşmadık. Birbirimize ne bir söz söyledik ne de bir selam verdik.

Bunun yerine, o paltosunu ve eldivenlerini çıkarırken aramızdaki hava sessizlikle uğuldadı. Ortada alenen bir cinsellik yoktu ama bu adamla ilgili olan her şey cinseldi. Güçlü, hünerli parmaklarının hiç duraksamadan ya da şaşırmadan her bir düğmeyi deliğinden çıkarması. Ceketini kapının yanındaki askılığa asarken omuzlarının ve kollarının gömleğinin altında gerilmesi. Gözleri kavurucu bir yoğunlukla parlarken avını takip eden bir panter misali bana doğru hareket etmesi...

Kelebek kanatlarının kadifemsi uçları kalbime değiverdi ve geri adım atmamak ya da titrememek için kameramı daha sıkı tuttum. Midemde sıcak bir sıvı birikmişti, vücudumun her santimini aşırı duyarlı bir hale getirip sızlatıyor, beni uyarıyordu.

Bana dokunmamıştı bile ve ben şimdiden o kadar tahrik olmuştum ki, resmen titriyordum. Bunun aşk romanları ve filmler dışında mümkün olabileceğine daha önce hiç ihtimal vermemiştim.

O yeşil gözler bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi parladı. Sanki meme uçlarımın kalın süveterimin altında ne kadar büzüştüğünü, bacaklarımın arasının ne kadar ıslak olduğunu biliyormuş gibi. Onu tüketmeyi ve asla yalnız kalmasın diye ruhunun çatlaklarından içeri sızmayı ne kadar çok istediğimi biliyormuş gibi.

"Nerede olmamı istiyorsun?" Sesi onunla tanıştığımdan beri ilk kez boğuk çıkmış, net ve otoriter tınısı daha karanlık bir tona bürünmüştü. Daha günahkâr.

Nerede olmasını istiyordum? *Her yerde. Üzerimde. Altımda. İçimde.*

Bir anda kurumaya başlayan dudaklarımı yaladım. Alex'in bakışları ağzıma kaydı ve tüm vücudum titredi.

Hayır. Randevuya çıkmış olan bir liseli kız değildim. Ben bir profesyoneldim. Bu da profesyonel bir durumdu.

Geçmişte yaptığım o sayısız seanslarda olduğu gibi, konusu olan bir portre seansıydı.

Elbette, daha önce hiçbir mankenimi yere yatırıp saatlerce üzerine binmek istememiştim ama bu küçük bir ayrıntıydı.

"Ah, burası iyi," diye geveledim ve ona, kurduğum düz beyaz arka planın önündeki tabureyi işaret ettim.

Bugünün kurulumunu basit tutmuş, Alex'i küçük düşürecek bir şey istememiştim. Zaten hiçbir şey bunu başaramazdı. Onun varlığı, ayakta kalan tek şey kendisi olana kadar etrafındaki her şeyi yok ediyordu.

Ben ayarlarımı kontrol ederken ve birkaç deneme çekimi yaparken o da zarif bir şekilde tabureye oturdu. Poz vermeyen hali bile tam fotoğraflıktı. Muhteşem yüz hatları ve delici gözleri kamera için yaratılmıştı sanki.

Utanmaz şehvetimi dizginleyerek bir sonraki saati onu kabuğundan çıkarmaya, çeşitli pozlar vermeye ve rahatlamaya teşvik etmekle geçirdim.

Alex'in rahatlama kelimesinin anlamını bildiğinden emin değildim.

Şimdiye kadarki tüm fotoğraflar güzeldi ama duygudan yoksundular.

Duygu olmadan, güzel bir fotoğraf sadece bir fotoğraf olurdu.

Hava durumundan, Josh'ın o gün söylediği şeye ve günün haberlerine kadar her şeyle ilgili sohbet ederek onu biraz açmaya çalışsam da o soğuk ve kontrollü kalmaya devam etti.

Farklı bir taktik denedim. "Bana en mutlu anını anlat."

Alex'in dudakları bir çizgi halini aldı. "Bunun bir fotoğraf çekimi olduğunu sanıyordum, terapi seansı değil."

"Bir terapi seansı olsaydı, senden saatine beş yüz dolar alırdım," diye espri yaptım.

"Bir terapist olarak değerini oldukça şişiriyor gibisin."

"Maddi gücün bana yetmiyorsa, söylemen yeterli." Daha fazla fotoğraf çektim. *Nihayet*. Bir yaşam belirtisi.

Deklanşörün tıkırtısı ve vızıltısı havayı doldurdu.

"Tatlım, seni sadece parmağımı şıklatarak dahi elde edebilirim ve bunun için tek bir kuruş bile harcamam gerekmez."

Kameramı indirip ona baktım. "Bu da ne demek oluyor böyle?"

Alex'in ağzının kenarında küçük bir sırıtış belirdi. "Beni istiyorsun demek oluyor. Duyguların yüzünün her yerinden belli oluyor."

Bacaklarımı birbirine bastırdım. Tenim, bana birazdan yerdeki bir kül yığınından ibaret olacağımı düşündürecek kadar yanıyordu.

"Şimdi değerini şişiren kim acaba?" demeyi başardım, kalbim hızla çarpıyordu. Alex daha önce bana hiç bu kadar doğrudan bir şey söylememişti. Genelde aramızdaki her çe-

kimin önünü keserdi ancak şimdi, onu istediğimden bahsediyordu.

Haklıydı ama yine de...

Alex öne eğildi ve ellerini gevşekçe birbirine kenetledi.

Zarif, sıradan ama tetikte bir hareketti. Beni tuzağına çekmek için bekliyordu.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Boğazım kurumuştu, dudaklarımı tekrar yaladığımda bakışları aşağıya indi. Bu küçük ama net olan hareketi özgüvenimi arttırdı ve beni, başka türlü söylemeye asla cesaret edemeyeceğim bir şeyi söylemeye zorladı. "Doğru." Gözlerindeki şaşkınlık parıltısına karşılık neredeyse gülümseyecektim. Dürüst olmamı beklememişti. "Ama sen de beni istiyorsun. Asıl soru şu, bunu itiraf etmekten çok mu korkuyorsun?"

Alex'in kalın, koyu renk kaşları çatıldı. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Hep yalan. Bunu bir ay önce söylese ona inanırdım ama şimdi daha iyi biliyordum. Herkes bir şeyden korkardı. Bu, bizi insan yapan şeydi. Ve Alex Volkov -tüm kontrolüne ve sahip olduğu tüm bu güce rağmen- hâlâ harika, korkutucu ve yürek parçalayıcı bir şekilde insandı.

"Bu, sorumun cevabı değil." Ona doğru yürüdüm, kameram boynumdan sarkıyordu. Parmaklarımı çenesinde gezdirdiğimde bile yerinden kıpırdamadı. "Beni istediğini itiraf et."

Cesaretimin nereden geldiğinden emin değildim. Ben Jules gibi değildim. Her zaman, önce karşımdaki erkeğin bana

çıkma teklif etmesini beklerdim. Bu kısmen reddedilme korkusundan, kısmen de ilk adımı atamayacak kadar utangeç olduğum içindi.

Ama Alex'i beklersem sonsuza kadar beklemek zorunda kalacağımı hissediyordum.

İpleri elime almanın zamanı gelmişti.

Alex öldürücü bir yumuşaklıkla, "Seni isteseydim, çoktan alırdım," dedi.

"Eğer çok korkmasaydın."

Ateşle oynuyordum fakat bu soğukta tek başına kalmaktan çok daha iyiydi.

Alex parmaklarını boynumdan omzuma doğru hareket ettirdiğinde kaskatı kesildim. Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Gerildin mi? İstediğinin bu olduğunu sanıyordum," diye alay etti. Eli daha aşağı, göğüs kıvrımıma doğru indi. Gözlerindeki buzlar erimiş ve beni tepeden tırnağa ısıtan, alevlerle dolu bir cehennemi ortaya çıkarmıştı.

Başım döndü. Meme uçlarım sımsıkı boncuklar haline gelmişti, kalbim vücudumun her santiminde zonkluyordu. En çok sızlayan yerime dokunmaması ise çok daha kötüydü; beklenti duyularımı güçlendirmişti ve tenim hayali okşamalarla karıncalanıyordu.

"Ben öyle bir şey söylemedim," diye mırıldandım. Aman Tanrım, bu utanç vericiydi. Ne düşünüyordum ki? Ben baştan çıkarıcı bir kadın ya da... şey... onun gibi bir şey değildim işte.

Düzgün düşünemiyordum.

Alex'in başparmağını göğsümün üzerinde gezdirmesiyle inledim. *İnledim.*

İki saniyeden az süren bir dokunuşla.

Ölmek istiyordum.

Gözbebekleri, yeşil irisleri yeşim ateşiyle çevrelenmiş tutulmalar haline gelene dek genişledi. Elini indirdi ve sıcak dokunuşunun yerini bedenime hücum eden serin bir hava aldı.

"Fotoğraf çekimini bitir, Ava." Sesinin hoyratlığını tenimde hissetmiştim.

"Ne?" Havanın birdenbire değişmesiyle öyle şok olmuştum ki sözlerini anlayamadım.

"Fotoğraf çekimini bitir," diye mırıldandı. "Bitirmeye hazır olmadığın bir şeye başlamak istemiyorsan tabii."

"Ben..." Fotoğraf çekimi. Doğru.

Titrek bacaklarla geri çekildim ve yeniden görevime odaklanmaya çalıştım. Alex sert bir yüzle, dimdik oturdu. Ben de onu kadraja alıp düşünebildiğim her açıdan fotoğrafını çektim.

Sessizliği bozan tek ses ısıtıcının kısık vızıltısıydı.

"Tamam. Bitti," dedim yirmi dakikalık dayanılmaz sessizliğin ardından. "Bunu yaptığın için-"

Alex ayağa kalktı, paltosunu aldı ve tek bir söz bile söylemeden dışarı çıktı.

"...teşekkürler," diye bitirdim sözlerimi, kelimeler boş odada yankılanıyordu.

Uzun süredir tuttuğum bir nefesi verdim. Alex tanıdığım en değişken insandı. Bir anlığına nazik ve koruyucuydu; sonrasında ise kapalı ve uzak.

Nasıl çıktıklarını merak ederek fotoğraflara göz attım.

Vay. Canına. Aramızda... geçenlerden sonra Alex'in duyguları ekrana yansımıştı. Evet, çoğunlukla sinirliydi yine de onun sinirli hali bile, diğer insanların memnun halinden çok daha iyi görünüyordu. Gölgelerin kaşlarının keskin çizgisine çarpma şekli, gözlerinin parıltısı, çenesinin duruşu... Bunlar muhtemelen şimdiye kadar çektiğim en iyi fotoğraflardı.

Son çektiklerimden birinde durdum ve kalbim öyle bir tekledi ki bir daha atmayacak sandım.

Fotoğraf çekmeye o kadar odaklanmıştım ki o an dikkat edememiştim ama şimdi her şeyi oldukça net görüyordum. Bana bakan Alex'in yüzünde saf bir arzu vardı, gözleri kameranın içinden geçip doğrudan ruhuma bakıyordu. Bu ifadeyi takındığı tek fotoğraf buydu, sadece bir anlığına gardını indirmiş olmalıydı.

Birkaç saniyeliğine de olsa maskesini çıkarmıştı.

Ama olay şuydu, yalnızca birkaç saniye bile birinin hayatını değiştirebilirdi. Titreyen ellerimle kamerayı kapatıp ekipmanlarımı toplarken, hayatımın sonsuza kadar değiştiği hissini üzerimden atamadım.

BÖLÜM 16

Alex

"BİRKAÇ AY İÇİNDE SON BULACAK." Sandalyemde arkama yaslandım ve elimdeki viski bardağını sallarken havadaki tozların dans edişini izledim.

"Hmm." Amcam çenesini ovuşturdu, ekrandaki gözleri beni keskin bir şekilde inceliyordu. Ofiste olmak *zorunda* olmadığım günlerde evden çalışmayı tercih ettiğim için, misafir odasını bir ofise çevirmiştim. Bu şekilde, yorucu etkileşimlerde bulunma sıklığım azalıyordu. "On yaşından beri bunun için çalışan birine göre heyecanlı görünmüyorsun."

"Heyecan abartılıyor. Tek umursadığım şey bunun olup bitmesi." Söylediğim şeylere rağmen göğsüm sıkışmıştı çünkü amcam haklıydı. Heyecan duymalıydım. İntikam o kadar yakındı ki, artık onun tadını alabiliyordum. Ancak içimde tatlı bir rahatlama oluşturmak yerine dilimi acıyla kaplıyor ve midemi ekşitiyordu.

İntikamdan sonra ne gelirdi?

Bunca yıldır beni harekete geçiren gücün yanında, diğer bütün amaçlarım sönük kalıyordu. O güç, içim parçalanırken beni bir arada tutmuştu. Bir suçluluk ve korku havuzunda kanlar içinde yattığım sırada beni yeniden canlandırmıştı. Yıllar harcayarak tüm parçaları tek tek, özenle dizdiğim o satranç tahtasını yaratmıştı. Şah mat yapacağım ana kadar da bu şekilde olacaktı.

Korktuğum çok fazla şey yoktu ama amacımı kaybettikten sonra olacaklardan gerçekten korkuyordum.

"Son demişken..." Bardağımı masaya koydum. "Gruppmann anlaşmasının belgelerini bugün imzaladığınızı varsayıyorum."

Ivan gülümsedi. "Tebrikler. Dünyanın hâkimiyetine bir adım daha yakınsın artık."

Evet, yakındım. Çünkü Archer Grup her zaman benim olmuştu.

Şirketin kuruluşunu kendi paramla finanse etmiştim ve yıllar içinde de benim rehberliğim sayesinde gelişmişti. Babam ABD'ye göç ettikten sonra kendi başarılı inşaat şirketini kurmuştu ve bir gün benim bu şirketi devraldığımı görmek onun hayaliydi. Ölümünün ardından ise şirket iflas etmişti, bunu engellemek için çok küçüktüm. Ama sonra, tamamen yeni bir şey yaratmış ve onun mirasının üzerine inşa etmiştim. Daha büyük bir şey.

Ailemin tek istediği, benim mutlu ve başarılı olmamdı. "Mutlu" kısmı hâlâ beklemedeyken, "başarılı" kısmının hakkını verebilmiştim.

Amcamla yaptığımız haftalık durum bildirimini bitirdikten sonra, yalnızca tek bir şey için kullandığım dizüstü bilgisayarımı açtım. Ardından da düşmanımın yasal ve yasadışı iş anlaşmalarını, mali durumunu ve yaklaşan sözleşmelerinin detaylarını içeren belgeleri sakladığım şifreli klasöre giriş yaptım. Yıllar içinde onun imparatorluğunu parçalamıştım. Bunu o kadar yavaş yapmıştım ki, uzun süren bir kötü şans döneminden geçtiğini düşünmüştü sadece. Şimdi onu tamamen yıkmadan önce, bir kanıta daha ihtiyacım vardı.

Ekrana baktım, son oyunumu hayal ederken sayılar gözlerimin önünde bulanıklaştı. Beklenti beni eskisi kadar heyecanlandırmıyordu.

En azından Liam Brooks'un düşüşü oldukça tatmin ediciydi. Birkaç yer aranmış, Liam işinden kovularak Kuzeydoğu Amerika Birleşik Devletleri'ndeki önemli her şirketin kara listesine alınmıştı. Kulaklara birkaç şey fısıldanınca DC toplumunun kara listesine girmişti. Dürüst olmak gerekirse, ben sadece onun kaçınılmaz olan düşüşünü hızlandırmıştım. Adamlarımın edindiği bilgilere göre; Liam'ın mezun olduğundan beri sahip olduğu, kötü bir uyuşturucu alışkanlığı vardı ve birkaç kez de bir madde etkisi altında araba kullanırken yakalanmıştı. İşinin içine etmesi veya yanlış insanları kızdırması an meselesiydi.

Her şeyin kendisine gümüş bir tepside sunulduğu bir adamdı ve tüm bunları geçici bir zirve anı için fırlatıp atmıştı. Onun zaten hak ettiği bir şey için üzülecek değildim.

Ayrıca bir de Ava'yı aldatmıştı, iyi kararlar alma yetisine sahip olmadığı çok açık bir şekilde belli oluyordu.

Telefonuma bir sosyal medya bildirimi geldi. Sosyal medyayı sevmiyordum ama dünyanın en büyük bilgi madeniydi. İnsanların bunları kimin takip ettiğine çok az dikkat ederek -ya da hiç etmeyerek- kişisel bilgilerini çevrimiçi bir şekilde paylaşması oldukça şaşırtıcıydı.

Bildirimin kaybolması için üzerine dokundum ve yanlışlıkla iki kişinin tartıştığı, çok net olmayan ve sürekli başa saran bir videoya tıkladım. Tam uygulamadan çıkmak üzereyken videoyu durdurdum ve biraz daha yakından baktım.

Siktir!

Ben oturduğum yerden kalkıp Madeline'ın evine doğru hızla ilerlerken video hâlâ oynuyordu.

BÖLÜM 17

Ava

CUMA GECESİ YAPACAKLARIMI BİRÇOK ŞEKİLDE hayal etmiştim ama bana en sevdiği Prada çantasını çalmışım gibi bakan bir sarışınla havuz odasında kapana kısılmak, o hayallerden biri değildi.

"Pardon, seni tanıyor muyum?" Geriye doğru adım atarken bile kibar olmaya çalışıyordum. Kadın bana tanıdık gelse de onu daha önce nerede gördüğümü çıkaramıyordum.

"Tanıştığımızı sanmıyorum." Gülümsemesi camları kesebilirdi. Objektif olmak gerekirse, şimdiye kadar tanıştığım en güzel kadınlardan biriydi. Dalgalı altın saçları, gök mavisi gözleri ve heykelsi vücuduyla; Afrodit gerçek bir insan olsaydı onun nasıl olacağını hayal ettiğim gibi görünüyordu. Ama yüz ifadesinde onu hiç de çekici kılmayan, sert bir şey vardı. "Petrokimya Hauss'larından Madeline Hauss. Burası benim evim."

"Ah. Ben Ava. Chen," diye ekledim o bana bakmaya de-

vam ederken. "Şeylerdenim... Ah... Maryland'li Chenlerden. Bir şeye mi ihtiyacın var?" Buranın onun evi olduğu düşünüldüğünde, sorumun çok kabaca olmadığını umuyordum ama bu partiye katılmayı zaten hiç istememiştim. Madeline'ın kız kardeşi olması gereken biriyle arkadaş olan Stella; son birkaç günümü okulda, işte ve burs başvurusuna gömülmüş halde geçirdikten sonra, en sonunda beni dışarı çıkmaya ikna etmişti. Jules ve Bridget bu gece meşguldü, yani burada sadece ikimiz vardık.

"Sana iyice bir bakmak istedim," diye mırıldandı Madeline. "Gala sırasında, Alex'in dikkatini o kadar çok çektiğinden beri."

Gala. Tabii ki. Ben Colton'la dans ettiğim sırada, Alex'le konuştuğunu gördüğüm kadın oydu. Onları izlememeye çalışmıştım ama yine de tüm o zaman boyunca, kendimi bu kadına dönüp bakmaktan ve ikimizi karşılaştırmaktan alamamıştım.

Jules'un hoşuna gitmeyen bir şekilde, Duygu Operasyonu'nun kıskançlık bölümünü iptal etmiştim. Ama itiraf etmeliyim ki, galada Alex'i kıskandırmak için Colton'ın kullanmıştım. Aptalca ve önemsiz bir şeydi ama Colton, tam da Alex'i Madeline'la konuşurken gördüğüm sırada ortaya çıkmıştı. Ben ise içimdeki kıskançlık yüzünden öyle bir haldeydim ki o sırada bunu yapmaya karar vermiştim. Alex'in dans ettiğimizi gördüğünde verdiği tepkiye bakılırsa bu işe yaramıştı, hatta Madeline'ın bakışlarına bakılırsa biraz fazla bile kaçmıştı.

"Alex'i tanıdığını bilmiyordum," diye geveledim. Midem kasılmıştı ve bu, Madeline'ın zehirli sesi yüzünden değildi.

Haussların evindeki havuz odası, tamamı beyaz mermerden ve yaldızlı sütunlardan yapılmış olan lüks, modern bir Roma hamamına benziyordu. Gece göğünü tüm görkemiyle gözler önüne seren cam bir kubbenin altındaki havuz, turkuaz renginde parıldıyordu. Suyun altında deniz kızı şekli oluşturan renkli mozaikler olduğunu fark etmiştim. Fakat klor kokusu ve suyun o görüntüsü...

Akşam yemeğim boğazıma doğru yükseldi.

Hausslar, Bethesda'da bulunan dev bir evde yaşıyordu. Stella ve ben tüm geceyi odadan odaya koşup, mekândaki farklı müzik ve eğlence seçeneklerinin tadını çıkararak geçirmiştik. Stella bize taze içecekler bulmak için ayrıldığında, ben de bulunduğumuz odanın yanındaki yere girmiş ve kendimi en kötü kâbusumla karşı karşıya bulmuştum. Henüz oradan çıkamamışken Madeline beni köşeye sıkıştırmıştı ve işte buradaydık.

"Ah, Alex'i çok iyi tanırım," dedi Madeline. İçimdeki mide bulandırıcı hisle birlikte, onun Alex'in ilişkiye girdiği "belirli kadınlardan" biri olduğunu anlamıştım. Hâlâ birlikte miydiler? Ben onu film gecesi için tuzağa düşürmeden önce randevuya çıkmak üzere olduğu kişi Madeline mıydı?

Kıskançlık içimi kemiriyor, klordan oluşan mide bulantımı neredeyse bastırıyordu.

"Anlamadığım şey, *seninle* neden ilgilendiği." Bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Yatak odasında onun zevklerine ayak uydurabileceğinden şüpheliyim."

Bana ettiği hakarete rağmen, içimdeki merak çirkin bir şekilde başını kaldırmıştı. *Hangi zevklerdi onlar*? Daha faz-

la bilgi vermesini umduğum sırada, "Bilsen şaşırırdın," diyerek blöf yaptım.

Aklıma Alex'le ilgili olan ıslak rüyam geldiğinde kalbim hızlandı.

Madeline gülümsedi. "Yapma. Yatakta sevgi dolu öpücükler ve tatlı sözler bekleyen birine benziyorsun. Ama muhtemelen, senin de bildiğin gibi," derken gülümsemesi kötücül bir hal almıştı. "Alex bunların hiçbirini yapmaz. DC'deki kadın nüfusunun belirli bir kesimi bunu çok iyi bilir. Öpüşmek yoktur, seks sırasında yüz yüze temas yoktur." Kulağıma fısıldayabilmek için başını eğdi. "Seni arkandan tutar. Yıldızları görene kadar boğazlar ve siker. Sana en pis isimlerle seslenir ve bir sürtükmüşsün gibi davranır." Doğruldu, benim kızarmış yüzümü gören gözleri zaferle parlıyordu. "Bazı kadınlar bundan hoşlanır. Sense..." Gülerek beni tekrar süzdü. "Git de evinde kurabiye falan pişir tatlım. Kendi liginden çok uzaktasın."

Sözlerindeki küçümseme yüzünden ortaya çıkan öfke ve anlattıklarıyla çizdiği o resmin getirdiği heyecanla birlikte, bütün vücudum zonkluyordu.

Dikkatleri üstümüze çekmiştik. Partiye katılanlar, dramaya olan açlıkları yüzünden etrafımızda toplanmıştı. Hatta birkaçı telefonlarını çıkarmış, bizi kayda alıyordu. Sanırım asıl olay Madeline'dı; çünkü ben, onlara ilginç gelecek kadar tanınmış bir insan değildim.

"Belki de," dedim sesimi sarışının bal kaplı zehrine uydurarak. "Sana seks sırasında bakmaktan hoşlanmıyordur. Çünkü benimle hiçbir zaman böyle bir sorunu olmadı."

Yalandı tabii. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Kendimi olabildiğince bütün olayların dışında tutardım. Ancak gerekli olduğunda, ben de hile yapabilirdim.

Madeline'ın gülümsemesi kayboldu. "Bir hafta içinde senden bıkacak. Alex gibi bir adamın, karın ağrısı çekmeden yiyebileceği şeker sayısı oldukça sınırlıdır."

"Kaldırıma tükürmeden önce alabileceği iğrençlik de öyle." Kaşlarımı kaldırdım. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?" Normalde küstah bir insan olmadığım için bu küstahlığın nereden geldiğinden çok emin değildim. Belli ki Madeline bütün pençelerimi ortaya çıkarmıştı.

Bir erkek için hemcinsleriyle kavga eden, o tipteki kızlar gibi olmaktan nefret etsem de önce o bana saldırmıştı. Burada öylece durup onun üzerimden geçmesine izin veremezdim.

Madeline'ın kremsi teni öfkeyle kızardı. "Bana iğrenç mi diyorsun?"

Daha iyi olan meleklerim beni *Terk et orayı*, diyerek cesaretlendirdi. Neredeyse bunu yapacaktım ama Madeline ve Alex'i birlikte hayal ettikten sonra kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Evet, ne olmuş? Ne yapacaksın?"

Bu çocukçaydı. Çok çocukça. Ama söylemek için çok uygundu ve ben söylemeden-

Bedenim geriye doğru savrulurken sular sıçratarak havuza düştüm, zihnim durmuştu.

Beni itmişti. Havuzun içine.

Havuz.

Amantanrımamantanrımamantanrım.

Etrafta kaba, yankılı bir kahkaha koptu ama kulaklarımdaki kükremeyle karşılaştırıldığında sesi çok kısık sayılırdı. Şok ve panik içimi kaplayarak uzuvlarımı dondururken tek yapabildiğim şey, yüzüm suyun içine batana kadar Madeline'ın yüzündeki çarpık sırıtışa bakmaktı.

Ölecektim.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 18

Alex

"O NEREDE?" MADELINE'I BOĞAZINDAN yakalamıştım. Ama yine de içimde oluşan, yüzündeki o kendini beğenmiş bakış silinene kadar boğazını sıkma dürtüsüne karşı direndim.

Yatak odası haricinde bir kadına asla el kaldırmazdım, oradayken ise bu sadece o kadın da rıza gösterirse olurdu. Fakat şu an kontrolümü kaybetmeye çok yakındım. Hauss malikânesini yaptığım önceki ziyaretler sayesinde tanımıştım. Madeline'ın Ava'yı havuza ittiği videoyu gördükten sonra ise hız sınırını aşarak malikâneye ulaşmıştım. Ben geldiğimde parti sona ermişti ve geriye yalnızca birkaç kişi kalmıştı. Madeline'ı mutfakta yakın arkadaşlarıyla birlikte gülerken bulmuştum. Ona attığım tek bir bakış, arkadaşlarından izin isteyip beni koridora kadar takip etmesi için yeterliydi.

"Neden biraz daha sıkmıyorsun?" diye mırıldandı. "İçten içe bunu istediğini sen de biliyorsun."

"Buraya oyun oynamak için gelmedim." Sabrım bir pamuk ipliğine bağlıydı. "Soruma cevap ver, yoksa Hauss Endüstrisi'ni bitiririm."

"Öyle bir gücün yok."

"Beni küçümseme güzelim." Bu sevecen bir ifade değildi. "Birkaç kez sikişmemiz arka cebimde neyin ya da kimlerin olduğunu bildiğin anlamına gelmez. Bu yüzden de eğer sevgili yaşlı babana, komitenin neden onun ensesine yapıştığını ve değerli şirket hisselerinin neden düştüğünü açıklamak istemiyorsan, bana cevap vermeni öneririm. Hemen."

Madeline'ın dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Arkadaşı onu havuzdan çıkardı ve gittiler," dedi asık suratla. "Yüzme bilmediğini nereden bilebilirdim ki?"

Tutuşum daha da sıkılaştığında gözlerinde ortaya çıkan arzu parıltısını gördüm, dudaklarım alayla kıvrıldı. "Dua et ki iyi olsun. Aksi halde Hauss Endüstrisi'nin çöküşü, endişelerinin en küçüğü olur," dedim yumuşak bir sesle. "Bir daha onunla ve benimle bir iletişim kurma, yanımıza yaklaşma. Beni anlıyor musun?"

Madeline çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

"Anladın. Mı. Dedim." Başparmağımı boynunun yumuşak etine bastırdım. Onu yaralayacak kadar değildi ama ürkmesine yeterdi.

"Evet," dedi zorla, sesi hınç doluydu.

"Güzel." Onu bıraktım ve tek istediğim Ava'nın evine koşup onun iyi olup olmadığını kontrol etmek olmasına rağ-

men, sakin adımlarla oradan uzaklaştım. Aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermemişti, nedenini anlıyor olsam da bu beni hâlâ tedirgin ediyordu.

Madeline arkamdan, "O buna gerçekten değer mi?" diye seslendi.

Ona cevap vermeye tenezzül bile etmedim.

Evet.

Arabaya ulaştığımda doğrudan gaza bastım. Neredeyse bir grup sarhoş cemiyet oğlanını eziyordum. Ava'nın havuza düştüğünde nasıl hissetmiş olabileceğini ya da şu anda nasıl hissediyor olabileceğini düşünürken ellerim direksiyonu boğuyordu.

İçimde endişe ve öfke karışımı bir duygu oluşmuştu. Madeline'a söylediğim bütün şeyleri siktir et. O ailesinin sırtına büyük bir hedef tahtası koymuştu ve ben, Hauss Endüstrisi şirketler tarihindeki bir dipnottan başka bir şey olmayana dek asla rahat etmeyecektim.

Ava'nın evine vardığımda Stella'nın dışarı çıktığını gördüm. Motoru durdurdum ve attığım birkaç uzun adımla birlikte ön kapıya ulaştım.

"O nasıl?" diye sordum kıza.

Stella'nın yüzüne endişe kazınmıştı. "Koşullar göz önüne alındığında çok daha kötü bir durumda olabilirdi. Ben bize içki alırken havuz odasına girmiş..." Altdudağını dişledi. "Her neyse, o kadın Ava'yı havuza ittiğinde onu ben buldum. Bayılmadan ya da onun gibi bir şey yaşamadan önce onu havuzdan çıkardım ama şu anda oldukça sarsılmış durumda. Jules henüz eve gelmedi. Onunla kalmak istedim

ama uyuyacağını söyledi ve gitmem için ısrar etti." Stella'nın kaşları çatıldı. "Onu kontrol etmelisin. Her ihtimale karşı."

Ava'nın arkadaşları arasında beni en az seven Stella olduğu için, bu söylediği şey bile büyük bir istek sayılırdı ve bu bana Ava'nın şu anki durumu hakkında çok şey söylüyordu.

"Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim." Yanından geçip oturma odasına yöneldim.

Stella arkamdan, "Neler olduğunu nasıl bu kadar çabuk öğrendin?" diye sordu.

Tek söylediğim, "İnternetten," oldu. Teknoloji işleriyle ilgilenen adamımı aramayı ve internetten o videonun her izini temizlemesini söylemeyi aklıma not ettim. Kendisi rakiplerimin bilgisayarlarına sızmak ve denizaşırı hesapları araştırmak için güvendiğim tek kişiydi. Beş yıl boyunca birlikte çalışmıştık ve beceremediği tek bir iş olmamıştı. Karşılığında da ona, bu yıllar içinde eğer isterse Fiji kıyılarında özel bir ada satın alabileceği kadar para ödemiştim.

Ava'nın odasına ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Kapıdaki aralıktan sızan ışık, Stella'ya söylediğinin aksine onun hâlâ uyanık olduğunu gösteriyordu.

Parmak boğumumla kapıya iki kere vurdum. "Benim."

Kısa bir duraksama oldu. "İçeri gel."

Ava yatakta oturuyordu, saçları nemliydi. Beni inceleyen bakışları temkinliydi. Yanaklarının ne kadar solgun olduğunu, ısıtıcının açık olmasına ve kendini kalın bir yorganın altına gömmesine rağmen titrediğini gördüğümde, içimdeki endişe öfkemi bastırdı.

"Neler olduğunu gördüm. Şerefsizin biri sosyal medyada canlı yayın açmış." Yatağın kenarına oturdum ve onu göğsüme sokmak için duyduğum o çılgın dürtüye karşı direndim. "Üzgünüm."

"Bu senin hatan değil. Başkalarının yaptığı boktan şeyler için kendini suçlama."

Ava sözlerimi bana geri gönderirken dudaklarımdan bir gülümseme geçip gitti.

"Yine de kadınlar konusunda berbat bir zevkin var." Ava burnunu çekti. "Geliştir kendini."

"Madeline ve ben ayrıldık. Hatta hiç başlamamıştık."

"O bana böyle söylemedi."

Sert ses tonuyla birlikte başımı salladım. "Sen... kıskandın mı?" Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla memnun etmişti.

"Hayır." Çatık kaşları ve kabarık gri üstüyle kızgın bir kedi yavrusuna benziyordu. "Rüyanda görürsün. Hem o uzun boylu, sarışın ve Victoria's Secret modeline benziyor gibiyse ne olmuş yani? O korkunç bir insan. Onu bir daha gördüğümde kıçına Krav Maga yapacağım."

Ona dolgun bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ava henüz sadece bir derse katılmıştı. Birinin kıçına bir şey yapabilmesi biraz zaman alacaktı ama öfkesi çok tatlıydı.

"Seni bir daha rahatsız etmeyecek." Ciddileştim. "Havuz..."

"Öleceğimi düşündüm."

Ürperdim, bu düşünceyle içimi bir korku kaplamıştı.

"Yüzmeyi bilmediğim için, orada öleceğimi düşündüm.

Böyle aptal bir fobim var ve bundan çok sıkıldım." Ava ağzını sıkıca kapatıp yorganı sıktı. "Çaresiz hissetmekten, kendi hayatımın kontrolü bende değilmiş gibi hissetmekten nefret ediyorum. En büyük hayallerimden birinin dünyayı gezmek olduğunu ve okyanusun üzerinde uçma fikri midemi bulandırdığı için bunu bile yapamadığımı biliyor muydun?" Derin, titrek bir nefes aldı. "Dışarıda ne olduğunu görmek istiyorum. Eyfel Kulesi'ni, Mısır piramitlerini, Çin Seddi'ni... Yeni insanlarla tanışmak, yeni şeyler denemek ve hayatı yaşamak istiyorum ama yapamıyorum. Kapana kısıldım. O havuzdayken, o anların son anlarım olduğunu düşünürken... Yapmak istediklerimin hiçbirini yapamadığımı fark ettim. Yarın ölürsem, bir ömür dolusu pişmanlıkla ölürüm ve bu beni sudan çok daha fazla korkutuyor." Bana baktı, kocaman açılmış kahverengi gözleri savunmasızdı. "Bu yüzden benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

Bu sefer sertçe yutkunan ben oldum. "Nedir, gün ışığı?"

"Bana yüzmeyi öğretmene ihtiyacım var."

BÖLÜM 19

Ava

EĞER ALEX VOLKOV'U TANIMLAMAM GEREKSEYDİ aklıma şu kelimeler gelirdi: Soğuk. Güzel. Acımasız. Dâhi.

"Sabırlı" bunların arasında yer almıyordu. İlk binde bile değildi.

Ancak kabul etmem gerekiyordu, son birkaç haftadır onu da bu listeye ekleyebilirdim. Çünkü beni ilk gerçek yüzme seansıma hazırlamak için yaptığı bir dizi canlandırma ve meditasyon egzersizleri boyunca, bana rehberlik ederken hep sabırlı davranmıştı.

Bana iki ay önce Alex Kahrolası Volkov ile "meditasyon" ve "canlandırma" yapacağımı söyleselerdi, onlara kıçımla gülerdim ama bazen gerçeklik, kurgudan daha inanılmaz hale geliyordu. Ve ne olmuştu, biliyor musunuz? Egzersizler işe yaramıştı. Kendimi bir su birikintisinin yanında durur-

ken hayal ediyor, sonrasında ise kendimi sakinleştirmek için derin nefes alma ve gevşeme teknikleri kullanıyordum. Havuzlar ve göletlerle başladım, ardından göllere doğru ilerledim. Ayrıca Alex onların yanında daha rahat olabilmem için beni sulu yerlere götürmeye başlamıştı. Bir havuza ayağımı sokmayı başarmıştım bile.

Su korkumdan kurtulamasam da en azından artık panik atak geçirmeden bunu düşünebiliyordum, yani çoğu zaman. Bir okyanusun üzerinde uçma düşüncesi hâlâ midemi bulandırıyordu ama sıra ona da gelecekti.

En önemlisi, bir umudum vardı. Yeterince uzun ve sıkı çalışırsam belki bir gün, kendimi bildim bileli peşimi bırakmayan bu korkuyu sonunda yenebilirdim.

Hayatımdaki tek köklü değişiklik bu değildi. Alex'le olan ilişkimde de bir şeyler değişmişti. O artık sadece abimin en yakın arkadaşı değildi, aynı zamanda benim de arkadaşımdı. Gerçi ona karşı düşüncelerimin bazıları platonik olmaktan çok uzaktı. Fotoğraf çekimimiz sırasında hissettiklerim, şu anda aklımdan geçen fantezilerin yanında hiçbir şeydi.

Seni arkadan tutar. Yıldızları görene kadar boğazlar ve siker. Sana en pis isimlerle seslenir ve bir sürtükmüşsün gibi davranır.

Madeline ile yaptığım o korkunç konuşmadan unutamadığım tek parça buydu. Bunu her düşündüğümde uyluklarım kasılıyor ve karnımın alt tarafını bir sıcaklık dolduruyordu. Ayrıca evet, Alex'in bana bunları yaptığına dair kurduğum fantezilerle birden fazla kez mastürbasyon yaptığımı itiraf etmekten oldukça utanıyordum.

Yapmazdı. Havuz olayından beri sinir bozucu bir şekilde sakindi. Ateşli bakışlar yoktu, ağır dokunuşlar yoktu, çektiğim fotoğrafta yüzünde gördüğüm arzunun bir izi bile yoktu.

Bunun bu gece değişeceğini umuyordum.

"Gerginim." Stella kanepenin arkasına çömeldi. O kadar uzundu ki, koyu bukleleri tepeden görünmesin diye yere kadar eğilmek zorunda kalmıştı. "Sen de gergin misin?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Kesinlikle gergindim.

Alex'in doğum günüydü ve onun için sürpriz bir parti veriyordum. Sürprizlerden ve partilerden nefret ediyor olma ihtimali her zaman vardı ama yine de, onun için *bir şeyler* yapmak zorundaymışım gibi hissetmiştim. Ayrıca kimse doğum gününde yalnız olmamalıydı. Alex'e bu gece için ne planı olduğunu sormuştum -doğum gününü hatırladığımı ona çaktırmadan- ve o da incelemesi gereken iş belgeleri olduğunu söylemişti.

İş belgeleri. Doğum gününde.

Hiç sanmıyorum.

Krav Maga eğitmenimiz Ralph dışında, onun hiçbir arkadaşını tanımadığım için konuk listesini oldukça kısa tutmuştum. Jules, Stella, Bridget, Booth ve KM Akademisi'nden birkaç öğrenci; şu anda Ralph'in oturma odasında saklanıyordu. Ralph partiye ev sahipliği yapmayı ve bunun akademi müdavimleri için yapılan sıradan bir Cadılar Bayramı buluşması olduğu konusunda Alex'i kandırmayı kabul etmişti. Birkaç dakika içinde buraya gelmiş olmaları gerekiyordu.

Kostüm partisi fikrini reddetmiştim -Alex'in kostüm gi-

yecek türden bir adam olduğunu düşünmüyordum- ve partinin bu halinin iyi bir fikir olmasını umuyordum.

Çoğu insan partileri severdi ama o, çoğu insan gibi değildi.

Dışarıda bir arabanın kapısı kapandı ve midem heyecanla kasıldı. "Şşşt! Geldiler," dedim sesli bir fısıltıyla.

Karanlık odadaki mırıltılar kesildi.

"...kurmama yardım edersin," dedi Ralph ve kapıyı açıp ışığı yaktı.

Hepimiz ayağa fırladık. "Sürpriz!"

Alex'in yüzündeki ifadeyi görünce keşke fotoğraf makinemi hazırlamış olsaydım diye düşündüm. Paha biçilmezdi. Çeşitli mobilyalara bağladığım balonlardan, ışıltılı mavi bir kalemle *Doğum günün kutlu olsun Alex!* yazdığım el yapımı postere kadar etrafı inceleyen gözleri dışında, tıpkı donmuş bir mankene benziyordu. Gözleri en son benim üzerimde durdu.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak, "Doğum günün kutlu olsun!" diye şakıdım. Sürprizden hoşlanmış mıydı, nefret mi etmişti, yoksa hiçbir şey hissetmemiş miydi hiç anlayamıyordum. Bu adamı okumak, karanlıkta Latince bir ders kitabını okumaktan daha zordu.

Alex hiç cevap vermiyor, donmuş bir şekilde durmaya devam ediyordu.

Jules durumu kurtarmak için öne çıktı. Müziği açarak insanları yemek yemeye ve sohbet etmeye teşvik etti. İnsanlar etrafa dağılmaya başlarken ben de Alex'e doğru ilerledim ve yüzüme kocaman bir gülümseme yapıştırdım.

"Seni kandırabildim, ha?"

"Doğum günümün bugün olduğunu nereden biliyorsun?" Alex ceketini çıkarıp kanepenin arkasına koydu. En azından bu partide kalacağı anlamına geliyordu.

Kendimi biraz utangaç hissederek omuz silktim. "Sen Josh'ın en iyi arkadaşısın. Tabii ki biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Daha önce doğum günümü hiç kutlamadın."

"Her şeyin bir ilki vardır. Hadi." Bileğinden çektim. "Yirmi yedi yaşındasın! Bu, yirmi yedi shot atman gerektiği anlamına gelir."

Kaşları çatıldı. "Kesinlikle olmaz."

"Denemeye değerdi." Sırıttım. "Bunu yapacak kadar aptal olup olmadığını görmek istedim."

"Ava, ben bir dâhiyim."

"Çok da mütevazısın."

Alex güldü. Bir kahkaha değildi belki; ama yakında o da olacaktı.

Bu biraz çaba gerektirmişti ancak Alex en sonunda biraz daha rahatlamıştı. Gece boyunca normal bir insan gibi yemek yiyip insanlarla sohbet etti. Kırmızı kadife kurabiyeyi sevdiği için ona kırmızı kadifeden bir pasta yapmıştım. O mumları üflerken "Doğum Günün Kutlu Olsun" şarkısını söyledik. Hepsi normal şeylerdi.

Ama yarı sarhoş olan Ralph karaoke makinesini ortaya çıkardığında buna katılmayı reddetti.

"Hadi ama!" diye ısrar ettim. "İyi bir şarkıcı olmak zorunda değilsin. Ben bu konuda korkunç sayılırım ama yine de söylüyorum. Her şey eğlenmek için."

Alex başını iki yana salladı. "Ben iyi olmadığım hiçbir şeyi yapmam; tabii seni bundan hiç alıkoymayayım."

"Bu çok aptalca. Eğer pratik yapmazsan bir şeyde nasıl iyi olabilirsin ki?"

Hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. Bu yüzden bir iç çektim ve insanlar beni alkışlarken Britney Spears'ın "Oops!... I Did It Again" şarkısının detone bir yorumuyla tüm partiye serenat yaptım. Alex kanepeye yayıldı. Bir kolunu koltuğun arkasına atmıştı, gömleğinin birkaç düğmesi açıktı. Ben avazım çıktığı kadar bağırarak şarkı söylerken o da beni izliyordu ve yüzünde tembel bir gülümseme belirmişti.

O kadar mükemmel ve rahat görünüyordu ki ona bakarken şarkının sözlerini şaşırmıştım. Yine de bitirdiğimde herkes beni ayakta alkışladı.

Parti birkaç saat sonra sona erdi. Ralph bana kendisinin halledebileceğini söylese bile orada kalıp temizlik yapmak konusunda ısrar ettim. Diğerleri de bana katılmayı teklif etmişti, böylece çöpleri atma, temizleme ve diğer işler için gruplara ayrıldık.

Alex ve ben, bir şekilde kendimizi bulaşık görevinde bulmuştuk. Ralph'in bulaşık makinesi yoktu, bu yüzden ben bulaşıkları yıkarken o da onları kurulamakla uğraştı.

Bir tabağın üstündeki pasta lekesini ovduğum sırada, "Umarım iyi vakit geçirmişsindir," dedim. "Eğer sana kalp krizi geçirttiysek kusura bakma."

Kıkırdaması midemdeki kelebekleri harekete geçirdi. "Kalp krizi geçirmem için sürpriz bir partiden çok daha fazlası gerekir." Tabağı benden aldı ve bulaşıklığın üzeri-

ne koymadan önce kuruladı. Alex'in tabak kurulamak kadar evcil bir şey yaptığını görmek, sistemimde başka bir çarpıntı oluşmasına sebep oluyordu. *Ciddi sorunlarım vardı.* "Ama iyi vakit geçirdim." Boğazını temizledi, yanakları renklenmişti. "Ailemin ölümünden bu yana, benim için yapılan ilk doğum günü partisi buydu."

Olduğum yerde donakaldım. Alex daha önce anne babasından hiç bahsetmemişti ama o küçükken öldüklerini Josh'tan duymuştum. Bu, en az on yıldır hiç doğum günü partisi vermediği anlamına geliyordu.

Yüreğim onun için sızladı. Parti için değil, artık bu günü ailesiyle kutlayamadığı için. Bunca zamandır ilk kez, Alex'in ne kadar yalnız olabileceğini fark etmiştim. Amcası dışında hiçbir akrabası yoktu.

"Peki doğum gününde genellikle ne yaparsın?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Omuz silkti. "Çalışırım. Josh'la içmeye gideriz. Büyütülecek bir şey değil. Ailem doğum günlerini büyük bir mesele haline getirirdi fakat ölümlerinden sonra, bu bana çok anlamsız göründü."

"Nasıl..." Soruyu bitirmeden kendimi durdurdum. Bir adamın doğum günü, ailesinin ölüm şeklini gündeme getirmek için doğru bir zaman değildi.

Alex yine de sorumu cevapladı. "Öldürüldüler." Kısa bir tereddütten sonra ekledi. "Ölüm emrini veren kişi babamın iş rakibiydi ve bunun, işlerin ters gittiği bir haneye tecavüz olayıymış gibi görünmesini sağladı. Gelenler bizi bulmadan önce ailem beni saklamıştı ama gördüm..." Sertçe yutkun-

du. "Olanları gördüm. Zamanında saklanamayan annem, babam ve küçük kız kardeşime olanları."

Birinin kendi ailesinin öldürülmesine tanık olması düşüncesi beni dehşete düşürmüştü. "Çok üzüldüm. Bu... diyecek söz bulamıyorum."

"Sorun değil. En azından tetiği çeken piçleri yakaladılar."

"Ya babanın rakibi?" diye sordum usulca.

Gözü seğirdi. "Karma onu da bulacak."

Kalbim göğsümde ağırlaştı. Sonra aklıma daha korkunç bir şey geldi. "HSAM sorunun..."

Alex alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tam bir baş belası. O anları her gün yeniden yaşıyorum. Bazen, o zaman küçük bir çocuk olmama rağmen onları kurtarabilir miydim diye düşünüyorum. Bunun kimsenin umurumda olmadığını anlamadan önce, adaletsizliğe öfkelenirdim. Dışarıda, onlara bağırdığım şeyleri dinleyen hiçbir kurum yok. Sadece hayat ve şans var, bazen bu ikisi de sana dert bahşediyor."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Bulaşıkları unutmuştum; yüreğim yanıyordu.

Gergin bir ifadeyle beni izleyen Alex'e doğru yaklaştım.

"Bazen ama her zaman değil." Oturma odasındaki diğer konukların hafif gevezeliklerini duyuyordum ama bir ışık yılı uzakta da olabilirlerdi. Burada, yani mutfakta; Alex ve ben kendi küçük dünyamıza girmiştik. "Seni bekleyen güzel bir şey var, Alex. Onu yarın ya da bundan yıllar sonra bulsan bile, umarım sana hayata olan inancını geri kazandırır. Dünyadaki tüm güzelliği ve ışığı hak ediyorsun."

Her kelimemde ciddiydim. Bu buzdan kabuğunun altında

o da diğer herkes gibi bir insandı ve kırık kalbi benimkini paramparça etmişti.

"Al işte, yine beni romantikleştiriyorsun." Ona doğru bir adım daha attığım sırada Alex kıpırdamadı ama gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. "Benim için çok geç, gün ışığı. Hayatıma giren güzel her şeyi yok ediyorum."

"Buna inanmıyorum," dedim. "Ayrıca, az önce yaptıklarım seni romantikleştirmek değildi. Ama bu öyle."

Cesaretimi kaybetmeden önce parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Yumuşak, saf bir öpücüktü ama etkisi bir sevişme seansıyla tam olarak aynıydı. Kıvılcımlar tenimi yakarken midemdeki sıcaklık alev aldı. Bu hisle titredim, kalbim o kadar çılgınca atıyordu ki başka bir şey duyamıyordum. Alex'in dudakları soğuk ve sertti. Tadı ise baharat ve kırmızı kadife gibiydi, ben onu yalayıp, her bir parçası içimde olana kadar yutmak istiyordum.

Alex hareketsiz kaldı. Kararsız dokunuşumun altındaki göğsü sert nefeslerle inip kalkıyordu. Bir elimi sıkıca göğsüne bastırdım ve dilimi dudaklarının üzerinde gezdirerek ağzının içine girmek istedim...

Alex beni kendine çekip öpücüğü derinleştirdiğinde nefesim kesildi. Eli saçlarımı tutup çekiştirmeye başlamıştı, dili ağzımda gezerken beni, sırtımı bir yay gibi kıvırmam için zorladı.

"Düşündüğün romantizm bu değildi, öyle değil mi?" diye gürledi. Tutuşu o kadar sıkıydı ki gözlerim sulandı. Bedenimi tezgâhın kenarına yaslamak için döndürdü ve diğer elini de bacağımı beline dolayabilmemi sağlamak için kullandı.

Kalın ereksiyonunu bacaklarımın arasına bastırdı ve ben de utanmaz bir şekilde, ondan bir sürtünme bekleyerek çaresizce vücuduna yaslandım. "Bana durmamı söyle, gün ışığı."

"Hayır." Ona durmasını söylemek mi? Vahşi bir at sürüsü bile beni ondan ayıramazdı.

Pürüzsüz tenini ve sert kaslarını parmaklarımla keşfetmek için hevesli bir şekilde elimi gömleğinin altına soktum. Tüm vücudum ihtiyaçla titriyordu ve birinin her an mutfağa girebilecek olması, beni daha da tahrik ediyordu. Sadece bir öpücüktü ama bundan çok daha uygunsuz görünüyordu. Çok daha tehlikeli.

Alex inledi. Ağzı yine benimkini ele geçirince öpücük şiddetli bir hal aldı. Daha muhtaç. Daha aç. Duyularımı işgal ederken acımasızdı, dokunuşu o kadar sıcak ve sahipleniciydi ki tenimi damgalıyordu sanki. Bense ona en ufak bir direniş bile göstermeden teslim oluyordum.

Tam onun kemerini çözmenin sınırında olduğum sırada, Alex çok güçlü bir şekilde geri çekildi. Bu ani temas kaybıyla kafam karışarak öne doğru sendeledim. Bacaklarımın arası zonkluyordu, meme uçlarım elmasları kesebilecek kadar sertleşmişti ve tenim o kadar hassastı ki havayla temas etmek bile titrememe neden oldu. Ama bu hislerin oluşturduğu sis dağıldığında Alex'in bana ters ters baktığını fark ettim.

"Siktir." Bir eliyle yüzünü ovuşturdu, kaşlarını çatış şekli yetişkin adamları bile titretecek kadar şiddetliydi. "Siktir, siktir, *siktir*."

"Alex-"

"Hayır. Ne düşünüyordun ki?" dedi. "Arkadaşların diğer odadayken mutfakta sevişeceğimizi mi düşündün?"

Sıcaklık yanaklarımı kavurdu. "Eğer bu Josh'la ilgiliyse..."

"Josh'la ilgili değil." Alex burnunun kemerini sıkarken yavaş, kontrollü bir nefes verdi. "Tam olarak değil."

"O zaman sorun ne?" Beni istiyordu. İstediğini biliyordum. Bunu hissetmiştim ve burada sadece, onun pantolonunu zorlayan devasa şişkinlikten de bahsetmiyordum. Evet, Josh olanları öğrenirse ikimizi de öldürmeye çalışırdı ama bize *sonsuza* kadar kızgın kalamazdı. Ayrıca Noel'e kadar DC'ye dönmeyecekti. Zamanımız vardı.

"Sorun benim. Ve sen. Birlikteliğimiz. Bu yürümez." Alex'in bakışları yoğunlaştı. "O tatlı kafanın içinde bize dair nasıl fanteziler kuruyorsan, hepsini öldür. Bu öpücük bir kereliğine yapılmış bir hataydı. Bir daha asla yaşanmayacak."

Utançtan ölmek istiyordum. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim; Alex'in beni hiç öpmemesi mi, yoksa beni öpmesi ve ardından böyle şeyler söylemesi mi? Onunla tartışmak istesem de cesaret kotamı bu gece için tüketmiştim. Bu öpücüğü başlatmam bile müthiş bir cesaret gerektirmişti ve bir kız, küçük düşmeden önce kendini bir erkeğin üzerine ancak bu kadar atabilirdi.

"İyi." Lavabodan rasgele bir tabak alıp ovaladım, gözlerine bakamıyordum. Yüzüm o kadar yanıyordu ki alev alıp patlayacağımı sandım. "Anladım. Bu hiç olmamış gibi davranalım."

"İyi." Alex'in sesi beklediğim kadar memnun çıkmamıştı.

Porselenlerin şıngırtısı dışında sessizce çalıştık.

"Seni kurtarmaya çalışıyorum Ava," dedi birden. Tüm bulaşıkları bitirmiştik ve ben kaçmaya hazırlanıyordum.

"Neyden?" Bu sırada Alex'e bakmayı reddettim ama gözümün ucuyla, onun beni izlediğini görebiliyordum.

"Kendimden."

Cevap vermedim. Beni kurtarmaya kararlı olan bir adama, aslında kurtarılmak istemediğimi nasıl söyleyecektim ki?

BÖLÜM 20

Alex

BURNUMDAN SOLUYORDUM. KORİDORDA, asansörlere doğru ilerlediğim sırada herkes benden köşe bucak kaçıyordu. Kongre üyesinin saf kızını Gruppmann CEO'suna cep numaramı verdiği için kovduktan sonra işe aldığım yeni asistanım, ben yanından geçerken telefondaymış gibi yaptı ve diğer personeller de sanki hayatları buna bağlıymış gibi gözlerini bilgisayar ekranlarına dikti.

Onları suçlayamazdım. Geçen hafta boyunca insanlara bağırıp durmuştum.

Beceriksizlerdi. Her biri.

Doğum günümden beri bu kadar huysuz olmamın nedeninin başka bir şey olduğunu kabul etmeyi reddediyordum. Özellikle de bu "başka neden"; 1.65 boyunda, siyah saçlı ve günahtan daha tatlı dudakları olan biri kesinlikle değildi.

İçeri girdiğimi gördüklerinde asansörden inen iki kişiye aldırmadım ve lobi düğmesine bastım.

O kahrolası öpücük. Aklıma dövme gibi işlenmişti ve kendimi gerekenden çok daha fazla onu -Ava'nın kollarımda nasıl hissettirdiğini, dudaklarının tadını- düşünürken buluyordum. Hafıza "yeteneğim" sayesinde, Ralph'in mutfağında geçen o birkaç dakikayı her gece aldığım duşlarda sanki gerçekmiş gibi yeniden yaşıyordum. Avucum sikimi sımsıkı sarıyor, göğsüm kendime duyduğum nefretle yanıyordu.

O geceden beri Ava'yı ne görmüştüm ne de ondan haber almıştım. Bu haftaki yüzmeye hazırlık seanslarımızı ekmişti ve bu haberi de doğrudan ondan almamıştım. Ava'nın meşgul olduğunu bana söyleyen kişi Jules'du.

Yokluğu, itiraf etmeyi kabul ettiğimden daha fazla rahatsız ediyordu beni.

Arabama bindim ve düşündüm. *Bir. İki. Üç. Dört.* İçim içimi yerken parmaklarımı direksiyona vurdum ve en sonunda dişlerimi sıkıp GPS'imi Hazelburg'daki McCann Galerisi'ne ayarladım.

On dokuz dakika sonra, galeriden içeri giriyordum. Gözlerim soluk renkli ahşap zeminde, bembeyaz duvarlarda asılı olan çerçeveli baskılarda ve salonda dolaşan yarım düzine iyi giyimli müşteride gezindikten sonra tezgâhın arkasındaki esmere odaklandı.

Ava bir müşteriyle ilgileniyordu. Yüzü hayat dolu, gülümsemesi ise parlaktı ve karşısındaki kadının gülümsemesine neden olan bir şey söylüyordu. Bunu yapmakta, başkalarının içindeki neşeyi ortaya çıkarmakta ustaydı.

Beni henüz fark etmemişti. Bu yüzden bir süreliğine sa-

dece onu izleyip ışığının ruhumun gölgeli köşelerine sızmasına izin verdim.

Müşteri gittikten sonra ona doğru yürüdüm. Özel yapım olan mokasen ayakkabılarım cilalı zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Gölgem onun üstüne düştüğünde, beni gördüğü anda solup giden kibar ve profesyonel bir gülümsemeyle başını kaldırdı.

Sertçe yutkundu. O küçük boğazının inip kalkan görüntüsü aletime istenmeyen bir arzu dalgası gönderiyordu.

Aylardır sağ elim dışında kimseyi becermemiştim ve sekssizlik beynimi bulandırıyordu.

"Selam." Sesi temkinli geliyordu.

"Al." Tezgâhın üzerine yeni bir telefon -henüz piyasada olmayan ve bana birkaç bin dolara mal olmuş bir modeldi- koydum.

Kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Son beş gündür senden tek bir mesaj bile almadığıma göre, belli ki telefonun bozulmuş," dedim buz gibi bir sesle.

Şaşkınlık, Ava'nın yüzünde bir süre daha oyalandıktan sonra alaycı bir ifadeye dönüştü ve kalbim Radio City Music Hall'da dans eden o lanet dansçılar gibi yerinden fırladı. Yıllık sağlık kontrolünde bunu doktoruma bildirmeyi aklıma not ettim.

"Beni özlemişsin," dedi.

Ellerim tezgâhın kenarında kıvrıldı. "Özlemedim."

"İş yerime geldin, sana birkaç gün mesaj atmadım diye bana yeni bir telefon almışsın." Ava'nın gözleri muziplikle parladı. "Sanırım bu beni özlediğin anlamına geliyor."

"Yanlış düşünüyorsun. Sana bunu acil durumlar için yeni bir telefona ihtiyacın olur diye aldım."

"Öyleyse," diyerek kutuyu bana doğru itti. "Ona ihtiyacım yok. Telefonum iyi çalışıyor. Sadece meşguldüm."

"Neyle? Çölün ortasında sessiz bir Aşram'a* katılmakla mı?"

"Cevabını asla öğrenemeyeceksin."

Şakağımda bir damar attı. "Lanet olsun Ava, bu hiç komik değil."

"Komik olduğunu hiç söylemedim." Ellerini havada salladı. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Seni öptüm, sen de beni öptün. Ardından bunun bir hata olduğunu söyledin ve bir daha asla yapmamak konusunda anlaştık. Aramıza bir mesafe koymak istediğini düşündüm ve sana o mesafeyi verdim. Ben, kendisini istemeyen erkeklerin peşinden koşan kızlardan değilim." Ava dudaklarını birbirine bastırdı. "Cumartesiden beri aramızın kötü olduğunu biliyorum. Belki de... birlikte çok fazla zaman geçirmememiz gerekiyordur. Canlandırmaları kendi başıma yapabilirim ve zamanı geldiğinde başka bir yüzme hocası bulabilirim..."

Tansiyonum tavan yapmıştı. "Bul da göreyim," diye çıkıştım ona. "*Benden* sana yüzme öğretmemi istedin. Tüm bu haftalar boyunca seninle çalışan *bendim*. Bir pisliğin araya girip benim olanı almasına izin vereceğimi sanıyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir." Ava, gözleri şokla büyümüş bir şekilde bana baktı. "Bu hafta sonu derslere devam edeceğiz. Başka birini bulmaya çalışmayı aklından bile geçirme."

* Hindistan'da, inzivaya çekilmek için kullanılan yer.

"Tamam, bağırmana gerek yok."

"Bağırmıyorum." Ben sesimi asla yükseltmezdim. Nokta.

"O zaman neden herkes bize bakıyor?" Ava yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, patronum da buna dahil. Bize bakıyor." Tezgâhın arkasındaki kâğıtlarla meşgulmüş gibi davrandı. "Yüzmeyi sadece seninle öğreneceğime söz veriyorum, tamam mı? Şimdi, başım belaya girmeden git."

Arkaya döndüm ve kötü bir peruk takmış yaşlı bir adamın bize dik dik baktığını gördüm.

Gözlerimi bize doğru yürüyen patronundan ayırmadan, "Satışlardan komisyon alıyor musun?" diye sordum Ava'ya. Adamın göbeği attığı her adımda kemerinin üzerinde sallanıyordu.

"Evet. Neden?"

"Galeriden bir eser satın almak istiyorum." Patronu bize ulaştığında Ava'ya döndüm. Yakasındaki isim etiketinde "Fred" yazıyordu. Tahmin etmiştim. Onda tam bir Fred tipi vardı. "Elinizdeki en pahalı eseri."

Ava'nın ağzı bir karış açıldı. "Alex galerideki en pahalı eserin-"

"İhtiyaçlarınız için mükemmel olduğuna eminim," diye araya girdi Fred. Çatık kaşları düzelmişti ve sanki ben İsa'nın yeniden doğmuş haliymişim gibi gülümsüyordu. "Ava, neden bu beyefendiye Richard Argus'un *Ay ışığı* parçasını hazırlamıyorsun?"

Ava rahatsız görünüyordu. "Ama..."

"Hemen."

Yüzümde, bilenmiş bir bıçak keskinliğinde olan bir gü-

lümseme belirdi. "Ses tonuna dikkat et, Fred. Ava senin en iyi çalışanın. Onu veya onun fikrine çok değer veren herhangi bir müşteriyi kaçırmak istemezsin, değil mi?"

Adam gözlerini kırpıştırdı. Küçücük beyni sözlerimin ardındaki çok da gizli olmayan tehdidi idrak etmeye çalışırken bakışlarını etrafta gezdirdi. "H-hayır, elbette istemem," diye kekeledi Fred. "Aslında Ava, sen burada bu beyefendiyle kal. Parçayı kendim paketleyeceğim."

"Ama komisyonu o alacak." Tek kaşımı kaldırdım.

"Evet." Adam başını o kadar hızlı sallamıştı ki, kafa sallayan oyuncak bebeklere benzemişti. "Elbette."

Fred galerinin başka bir bölümüne koşarken Ava eğilip bana,"Alex, o eserin fiyatı kırk bin dolar," diye tısladı.

"Ciddi misin? Vay be."

"Eminim iptal-"

"Ben de onu pahalı bir şey sanmıştım." Şaşkın ifadesine karşı hafifçe güldüm. "Önemli değil. Ben yeni bir sanat eserine sahip olacağım, sen de yüklü bir komisyon alacaksın ve patronun günün sonuna kadar sana yağ çekecek. Herkes bundan kârlı çıkacak."

Fred büyük bir siyah beyaz baskıyla geri döndü.

On beş dakika sonra baskı, yeni doğmuş bir bebeğe bakarken gösterilmesi gereken bir özenle paketlenmişti ve banka hesabım 40.000$ dolar kadar daha hafifti.

Fred'i gönderdikten sonra Ava'ya, "Bu hafta sonu her zamanki saatimizde, Z Hotel'de," dedim.

Kaşları havaya kalktı. Suyun yakınında daha rahat olabilmesi için genellikle evlerimizden birinde veya bir göl ya da Thayer'ın havuzunun yakınında pratik yapardık.

"DC'deki en iyi kapalı havuza sahip," diye açıkladım. "Gerçek yüzme dersleri için hazırsın."

Bir süredir hazırdı ama onu -tam anlamıyla- en derine atmadan önce öyle olduğundan emin olmak istiyordum.

Ava derin bir nefes aldı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Ona çarpık bir gülümseme gönderdim. "Cumartesi görüşürüz, gün ışığı."

Galeriye girdiğim zamankinden çok daha iyi bir ruh hali içinde oradan ayrıldım.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 21

Ava

SONUNDA O GÜN GELMİŞTİ.

Havuzdan bir metre uzakta durdum. Otelin son teknoloji ısıtma sistemi sayesinde sıcaklık 29 dereceye kadar yükselmiş olmasına rağmen tüylerim diken diken olmuştu.

Bugünkü dersimiz için beni aldığı sırada, hiçbir şey söylemeden bir alışveriş çantasını elime tutuşturmuştu. Ben de ona ayıp olmasın diye tek parçadan oluşan, Eres marka bir mayo giymiştim.

Haftalar boyunca gevşeme teknikleri öğrenip kendimi suda olma düşüncesine alıştırdıktan sonra, artık suya girme zamanım gelmişti.

Kusmak istiyordum. Bir panik beni ele geçiriyordu. Buz gibi pençeler terle kaplı tenime batıyor ve görünmez bir şekilde kanımı çekiyordu. Midem çılgın kalbimin ritmiyle kasılıyor, sabah yediklerimin banyodaki lastik ördekler gibi içimde sallanmasına sebep oluyordu.

"Nefes al." Alex'in sakin sesi beni biraz sakinleştirdi. "Derslerimizi hatırla."

"Tamam." İçime bir ciğer dolusu hava çektiğimde, burnuma gelen klor kokusu yüzünden neredeyse öğürecektim. "Bunu yapabilirim, bunu yapabilirim" diye söylendim.

"İlk ben gireceğim." Alex su beline gelene kadar havuza girdi ve elini uzattı.

Ayaklarımı hareket ettirmek istercesine onlara baktım.

"Tam burada olacağım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Etrafa sakin bir güven yayıyordu. "Bana güveniyor musun?"

Yutkundum. "E-evet."

O an fark ettim ki ona gerçekten de güveniyordum. Yüzde yüz. Belki Alex geçinmesi en kolay ya da en iyi insan olmayabilirdi ama ona hayatım pahasına güveniyordum. Kelimenin tam anlamıyla.

Havuza doğru eğildim. İçeri bir adım atıp Alex'in elini yakalarken nefesimi tutmuştum. Gücünün, uğuldayan sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. Su kalçalarımın etrafını sarmaya başlamıştı, olduğum yerde sendeledim.

Otelin havuz salonu dönmeye başladı. Soluk mavi duvarlar ve kil fayanslar bulanık bir şekilde önümde parıldıyordu. *Aman Tanrım, bunu yapamayacaktım. Yapamayacaktım...*

"Gözlerini kapat. Derin nefesler al," dedi Alex. "Sadece bu kadar..."

Söylediğini yaptım, paniğim çoğunlukla yatışana kadar onun sesinin beni etkisi altına almasına izin verdim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyi." Boğazımı temizledim ve havuzun tamamı yerine, etrafımızdaki küçük alana odaklanmaya çalıştım. Standart bir olimpik havuzdu ama Atlantik Okyanusu'ndaymışım gibi hissediyordum. "B-ben hazırım."

Hiç olmadığım kadar hazırım.

Sığ uçtan başladık. Alex beni suyun hissine ve kaldırma kuvvetine alışabilmem için etrafta gezdirdi. Ardından omuzlarım suyun içine batana kadar derine ilerledik. Son birkaç ayda öğrendiğim gevşeme tekniklerine başvurdum ve işe yaradılar. Ta ki dersin başını suya sokmam gereken kısmına gelene kadar.

Yüzümü suya daldırmadan önce gözlerimi kapattım. Bana doğru akan suyun görüntüsüne dayanamazdım.

"Yardım edin! Anne, bana yardım et!"

Kelimeler kafamda yankılandı.

Çok soğuktu. Çok karanlıktı.

Nefes alamıyordum.

Bilincimin köşelerinde bir şey oynadı. Belki de unutulmuş bir anıydı ama onu kavramaya çalıştığım her seferde uçup gidiyordu.

"Lütfen!"

Daha derine battım.

Çok daha derine.

Lütfenlütfenlütfen.

Nefesalamıyorumnefesalamıyorumnefesalamıyorum.

"Ava!"

Adımın seslenilmesiyle şimdiki zamana dönerek hızla nefes alıp verdim. Çığlıklarım dinmeden önce sesim taş duvarlarda yankılandı. Suyun altında ne kadar süre kaldığımdan emin değildim. Sadece birkaç saniye geçmiş gibi gelmişti ama ne kadar üşüdüğüme ve boğazımın ne kadar acıdığına bakılırsa daha uzun sürmüş olmalıydı.

Alex kollarımdan tutuyordu, yüzü bembeyazdı. "Tanrım," diye soludu ve ben hıçkırıklarımı bastırırken bedenimi sertçe göğsüne çekti. Artık havuzda değildik, geçirdiğim kısa süreli bilinç kaybı sırasında beni taşımış olmalıydı. "Sorun yok. İyisin. Çıktık havuzdan."

"Üzgünüm." Yüzümü göğsüne gömdüm. Kendimden utanıyor ve kendime kızıyordum. "Yapabileceğimi sanmıştım. Düşünmüştüm ki-"

"Harika iş çıkardın," dedi kararlı bir şekilde. "Bu ilk dersindi. Daha fazlası olacak ve her seferinde daha iyi olacaksın."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Titreyerek sıcaklığına kıvrıldım. Dokunuşumun altında güçlü ve sağlam hissettiriyordu. Alex Volkov adlı bu çelişki beni bir kez daha şaşırtmıştı. Dünyaya karşı soğuk ve umursamazdı ancak istediği zaman çok sıcak ve koruyucu olabiliyordu. Onunla sekiz yıldır tanışıyordum ama aslında onu hiç tanıyamamıştım.

O, olduğunu sandığım adam değildi. Beni kötü olduğuna ikna etmeye çalışsa da, söylediğinden çok daha iyi biriydi.

Şu anda onu daha önce hiç olmadığım kadar çok istiyordum. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel ve duygusal olarak da. Ruhunun her gölgesini ve güzel, çok katmanlı kalbinin her bir parçasını istiyordum. Sahip olduğum ışığın her damlasını, o beni tamamen tüketene dek ona vermek istiyordum. Ta ki ben onun, o da benim olana kadar.

Paniğim tamamen geçene kadar orada öylece durduk, ben onun göğsüne yaslanmıştım, o da kollarını bana dolamıştı. Birazdan söyleyeceğim şey için cesaretimi topladım.

"Alex..."

"Söyle, gün ışığı?" Elini nazikçe saçlarımda gezdirdi.

"Öp beni."

Elinin hareketi durdu ve kaskatı kesildi.

"Lütfen." Dudaklarımı yaladım. "Josh'ı ya da... aklındaki her neyse onu unut. Eğer beni istiyorsan, öp beni. Doğum gününde ne dediğimizi biliyorum ve sözümden döndüğüm için üzgünüm ama buna..." *Sana.* "Buna ihtiyacım var."

Alex gözlerini kapadı, ifadesi acı çekiyor gibiydi. "Benden ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Evet, var." Bir elimi karnına bastırdım ve dokunuşumun altında titrediğini hissettim. "Tabii, eğer sen bunu istemiyorsan o ayrı."

Kahkaha ve inleme arasında bir ses çıkardı. "Bu, sana istemiyormuşum gibi mi hissettiriyor?" Elimi tuttu ve en erkeksi kısmının üzerinde durana kadar aşağı çekti. Katıksız sıcaklığı ve büyüklüğü karşısında nefesim tekledi, mayosunun altından bile belliydi. Avucumda tuttuğum güce hayran kalarak parmaklarımı kalın penisine doladım.

Alex'in göğsünden alçak sesli bir hırıltı yükseldi. "Beladan uzak durmak konusunda sana ne söylemiştim, gün ışığı? Bunu yapmaya devam edersen, başına bir *dünya* kadar bela açacaksın."

"Belki de belayı seviyorumdur." Tutuşumu sıkılaştırdığımda bir lanet okudu. "Belki de burada kalmak istiyorumdur."

"Benim uzak durmam gereken belanın *sen* olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye mırıldandı. Bileğimi alıp yan tarafıma mıhladığında içimi bir heyecan dalgası kapladı. "Ama yapamayız. Sen az önce..." Boştaki eliyle havuzu işaret etti.

"Ben az önce ne? Panik atak mı geçirdim? Bunu suya yakın olduğum her zaman yaşıyorum. Burası seni rahatsız ediyorsa, bir oteldeyiz. Bir oda bulabiliriz." Doğum gününde onu öptükten sonra kaybettiğim tüm cesareti yeniden kazanmış gibiydim.

Ağzı yukarı kıvrıldı. "Ne zaman bu kadar cesur oldun?"

"Herkesin bana, biri ters baksa dahi kırılacak olan bir çiçekmişim gibi davranmasından bıktığım zaman. Belirli bir şeye karşı fobimin olması, hayatımın diğer alanlarında da çıldıracağım anlamına gelmez." Durdum ve ardından ekledim. "Madeline bana söyledi. Senin, yatakta nelerden hoşlandığını."

İfadesi kararttı. Aramızdaki hava keyifsiz bir hal aldı ve kalbim endişeli bir gümbürtüyle atmaya başladı.

"Sana tam olarak ne söyledi?" Sesi tehlikeli bir desibele inmişti.

"Bana dedi ki..." Yutkundum. "Bana sadece arkadan yaptığını söyledi. Seks sırasında öpüşmekten veya yüz yüze temastan hoşlanmadığını. Senin..."

"Benim ne?" Alex yumuşak bir sesle sordu.

"Senin boğmayı ve kadınlara isim takmayı sevdiğini söyledi. Yatakta." Havadaki tehlike neredeyse tadına bakabileceğim kadar yoğunlaşmıştı, cesaretim yerinden oynadı. *Belki de kaplanı kızdırmak iyi bir fikir değildi...*

"Yine de hâlâ buradasın ve benden seni öpmemi istiyorsun." Bileğimi kavrayan eli demir gibiydi. "Neden, gün ışığı?"

Dediklerimi inkâr etmemişti, bu da doğru olduğu anlamına geliyordu. Kalbim deli gibi attı.

"Belki de..." Dudaklarımı dilimle ıslattım, gözlerinin bu hareketimi bir aslanın bir ceylanı izlediği gibi izlediğini fark etmiştim. "Ben de o şeylerden hoşlanıyorumdur."

Gözlerindeki buz birikintilerini ele geçiren alevler, sıcaklıkları bacaklarımın arasına sızıp her yerimi kavurana dek beni yakmıştı. Onun soğuk biri olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Şu anda, patlamayı ve beni tamamen yutmayı bekleyen bir süpernovaydı*.

Ve ben bunun her saniyesine bayılırdım.

Alex beni bırakarak ayağa kalktı. Bu gecenin erken saatlerindeki sabırlı, yatıştırıcı adamdan hiçbir iz yoktu. Onun yerine, şehvetten titrememe neden olan aç ve azmış bir adam gelmişti.

* Süpernova, enerjisi tükenen yıldızların şiddetle patlaması durumuna verilen isimdir. (ç.n.)

"Kalk," dedi, sesi yumuşaktı ama o kadar emrediciydi ki hiç düşünmeden ona itaat ettim. "Kendini aslanın inine davet ettirdiğinde neler olacağını öğrenmek üzeresin."

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 22

Alex

ÇATI KATINA ULAŞMAK UZUN SÜRMEDİ AMA BU süre içinde Ava'yı lüks süite sürüklememek için kendimi zor tuttum. O kadar serttim ki sikim neredeyse pantolonumda bir delik açacaktı ve aklımdan geçen o görüntüler yok muydu...

Kahretsin. Onu mahvedecektim, içimde kalan vicdan kırıntıları, o sözleri söylediği anda yok olmuştu.

Belki de ben de o şeylerden hoşlanıyorumdur.

O anı hatırlamamla kanım adeta kükredi.

Bebeğim, kendini neyin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok, diye düşünerek kapıyı arkamdan kapattım.

Ava, yarı gergin bir ifadeyle yatak odasının ortasında durdu. Mayosunun üzerine bir elbise giymişti. Kocaman gözleri ve masum yüz hatlarıyla, kirletilmeyi bekleyen kurbanlık bir bakireyi andırıyordu.

Sikim daha sert zonkladı.

"Kıyafetlerini çıkar," dedim, yumuşak sesim sessizliği bir kırbaç gibi kesmişti.

Bir yanım kendimi bir an önce onun derinliklerine gömmek istiyordu, diğer yanım ise her anın tadını çıkarmak istiyordu.

Eli hafifçe titremesine rağmen Ava hiç tereddüt etmedi. Fermuarını açarken ve elbisenin hafif kumaşı ayak bileklerinin etrafına yayılırken gözlerini benim üzerimde tuttu. Ardından mayosu, ortaya çıplak altın tenden bir şaheser çıkana kadar santim santim aşağı kaymaya devam etti.

Onu gözlerimle yedim, her ayrıntısını inceleyip zihnime kazıdım. Süitin loş ışıklarının altında teni bronz gibi parlıyordu ve vücudu... *Yüce İsa.* Yuvarlak kalçası, uzun bacakları, tatlı küçük amcığı ve sıkı, kalkık memeleri... çok büyük değillerdi ancak avucu doldurmaya yeterdi; sert, pembe meme uçları ise emmek ve dişlemek için mükemmeldi.

Göğsü her nefeste inip kalkıyordu ve bana bakan o büyük, kahverengi gözlerinin içinde yalnızca güven vardı.

Gün ışığım, ah bir bilsen.

Avıyla oynayan bir yırtıcı gibi etrafında döndüm. O kadar yakınımdaydı ki tahrik oluşunun keskin kokusunu alabiliyordum.

Arkasında durdum. Ava kıçının o yumuşak kıvrımında benim kızgın, çelik gibi sert olan ereksiyonumu hissedene kadar vücudumu onunkine bastırdım. Ben tamamen giyinikken o tamamen çıplaktı ve bu, sahneyi bir şekilde daha edepsiz bir hale getiriyordu.

Dudaklarımı boynuna bastırdım ve nabzının ağzımın altında hızla çırpınmasının tadını çıkardım.

"Sana sahip olmamı istiyor musun, gün ışığı?" diye mırıldandım. "Seni mahvetmemi, perişan hale getirmemi, seni küçük seks oyuncağım yapmamı istiyor musun?"

Ağzından bir inilti kaçtı ve bu ses doğrudan kasıklarıma etki edip zaten ağrımakta olan sikimi daha da sertleştirdi. "E-evet."

"Çok kolay evet diyorsun." Boynuyla çenesi arasındaki boşluğu yaladım. Tıpkı ona taktığım ad gibi, güneş ışığı ve bal tadındaydı. Onu yiyip bitirmek istedim. Işığıyla beslenmek ve Ava benim, yalnızca benim olana kadar her santimini tüketmek istedim. "Ama benim tarafımdan sahip olunmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ava masumiyetini ve saflığını belli ederek hızlı, küçük bir hareketle başını iki yana salladı.

Birazdan öğrenecekti. Ellerimi ona değdirdiğimde, kirlenecekti. Kırılacaktı. Dokunduğum diğer her şeyde olduğu gibi. Yine de benim olacaktı. Ve ben, dünyayı yakıp yıkarken onu da yanımda götürecek kadar bencil ve zalim biriydim.

"Benim olduğun anlamına gelir. Ağzın benim." Başparmağımı altdudağından göğsüne kadar sürterek indirip meme uçlarını çimdikledim. İnledi. "Göğüslerin benim." Pozisyonumu ayarladıktan sonra aşağı doğru inerek kıçını sıktım. Sertçe. "Kıçın benim." Uzanıp bacaklarını ayırdım ve parmaklarımı kaygan kıvrımlarının üzerinde kaydırdım. O kadar ıslaktı ki tenim saniyeler içinde sırılsıklam oldu.

"Ve amın benim. Her santimin bana ait ve eğer başka bir adamın sana dokunmasına izin verirsen..." Diğer elimle boğazını tuttum. "Bunun sonu parçalara ayrılman olur ve yatağıma bağlanıp, hatırlayacağın tek şey adım olana kadar her deliğinden sikilirsin. Anladın mı?"

Amı parmaklarımın etrafında kasıldı. "Evet."

"Söyle bakalım. Kime aitsin?"

"Sana," diye fısıldadı Ava. "Sana aitim."

"Aynen öyle." Parmaklarımı amından çıkarıp ağzına soktum. Ben söylemeden kendi suyunu emip yaladığında onaylayan bir ses çıkardım. "Tadını alıyor musun, gün ışığım? Hayatından vazgeçişinin tadı bu. Çünkü bundan sonra sen benimsin. Bedenin, zihnin ve ruhun."

Yine inledi ve bu seferki, bir öncekinden daha hevesliydi.

Onu serbest bırakıp kemerimi çözdüm ve pantolonumu çıkardım. "Diz çök." Yere çöktü. O kadar güzeldi ki göğsüm acıyor, penisim zonkluyordu. Saçlarını tuttum ve o bana bakana kadar onları geriye doğru çektim. "Çok fazla gelirse, bacağıma dokun." Başıyla onayladığında saçlarını daha sert çektim ve ona, "Ağzını aç," diye emrettim.

Penisimin başını, açık bekleyen ağzına soktum ve yavaşça boğazına kadar ilerleyerek kendimi daha derine ittim.

"*Siktir.*" Ağzının beni yuttuğunu hissetmek o kadar ateşliydi ki tüm vücudum titredi, neredeyse orada boşalacaktım. Bir ergenken, ilk kez seks yaptığım zamandan beri böyle bir şey yaşamamıştım.

Ava gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Büyüklüğüm ve ağzının derinliklerinde olmamdan dolayı gözleri sulanmıştı

ama bacağıma vurmadı. Ben de o uyum sağlarken hareketsiz kaldım. Sonsuzluk gibi gelen ama gerçekte yalnızca birkaç saniye olan bir sürenin ardından beni yalamaya ve emmeye başladı. İlk başta yavaş olsa da sonrasında başını coşkuyla aşağı yukarı sallayan bir ritme kavuştu.

Diğer elimi başının arkasına koydum. Daha tam olarak hazır hale gelmemiştim, boğazına boşalmamak için gösterdiğim çaba yüzünden karın kaslarım titriyordu. "İşte bu," diye hırladım. "Akıllı ve küçük bir fahişe gibi em ağzındaki o siki."

Bunun ardından gelen iniltisiyle tenimde oluşan titreşimler, omurgamdan yukarı doğru ilerledi. İçerideki tek ses düzensiz nefeslerim, tenin tene çarpması ve Ava'nın boğazından gelen hırıltılar olana kadar kendimi onun ağzına daha hızlı bir şekilde ittim. O kadar sert davranıyordum ki en sonunda onun bacağıma vurmasını bekledim ama bunu hiç yapmadı.

Son saniyede ağzından çıktım ve yüzüyle göğsünün her yerine boşaldım. Yüzünü kaplayan kalın beyaz çizgiler teninde parlıyordu. Orgazm beni vahşice, ateşli bir şekilde ele geçirmiş, tüm şüphelerimi yerle bir etmişti. Şehvet dolu ve sahiplenici gözlerle menimin Ava'nın çenesinden akmasını izledim.

Yüzünde soluk pembe renkli bir canlılık vardı ve dili ağzının köşesindeki bir damla meniyi yalamak için dışarı çıktığı sırada bakışları benimkilere kilitlenmişti.

Hassiktir.

Akla gelebilecek hemen hemen her edepsiz seks eyle-

mine tanık olmuş ya da katılmıştım ama bu küçük hareket, şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olabilirdi.

"Yatağa geç," diye emrettim, sesim hırıltılıydı. "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde dur. Hemen."

Kıyafetlerimin geri kalanını hemen çıkardım, Ava'nın elleri ve dizleri yatağa değer değmez arkasına gelip bacaklarını ellerimle ayırdım.

"Çok ıslaksın benim güzel fahişem." Parıldayan sularını teninden yalarken her erkeği çıldırtan o tadın ve narin kadın kokusunun keyfini çıkardım. Parmağımı sıkı, kaygan kıvrımlarının arasına soktuğumda yüksek sesli bir iniltiyle ödüllendirildim. "Senin bu muhteşem amını yememi ister misin?"

Ava, kendini bana doğru iterek, "Lütfen," diye soludu. "Buna ihtiyacım... *Aman Tanrım.*" Dilimi klitorisine dayayıp uzun, yavaş yalamalar ve hızlı hareketler arasında geçiş yaptığımda başını aşağıya düşürdü, cıyaklamaları yastığa gömülmüştü. O kadar açtım ki... Onun için, tadı için ve tam şu anda altımda paramparça olan masumiyeti için. Çıldırmış bir adam gibi kendime onunla ziyafet çektim. Elim tenine gömülmüştü. Parmaklarım, onun kendini yüzüme çarpmasına neden olacak o noktayı bulana kadar içinde kıvrıldı. Dişlerimle klitorisini nazikçe çekiştirip dilimle o hassas yumruya hafifçe vurduğumda patladı ve çığlıkları duvarlarda yankılandı.

"Siktir, tadın çok güzel," diye hırladım ve dokunuşum altında titrerken her damlasını yuttum. "Bu gece için mükemmel bir başlangıç."

Ava bana bakmak için başını çevirdi, yüzü orgazmdan kıpkırmızı olmuştu. Gözleri şokla açılmıştı. "Bu başlangıç mıydı? Ben sandım ki sen-"

"Gün ışığım, bu büyük bir ziyafet olacak." Bir prezervatif çıkardım ve ıslaklığını tattığım sırada tekrar sertleşmeye başlamış olan penisime geçirdim. "Ve biz daha yeni başlıyoruz."

Onu boğazından tutup içine girdim. Ava'nın inlemelerini ve benim homurtularımı saymazsak, içerideki tüm sesler kesilmişti. Cehennemim cennete dönüşmüş gibiydi. Bu, kurtuluşa en yakın hissettiğim şeydi ama yine de onu benimle birlikte Hades'in çukurlarına sürüklemek istedim. Ava'yı o kadar sert beceriyordum ki onu bir şekilde kıracağımdan korktum. Fakat ne zaman sakinleşsem, dudaklarının bir memnuniyet ve eğlence karışımıyla kıvrılmasına neden olan minik uyarı hırlamaları çıkarıyordu.

Tatlı ve masum kuzumun; aslında sadece kılık değiştirmiş olan küçük, edepsiz bir sürtük olduğu ortaya çıkmıştı. Bense tüm hayatım boyunca, yanıldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Dağılmasını bir kez daha görmek için onu ters çevirdim. Zevkle parlayan gözleriyle iç çekişleri beni daha hızlı olmaya ve daha derine gitmeye zorladı. Ta ki onunla birlikte, bedenime şiddetli bir kasırga misali çarpan güçlü orgazmla altüst olduğum ana kadar.

Nefesim yavaşlayıp, kendime gelmeye başladığımda Ava'nın tuhaf bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Ne oldu, gün ışığı?" Kendimi bir sonraki tura hazır-

larken dudaklarımı onunkilerin üzerine bastırdım. Eğer bu yaptıklarım yüzünden cehenneme gideceksem, en azından her saniyesinin tadını çıkarabilirdim.

"Seks sırasında öpüşmek ya da yüz yüze temas yok," diye mırıldandı. "Bunlar senin kuralların sanıyordum."

Duraksadım. Haklıydı. Bunlar benim kurallarımdı. Hislerin seksle bir ilgisi olmadığını ve duyguların yatak odasında yeri olmadığını anlayacak yaşa geldikten sonra koyduğum kurallardı. Onları asla çiğnememiştim. Bu geceye kadar. Ayrıca Ava bana hatırlatana kadar bunu ne fark etmiştim ne de bunun hakkında düşünmüştüm. Arkadan becermeyi sıradan bir erkekten daha çok seviyordum -bu şekilde karşımdakinden uzaklaşıyormuşum gibi hissediyordum, bu yüzden favori pozisyonumdu- ama onu *görmek* istemiştim. Yaptıklarıma nasıl tepki verdiğini izlemek, darmadağın olup adımı haykırdığı sırada oluşan yüz ifadesini görmek istemiştim.

İşte o an, belamı bulduğumu anladım.

"Haklısın, tatlım," dedim ve boyun eğmiş bir iç çekişle alnımı onunkine yasladım. *Çok. Fena. Sıçmıştım.* "Ama kurallar senin için geçerli değil."

BÖLÜM 23

ALEX VE BEN SONUNDA DURDUĞUMUZDA kendimi tükenmiş gibi hissediyordum. Yorgunluktan ölüyordum ve yarın vücudumda acayip bir sızıyla uyanacaktım. Yine de hiç umurumda değildi. Alex kendini tutmamıştı ve benim istediğim de buydu. İhtiyaç duyduğum şey buydu.

Her nasılsa, kendini tamamen bırakmayı seçmek, bana daha önce hiç olmadığım kadar güçlü hissettirmişti.

Zayıflıkta güç, itaat etmekte ise kontrol vardı.

"Yorulmadın mı?" Alex'i yarı kapalı gözlerle izleyerek esnedim. Sevişmemiz saatler sürmüştü ama ben bayılmaya hazır olduğum halde, o her zamanki gibi tetikte ve uyanık görünüyordu.

"Eğer 'yorgundan' kastın canımı çıkarmansa, belki," dedi Alex alışılmadık alaycı bir tonda. "Ama uykun var mı diye soruyorsan, hayır."

"Bu nasıl mümkün oluyor?" Yastığıma doğru mırıldandım.

"İnsomnia*, gün ışığı. Geceleri birkaç saat uyuyorum, o da eğer şanslıysam."

Kaşlarımı çattım. "Ama bu..." Yine kocaman esnedim. "İyi değil." İnsanların uykuya ihtiyacı vardı. Alex bunca zaman boyunca günde sadece birkaç saat uykuyla nasıl hayatta kalabilmişti? "Bunu düzeltmeliyiz. Papatya çayı. Meditasyon. Melatonin..." Sesim kısıldı. Kafam bu kadar ağır hissettirmese ve yatak bu kadar rahat olmasaydı, ona bir çay yapabilir ya da YouTube'dan bir meditasyon falan bulabilirdim.

"Bunu sonra konuşalım. Yorgunsun." Bir elini başımın üzerine koydu, dokunuşunun verdiği hisse gömülürken mırıldandım. "İyi geceler."

Uyku beni ele geçirirken nefesim yavaşladı. Belimi bir kolun sardığını ve beni kendine çektiğini hissettim ama bunu doğrulayamadan uykuya daldım.

O gece uzun zamandan beri ilk kez, hiç kâbus görmeden mışıl mışıl uyudum.

* Uykusuzluk hastalığı. (ç.n.)

BÖLÜM 24

Ava

ALEX VE BEN HAFTA SONUNUN GERİ KALANINI süitimizden hiç çıkmadan geçirdik. Tüm zamanımızı oda servisiyle, orgazmlarla ve bulduğumuz her yüzeyi vaftiz etmekle harcamıştık. Gerçi faaliyetlerimizin ne kadar edepsiz olduğunu düşünürsek, 'vaftizin' bunu tanımlamak için doğru kelime olduğundan emin değildim.

Alex'le olan seks, hiç bilmediğim türden bir seksti. Sert. Hayvansı. Ruhu mümkün olabilecek en iyi şekilde yok ediyordu. Olduğum kişiyle ilgili, var olan her türlü peşin hükmü yıkıp geçmiş ve beni daha karanlık, daha ahlaksız bir şeye dönüştürmüştü. Bana bir anlığına gün ışığım diyor, ardından da fahişesi olduğumu söylüyordu.

Buna bayılmıştım.

Yatak odasının dışında olduğumuz zamanlarda, en soğuk anlarında bile bana hep saygılı davranmıştı ama yatak oda-

sındayken ben onun oyuncağıydım. Sikeceği -duşta, pencereye dayayarak, masanın üzerine eğerek- ve kullanacağı bir oyuncaktım. Bunu ben de en az onun kadar arzuluyordum.

Çığlık attım. Başka bir orgazm beni şiddetli bir kendinden geçmeyle birlikte milyonlarca parçaya bölerken, vajinam aletinin etrafında bininci kez olduğunu düşündüğüm şekilde kasıldı.

Zevk sisi nihayet kaybolduğunda, Alex'in bana gülümseyerek baktığını gördüm.

"Ne?" diye mırıldandım, daha fazla kelime söyleyemeyecek kadar uykuluydum.

"Boşalmanı izlemeyi seviyorum." Elleri, sahiplenici bir tavırla kalçalarımı kavradı. "Sadece ben izleyebilirim, gün ışığı. Bunu asla unutma."

"Unutursam ne yaparsın?" Bunu takılmak için söylemiştim ama parmakları tenime batarken Alex'in gözleri tehlikeyle parladı.

"Bir adamın cinayetinden sorumlu olursun. İstediğin bu mu?" Burnuyla tenimi okşadıktan sonra dişlerini boynumun kenarına geçirdi. Beni aynı anda hem cezalandırıyor hem de işaretliyordu.

Acı ve zevk içimi kapladı. "Dikkat et," diye soludum. "Yoksa duygusuz seks konusundaki itibarını mahvedeceksin."

"Beni başka kimse bu şekilde görmeyecek. Sadece sen göreceksin."

Midemdeki kontrolden çıkmış kelebekleri dizginleyeme-

den biri kapıyı çaldı. Onun sözlerini yorumlamaya çalıştığım sırada, "Kim geldi?" diye sordum. *Beni başka kimse bu şekilde görmeyecek. Sadece sen göreceksin.*

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti.

"Oda servisi. Sen beni köşeye sıkıştırıp kötü emellerine alet etmeden önce, odaya sipariş vermiştik." Alex yataktan çıktı ve ona muhteşem, kabarık yastık yığınımın arasından alaycı bakışlar attığımda hafifçe güldü.

"Sözde 'üstün' bir hafızaya sahipsin ama buna rağmen, beni acil bir sorunla uyandıran kişinin sen olduğunu unutmuş gibi görünüyorsun." Bu sabah göğüslerimi kavrayan ellerinin ve kıçıma sürtünen aletinin hissini hatırlayarak tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Öyle mi yaptım?" Yüzünde tembel bir gülümseme belirmişti, bunun karşısında eriyip biterek duygusal bir yığına dönüştüm. Alex'in gülümsemesinden asla bıkmazdım. Üzgünüm tatlım ama *buraya kadarmış,* dedim zavallı kalbime. *Artık bana ait değilsin.* "Ne kadar da düşüncesizim."

Açlıktan ölmek üzere olduğumu Alex kahvaltımızı getirene kadar fark etmedim.

Bir kruvasanı yediğim sırada *seksin en sevdiğim egzersiz şekli* olduğuna karar vermiştim.

Ancak hafta sonu ne kadar inanılmaz geçmiş olursa olsun, yarın gerçekliğe dönmek zorundaydık ve hâlâ konuşmamız gereken şeyler vardı.

"Alex..."

İç çekti ve kahvesini masaya bıraktı. "Biliyorum."

"Josh'a ne diyeceğiz?" Abimin tepkisini hayal ederek

yüzümü buruşturdum. Her ihtimale karşı, tüm vücudumu kaplayacak bir zırh almalıydım.

"İkimiz de yetişkiniz. Hayatımızda ne yapacağımıza biz karar veririz." Yine de Alex bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu. "Noel için eve geldiğinde ona yüz yüze söyleriz."

Başımla onayladım. Pekâlâ, bu bize hazırlanmamız için bir aydan fazla zaman verirdi. Gerçi herhangi bir şeyin bizi; onun küçük kız kardeşi ve en iyi arkadaşının yattığını öğrendiğinde çıkaracağı belaya hazırlayabileceğinden emin değildim. Bu da aklıma bir sonraki soruyu getirmişti...

"Peki tam olarak ne diyeceğiz? Demek istediğim..." Bir çileğe çatalımı sapladım. Bunu böylesine keyifli bir hafta sonunda gündeme getirdiğim için kendimden nefret ediyordum. Fakat aynı zamanda bir yanlış anlamalar ve belirsizlikler karmaşasına düşmeden önce, nerede durduğumuza karar vermemiz gerektiğini de biliyordum. "Arada bir sevişen arkadaşlar mıyız? Çıkıyor muyuz? Tek eşli miyiz yoksa başkalarıyla da görüşecek miyiz?"

Alex çenemi tuttu ve bakışlarımı ona çevirdi. "Ben sana ne dedim? Sen benimsin, gün ışığı. O kişinin yerin dibine gömülmesini istemediğin sürece hiçbir erkeğe dokunamazsın. Yani evet, tek eşliyiz."

Sözlerinin beni bu kadar tahrik etmesi kötü müydü? Muhtemelen öyleydi ama bu hiç umurumda değildi. "Bu, sen ve diğer kadınlar için de geçerli." Madeline'ı hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Kendilerini üzerine atsalar da... ya da bir süper model gibi görünseler de hiç fark etmez. Bu arada, şu ana kadar kaç kadınla yattın?"

Tutuşu gevşedi, karanlık kıkırdaması midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olmuştu. "Kıskandın mı, gün ışığım?" diye mırıldandı. "Bu yönünü sevdim."

"Soruma cevap vermedin."

"Bir önemi yok." Alex, bedenim tekrar altına gelene kadar beni yatağa devirdi. "Önemli olan tek şey, şu andan itibaren sadece tek bir kadınla yatacak olmam."

"Yani biz bu muyuz?" Hızla sertleşen aletini çoktan ıslanmış olan vajinamın üzerinde kaydırdığında nefesim kesildi. "Seks arkadaşları?"

"Evet, diğer şeylerin yanında." Giderek boşalan kutunun içinden bir prezervatif çıkardı -dün bir kutu almak için dışarı çıkması gerekmişti- ve bileklerimi başımın üzerine sabitledikten sonra içime girdi. "Sevişmek istersen, sevişiriz. Randevuya çıkmak istersen, çıkarız. Bana erkek arkadaşım demek istersen, sana kız arkadaşım derim. Ama şimdilik, senin o doyumsuz küçük amcığınla ilgilenmeme izin ver, olur mu?"

Ve ilgilendi.

Alex beni yatağa bastırırken utanmaz inlemelerim havayı dolduruyordu. Vuruşları o kadar sertti ki, yatağın yayları gıcırdıyor ve yatak başlığı duvara çarpıyordu.

Omurgamın dibinde bir karıncalanma başladı. Göğüs uçlarımla oynamak için uzandım, hızlı ve sesli nefesler alıp veriyordum. Yaklaşmıştım. Çok yakındım. Tam gelecektim ki...

Gelen bir aramanın istenmeyen zil sesi, müstehcen inilti-ler ve homurdanmalardan oluşan senfonimizi böldü. Ardından kulağıma soğuk bir ses geldi.

"Ben Alex."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aramanın diğer ucundaki kişiyi dinlerken sakin bir ifadeyle beni izleyen Alex'e ağzım açık bakakaldım. Tutkulu ve oyuncu Alex gitmişti; onun yerinde soğukkanlı iş adamı Alex vardı.

"Hayır, müsaitim. Wilbur gelişiminden ne haber?"

Müsait miydi? Hâlâ içimdeydi!

Hareket etmiyordu ama her bir santiminin bacaklarımın arasında gömülü olduğunu hissedebiliyordum.

İtiraz etmek için ağzımı açınca bana uyarı dolu bir bakış attı ve boştaki elinin parmaklarını kalçama bastırarak beni susturdu.

"Piç," diye mırıldandım. Alex'in hırslı olduğunu biliyordum ama seksin ortasında kahrolası bir iş görüşmesi yapmasını hiç beklemezdim.

Daha da kötüsü, boşalmak üzereydim. O yüzölçümlerini ve inşaat planlarını tartışırken ben burada ihtiyaçtan kıvranıyordum.

Bir sürtünme yaratmak için çaresizce kalçalarımı yukarı kaldırdım. Gözleri parladı ve içimden çıkmadan önce tutuşu sıkılaştı. Aramanın sesini kapatıp hoparlöre aldı ve bir koluyla telefonunu taşırken diğer koluyla da beni yataktan kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" Hattın diğer ucundaki adam imar yasaları hakkında konuşurken bacaklarımı beline doladım.

Alex beni kanepenin yanına bıraktı. "Eğil ve bacaklarını aç."

Otoriter ses tonuyla birlikte içime bir şehvet sızmıştı. Titredim ama yine de itaat ettim. Ellerimi kol dayanağına koydum, sırtımı yay gibi gerdim ve her santimim onun önünde belirene kadar bacaklarımı açtım.

Aldığı keskin nefesi duyduğumda midem memnuniyetle kasıldı.

Adam konuşmayı kesti ve Alex onun sorusunu yanıtlamak için hattı açtı.

Kanepenin karşısındaki büyük pencerede yansımamı görebiliyordum. Edepsiz ve kıpkırmızı görünüyordum, saçlarım seks maratonumuz yüzünden dağılmıştı, göğüslerim ağır ve dolgun görünerek aşağıya sarkıyordu. Alex arkamda sanki bir tanrı heykeliymiş gibi gururla duruyordu, kıçımı sıkarken yüzünde acımasız bir şehvet vardı.

Kanepeyi bir santim öne kaydıracak kadar sert bir şekilde içime girdiğinde yumuşak iniltim bir cıyaklamaya dönüştü.

"Ses çıkarma," diye uyardı. "Bu önemli bir görüşme."

Arzunun alevleri daha da yakıcı hale geldi. Beni becerirken bir iş görüşmesi yaptığı için üzülmem gerekirdi fakat o kadar azmıştım ki doğru düzgün düşünemiyordum. Ortakları hiçbir şey bilmeden arkada gevezelik ederken bizim sevişiyor olmamızda, insana çok edepsiz ve enfes hissettiren bir şey vardı.

Alex'in hamleleri sabit, cezalandırıcı bir ritim yakalamıştı. Ta ki artık kol dayanağına tutunmaya mecalim kalmayana kadar. Kanepeye yatmıştım, kalçalarım kol dayanağının üzerinde, yüzüm yastıklara gömülüydü. Kaya gibi sertleşmiş olan meme uçlarım ve şişmiş klitoristim koltuğun

kumaşına sürtünüyordu. Alex beni o kadar şiddetli bir şekilde beceriyordu ki ayaklarım yere değmiyordu bile.

Tüm bu süre boyunca, ses tuşunu sadece konuşması gerektiğinde açarak telefon görüşmesine devam etti. Konuşurken sesi sakindi ama sessiz kaldığı anlarda onun sert nefeslerini duyabiliyordum. Artık ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kelimeleri ve cümleleri anlayamayacak kadar şehvet sisinin içinde kaybolmuştum.

Sırtımın gerilmesine neden olan bir noktaya çarptığında boğazımdan istenmeyen bir inleme çıktı.

Alex saçımı tuttu. Başımı, ben yarı dikleşene kadar geri çekerken diğer eliyle de boğazımı kavradı. Aynı anda hem bir uyarı hem de bir hatırlatma yapıyordu. *Ses çıkarma.*

Elimden geleni yaptım. Gerçekten yaptım. Ama perişan bir haldeydim, bunu pencereden görebiliyordum. Gözyaşı lekeleriyle dolu yüzümü, kendinden geçmiş gözlerimi... Durmak bilmeyen orgazmların sonsuz, bembeyaz bir his dalgasıyla üzerime çökmesi yüzünden ağzım gevşekçe sarkmaya başlamıştı. Fazla zevkten ölmek mümkün müydü? Eğer öyleyse, başıma gelen buydu. Milyonlarca küçük ölüm yaşıyordum. Her biri beni parçalara ayırıyor ve sadece bir sonraki beni de yok etmek için tekrar bir araya getiriyorlardı.

İçimden bir başka zevk hıçkırığı kaçıverdi. Alex'in saçlarımı bırakıp ağzımı kapatmasına ve inlemelerimi susturmasına neden olan bir hıçkırıktı.

Bir eli ağzımda, diğer eli boğazımdaydı.

Tekrar boşaldım, tüm vücudum patlamanın gücüyle titredi.

Alex beni daha sert, daha derinden becerdi. Kanepe resmen buna itiraz edercesine ses çıkarıyordu. Şimdiye kadar odanın yarısına kadar kaymıştı ve ilerlemesi sadece duvar tarafından engellenebilmişti. Onun dışında ortamın tamamen sessiz olduğunu fark ettim.

Telefon konuşması bitmişti.

"Talimatları uygulamada bundan daha iyi olduğunu sanırdım, gün ışığı," dedi Alex ipeksi bir sesle. "Sana ses çıkarma demedim mi?"

Tutarsız bir mırıltıyla cevap verdim, başarısız bir özür dileme girişimiydi.

"Tek kelime dahi edemiyor musun?" Alex elini boğazımdan meme uçlarıma kaydırdı. Onları birbiri ardına sertçe çimdikledi ve içimdeki bir başka inlemeyi uyandırdı. "Seni sikerek beynini mi sulandırdım, benim güzel sürtüğüm?"

Adımı bile hatırlayamadığımı göz önünde bulundursak, muhtemelen öyle olmuştu.

Dakikalar -saatler- birbirini kovalarken kendimi onda kaybettim. Bizde kaybettim.

Tatlı, pis ve ahlaksız bir kaçışta kaybettim.

BÖLÜM 25

ARKADAŞLARIM, ALEX'LE OLAN YENİ İLİŞKİ durumuma karışık tepkiler verdi. Jules kendinden geçmişti. Alex'in bana karşı bir şeyler hissettiğini *bildiğini* iddia etti ve onun yatakta nasıl olduğunu öğrenmek istedi. Cevap vermeyi reddettim. Ama kıpkırmızı kesilmiştim ve bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı zaten. Alex'in yatak odası becerileri; yıkıcı görünüşünün ve göz korkutucu varlığının arkasındaki vaadi yerine getirmemiş olsaydı, Jules hayal kırıklığından ölürdü. Şanslıydım ki o vaadi karşılamıştı.

Stella ise endişeleniyordu. Benim için mutlu olsa da aynı zamanda endişeliydi de. İşleri ağırdan almam ve ona çok derinden, çok hızlı kapılmamam konusunda beni uyardı. Ona o trenin çoktan kalktığını söylemeye cesaretim yoktu. Alex Volkov yıllar içinde, ondan hoşlanmadığımı düşündüğüm zamanlarda bile kalbimi parça parça çaldığı için belki buna

"çok hızlı" diyemezdim ama konu "çok derin" kısmına gelirse? *Kalbim, resmen balıklama atladın.*

Bridget tarafsızdı. Sanırım prensesler doğaları gereği daha diplomatik oluyorlardı. Bu yüzden Bridget sen mutluysan ben de mutluyum demekten başka bir şey söylemedi.

Josh'la ilgili endişem ise arka planda hep aklımdaydı. Son görüşmemizde o kadar gergin davranmıştım ki, neler olduğunu öğrenmek istemişti. Ona regl kramplarım olduğunu söylediğimde ise susmuştu. Regl olmak berbattı ama erkeklerden gelen soruları susturmak için oldukça kullanışlı bir silahtı.

Yine de bugün aklımda başka bir aile üyesi vardı.

Trene ya da otobüse binmek zorunda kalmayayım diye, beni alıp babamın Hazelburg'dan bir buçuk saat uzaklıktaki evine götüren Bridget ve Booth'a el sallayıp ön kapıyı açtım. Ev çam kokulu oda spreyi gibi kokuyordu, babamı aradığım sırada spor ayakkabılarım cilalı zeminde gıcırdıyordu.

Salı günü doğum günüydü. O gün dersim, işim ve fotoğraf çekimim olduğu için ona en sevdiği Crumble & Bake pastasıyla birlikte bugün sürpriz yapmaya karar vermiştim.

Çalışma odasından sesler duydum ve odaya girdiğimde babamı köşedeki masada kâğıtları incelerken buldum.

"Selam baba." Deri çantamı omzumdan çıkarıp yere bıraktım.

Başını kaldırdı, beni görünce yüzünde bir şaşkınlık oluşmuştu. "Ava. Bu hafta sonu eve geleceğini bilmiyordum."

Michael Chen geleneksel bir yakışıklılığa sahip olan bir

adam değildi ancak ben onu her zaman, tıpkı bütün küçük kızların babalarının yakışıklı olduğunu düşündükleri gibi yakışıklı bulmuştum. Şakaklarında grileşen siyah saçları, geniş omuzları ve çenesinde bulunan, hafif bir sakalı vardı. Gündelik kıyafet tercihi olan çizgili polo gömlekle birlikte bir kot pantolon giymişti ve ince çerçeveli gözlüğünü de burun kemerine dayamıştı.

"Kalmayacağım. Yani bütün hafta sonu değil." Ona garip bir gülümseme gönderdim. "Bir uğrayıp erkenden doğum gününü kutlamak istedim." Pasta kutusunu masaya koydum. "Josh ile gerçek doğum gününde burada olamayacağımız için üzgünüm ama gelirken sana C&B'den en sevdiğin *cheesecake*'i getirdim."

"Ah. Teşekkürler." Kutuya baktı ama dokunmadı.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, sessizlik rahatsız ediciydi.

Birbirimizle konuşmakta hiçbir zaman iyi olmamıştık. Şanslıydık ki Josh sohbetlerimizi tıp fakültesi, spor ve yaptığı en son adrenalin macerası -paraşütle atlama, bungee jumping, halatla iniş... hepsini yapmıştı- hakkında gevezeliklerle doldururdu.

Ama şimdi o Orta Amerika'daydı ve ben de babamla ne kadar az konuştuğumuzu fark etmiştim. En son ne zaman gerçek bir sohbet etmiştik?

Muhtemelen on dört yaşında beni karşısına alıp anneme olanları anlattığı zamandı.

"Anlamıyorum." Yüzüm şaşkınlıkla buruştu. "Annemin kalp rahatsızlığından öldüğünü söylemiştin."

Annemi hatırlamıyordum. Karartmadan öncesini, beklenmedik zamanlarda aklıma gelen kısa anlardan başka hiçbir şeyi hatırlamıyordum. O anılar ise; musallat olan bir sesle söylenen bir ninni parçası, çığlıklar ve kahkahalar tarafından takip edilen su sıçramaları, bisikletimden düştükten sonra yaralanan dizim gibi, geçmişe bir anlam ifade edemeyecek kadar küçük ve parçalanmış görülerden ibaretti.

Tabii ki kâbuslarım da oluyordu ama onları terapi dışında düşünmemeye çalışıyordum. Terapistim Phoebe, kâbuslarımı çözümlemenin bastırılmış hatıralarımın kilidini açmanın anahtarı olduğuna inanıyordu. Ben onun gibi eğitimli bir psikiyatrist değildim ama bazen ona karşı gelmek istiyordum. Belki hatırlamasam daha iyi olurdu. Beynim bu anıları bir nedenden dolayı bastırmıştı ve o korkunç manzaraları şu anıma salmanın bana hiçbir faydası olmazdı.

Diğer zamanlarda ise, o anahtarı çarpık zihnimden kendi ellerimle çıkarmak ve gerçekleri tek seferde ortaya sermek istiyordum.

Babam ellerini dizlerine yasladı ve beni sinirlendiren bir yoğunlukla öne eğildi. O derin sesiyle, "Bu tam olarak doğru değil," diye mırıldandı. "Sana böyle söyledik çünkü seni üzmek istemedik. Ama Phoebe ve ben, senin artık gerçeği bilecek yaşta olduğuna karar verdik."

Kalbim bana bir uyarı verircesine çarptı. Bunu hissediyordu. Bir fırtına yaklaşıyordu ve bildiğim hayatımın üzerine yağmaya hazırdı. "N-ne gerçeği?"

"Annen aşırı dozdan öldü. O... bir gün çok fazla hap aldı ve kalbi durdu."

Komikti. Bu benim kalbime de olmuştu. Sadece birkaç saniyeliğine durmuştu ama beni öldürmeye yetecek kadar değil. Annemi öldürdüğü gibi değil.

Çünkü "kalbi durdu" demek, "öldü" demenin daha uygun bir haliydi. Ayrıca "çok fazla hap aldı" da "intihar etti" demek yerine kullanılıyordu.

Altdudağım titredi. Etime hilal şeklinde oluklar kazınıncaya dek tırnaklarımı uyluğuma batırdım. "Bunu neden yaptı ki?"

Neden beni ve Josh'ı bıraktı ki? Bizi sevmiyor muydu? Ona yetmemiş miydik?

Ebeveynlerin çocukların yanında olmaları gerekirdi ama o kolay yolu seçmiş ve gitmişti.

Bunun haksızlık olduğunu biliyordum çünkü onun neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu, bunu düşünmek beni daha çok kızdırdı. Sadece annemin yokluğunu çekmiyor, aynı zamanda onunla ilgili anılarımı da hatırlamıyordum. Bu onun hatası değildi ama yine de bunun için onu suçladım.

O burada olsaydı yeni hatıralar yaratabilirdik ve eskilerin yokluğu o kadar da önemli olmazdı.

Babam eliyle yüzünü ovuşturdu. "Mektup bırakmadı." Tabii ki bırakmamıştır, diye düşündüm acı bir şekilde. "Ama sanırım kendini suçlu hissediyordu."

"Hangi konuda?"

İrkildi.

"Hangi konuda baba?" Sesim yükseldi. Kalbim şimdi güm güm atıyordu, o kadar gürültülüydü ki neredeyse babamın söylediğini duyamıyordum.

Neredeyse.

Ama duydum ve sözlerini anladığımda, bahsettikleri gerçeğin zehrini tattığımda, göğsüm kendi üzerine çöküverdi.

"Sen beş yaşındayken gölde olanlar konusunda. Neredeyse boğulman... Seni itmesi..."

Derin bir nefes aldım, ciğerlerim oksijene açtı.

Babam o gün yatak odamda tüm dünyamı paramparça etmişti. Bu yüzden üniversiteye gittiğimde çok mutluydum. O konuşmanın hatırasından ve babamın sözlerinin duvarlara bile işlemesinden nefret etmiştim. Koridorlardan her aşağı indiğimde bana fısıldıyor, benimle alay ediyor, geçmişimi yeni gerçeklere çeviriyorlardı.

Öz annen seni sevmedi. Öz annen seni öldürmeye çalıştı.

Aniden gelen gözyaşlarımı geri gönderdim ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Gülümsemeler beni zor zamanlardan kurtarmıştı. İnternette, o anda mutsuz olsanız bile yapacağınız gülümseme eyleminin, beyninizi mutluluğa neden olan hormonları salgılaması için kandırarak ruh halinizi iyileştirebileceğini okumuştum. Bu yüzden, küçükken her zaman gülümserdim ve insanlar muhtemelen benim deli olduğumu düşünüyordu. Ama bu, asla içinden çıkamayacağım kadar derin bir karanlığa batmaktan daha iyiydi.

Kendi kendime gülümsemek çok zorlaştığında ise "mutlu" olmak için başka nedenler bulurdum. Fırtınadan sonraki gökkuşağının güzelliği, çok iyi pişmiş bir kurabiyenin tatlı tadı ya da parıldayan şehirlerin ve destansı manzaraların muhteşem fotoğrafları gibi. İşe yarardı... çoğunlukla.

"...ister misin?"

Babamın sesi beni sarsarak hafızamın derinliklerine yaptığım yolculuktan çıkardı. Gözlerimi kırpıştırdım. "Pardon, ne dedin?"

Bir kaşını kaldırdı. "Pastadan bir dilim ister misin?" diye tekrarladı.

"Ah, şey, tabii."

Pasta kutusunu aldı. Sessizce mutfağa yürüdük, sessizce pastayı kesti ve sessizce yedik.

Bu tam anlamıyla tuhaftı.

Aramızda neyin yanlış gittiğini merak ediyordum. Babam, Josh'la konuşmak ve gülmek konusunda hiç sorun yaşamamıştı. Neden benim yanımda bu kadar garip davranıyordu? Ben onun yanında neden bu kadar tuhaf davranıyordum? O benim *babamdı* ama ona asla tam olarak açılamamıştım.

Faturalarımı ödemiş, üniversiteye gidene kadar beni besleyip barındırmıştı ama yıllar boyunca beni dinleyen kişi hep Josh olmuştu. Ne zaman günüm hakkında konuşmak istesem ya da okulla, arkadaşlarla ve o bundan hiç hoşlanmasa bile oğlanlarla ilgili sorunlarım olsa, gittiğim kişi o olurdu.

Babamın bir otorite figürü olması ve Josh'ın benim yaşıma daha yakın olması gerçeğinden çok daha fazlası vardı. Profesörlerimle ve arkadaşlarımın ebeveynleriyle bağlantı kurmakta hiç sorun yaşamamıştım.

Bu başka bir şeydi. Adını koyamadığım bir şey.

Ama belki de bu, belirli bir yaştaki Asyalı ebeveynlerin doğasıydı. Açıkça sevgi göstermek kültürümüzde yoktu.

Stella'nın ailesi gibi her zaman *seni seviyorum* demez, birbirimize sarılmazdık. Çinli anne babalar sevgilerini sözlerle değil davranışlarıyla gösterirlerdi; çocuklarına bakmak için çok çalışırlar, yemek pişirirler ve hasta olduklarında çocuklarıyla ilgilenirlerdi.

Maddi herhangi bir şey istemeden büyümüştüm, babam Thayer'daki eğitim ücretimin tamamını ödemişti, ki bu da hiç ucuz değildi. Elbette fotoğrafçılık kariyerimi onaylamamıştı ve tüm ekipmanlarımı kendim almak zorunda kalmıştım. Ayrıca evet, Josh onun gözdesiydi çünkü muhtemelen kızlardan çok oğulların tercih edildiği, köklü bir kültürde yetişmişti. Fakat büyük resme bakıldığında şanslıydım. Minnettar olmalıydım.

Yine de kendi babamla aramızda garip bir sessizlik oluşmadan normal bir sohbet edebilseydim, bu harika olurdu.

Dünyada bundan daha acıklı bir erken doğum günü sürprizi olup olmadığını merak ederek pastamı dikiledim. Ardından tenim karıncalandı.

Başımı kaldırdığımda bu karıncalanmalar titremeye dönüştü.

İşte.

Belki de bu yüzden babama hiç açılmamıştım çünkü bazen onu bana böyle bakarken yakalıyordum.

Sanki beni tanımıyormuş gibi.

Sanki benden nefret ediyormuş gibi.

Sanki benden korkuyormuş gibi.

BÖLÜM 26

"BU GÜVENLİ DEĞİL."

Bridget 1.75'lik boyuyla ayağa kalktı ve onu ters ters izleyen siyah saçlı adama buz gibi bir bakış fırlattı. Bridget'ın bir prenses, adamın da onun koruması olduğunu düşünürsek arkadaşım yürek yemiş sayılırdı; çünkü Rhys Larsen, Booth değildi. Rhys, Booth'un koruma görevlerini devralmak için Hazelburg'e geldiğinden beri, bu oldukça ortada olan bir gerçekti.

Booth'a Crypt'te büyük bir veda partisi düzenlemiş ve Bridget'ın yeni korumasının Booth kadar havalı olması için dualar etmiştik.

Dualarımız kabul olmamıştı.

Rhys huysuz, kaba ve kibirliydi. Bridget'ı çıldırtıyordu, ki bu oldukça ilginçti çünkü o asla öfkesine yenik düşmezdi. Ancak son yedi gün içinde, onun bağırmanın sınırında ge-

zindiğini görmüştüm. O kadar şok olmuştum ki neredeyse kameramı düşürecektim.

Bridget, "Güz Şenliği, her yıl yapılan bir gelenektir," dedi muhteşem bir sesle. "Son üç yıldır buna katılıyorum ve şimdi durmaya niyetim yok."

Rhys'in gri gözleri titreşti. Booth'tan biraz daha gençti, belki otuzlu yaşlarının başındaydı. Kalın siyah saçları ve koyu gri gözleri vardı. Bridget topuklu ayakkabı giydiğinde bile onun bu uzun bacaklı zarafetine üstten bakmaya devam eden geniş, kaslı bir vücuda sahipti. Çenesini kirli bir sakal gölgeliyordu ve sol kaşında küçük, sivri uçlu bir yara izi vardı. Yara izi olmasaydı şaşırtıcı derecede muhteşem görünürdü. Bununla birlikte, hâlâ şaşırtıcı derecede muhteşemdi ama aynı zamanda tehlikeliydi de. Daha tehditkâr görünüyordu.

Sanırım bir koruma için bu iyi bir özellikti.

"Bu bir kalabalık yönetimi sorunu." Teknik olarak Bridget'ın çalışanı olmasına rağmen, sesi arabanın içinde derin ve otoriter bir şekilde gürlemişti. "Çok fazla insan ve çok yakın mesafeler olacak."

Bridget onun ters ters bakan bakışlarına aynı şekilde karşılık verirken Stella, Jules ve ben akıllıca davranarak sessiz kaldık. "Bu bir üniversite etkinliği. Kalabalık olmak zorunda. Ayrıca daha önce hiç sorun yaşamadım. Oradakilerin yarısı benim kim olduğumu bile bilmiyor."

"Yalnızca bir kişinin bilmesi yeterlidir," diye karşı çıktı Rhys, sesi tarafsızdı. "Ve orada alan kapasitesinden daha fazla insan olacağını biliyorum."

"Bu saçmalık. Bir savaş bölgesine girmiyorum, bu etkinlikte bir spor maçından daha az insan olacak. Hiç kimse böyle şeylere katılamayacağını söylemedi."

"Spor maçlarındaki güvenlik önlemleri ve düzeni..."

"Yeter." Bridget elini kaldırdı. "Üniversitedeki son yılımda kuleye kapatılmış bir prenses gibi evimde kalmayı reddediyorum. Festivale katılacağım, sen de ya arabada kalırsın ya da benimle gelirsin." Arabanın kapısını açtı ve arkasına bile bakmadan dışarı çıktı.

Rhys'in burun delikleri genişlemişti ama bir kalp atışı kadar bir sürenin ardından, sürekli gezinen ve tehlike arayan keskin gözlerle Bridget'ı takip etti.

Jules, Stella ve ben de onların peşinden koştuk.

Sonbahar Festivali, eğitim yılının en çok beklenen etkinliklerinden biriydi. Yerel işletmeler öğrenciler için indirimli mevsimlik yiyecekler ve ürünler satan stantlar kurardı; sıcak çikolata ve elma şaraplı donutlar, balkabağı turtaları ve domuz pastırmalı sandviçler... Elma yakalama oyunu, tarot okumaları gibi klasik oyunlar ve aktivitelerin yanında; burası bir üniversite olduğu için yerel mezunların ve öğrencilerin doya doya içmek üzere bir araya geldiği otopark alanları olurdu.

Rhys haklıydı, festivalde beklenenden daha fazla insan vardı ama geçmişte katıldığımız bahar tatili partileriyle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi. Onun neden endişelendiğini anlıyordum ama aynı zamanda, biraz fazla tepki gösterdiği konusunda da Bridget'a katılıyordum.

Bridget sunulan tüm yiyecek ve aktivitelerden yararlan-

dığı sırada Rhys'i görmezden geldi. Güz Festivali, ara sınavlarla finaller arasında yapılan oldukça gerekli bir stres atma etkinliğiydi ve çok eğlenceliydi, yani çoğu zaman.

Arkadaşım bir süre sonra alçak sesle, "Beni çıldırtıyor," dedi. Suratsız bir ifadeyle sıcak çikolatasını yudumluyordu. "Booth'u özlüyorum."

Omzumun üzerinden, kayıtsız bir ifadeyle bizi izleyen Rhys'e baktım. Ya Bridget'ın ne dediğini duymamıştı ya da dünyanın en iyi poker suratına sahipti.

İkincisi olduğuna bahse girerdim. Etrafta Rhys Larsen'ın görmediği, duymadığı veya fark etmediği pek bir şey olmadığını hissediyordum.

"Bu onun ilk haftası." Stella, tadına bakmadan önce içeceğinin bir fotoğrafını çekti. "Booth yıllardır seninleydi. Rhys'in daha fazla korumacı olması çok doğal. Ona biraz zaman tanı."

"Sanırım haklısın." Bridget içini çekti. "Nik'in buna nasıl dayandığını bilmiyorum. Veliaht prens olduğu için korumaları benim iki katım kadar ve omuzlarında çok fazla yük var." Başını iki yana salladı. "Tahtın ikinci sırasında olduğum için mutluyum."

"Yönetmek istemediğinizi mi söylüyorsunuz, Majesteleri?" diye dalga geçtim. "Bir kraliçe olabilir ve yüzünüzü bir posta pulunda görebilirsiniz."

Bridget güldü. "Sağ ol, almayayım. Yüzümün bir posta pulunda olması ne kadar cezbedici olursa olsun, bir nebze daha özgür olmayı tercih ederim." Rhys'e doğru karanlık bir bakış attı. "Korumamın bu konuda başka fikirleri yoksa tabii."

Jules yüksek sesli bir fısıltıyla, "Kuralcı ama en azından *sahiz* sulandırıyor," dedi. "Booth kusura bakmasın ama *vay amasını be*." Eliyle kendine rüzgâr yaptı.

"Tek düşündüğün bu mu?" diye sordu Bridget, kahkaha atmakla hüsrana uğramak arasında kaldığı çok belliydi.

Jules'un yüzünde bir gölge belirip hemen kayboldu. "Çoğu zaman. Zevkli şeyler düşünmeyi severim. Bundan bahsetmişken..." Bana döndü. "Âşık Çocuk nerede?"

Gözlerimi devirdim, yanaklarıma bir kızarıklık yayılmıştı. "Ona öyle deme. Ayrıca kendisi bir şirket yönetmekle meşgul. Üniversite etkinlikleri için zamanı yok."

"Buna emin misin?" Stella çenesiyle arkamdaki bir şeyi işaret etti.

Hızla dönüp Alex'in arkamda durduğunu gördüğümde kalbim boğazımda atmaya başladı. Üstündeki lacivert kaşmir kazak ve kot pantolonla birlikte, sarhoş üniversite öğrencilerinin ve buruşuk profesörlerin olduğu bu kalabalığın arasında oldukça sofistike bir figür çiziyordu.

Dayanamayıp ona doğru koştum ve kollarımı vücuduna doladım. "İşin var sanıyordum!"

"Erken çıktım." Dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda zevkle iç çektim. "Güz Festivalini özledim."

"Hımm, tabii, eminim özlediğin şey budur," diye alay etti Jules onunla.

Arkadaşlarım bize büyülenmiş bir şekilde bakıyordu. Bizi ilk kez bir... çift olarak birlikte gördüklerini fark ettim. İlişkimizi nasıl adlandıracağımdan emin değildim. "Çift" sözcüğü kulağa çok sıradan geliyordu ama sanırım öyleydik.

Randevulara çıkıyor, gece boyunca konuşuyor ve vahşi, şiddetli seksler yapıyorduk. Alex Volkov ve ben bir çiftlik.

Midemdeki kelebekler heyecanla kanat çırpıyordu.

Alex, Güz Festivali'nin sonuna kadar bizimle kaldı. Festival oyunlarının çoğunu oynamayı reddetti ama onu balkabağı temalı fotoğraf kabininde birkaç fotoğraf çektirmek için ikna etmeyi başardık.

"Bunların ikimizin ilk fotoğrafları olduğunun farkında mısın?" Polaroidleri zaferle havada salladım. "Onları oturma odana asmazsan sana darılırım."

"Bilemiyorum. Sen dekoruma pek uymuyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Koluna vurduğumda karşılık olarak onda nadir görülen bir kahkaha kazandım. Stella neredeyse içtiği sıcak çikolatayı püskürtecekti, çok şaşırmıştı.

Mükemmel bir öğleden sonraydı: harika yemekler, harika bir hava ve harika eşlikçiler. Tek sorun, Alex kabinlerden birindeki keskin bir şeye takılmasıyla karşımıza çıktı. Kesik o kadar derindi ki, kan parmağından aşağı doğru akıyordu.

"Sorun değil," dedi Alex. "Sadece bir çizik."

"Kanıyorsun." Ellerimi kalçalarıma koydum. "Yarayı temizlemeli ve bandajlamalıyız. Hadi gidelim." Ses tonum itiraz kabul etmiyordu.

Elinden kan damlarken etrafta dolaşmasına imkân yoktu. Enfekte olursa ne olacaktı?

Alex'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Emredersiniz hanımefendi."

Bununla eğlenmesine karşılık homurdandım, yarası *ko-*

sonuçta. Sonra da onu, sıkılmış gibi görünen öğrenci asistanının bize biraz gazlı bez ve yara bandı verdiği, kampüs sağlık merkezine doğru sürükledim.

Kesiği banyodaki musluk suyunun altında temizledim ve ardından gazlı bezle kuruladım. "Kıpırdama." Gazlı bezi çöpe atıp yara bandını soydum. "Daha dikkatli olmalıydın," diye homurdandım. "Ciddi yaralanmadığın için şanslısın. Ne düşünüyordun ki?"

Başımı kaldırdığımda Alex'in bana küçük bir gülümsemeyle baktığını gördüm.

"Ne?"

"Endişelendiğinde çok tatlı oluyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Beladan kurtulmak için şirinlik yapmaya çalışma."

"Başım belada mı?" diye karşılık verdi. Kapıyı ayağıyla kapatırken boştaki eliyle bizi içeri kilitledi.

Nabzım bir kademe hızlandı. "Evet."

"Şirinlik yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Başımı hafifçe aşağı yukarı salladım.

Alex beni kaldırıp lavaboya oturttu. "İkisine de bir çare bulsak iyi olur, değil mi?"

Elbisemi göğsümün üzerine çıkarıp sutyenimin ince kumaşının üzerinden dişleriyle meme uçlarımı sıyırdığında, altdudağımı ısırdım.

"Alex, öğrenci sağlık merkezindeyiz," diye cıyakladım. Hem durmasını hem de devam etmesini istiyordum. Herkes Güz Festivalindeydi, bu yüzden merkez meşgul değildi ama

resepsiyon görevlisi kapının birkaç metre dışında oturuyordu ve bu derme çatma duvarlar ses geçirmez değildi.

"Farkındayım." Dişleriyle sutyenimi kenara çekti ve sargısız eli bacaklarımın arasındaki tatlı noktayı bulurken göğüslerime bol bol ilgi gösterdi. Onun için çoktan sırılsıklam olmuştum, o ağzı ve parmaklarıyla beni çıldırtırken uyluklarım sıvılarımla birlikte kayganlaşmıştı. Çelik gibi sert ve kalın olan ereksiyonunu bacağıma bastırdı fakat ona uzandığımda elimi geriye savurdu.

Ardından, "Umarım bu iç çamaşırına düşkün değilsindir," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne..." Kumaşın yırtılma sesi tamamlayamadığım sorumu yanıtlamıştı.

Alex'in dudakları, şok olmuş ifademe karşı sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu, senin çığlık atan biri olduğunu anladığımız içindi," dedi. "Ağzını aç."

Direncim yerle bir oldu.

Ağzımı açtım, iç çamaşırımı ağzıma iterek inlemelerimi bastırdı. Kendi uyarılmamın ıslaklığını tattığımda titredim.

Artık zonkluyordum, o kadar azmıştım ki düzgün göremiyordum. Birinin bizi her an yakalayabileceğini bilmekte acayip erotik bir şey vardı.

Alex önce bir, sonra da iki parmağını kaygan kıvrımlarımdan içeri kaydırırken dikkatini tekrar göğüslerime verdi. Saçını tuttum, beni çıldırttığı sırada saçlarını o kadar sert çekiştirdim ki canı yanmış olmalıydı ama öyleyse bile bunu belli etmedi.

Başını göğsümden kaldırdı ve için için yanan gözlerle

bana baktı. "Aynen böyle, gün ışığım," diye mırıldandı, parmakları beni daha hızlı becerirken kasları gergindi. Parmak hareketleri artık derinliklerimdeydi. Parmakları sırılsıklam olmuş vajinamın içinde gidip gelirken ortaya çıkan müstehcen sesler, azgınlığımı arttıran edepsiz bir senfoni yaratıyordu içeride. Utanmazca elinin üzerinde gidip geldim, üstünkörü çığlıklar attığım sırada ağzımın kenarlarından salyalar akıyordu. "Benim için küçük bir sürtük gibi boşal hadi."

Boşaldım. Sertçe, hızlıca ve yıldızlarla dolu bir mutluluk patlamasının üstünde durmaksızın uçarak.

Nihayet kendime geldiğimde, pantolonunun düğmelerini açtığını ve aletini yumruğunun içinde sıvazladığını gördüm. Bacaklarıma kalın, sıcak menilerini boşaltarak patlaması uzun sürmedi.

"Hayır," dedi kendimi temizlemek için uzandığımda. Parçalanmış külotumu ağzımdan çıkarıp cebine attı. Hareketleri net ve kesindi. "Kime ait olduğunu hatırlaman için, üzerinde benim varken dolaşmanı istiyorum."

Bir sıcaklık yanaklarımı yaktı. "Alex," diye tısladım. "Dışarıda iç çamaşırım olmadan dolaşamam ve... ve..."

"Dolaşabilirsin ve dolaşacaksın." Parmakları, meninin çoktan kurumaya başladığı uyluklarımda gezindi. "Ne kadar hızlı itaat edersen, o kadar hızlı ayrılıp eve gideriz. Böylece sen de duş alabilirsin. Benim yardımımla," diye ekledi şeytani bir gülümsemeyle.

"Sen delisin." Ama dediğini yaptım, kazak elbisemi aşağıya indirip saçımı düzelttim. Dışarı çıktığımızda resepsiyon görevlisinin yüzüne bakamamıştım. Muhtemelen ne

yaptığımızı biliyordu çünkü bir yarayı sarmak o kadar uzun sürmezdi.

Arkadaşlarımıza tekrar katıldığımızda, rüzgârın çıplak tenime çarpmasıyla sıçradım ve Alex'ten bir sırıtış, diğer herkesten ise garip bakışlar kazandım.

"İyi misin?" diye sordu Stella. "Kızarmışsın."

"Evet," dedim hemen. "Sadece... Ah, biraz soğuk." Diğerlerinin dikkati turta yeme yarışmasının başlamasıyla birlikte dağılırken Alex'in koluna bir tokat attım. "Bunu ödeyeceksin."

"Dört gözle bekliyorum."

Gözlerimi devirdim ancak ona kızgın kalamazdım, özellikle de bir yanım etrafta böyle dolaşmanın verdiği edepsiz hisse bayıldığı için.

"Önemli bir sorum var," dedim iki üst sınıf öğrencisinin balkabağı turtalarını mahvetmesini izlerken. "Şükran Günü'nde ne yapacaksın?"

"Sanırım bir yerlerde hindi yiyor olurum," dedi kayıtsızca.

"Hafta sonu için... evime gelmek ister misin? Amcan o günü kutlamıyordu zaten. Yapmak zorunda değilsin," diye ekledim hızlıca.

"Gün ışığım, son sekiz yıldır her Şükran Günü'nü ailenle birlikte geçirdim."

"Biliyorum ama Josh bu yıl burada değil ve ben de bir varsayımda bulunmak istemedim. Yani, babamla tanışmak..."

Bir kahkaha atarken gözleri parladı. "Babanla çoktan tanıştım."

"Doğru. Ama..." diye mırıldandım. "Önemli değil sanırım. Josh'a söyleyene kadar babama çıktığımızı söyleyemeyiz. Birlikte gitmemiz şüphe çeker mi? Ebeveynlerin garip bir yalan tespit radarı var. Ya o-"

"Ava." Ellerini omuzlarıma koydu. "Şükran Günü'nü seninle geçirmemi istiyor musun?"

Başımla onayladım.

"O zaman bunu yapacağım. Çok fazla düşünme."

"Dedi fazla düşünme uzmanı," diye mırıldandım ama gülümsüyordum.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 27

Ava

AİLEM ŞÜKRAN GÜNÜNÜ HER YIL ÇİN USULÜ kutlardı. Hindi ve patates püresi yerine kızarmış ördek, pilav, mantı ve balık çorbası yerdik. Yemek açısından bu yıl da diğerleriyle aynıydı ama Josh olmadan yaptığımız bu iki saatlik akşam yemeği tuhaf bir sessizlik içerisinde geçmişti. Alex'le babam futbol ve iş hakkında biraz sohbet etmişti ama hepsi bu kadardı. Sanırım babam işle ilgili bir şey yüzünden stresliydi. Her zamankinden daha sinirli görünüyordu.

Ayrıca babamın Alex'i pek sevmediğinden şüpheleniyordum. Zeki ve başarılı insanlara zaafı olduğu düşünülürse bu şaşırtıcıydı çünkü Alex de en az o insanlar kadar zeki ve başarılıydı. Bunu her zaman Alex'in, Çinli ebeveynlerin sevdiği türden bir yalakalık yapmamasına bağlamıştım, pek iltifat adamı sayılmazdı. Ayrıca babamın Alex'le aramda bir şeyler olduğunu bildiğinden yüzde doksan ihtimalle emindim. Yine de bu konu hakkında hiçbir şey söylemedi.

Babam tuvaleti kullanmak için izin istediğinde, "Biliyor," diye fısıldadım. "Yemin ederim ki *biliyor*."

"Hayır, bilmiyor. Bilse bile kanıtı yok ve Josh'a bir şey söylemeyecek," dedi Alex. "Rahatla. Hafta sonu tatilindesin."

"Öğrenciler için hafta sonu tatili diye bir şey yoktur."

Tatil olabilirdi ama finallere çalışmam ve burs başvurumu bitirmem gerekiyordu. Kendimi tanıtmam gereken birkaç paragraf dışında her şey hazırdı. Henüz Alex'e söylememiş olsam da, portföyüme onun fotoğraflarını da eklemiştim. Onlar en iyi çalışmalarımdan bazılarıydı ama DGF komitesinden haber alana kadar herhangi bir şey söylemek istemiyordum. Bu uğursuzluk getirirdi.

"Aynı odada yatmayacak olmamız çok kötü." Alex'in gözleri parladı. "Stresini atmana yardımcı olabilirdim."

Güldüm. "Tek düşündüğün bu mu?"

Gerçi ben de pek farklı değildim. Alex'le aynı odada uyumak istiyordum. Özellikle de burada, kâbuslarımın her zamankinden daha karanlık olduğu bu evde bulunuyorken. Ama babam henüz ilişkimizi bilmediği için Alex misafir odasında kalacaktı.

"Sadece senin yanındayken." Babam şu anda daha stresli görünse de Alex bugünlerde oldukça rahattı. Gülümsüyor, gülüyor... Arada sırada şaka bile yapıyordu. Gevşemesinde benim de bir rolüm olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Hâlâ Ralph'ten Krav Maga dersleri alıyordum, Alex de bana yüzme dersleri vermeye devam ediyordu. Artık başlangıçta olduğundan çok daha az panikliyordum ve bana yardım etti-

ği onca şeyden sonra ben de ona yardım etmek istiyordum. Her zaman yenilmez ve sarsılmaz biri olmuştu. Yine de ne kadar güçlü olursa olsun, herkesin biraz özene ve ilgiye ihtiyacı vardı.

"Alex Volkov, sen ne zaman bu kadar ucuz laflar eder oldun?" diye dalga geçtim.

Oyunbaz bir homurtu çıkardı, tam bana doğru uzanıyordu ki babam tekrar yemek odasına girdi. Ayrıldık ve gecenin geri kalanında aramızda güvenli bir mesafe bıraktık ama babamın kaşlarını kaldırması şüphelerimi doğrulamıştı. Biliyordu.

Nefes alamıyordum. El boynumu daha da sıktı ve ben de ondan kurtulmak için çaresizce kollarımı ve bacaklarımı savurdum.

"Dur," demeye çalıştım. "Lütfen dur."

Ama diyemedim. El beni daha çok sıkıyordu.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Burnumdan sümükler akıyordu.

Ölüyordum. Ölüyor... ölüyor...

Soluk soluğa uyandım. Terden sırılsıklam olmuş çarşaflar vücudumdan aşağı doğru kayarken, odamda davetsiz bir misafir bulacağımdan emin olarak çılgınca etrafa baktım. Köşelerde derin gölgeler gizleniyordu. Ürkütücü, gümüşi bir renge sahip olan beyaz ay ışığı, pencerede uçuşan beyaz dantel perdelerin arasından içeri sızıyordu.

Ama davetsiz bir misafir yoktu.

"Bir rüyaydı," diye fısıldadım, sesim içerideki sessizlikte bir silah sesi gibi çıkmıştı. "Sadece bir rüya."

Genelde gördüklerimden farklı bir rüya. Bu sefer suyun altında değildim. Çığlık atmamıştım. Fakat korkmuştum, uzun zamandır korkmadığım kadar çok korkmuştum.

Çünkü rüyalarımı asla sadece bir rüyadan ibaret değildi, onlar hatıralarımdı.

Evdeyken her zaman çok daha kötü "rüyalar" görüyordum. Belki de arkadaki göl yüzündendi. Annemin ölmeden önce yaşadığı evde olan gölden farklıydı ama yine de bir göldü.

Keşke ailem gölleri bu kadar sevmeseydi.

Dijital saatime baktım ve saati gördüğümde korkunun buzlu parmakları omurgamı çizdi. 4:44. Yine.

Koridora koşup kendimi Alex'in kollarına atmak istedim. Onun yanında güvendeydim. Her gece birlikte uyumaya başladığımızdan beri, kâbuslarımın sıklığı ve yoğunluğu azalmıştı. Onun yanına kıvrılırdım, kolları beni koruyucu bir kucaklamayla sarardı. Uykusuzluğuna bir çare bulmayı, hak ettiği o huzura her gece kavuşabilmesini ve dinlenmesini istiyordum. Ama yine de küçücük, utanç verici bir yanım; onun alacakaranlıktan şafağa kadar geçen uzun saatlerde beni izlemek için uyanık kalmasından hoşlanıyordu.

Muhtemelen şu anda uyanıktı ama olmama ihtimaline karşı kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Her gece aldığı o iki-üç saatlik değerli uykuyu bölme riskini göze almak istemiyordum.

Tekrar yorganımın altına girerek uyumaya çalışsam da

Tenim karıncalanıyor, duvarların ötesindeki bir şey beni çağırıyordu. Alacakaranlık şafağa dönüşene dek dayanabildiğim kadar direndim.

7:02. Uyanmak için 4:44'ten daha uygun bir zaman.

Bir sweatshirtle tayt giydim, ayaklarıma tüylü botlarımı geçirdim ve sessiz evin içinden arka bahçeye doğru parmak uçlarımda yürüdüm. Hava serin ve temizdi. Gölün üzerine çöken hafif bir sis manzarayı gizemli bir şekilde örtmüştü.

Cildimdeki karıncalanma yoğunlaştı. Çağırma sesi yükseldi.

Botlarım babamın yaz buluşmaları için hazırladığı barbekü alanının küçük çakıl taşlarında ses çıkarırken göle doğru yürüdüm. Çiy damlaları boş ahşap mobilyaların tozunu almıştı. Kömür ızgarası üzgün ve yalnız görünüyordu, Anma Günü'ne kadar kullanılmayacaktı.

Nefeslerim havada küçük dumanlar oluşturuyordu. Beklediğimden daha soğuktu ama gölün kenarına ulaşana kadar yürümeyi bırakmadım. Ayaklarımın altındaki ıslak toprağı koklayabilecek kadar yaklaştım.

İlk defa göle geliyordum.

Büyürken buradan uzak durmuştum, yalnızca barbekülü oturma alanına kadar gelirdim. O zaman bile, o kadar gergin olurdum ki partilerin yarısında izin ister ve kendimi kontrol altına almak için banyoya koşardım.

Bu sabah beni buraya gelmeye neyin mecbur bıraktığından emin değildim ama gölün siren şarkısı beni sarmış, kendine çekmişti. Sanki bana başkalarının duymasını istemediği bir sırrı söylemeye çalışıyormuş gibiydi.

Alex'le olan tüm derslerimden sonra, artık suyun yanında daha iyi olsam da önümde su dolu bir derinlik olduğunu düşündüğümde, içimi hâlâ bir huzursuzluk kaplıyordu.

Derin nefesler al. İyisin. Sağlam bir zemindesin. Göl yükselip seni içine çekmeyecek-

Uzakta bir araba alarmı çaldığında ürktüm. Tüm rahatlama tekniklerini unuturken güpegündüz bir kâbus yaşamaya başladım.

Yerden bir taş daha aldım. Pürüzsüz ve düzdü, gerçekten güzel dalgalar yaratacak türdendi. Fırlatmak için kolumu kaldırdım ama çiçeksi bir koku -annemin parfümünün kokusu- dikkatimi dağıttı.

Aldığım nişanı ıskaladım ve taş yere düştü ama aldırış etmedim. Annem dönmüştü! Artık oynayabilirdik.

Aralıklı dişlerimi göstere göstere gülümseyerek arkaya döndüm ama tam dönemeden biri beni itti. İleri atıldım. Güvertenin kenarından aşağı, daha aşağı batıyordum, yüzüme çarpan sular çığlığımı yutuyordu.

"Ava?" Babamın endişeli sesi beni sersemlikten çıkardı. "Burada ne yapıyorsun?"

Unutmuştum. Hava nasıl olursa olsun her sabah buraya egzersiz yapmak için gelirdi. Sabah rutini konusunda çok dikkatliydi.

Beynimde yanıp sönen görüntülerden kaçmaya çalışarak döndüm ama durmuyorlardı. Eski kâbuslar. Yeni ifşalar.

Hayır. Hayır, Hayır.

Hayırhayırhayırhayırhayır.

Babamın altın mühürlü yüzüğü ışıkta parladı, ardından yüzünü gördüm.

Ve çığlık attım.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 28

Alex

YANLIŞ BİR ŞEYLER VARDI.

Arabamı garaja çekerken bunu iliklerime kadar hissediyordum, altıncı hissim bangır bangır bağırıyordu.

Ava dümdüz ileriye bakıyordu, yüzü solgundu, gözleri görmüyordu. Şükran Günü'nün ertesi sabahı, babası onu göl kenarında bulduğundan beri böyleydi. O kadar yüksek sesle çığlık atmıştı ki beni nadiren daldığım bir uykudan uyandırmıştı. Onu yalnız bıraktığım için kendime lanetler yağdırırken, zihnimde türlü korkunç senaryolar kurarak dışarı koşmuştum. Onu yüzüstü bırakmıştım.

Ama onu dışarıda, güvende ve en azından fiziksel olarak zarar görmemiş bir halde, babası onu sakinleştirmeye çalışırken bulmuştum. Ava rüzgârdaki bir yaprak gibi sallanır ve gözlerinden yaşlar süzülürken Michael'ın yüzü stresle gölgelenmişti. Bize ne olduğunu söylemeyi reddetti ve

saatler sonrasında, Ava'nın göle o kadar yakın olduğu için korktuğunu itiraf etti. İlk başta neden oraya gittiğinden emin olmasa da su fobisi çok geç baş göstermişti.

Saçmalık.

Ava artık panik olmadan havuza girebiliyordu ve daha önce gölleri ziyaret ettiğimizde de sakinliğini korumuştu. Hayır, başka bir şey onu o kadar korkutmuştu ki çığlık atarak evi yıkmıştı. Bense bunun ne olduğunu öğrendiğimde onu dünyanın bir ucuna kadar avlayıp çıplak ellerimle paramparça edecektim.

Onu evime getirdim, kanepeye yatırıp bir battaniyenin altına sıkıştırdım ve ona sıcak bir içecek yaptım. Hafta sonunda uzaklarda olduğum için ev buz gibiydi.

"Yulaf sütlü sıcak çikolata ve üç marşmelov." Ava'ya içeceği uzatırken sesimi yumuşak tuttum. "Tıpkı sevdiğin gibi."

"Teşekkürler." Ellerini bardağa sardı ve sıvının içinde sallanan marşmelovlara baktı ama içmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Normalde şimdiye kadar kupanın yarısını bitirmiş olurdu. Sıcak çikolatayı çok seviyordu. Onun için kışın en güzel şeyiydi bu.

Çenesinden tutup yüzünü yüzüme çevirdim. "Bana kimi ya da neyi öldürmem gerektiğini söyle," dedim sert bir şekilde. "Babanın evinde ne oldu?"

"Sana söyledim, hiçbir şey olmadı. Göl yüzündendi." Ava titrek bir şekilde gülümsedi. "Bir gölü öldüremezsin."

"Gerekirse dünyadaki tüm lanet olası gölleri ve okyanusları kuruturum."

Gözünden küçük, kristal bir yaş süzüldü. "Alex..."

"Ciddiyim." Başparmağımla gözyaşını sildim. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Onu sıkıntılı bir halde görmek ve dünyada ona zarar vermeye cüret edebilecek bir şey olduğu düşüncesi, kalbimi öfkeli bir canavara dönüştürmüştü. İkiyüzlü, diye fısıldadı vicdanım. *Zalim, bencil ikiyüzlü. Aynaya bak. Yaptığın şeyleri düşün.* Dişlerimi sıktım ve kafamdaki alaycı sesi duymazdan geldim. "Senin için yaparım." Gözyaşının olduğu yeri öptüm. "Senin için her şeyi yaparım. Ne kadar çarpık ya da imkânsız olursa olsun."

Vücudundan bir ürperti geçti. "Biliyorum. Sana güveniyorum. Bu dünyadaki herkesten daha fazla."

Ah, bir bilseydi, diye söylendi vicdanım. *Senin nasıl bir adam olduğunu bilseydi. Bırak güvenmeyi, sana tırnağının ucuyla bile dokunmazdı.*

Kapa. Çeneni.

Harika. Artık hayali bir sesle sessiz konuşmalar yapıyordum.

Ne hale düşmüştüm!

Ava, "Bunun... doğru olup olmadığını bile bilmiyorum," diye fısıldadı. "Hayal etmiş olabilirim."

Dizlerimi tuttuğum parmaklarımın boğumları bembeyaz oldu. "Neyi hayal etmiş olabilirsin?"

"Ben..." Yutkundu, gözleri doldu. "Çocukluk anılarım. Geri geldi."

İtirafı bana bir yük treni gibi çarptı, beni gafil avlamıştı.

Bu, söylemesini beklediğim onca şey arasında hiç yer almıyordu.

Bastırılmış anılar genellikle travmatik bir olayın sonucuydu ve kişi bir tetikleyiciyle -bir ses, bir koku, bir olay- karşılaştığında yeniden yüzeye çıkabilirdi. Ama Ava, tüm hayatı boyunca büyüdüğü evdeydi. Şükran Günü'nde onu tetikleyebilecek ne olmuştu? Göl müydü onu tetikleyen?

"Peki." Sesimi sakin ve tarafsız tuttum. Yatıştırıcı. "Ne hatırlıyorsun?"

Ava'nın omuzları titredi. "Her şeyi hatırlamıyorum. Ama neredeyse... öldüğüm günü hatırlıyorum."

Tüm vücudum önce yandı, sonra buz gibi oldu. Neredeyse öldüğü. Eğer ölseydi, artık bu dünyada olmasaydı...

Boynumdaki görünmez ilmek sıkıldı, ensemden küçük bir ter damlası süzüldü.

Ölüme yaklaştığı olay benim hatam değildi. Onunla tanışmamdan çok önce olmuştu, ama yine de...

Nefesim daraldı.

"Göl kenarında oynuyordum." Dudaklarını yaladı. "Suyun ortasına kadar uzanan bir rıhtım vardı. Babam Olay'dan -yaşanan şeye böyle diyorum- sonra onu kaldırdı ama annemle babam boşanana kadar hep kullanırdık onu. Babam taşındı ve annem depresyona girdi. Yıllar içinde öğrendiğime göre gerçekten kötü bir boşanma süreciymiş. Artık tüm o bağırışları ve tehditleri hatırlıyorum. Neden kızgın olduklarını anlamak için çok küçüktüm. Tek bildiğim kızgın olduklarıydı. O kadar sinirliydiler ki bazen birbirlerini öldüreceklerini düşünürdüm. Her neyse, annem beni göle götürmeyi bırakmıştı. Nedense sonra bir gün tekrar götürdü. İskelede oynuyorduk ve güneş kremimiz bitmişti. Annem

güneş kremi konusunda gerçekten çok titizdi, cildimiz için yapabileceğimiz en önemli şey olduğunu söylerdi. Oynamayı bırakmak istemedim, bu yüzden o içeri girerken yerimde kalacağıma dair bana söz verdirdi. Sadece birkaç dakikalığına gitmesi gerekiyordu."

Ava parmağını kupanın kenarında gezdirdi. Uzaklara dalan gözleri, gün yüzüne çıkan anılarında kaybolduğunu söylüyordu bana. "Sözünü dinledim. Yerimde kaldım. Balıkları izledim ve suya taş fırlattım, taşların çıkardığı dalgalara bayılırdım. Tekrar oynayabilmemiz için annemin geri gelmesini bekledim. Kendimi bildim bileli o günle ilgili kâbuslar görüyorum, yani tüm bunlar yeni değil. Onun gidişini, dönüşünü ve suya düştüğümü hatırlıyorum. Sadece..." Derin bir nefes aldı. "Geri döndüğünü sanmıyorum. Parfümünün kokusunu aldığımı sanmıştım ama kâbuslarımda -anılarımda- beni iten kişinin yüzüne hiçbir zaman iyice bakamıyordum. Her şey çok çabuk oluyordu. Ama birkaç gün önce gölün kıyısındayken... daha fazla şey hatırladım ve düşündüğümden daha fazlasını görmüş olduğumu fark ettim. Suya düşmeden önce bir altının parıltısını görmüştüm. Mühürlü bir yüzüktü. Üzerinde *MC* yazıyordu."

Korku ve şok omurgamın dibinde gezindi, ardından kanatlarını açarak karanlık kucaklamalarıyla beni sardılar.

"Michael Chen." Ava daha çok titrer oldu. "Alex, beni öldürmeye çalışan annem değildi. Babamdı."

BÖLÜM 29

Ava

KUSMAMI DURDURAMIYORDUM.

Alex saçlarımı başımın üzerinde tutup sırtıma daireler çizerken içim dışıma çıkıyordu, tenim terden sırılsıklam olmuş bir haldeyken tuvaletteydim.

Sinirliydi ancak siniri bana karşı değildi. Babama, geçmişime, tüm bu duruma karşıydı. Bunu ellerinin gerginliğinden hissedebiliyordum. Hatıralarımı itiraf ettiğim andan beri, *aura*sı salıvermemek için kendini zor tuttuğu bir şiddeti içinde barındırıyordu.

Göldeki gün, buzdağının sadece görünen kısmıydı.

Başka bir şey daha hatırlamıştım, babamın suçluluğunu kanıtlayan bir şey.

"Babacığım, bak!" Elimdeki kâğıdı gururla sallayarak ofisine koştum. En çok hayran olduğumuz kişi konulu öde-

vimiz için yazdığım makaleydi. Babam hakkında yazmıştım. Bayan James bana A+ vermişti ve bunu babama göstermek için sabırsızlanıyordum.

"Ne oldu Ava?" Kaşlarını kaldırdı.

"A+ aldım! Bak!"

Kâğıdı elimden aldı ve inceledi ama beklediğim gibi mutlu görünmüyordu.

Gülümsemem soldu. Neden kaşlarını çatıyordu? A iyi bir not değil miydi? Josh A aldığında onu her zaman övüyordu.

"Bu ne?"

"En çok hayran olduğum kişiyle ilgili bir makale?" Ellerimle oynadım, gittikçe daha çok geriliyordum. Keşke Josh burada olsaydı diye düşündüm ama o, bir arkadaşının evindeydi. "Beni kurtardığın için, o kişinin sen olduğunu yazdım."

Beni kurtardığını hatırlamıyordum ama herkesin bana söylediği buydu. Birkaç yıl önce bir göle düştüğümü ve babam arkamdan atlamasaydı öleceğimi söylemişlerdi.

"Kurtardım, değil mi?" Sonunda gülümsemişti ama bu hoş bir gülümseme değildi.

Aniden, artık burada olmak istememeye başladım.

"Annene çok benziyorsun," dedi babam. "Onun senin yaşlarındaki halinin bir karbon kopyası gibisin."

Karbon kopyanın ne olduğunu bilmiyordum ama ses tonuna bakılırsa muhtemelen iyi bir şey değildi.

Ayağa kalktı ve içgüdüsel olarak bacaklarım kanepeye değene kadar geriledim.

"Beş yaşındayken gölde ne olduğunu hatırlıyor musun,

sevgili Ava?" Parmaklarını yanağımda gezdirmeye başladığında irkildim.

Başımı iki yana salladım, konuşamayacak kadar korkuyordum.

"Bu en iyisi. İşleri kolaylaştırıyor." Babam yine çirkin bir gülümsemeyle güldü. "Bunu da unutacak mısın merak ediyorum?" Bir yastık alıp beni koltuğa yatırdı.

Nefes alma yeteneğimi kaybetmeden önce ona bir cevap verecek zamanım olmadı. Yastığı yüzüme bastırdı ve oksijen kaynağımı kesti. Onu itmeye çalıştım ama yeterince güçlü değildim. Güçlü bir el, daha fazla mücadele edemeyecek duruma gelene kadar bileklerimi birbirine kilitledi.

Göğsüm sıkıştı ve görüşüm titredi.

Hava yoktu.

Havayoktuhavayoktuhavayok...

Babam sadece beni göle itmemişti, aynı zamanda beni boğmaya da çalışmıştı.

Tekrar tekrar kustum. Şükran Günü'nün çoğunda sakin kalmayı başarmıştım ama bu kelimeleri yüksek sesle söylemek -*babam beni öldürmeye çalıştı*- gecikmiş bir fiziksel tepkiyi tetiklemiş olmalıydı.

Midemdeki her şeyi kustuktan sonra yere yığıldım. Alex bana bir bardak su verdi ve ben de onu uzun, minnettar yudumlarla içtim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Bu çok utanç verici. Burayı ben temizlerim..."

"Kafana takma." Bir elini nazikçe saçlarımda gezdirdi ama gözlerinde cehennem alevleri yanıyordu. "Her şeyi çözeceğiz. Bana bırak."

***

Bir hafta sonra Alex ve ben, Archer Grup'un konferans odalarından birinde babamın gelmesini bekliyorduk. Alex'in işyerini ilk görüşümdü ve bina tam olarak hayal ettiğim gibiydi: şık, modern ve güzel. Tamamı cam ve beyaz mermerden yapılmıştı.

Yine de yeterince inceleyemedim. Çok gergindim. Duvardaki saat, içerideki sessizliğin içinde sağır edici bir şekilde tıklıyordu.

Parmağımı cilalı ahşap masanın üzerinde gezdirdim ve renkli cam pencerelere, babamın orada görünmesini hem isteyerek hem de ondan korkarak baktım.

Alex, "Buradaki güvenlik birinci sınıftır," diye güvence verdi. "Ben de her zaman yanında olacağım."

"Endişelendiğim şey bu değil." Sallanmasını durdurmak için diğer elimi dizime bastırmak zorunda kaldım. "Şey yapacağını sanmıyorum..."

Fiziksel olarak beni inciteceğini mi? Ama bunu çoktan yapmıştı. Ya da en azından denemişti.

Beni göle ittiği gün ve beni boğduğu gün. Ve bunlar sadece hatırladığım örneklerdi.

Yanlış olan başka bir şeyi hatırlamaya çalışarak yıllar içinde geriye gitmiştim. Gençlik yıllarımda onun iyi bir baba

olmuşunu düşünmüştüm. En cana yakın ya da en sevecen baba değildi ama en azından beni öldürmeye çalışmamıştı. Bu da akla şu soruyu getiriyordu: Neden denememişti? Ölümümü bir kaza gibi gösterebileceği pek çok fırsatı olmuştu.

Fakat bu soru, en büyük sorunun yanında sönük kalıyordu. Beni neden öldürmek istiyordu ki? Ben onun *kızıydım*.

Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Alex elimi sıktı, kaşları gözlerinin üzerinde sımsıkı çatılmış haldeydi ama ona başımı salladım.

"İyiyim," dedim kendime gelecek gücü toplayarak. Bunu yapabilirdim. Yıkılmayacaktım. Yıkılmayacaktım. Kalbim tutuşacak kadar canım yansa bile. "Ben-"

Kapı açıldı ve sözlerim ağzımda tıkandı.

Babam -yani Michael, onu artık babam olarak düşünemezdim- içeri girdi. Kafası karışmış ve biraz sinirlenmiş görünüyordu. En sevdiği çizgili polo tişörtü ve kot pantolonunun yanı sıra, o lanet mühürlü yüzüğünü de takmıştı.

Ağzıma gelen safrayı geri yuttum. Yanımda duran Alex gerginti. Üzerinden tehlikeli dalgalar halinde olan karanlık bir öfke yayılıyordu.

"Neler oluyor?" Michael kaşlarını çattı. "Ava? Neden buraya gelmemi istedin?"

"Bay Chen." Alex'in sesi yeterince nazikti. Yalnızca onu tanıyanlar; bu sözlerin altındaki, saplanmayı bekleyen öldürücü bıçağı fark edebilirdi. "Lütfen oturun." Masanın diğer tarafındaki deri sandalyeyi işaret etti.

Michael oturdu, ifadesi gittikçe daha da hoşnutsuz bir hal alıyordu. "Yapacak işlerim var ve sen beni sözde acil bir

durum için DC'ye kadar getirdin."

Alex, hâlâ o aldatıcı hoş ses tonunu kullanarak, "Bir araba göndermiştim," dedi.

"Senin araban ya da kendi arabamla gelmem fark etmiyor, ikisi de aynı zamanı alıyor."

Michael'ın gözleri benim üzerime yerleşmeden önce Alex'le benim aramda gezindi. "Sakın bana hamile olduğunu söyleme."

Bu, Şükran Günü'nde Alex ve benim bir çift olduğumuzu bildiğini doğruluyordu. Gerçi artık onun ne düşündüğü umurumda değildi.

"Hayır." Hızlanan nabzımdan duyabilmek için sesimi yükselttim. "Değilim."

"O zaman acil durum ne?"

"Ben..." diye bocaladım. Alex elimi tekrar sıktı. "Ben..." Söyleyemedim. Bizi izleyen biri varken söyleyemeyecektim.

Alex çoktan her şeyi biliyordu ama Michael ve benim tartışmamız gereken şey, başkalarının önünde açıklanamayacak kadar kişisel görünüyordu. İkimizin arasındaydı. Baba ve kızın.

Görüşümün önünde sinir bozucu ışıklar dans ediyordu. Boştaki elimin tırnaklarını uyluğuma öyle bir batırdım ki eğer kot pantolon giymeseydim kendi kanımı akıtabilirdim.

"Alex, biraz yalnız kalmamıza izin verir misin lütfen?"

Başı şiddetli bir ifadeyle hızla bana döndü.

Lütfen, diye gözlerimle yalvardım ona. *Bunu kendi başıma yapmam gerekiyor.*

Ne kadar koruyucu olduğunu bildiğimden, buna daha fazla karşı gelmesini bekliyordum ama yüzümde bir şey kendi savaşlarımda kendi başıma savaşmam gerektiğine dair olan sarsılmaz inancımı- görmüş olmalıydı. Elimi bırakıp ayağa kalktı.

İsteksizdi ancak yine de yapmıştı.

"Hemen dışarıda olacağım," dedi. Bu bir söz ve bir uyarıydı.

Çıkmadan önce Michael'a karanlık bir bakış attı.

Ve sonra, içeride iki kişi kaldık.

"Ava?" Michael kaşlarını kaldırdı. "Başın mı belada?"

Evet.

Bu odaya ayak basmadan önce bu konuşmayı yüzlerce, hatta binlerce kez aklımdan geçirmiştim. Konuyu nasıl gündeme getireceğim ve ne olursa olsun cevabına nasıl tepki vereceğim konusunda çok kafa yormuştum. *Ah, selam baba, seni görmek güzel. Bu arada, beni öldürmeye mi çalıştın? Evet mi? Of, lanet olsun, iyi madem.* Ama bunu daha fazla uzatamazdım.

Sorular beni öldürmeden önce, bu cevaplara ihtiyacım vardı.

"Başım dertte değil," dedim sesimin kararlı çıkmasından gurur duyarak. "Ama Şükran Günü'nde olanlar hakkında sana söylemem gereken bir şey var."

Gözlerinde tedirgin bir ifade belirdi. "Peki..."

"Hatırladım."

"Neyi hatırladın?"

"Her şeyi." Tepki vermesi için onu yakından izledim. "Çocukluğumu. Neredeyse boğulacağım günü."

Tedirginliği, şok ve hafiften bir panik haline dönüştü. Alnında derin çizgiler belirmişti.

Midem kasıldı. Yanılmış olduğumu ummuştum ama Michael'ın gözlerindeki vahşi bakış bana bilmem gereken her şeyi söylemişti, yanılmıyordum. Beni gerçekten öldürmeye çalışmıştı.

"Gerçekten mi?" Kıkırdaması zorlama geldi. "Emin misin? Yıllardır kâbus görüyorsun..."

"Eminim." Omuzlarımı dikleştirdim ve doğrudan gözlerinin içine bakarak titremelerimi kontrol altında tutmaya çalıştım. "O gün beni göle iten sen miydin?"

Michael'ın yüzü düştü, gözlerindeki şok üç katına çıktı. "Ne?" diye fısıldadı.

"Beni duydun."

"Hayır, tabii ki ben değildim!" Tedirgin bir şekilde bir elini kırlaşmış saçlarının arasından geçirdi. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Ben senin *babanım*. Asla sana zarar verecek bir şey yapmam."

Umut kalbime fısıldadı ama aklım şüpheyle başını iki yana salladı. "Benim hatırladığım bu."

"Anılar aldatıcı olabilir. Gerçekte olmayan şeyleri hatırlarız." Michael öne eğilirken yüzü yumuşadı. "Sence tam olarak ne oldu?"

Altdudağımı dişledim. "Göl kenarında oynuyordum. Arkamdan biri gelip beni itti. Arkamı döndüğümü ve bir altın parıltısı gördüğümü hatırladım. Bir mühürlü yüzüğü. Senin

mühürlü yüzüğünü." Bakışlarım parmağındaki yüzüğüne kaydı.

Aşağıya bakıp yüzüğünü ovuşturdu. "Ava." Sesi acılı geliyordu. "Seni boğulmaktan kurtaran bendim."

Anlamsız olan kısım da buydu. Bayılmıştım, bu yüzden beni kimin kurtardığını görmemiştim ama sağlık görevlileri ve polis, onları arayan kişinin Michael olduğunu söylemişti. Beni iten kendisiyse, neden bunu yapsındı ki?

"Annenle boşanma hakkında konuşmaya gelmiştim, arabası garaj yolunda olmasına rağmen kapıyı kimse açmadı. Orada olup olmadığına bakmak için arkamı döndüm ve gördüm ki-" Michael güçlükle yutkundu. "Öldüğünü düşünmek hayatımın en kötü birkaç dakikasıydı. Suya atlayıp seni kurtardım ve tüm bu süre boyunca annen... orada şok içinde durdu. Sanki olanlara inanamıyormuş gibiydi." Sesi kısıldı. "Annen iyi değildi, Ava. Sana zarar vermek istemedi ama bazen kontrolü dışında şeyler yapıyordu. Sonrasında, boşanma ve suçlamalar arasında kendini çok suçlu hissetti... bu yüzden aşırı doz aldı."

Başıma bir ağrı girdi. Parmaklarımı şakaklarıma bastırarak babamın sözlerini ve kendi hatıralarımı ayırmaya çalıştım. Hangisi gerçekti? Hangisi değildi?

Anılar güvenilmezdi. Bunu biliyordum. Ve Michael samimi geliyordu. Ama gerçekten de bu kadar yanılmış mıydım? Eğer bunlar benim anılarım değilse, bu görüntüler nereden geliyordu?

"Başka bir şey daha var," dedim titrek bir sesle. "Üçüncü sınıftaydım. Eve Bayan James'in dersinden bir kompozis-

yon getirdim ve sana gösterdim. Ofisindeydik. Bana baktın ve annemin karbondan kopyası olduğumu söyledin. Sonra... yüzüme bir yastık bastırarak beni boğmaya çalıştın. Nefes alamıyordum. Ölebilirdim ama Josh eve gelip sana seslendiği için durdun."

Konferans odasının parlak ışıklarının altında, bu hikâye kulağa gülünç geliyordu. Başım daha sert zonkladı.

Michael alarma geçti. "Ava," dedi usulca, bir sakinlik içindeydi, sanki beni korkutmak istemiyormuş gibi. "Hiçbir zaman Bayan James adında bir öğretmenin olmadı."

Kalbim göğsüme sertçe çarptı. "Oldu! Sarı saçları ve gözlükleri vardı, doğum günlerimizde bize şekerli kurabiyeler verirdi..." Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Yemin ederim, Bayan James gerçekti."

Gerçek olmalıydı. Ama ya değilse? Ya her şeyi uydurduysam ve bunların birer anı olduğunu *düşündüysem*? Benim sorunum neydi? Beynim neden bu kadar karmaşıktı?

Nefes alamıyordum. Kendimi bir çılgın gibi hissettim, sanki hayatımdaki hiçbir şey gerçek değildi ve hepsini ben hayal etmiştim. Avuçlarımı masaya bastırdım, her şeyin bir toz yağmuru içinde yarı yarıya çözülmesini bekledim.

"Tatlım..." Bana doğru uzandı ama o daha bana dokunamadan kapı açıldı.

"Bu kadar yeter. Yalan söylemeyi kes." Alex, sert bir ifadeyle içeri girdi. Tabii ki burayı izlenebilir hale getirmişti. "Ava bana hatırladıklarını anlattıktan sonra adamlarıma araştırttım," dedi soğuk bir sesle. Araştırmış mıydı? Bunu bana hiç söylememişti. "Doğru miktarda parayla bir şeyleri

ne kadar çok ve ne kadar çabuk öğrenilebileceğine şaşırırsın. Ertesi gün sınıfa geldiğinde Ava'nın bileklerinde şüpheli morluklar olduğunu bildiren, Bayan James adında bir üçüncü sınıf öğretmeni vardı. Bunun bir oyun alanı yaralanması olduğunu iddia ettin ve sana inandılar." Alex'in gözleri tiksintiyle yandı. "İyi bir oyuncusun ama artık maskeni indir. Seni yakaladık."

Michael'a baktım. Artık neye inanacağımı bilmiyordum. "Bu doğru mu? Bunca zamandır beni böyle manipüle mi ediyordun?"

"Ava, ben senin babanım." Michael yüzünü ovuşturdu, gözleri parlıyordu. "Sana asla yalan söylemem."

Bakışlarımı Alex ve onun arasında gezdirdim. Başım daha sert zonkladı. Olan çok fazla şey vardı, açığa çıkarılacak çok fazla sır vardı. Fakat sonunda kendime güvenmek zorundaydım.

"Bence söylersin," dedim. "Bence hayatım boyunca bana yalan söyledin."

Michael'ın yüzü değişip korkunç bir maskeye dönüşmeden önce, birkaç saniye daha acı içerisinde kaldı. Gözleri memnun bir kötülükle parladı ve dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı.

Artık babama benzemiyordu. İnsana bile benzemiyordu. Doğrudan kâbuslarımdan fırlamış bir canavara benziyordu.

"Bravo." Yavaşça alkışladı. "Neredeyse seni kandırıyordum," dedi bana. "Kendini görmeliydin. *Yemin ederim, Bayan James gerçekti*," diyerek beni taklit etti ve bir kahkaha

attı. Çirkin sesi vücudumdaki tüm tüyleri kaldırdı. "Klasik. Gerçekten de bir deli olduğunu düşündün."

Alex, Michael'a doğru hareket ettiğinde başımı hafifçe iki yana salladım. Koşup saklanmak istiyordum ama içimdeki adrenalin kelimeleri ağzımdan dışarı itti. "Neden? Ben bir çocuktum." Çenem titriyordu. "Ben senin kızınım. Bunları bana neden yapasın ki? Bana gerçeği söyle." Çenemi sıktım. "Daha. Fazla. Yalan. Yok."

"Gerçek özneldir." Michael sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ama çok mu öğrenmek istiyorsun? Al sana benim gerçeğim, sen gerçekten benim kızım değilsin." Kesilen nefesim karşısında alaycı bir gülümseme gönderdi. "Doğru. Senin orospu annen beni aldattı. İş için uzakta olduğum zamanlardan birinde yapmış olmalı. Her zaman, onun yeterince yanında olmadığımdan şikâyet ederdi. Sanki başını soktuğu o evi ve onu hem güzel hem de sıcak tutan o tasarımcı kıyafetlerini alan şey benim işim değilmiş gibi. Her zaman senin benden olmadığından şüphelenmiştim. Bana hiç benzemiyordun; ama Wendy'nin genlerinden daha çok almışsındır diye düşünmüştüm. Gizli bir babalık testi yaptım ve şu işe bir bak! Gerçekten de benim çocuğum değilmişsin. Annen bunu inkâr etmeye çalışsa da kanıtlar karşısında yapabileceği pek bir şey yoktu." İfadesi karardı. "Tabii ki boşanma davasında bundan söz edemezdik. Bu tür şeyler her zaman dışarıya sızar ve eğer böyle bir şey olsaydı, ikimiz de itibarımızı kaybederdik."

Çin kültüründe itibar kaybetmekten daha kötü olan çok az şey vardı. Kızınızı öldürmeye çalışmak dışında tabii.

"Eğer ben senin kızın değilsem, neden velayet için bu kadar uğraştın?" diye sordum, dilim damağıma yapışmıştı.

Michael'ın dudakları alayla kıvrıldı. "Senin için ya da velayetin için savaşmadım. Josh için savaştım. O benim oğlum. Test bunu onayladı. Benim mirasım, benim vârisim. Ama senin benden olmadığını annen ve ben dışında kimse bilmediği için, sen ve Josh bir paket gibiydiniz. Ne yazık ki, olağanüstü durumlar dışında mahkemeler neredeyse her zaman annenin yanında yer alıyordu, bu yüzden..." Omuz silkti. "Olağanüstü bir durum yaratmak zorunda kaldım."

Kendimi hasta gibi hissettim ama Michael geçmişimizin karışık ağını çözerken hareketsiz kalmaya devam ettim.

"Annen seni yalnız bırakacak kadar aptal olduğu için şanslıydım. Dürüst olmak gerekirse, bu bile tek başına bir ihmalkârlıktı. Fakat onun 'uyuşturucu bağımlılığına' dair kanıt yerleştirmek için gizlice eve girdiğimde, seni göl kenarında oynarken buldum. Sanki Tanrı bu fırsatı kucağıma düşürmüştü. Bazen mahkemeler, uyuşturucu bağımlısı olsa bile annenin tarafında yer alır. Ama eğer anne çocuğunu *boğmaya* çalışırsa... Galibiyet benim için garanti olurdu. Onun için de bir ceza olacağından hiç bahsetmiyorum bile. Bu yüzden seni suya ittim. Gerçekten boğulmanı istedim." Dişlerini gösteren bir sırıtış daha. "Tabii ben o kadar da merhametsiz değilim. Sen sadece bir çocuktun. Bu yüzden seni çıkardım ve yetkililere Wendy'nin seni suya ittiğini gördüğümü söyledim. Ben yapmadım diye bağırıp duruyordu ama planımın asıl dehasını bilmek ister misin?" Öne eğildi, gözleri parlıyordu. "Anneni suçlayan sendin."

"Hayır." başımı salladım. "Suçlamadım. Görmedim, hatırlamıyordum bile-"

"Sonradan hatırlayamadın. Ancak o anda?" Sırıttı. "Kafası karışmış ve travma geçirmiş bir çocuğun zihnine yanlış hatıralar yerleştirmek oldukça kolaydır. Benden gelen birkaç öneri ve yönlendirici soruyla birlikte seni iten kişinin annen olduğuna ikna oldun. Parfümünün kokusunu aldığını ve oradaki tek kişinin o olduğunu söyledin. Her halükârda, yetkililer bunu soruşturmak zorundaydı ve delil toplarken seninle Josh'ın velayetini bana verdiler. Annen depresyona girdi ve sonra... Eh, haplarla yaşadığı şeyi biliyorsun. Aslında oldukça şiirsel. Onu suçlamak istediğim şey yüzünden öldü, sabah tam 4:44'te. En şanssız zamanda."

Midem bulandı. *Sabah 4:44*. Kâbuslarımdan uyandığım saat.

Hiçbir zaman batıl inançlı bir insan olmamıştım ama bana diğer taraftan bağıran, hatırlamam için ve bunca yıldır evinde yaşadığım sosyopattan kaçmam için uğraşan şey annem olabilir mi diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

Kusmak istesem de bunu aşmaya kararlı bir şekilde, "Ofisindeki o gün peki?" diye sordum.

Michael homurdandı. "Doğru. Seni nasıl 'kurtardığım' hakkındaki o aptal makale. Biliyor musun, seni yani benim bile olmayan "kızımı" bunca yıl büyütmek zorunda kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi gizlemek konusunda, oldukça iyi bir iş çıkardım. Sessiz, garip ve kederli olan baba rolünü çok iyi oynadım." Çirkin gülümsemesi yeniden belirdi. "Yine de bazen sınırlarımı zorluyorsun, özellikle de ona çok

hissettiğin için. Onun sadakatsizliğinin canlı bir hatırlatıcısıydım. Yok olsaydın çok kolay olurdu ama Josh eve gelmek için tam da o anı seçti. Kötü oldu." Omuz silkti. "Her istediğimiz olamıyor işte. Adil olmak gerekirse, ofisteki olay benim açımdan bir zayıflık anıydı. Neler olup bittiğinin oldukça farkındaydın ve orada neler olduğunu açıklarken çok zorluk çekebilirdim; ama eminim ki bir şeyler bulurdum. Ve sadece ofis olayını değil, o ana kadarki tüm çocukluğuna dair hiçbir şeyi hatırlamadan uyandığında yaşadığım hoş sürprizi hayal edemezsin. Doktorlar nedenini açıklayamadı ama bu önemli değildi. Önemli olan unutmuş olmandı." O gülümsedi. "Tanrı gerçekten yüzüme gülüyor, değil mi?"

Alex'in ellerini sırtımda hissettim. Yaklaştığını fark etmemiştim bile. Başım dönerken dokunuşunun rahatlığına yaslandım. Michael beni bırakıp hiçbir şey olmamış gibi Josh'ı selamladıktan sonra, odama koştuğumu ve kapıyı kilitlediğimi hatırladım. Josh beni dışarı çıkmaya ne kadar ikna etmeye çalışsa da akşam yemeği yemeyi reddederek bütün gece boyunca orada kalmıştım. Josh o zamanlar sadece on üç yaşındaydı -bana yardım etmek için çok küçüktü- ve gidecek başka kimsem yoktu.

O olayda, Michael'la olan *tüm* deneyimlerimi -teknik olarak bu tüm çocukluğum demek oluyordu- karartacak kadar mı panikleyip travmatize olduğumu merak ettim.

"Tekrar bu kadar şanslı olacağımdan emin değildim," diye devam etti Michael. "Bu yüzden o olaydan sonra seni rahat bıraktım. Hatta seni terapiye gönderdim çünkü ilgili baba rolünü oynamak zorundaydım. O beceriksiz aptalların ne yaptıklarını bilmemeleri iyi bir şeydi."

Terapi seanslarını durdurmak konusunda o kadar kararlı olmasına şaşmamalıydı. Her şeyi hatırlayacağımdan ve onu yakalatacağımdan korkmuş olmalıydı. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Şu anda, tüm bunları bana söylemeye neden bu kadar istekliydi?

Alex aklımı okumuş gibiydi. "Cinayete teşebbüs konusunda herhangi bir sınırlama yoktur, bu konuşmanın tamamı kayıt altına alındı," dedi. "DC'nin kayıtlar için tek taraflı rıza yasası var ve Ava," derken beni işaret etti. "Önceden onay verdi. Uzun, çok uzun bir süre hapiste kalacaksın."

Michael'ın kötülük maskesi düştü ve beni üniversite ziyaretlerine götüren, doğum günü partilerimi planlayan "babam" geri geldi. İkisinin arasında bu kadar kolay geçiş yapması ürkütücüydü. "Onu kurtarmak için hapse girmem gerekiyorsa, girerim," diye fısıldadı. Bana döndü, gözleri gerçek yaşlarla parlıyordu. "Ava tatlım, Alex düşündüğün kişi değil. Şoförü beni aldı ve yolda gelirken beni tehdit etti..."

"Yeter," diye tısladı Alex. "Artık onu manipüle etmeye çalışma. İşin bitti ve dostlarım da benimle aynı fikirde olacak."

İki FBI ajanının odaya girip Michael'ı sandalyesinden kaldırmasını şok içinde izledim. Bunu planladığımızda Alex bana FBI'dan bahsetmemişti.

"Bu mahkemede işe yaramayacak," dedi Michael, federaller tarafından gözaltına alınan birine göre oldukça sakin görünüyordu. "Elimden geleni yapacağım. Kazanamayacaksın."

"Hangi parayla?" Alex kaşlarını kaldırdı. "Adamlarım araştırmaları sırasında işinle ilgili bazı ilginç şeyler buldular. İlginç ve yasadışı olan şeyler. Vergi kaçırma. Kurumsal dolandırıcılık. Tanıdık geldi mi?"

Michael'ın soğukkanlılığı geldiğinden beri ilk kez kaybolurverdi. "Yalan söylüyorsun," diye tısladı. "Böyle bir yetkin yok-"

"Tam tersi. Bu kısımda FBI ile çalıştım. Dostlarım ise benim söylediklerim ve kendi bulduklarıyla oldukça iyi ilgilendiler." Alex gülümsedi. "Hakkınla kazandığın servetini bir avukat tutmak için kullanabilirsin. Ama varlığının çoğu haksız kazançla elde edilmiş ve duruşmadan önce onlara el koyulacak. Resmi tebliği bugün içerisinde alırsın."

"Josh bunun için seni asla affetmeyecek." Michael'ın gözleri alev alevdi. "O bana tapıyor. Sizce kime inanır? Bana, yani babasına mı yoksa sana; daha birkaç yıl önce tanıştığı bir serseriye mi?"

"Bu durumda, *baba*..." Josh içeri girdi, yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar karanlık bir ifade vardı. "Sanırım 'serseriye' inanacağım."

Yumruğunu Michael'ın yüzüne indirdi ve kıyamet koptu.

BÖLÜM 30

Ava

BİRKAÇ SAAT SONRA, JOSH VE BEN Archer Grup yakınlarındaki bir restoranın arka köşelerinden birinde oturuyorduk. Alex tüm yeri rezerve etmişti ve personelin çoğunu göndermişti. Girişte duran ve kulak misafiri olmayan bir garson dışında, mekânda yalnızca biz vardık. Alex bize daha fazla mahremiyet sağlamak için ofisine çekilmişti.

"Çok üzgünüm, Ava." Josh berbat görünüyordu. Cildi donuktu ve gözlerinin altında kocaman torbalar vardı. Stres ve endişe yüzüne kazınmıştı. Her zamanki kendini beğenmiş, çekici sırıtışı hiçbir yerde görünmüyordu. "Bilmeliydim. Sana-"

"Bu senin hatan değil. Babam -yani Michael- hepimizi kandırdı." Michael'ın rolünü ne kadar iyi oynadığını düşünerek ürperdim. "Üstelik seni seviyordu. Sana mükemmel davrandı. Hiçbir şey fark edemezdin."

Josh'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Beni sevmiyordu. Onun gibi insanlar sevemez. Sadece beni... mirasını devam ettirecek biri olarak görüyordu. Başka bir şey değil." Alex ve ben birkaç gün önce Josh'la temasa geçmiş ve ona hatırladıklarımı anlatmıştık. Şok olmuş ama bana inanmıştı. Ayrıca yüzleşirken burada olmak için ısrar etmiş ve bunu yapmak için programından acil durum izni almıştı. Tüm o zaman boyunca, konuşmalarımızı konferans odasının gizli kameraları aracılığıyla izlemiş ve dinlemişti. Alex'in güvenlik ekibi ise Josh içeriye çok erken atılmasın diye onu dizginlemek zorunda kalmıştı.

Hayal bile edemiyordum. Josh, çok çabuk sinirlenen biriydi.

O Michael'ı yumruklamıştan sonra; FBI ajanları, Josh, Michael ve çeşitli güvenlik görevlileri birbirleriyle boğuşurken içeride bir kaos çıkmıştı. Alex onu geri çekmemiş olsaydı, Josh babamızı -babasını- çok fena dövecekti. FBI ajanları yaralanmış ve kanamaya başlamış olan Michael'ı gözaltına almıştı, şimdi onun duruşmasını bekliyorduk.

Bir arkadaşının babası FBI'da -görünüşe göre- yüksek rütbeli bir çalışan olan Alex sayesinde, Josh babasına saldırdığı için suçlanmadı.

Tüm bu durum gerçeküstü hissettiriyordu.

"Ne olursa olsun, bu senin hatan değildi," diye tekrarladım. "Sen de daha çocuktun."

"Eğer o gün ofisinde olsaydım..."

"Yapma. Beni duyuyor musun, Josh Chen?" dedim sertçe. "Kendini suçlamana izin vermeyeceğim. Annem ve Michael

yetişkindi. Kendi seçimlerini yaptılar." Yutkundum. Yıllar boyunca anneme karşı duyduğum o bastırılmış öfke yüzünden suçluluk hissettim. Oysa o da bir kurbandı. "Sana ihtiyacım olduğunda *hep* yanımdaydın. Sen harika bir abisin. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, bu yüzden tekrar etmemi isteme. Egonun daha fazla şişirilmeye ihtiyacı yok."

Yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. "İyi olacak mısın?"

Derin bir nefes aldım. Geçen bir buçuk hafta... fazla gelmişti. İfşalar, sikilen beynim, resmi olarak öksüz olduğumu fark etmem. Annem ölmüştü, babam gerçek babam değildi ve muhtemelen uzun bir süre hapiste kalacaktı. Gerçek babamın kim olduğu hakkında ise hiçbir fikrim yoktu. Ama en azından gerçeği biliyordum ve Josh, Alex ve arkadaşlarım yanımdaydı.

Belki olanların etkisi beni daha sonra vuracaktı ama şimdilik hissettiğim tek şey, üzüntü ve şokla karışık bir rahatlamaydı.

"Evet," dedim. "Olacağım."

Josh sesimdeki inancı duymuş olmalıydı çünkü omuzları biraz olsun gevşemişti. "Konuşmak ya da başka bir şey istersen ben buradayım. İyi tavsiyeler vereceğimi garanti edemem ama sana eşlik falan edebilirim."

Gülümsedim. "Teşekkürler, Josh-cık."

Nefret ettiği lakabı duyunca yüzünü ekşitti. "Sana kaç kere söylemem gerekiyor? Bana öyle deme."

Sonraki yarım saati hafif konular hakkında konuşarak geçirdik: Orta Amerika'daki günleri, gönüllü programına

dönmeden önce DC'nin hangi lüks lerine dalacağı ve bana bahsettiği kızla artık bitmiş olan ilişkisi... Görünüşe göre, kız evliliği gündeme getirdikten hemen sonra abim aralarındaki her şeyi bitirmişti. Tipik Josh.

Ne kadar sinir bozucu olsa da onu özlemiştim ve ayrıldığını görmek beni üzecekti. Noel için eve gelecekti ama o zamana kadar burada kalamazdı, bu yüzden yarın ayrılacak ve iki hafta sonra geri dönecekti.

Ancak, hakkında konuşmak istemediğimiz ama konuşmamız gereken bir konu daha vardı.

"Artık tüm küçük şeyleri aradan çıkardığımıza göre..." Josh'ın kaşları çatıldı. "Sen ve Alex. Belanızı. Mı. Arıyorsunuz?"

İki büklüm oldum. "Planladığımız bir şey değildi, yemin ederim. Sadece... bir anda oldu."

"En iyi arkadaşımla yatman bir anda mı oldu yani?"

"Kızma."

"Sana kızmıyorum," diye çıkıştı Josh. "*Ona* kızıyorum. Daha akıllı olmalıydı!"

"Ben akıllı değil miyim?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen bir romantiksin. Onun o kasvetli, pislik hallerine düştüğünü görebiliyorum. Ama Alex... Tanrı aşkına, Ava." Josh eliyle yüzünü ovuşturdu. "O benim en iyi arkadaşım ama yaptığı şeyler karşısında ben bile ürperiyorum. Onu tanıdığım bunca yıldır bir kez bile ilişkisi olmadı. Kimseye ilgi göstermedi. Sadece işi önemser, o kadar."

"Biliyorum, bazen pislik olabiliyor fakat o yine de bir

insan. Onun da herkes gibi sevgiye ve ilgiye ihtiyacı var," dedim. Dünyada korunmaya ihtiyacı olan son kişi olmasına rağmen Alex'i koruyordum. "İlişki kısmına gelince, her şeyin bir ilki vardır. O..." Sertçe yutkundum. "Son birkaç ayda bana ne kadar yardım ettiğini bilemezsin. Her şeyle ilgili yardım etti. Kâbuslarım, panik ataklarım... bana yüzmeyi öğretti. Yüzmeyi, Josh. Su korkumu biraz olsun yenmeme yardım etti ve tüm bu zaman boyunca çok sabırlıydı. Ama bana ne kadar yardım ettiğinin de ötesinde; o akıllı, eğlenceli ve harika biri. Beni herkesten daha çok güldürüyor ve kendime inanmamı sağlıyor. Bunu dünyaya göstermiyor olabilir ama onun da bir kalbi var. Güzel bir kalbi."

Daha ileri gitmeden önce kendimi durdurdum. Yanaklarım yoğun, parlak bir kırmızı rengindeydi.

Josh bana baktı, yüzünün her santiminde yaşadığı şokun izleri vardı. "Ava," dedi. "Onu... seviyor musun?"

Hayatımdaki pek çok şey bu noktaya kadar bulanık olsa da bu konudaki hislerim netti. Cevap vermeden önce tereddüt bile etmedim.

"Evet." Aklımda ne olduğunu bilmiyor olabilirdim ama kalbimde ne olduğunu biliyordum. "Seviyorum."

***

Josh, Alex'i eğer benim kalbimi kırarsa onu öldürmekle tehdit ettikten sonra, ertesi günün sabahı ayrıldı. İlişkimiz konusunda hâlâ rahatsızdı. Neyse ki Alex'i ne kadar önemsediğimi gördükten sonra bu durumu isteksiz bir şekilde kabullenmişti.

Alex'in Josh'ı havaalanına bıraktıktan sonra halletmesi gereken acil bir işi vardı, ben de böylece günün geri kalanını kızlarla geçirdim. Hava yağmurlu olduğu ve ben henüz dışarı çıkmaya hazır olmadığım için evde kendi kendimize yaptığımız yüz bakımı, manikür ve iyi hissettiren filmlerle dolu bir spa günü geçirdik.

Onlara Michael'la olanları anlattım. Şaşırdılar ama irdelemediler, bunun için minnettardım. Zor bir yirmi dört saat olmuştu ve rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Stella, telefonuna alışılmadık bir şekilde kaşlarını çatarak baktıktan sonra onu itti.

Jules, yeni boyanmış altın rengi tırnaklarına üfleyerek, "Yine mi o ürkünç herif?" diye sordu.

Bir adam son iki haftadır durmadan Stella'ya mesaj atıyordu ve bu Stella'yı endişelendiriyordu. Bir fenomen olarak, ürkütücü adamlardan yeterince istenmeyen mesaj alıyordu ancak bu seferki onu normalden çok daha fazla germişti.

"Evet. Onu engelledim ama yeni hesaplar açmaya devam ediyor." Stella içini çekti. "Yarı yarıya halkın gözü önündeki bir figür olmanın berbat olan yanı bu."

"Dikkatli ol." Bridget'ın yüzünden bir endişe gölgesi geçti. "Dışarıda çılgın insanlar var."

Koltukta nöbet tutan Rhys homurdandı, şüphesiz ki Bridget'a her zaman aynı şeyi söylediği için bu tepkiyi vermişti. Bridget da tıpkı şu an yaptığı gibi, onu her seferinde görmezden geliyordu.

Bridget, *Kötü Kızlar* filminin sesini kıstığı sırada Rhys'e

bakmayı reddetti. Bu filmi birinci izleyişimiz olmalıydı ama hiç eskimiyordu. Regina George ikonikti.

"Olurum. Muhtemelen başka bir internet manyağıdır." Stella yüzünü ekşitti. "Bu yüzden bir yerden ayrılmadan, asla orada çekilmiş bir hikâye paylaşmıyorum."

Stella'nın yaptığı gibi hayatımı çevrimiçi olarak paylaşmayı hayal bile edemiyordum. Bazen hem fiziksel güvenliği hem de zihinsel sağlığı için endişeleniyordum ama şimdiye kadar iyi idare etmişti. Belki de sadece ben evhamlanıyordum.

Biri kapıyı tıklattı.

"Ben bakarım." Rhys 1.95'lik boyuyla ayağa kalktı. Yemin ederim ki dağ gibi bir adamdı. Muhtemelen özel yapılmış kıyafetler giyiyordu çünkü hazır bir gömlek o büyük omuzlara ve geniş göğse hiçbir şekilde uymazdı.

Jules, "Şu kıça bir bak," diyerek içini çekti. "Erik gibi."

Kaburgalarını dürterek, "Onu objeleştirmeyi bırak. O, Bridget'ın koruması," dedim.

"Ben de onu diyorum. Korumalar çok ateşli. Sence de öyle değil mi, Bridget?"

"Hayır," dedi Bridget düz bir sesle.

"Siz kızlar hiç eğlenceli değilsiniz." Jules kızıl saçlarını dağınık bir topuz yaptı. "Ooh, bakın kim hediyelerle gelmiş."

Alex, arkasında Rhys'le birlikte içeriye girdiğinde midemde kelebekler uçuştu. Pembe ve yeşil çizgili, zarif bir kutu taşıyordu.

Stella canlanarak, "Kek mi?" diye sordu. Geçen ay bo-

yunca Alex'in "sonunda insani duygulara sahip" olduğunu görmüş ve sonra da ona ısınmıştı.

Alex, "Kapkek," diye onaylayarak tatlıyı masaya koydu.

Arkadaşlarım altın madenine giren hazine avcıları gibi kutuya atladılar.

Gülümsedim ve onu öpebilmek için başımı kaldırdım. "Teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu."

"Alt tarafı biraz kapkek." Yanıma oturup kolunu koruyucu bir şekilde belime dolamadan önce öpücüğüme karşılık verdi. "Biraz şeker iyi gelir diye düşündüm."

Hafifçe kaşlarımı çatarak kırmızı kadife kekimin paketini çıkardım. Michael'ın yaptıklarını unutmak uzun zaman alacaktı. Unutabileceğimden bile emin değildim. Bütün hayatım bir yalandı. Bazen geceleri gözüme uyku girmezdi, o kadar endişeli olurdum ki uyuyamaz ya da düzgün düşünemezdim. Şu ana benzer diğer zamanlarda ise etrafıma bakar ve iyi olacağımı bilerek kendimi rahatlatırdım. Eskilerin dediği doğruydu: Seni öldürmeyen şey güçlendiriyordu. Hayatımda iki kez neredeyse ölüyordum -bundan emindim- ve hâlâ hayattaydım. Michael hapiste çürürken bile, ben hayatta kalmaya devam edecektim.

Şehirdeki yargıçların yarısını tanıyan Alex'in dürtmesi sayesinde, Michael mahkeme tarihine kadar kefaletsiz olarak tutuklu kalacaktı. Benimle görüşmek istediği bir mesaj göndermişti ama reddetmiştim. Ona söyleyecek bir şeyim kalmamıştı. Bana gerçek yüzünü göstermişti ve hayatımın geri kalanında onu bir daha görmezsem oldukça mutlu olurdum.

Yine de evet, bazen bir kızın yağmurlu günleri atlatması için bir ya da iki kapkeke ihtiyacı oluyordu.

Bir yanım Michael ile hiç yakın olmadığımız için minnettardı. Eğer yakın olsaydık, yaşayacağım bu kalp kırıklığını kaldırabileceğimden pek emin değildim. Bu yüzden de öz oğlu olan ve onunla çok daha yakın bir ilişkisi olan Josh için endişeleniyordum. Fakat Josh iyi olduğu konusunda ısrar etmişti ve onunla hiç tartışılmazdı. Benden daha inatçıydı.

Stella boğazını temizlemeden önce bir süre sessizce yemek yedik. "Hımm, ikramın için teşekkürler ama benim çıkmam gerek. İşbirliği yaptığım bir markayla çekimim var."

Stella'nın mesajını alan Bridget, "Ben de çıkmalıyım," diye ekledi. "Yazmam gereken bir politik teori ödevim var."

Stella, Bridget ve Rhys aceleyle çıktıktan sonra, Jules bu gece bir randevusu olduğunu ve hazırlanması gerektiğini söyledi. Kalan keklerin yarısını da yanına alarak merdivenlerde kayboldu.

Bir elimi dalgınca Alex'in kolunda gezdirerek, "Bir odayı nasıl boşaltacağını iyi biliyorsun," diye dalga geçtim. Onsuz ne yapardım? Sadece babamla -yani Michael'la- yüzleşmeme yardım etmekle kalmamıştı. Bunun yanı sıra, şu anda içinde bulunduğum tüm mali ve yasal işler de dahil olmak üzere, sonrasında olacaklarla başa çıkmam için bana yardım ediyordu. Michael'ın servetinin çoğuna el konulmuştu ama neyse ki o yıl için olan okul ücretimi çoktan ödemişti ve işlerimden de düzenli bir gelirim vardı. Alex'e Richard Argus parçasını sattığım için aldığım komisyonun da bana yardımı olacaktı. Tam bursu olan ve tıp fakültesi süresi boyunca ge-

çim maaşı alan Josh da parasal olarak idare ederdi. Böylece, endişelerimiz arasından en azından biri eksilmiş oluyordu.

"Birçok yeteneğimden biridir." Alex ağzımı yakıcı bir öpücükle yakaladığında olduğum yerde eridim. Sonra da dilinin, tadının ve dokunuşunun beni sorunlarımın olmadığı bir diyara götürmesine izin verdim.

Tanrım, bu adamı seviyordum ve onun bundan haberi bile yoktu. Henüz.

Ayrıldığımızda nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. "Alex..."

"Hımm?" Parmaklarını tenimde gezdirdi, bakışları hâlâ ağzımdaydı.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Ben..." *Söyle ona. Ya şimdi ya da asla.* Kalbim hızla çarparken, "Seni seviyorum," diye fısıldadım, itirafım ağzımdan nefes nefese çıkmıştı.

Bir saniye geçti, iki saniye, üç saniye.

Alex'in eli hareketsizdi, ifadesi sert ve garip bir şekilde kaygılıydı.

İçime bir huzursuzluk düştü.

"Ciddi değilsin."

"Evet, ciddiyim," dedim, tepkisiyle incinmiş ve biraz da kızmıştım. "Ne hissettiğimi biliyorum."

"Ben sevilmesi kolay biri değilim."

"O zaman iyi ki kolay yolu seçmek gibi bir takıntım yok." Dikleşerek oturdum ve gözlerinin içine baktım. "Soğuk ve çileden çıkarıcısın, ayrıca itiraf etmeliyim ki biraz korkutucusun. Ama aynı zamanda sabırlı, destekleyici ve zekisin.

Hayallerimin peşinden gitmem ve kâbuslarımdan uzaklaşmam için bana ilham veriyorsun. Sen ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim her şeysin ve bana gezegendeki herkesten daha çok güvende hissettiriyorsun." Derin bir nefes aldım. "Söylemeye çalıştığım şey, -bir kez daha- seni seviyorum Alex Volkov. Her bir parçanı seviyorum, hatta bazen tokatlamak istediğim parçalarını bile."

Dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Sıkı konuşmaydı." Gülümsemesi geldiği gibi çabucak kayboldu ve alnını alnıma yasladı, nefesi teklemişti. "Sen benim karanlığıma doğan ışıksın, gün ışığım," dedi boğuk bir sesle. Konuşurken dudakları benimkilere sürtündü. "Sensiz, kaybolmuş bir haldeyim."

Öpüşmemiz bu sefer daha derin, daha aceleci olsa da verdiği yanıt aklımın bir köşesinde başa sarıp durdu.

Sen benim karanlığıma doğan ışıksın. Sensiz, kaybolmuş bir haldeyim.

Kalbimi hoplatan, çok güzel sözlerdi... ama hiçbirinin "Ben de seni seviyorum" olmadığını fark etmeden edemedim.

BÖLÜM 31

Alex

DEMİR KAPILAR AÇILDI VE KIZIL MEŞE AĞAÇLARIYLA çevrili, uzun bir araba yolunu ortaya çıkardı. Ağaçların dalları kışın bu sert soğuğunda çıplak ve kahverengiydi. Uzakta büyük bir tuğla malikâne görünüyordu.

Amcamın evi -DC'ye taşınmadan önce benim de evimdi- Philadelphia'nın eteklerinde saklı olan bir kalenin arkasındaydı ve böyle olması amcamın hoşuna gidiyordu.

Michael'la olan boktan olaylardan hemen sonra Ava'yı yalnız bırakmak istememiştim ama amcamla olan bu görüşmeyi de yeterince ertelemiştim.

Onu ofisinde sigara içerken buldum. Köşede asılı duran düz ekran televizyonda bir Rus dizisi izliyordu. Mükemmel bir odası varken neden burada televizyon izlemekte ısrar ettiğini hiç anlayamıyordum.

"Alex." Havaya bir duman üfledi. Önünde yarısı boş bir

yeşil çay bardağı duruyordu. Kilo vermeye yardımcı olduğunu söyleyen bir makale okuduğundan beri, yeşil çaya kafayı takmıştı. "Bu sürprizi neye borçluyum?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Ivan'ın karşısındaki, içi aşırı doldurulmuş sandalyeye çöktüm ve masasının üzerindeki altın rengi, çirkin kâğıt ağırlığını elime aldım. Deforme olmuş bir maymuna benziyordu.

"Ah, evet. Duydum. Şah-Mat." Amcam gülümsedi. "Tebrikler. Gerçi itiraf etmeliyim ki, biraz hayal kırıklığı oldu. Son hamlenin daha vurucu olmasını beklerdim."

Çenem kasıldı. "Durum değişti ve ben de uyum sağlamak zorunda kaldım."

Ivan'ın bakışları bilmiş bir hal aldı. "Peki, neymiş o değişen durum?"

Sessiz kaldım.

On yıldan fazla bir süredir intikam planım üzerinde çalışıyordum, istediğim yere getirene kadar her şeyi parmağımda oynatmış ve manipüle etmiştim. *Her zaman büyük resme bakardım.*

Ama ben bile itiraf etmeliyim ki son birkaç aydır... dikkatim dağılmıştı. Ava, karanlıktan sonraki gün doğumu gibi hayatıma girmişti. Ruhumda uzun zaman önce öldüğünü sandığım yaratıkları -suçluluk, vicdan ve pişmanlık- uyandırmış ve bana amaçların, araçları haklı gösterip göstermediğini sorgulatmıştı.

Onun yanındayken intikam susuzluğum dinmişti ve neredeyse -neredeyse- vazgeçiyordum. Keşke onun olduğumu

düşündüğü adam gibi davranabilseydim. *Çok katmanlı bir kalbin var, Alex. Buzla kaplı, altın bir kalp.*

Kâğıt ağırlığının keskin kenarı avucuma battı.

Ava. Archer Group için kendi payıma düşen nahoş işlere girdiğimi biliyordu; fakat bu işti. Hoşuna gitmemişti ama saf da değildi. Tüm romantik fikirlerine ve yumuşak kalbine rağmen, DC'deki engerek çukurunun yakınında büyümüştü ve belirli durumlarda -iş ya da politika fark etmez- bunun avlamak ya da av olmaktan ibaret olduğunu anlıyordu.

Ancak ailemin ölümünden sorumlu olanlara zarar vermek için ne kadar ileri gittiğimi öğrenirse -bunu ne kadar hak etmiş olurlarsa olsunlar- beni asla affetmezdi.

Asla geçemeyeceğin bazı çizgiler vardır.

Elimde küçük bir yara açıldı. Kâğıt ağırlığını bıraktım ve elimdeki kanı koyu renk pantolonuma sildikten sonra elimi tekrar masaya koydum.

"Endişe etme amca." Yüzümü ve duruşumu rahat tuttum. Ava'nın kalbime ne kadar çok ulaştığını onun öğrenmesini istemiyordum.

Amcam hiç âşık olmamış, hiç evlenmemiş ya da babalık yapacağı kendi çocukları olmamıştı. Bu yüzden benim ikilemimi anlamazdı. Onun için önemli olan şeyler zenginlik, güç ve statüydü.

"Ah, ama endişeleniyorum." Ivan kaşlarını çatarak sigarasından bir nefes çekti. Ofisinde tek başına Soğuk Savaş casuslarıyla ilgili aptal bir dizi izliyor olmasına rağmen; saçını geriye taramış, takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Etrafta kimse yokken bile görünüşüne her zaman dikkat

ederdi. Konuşmamızın bir sonraki bölümü için İngilizce'den Ukraynaca'ya geçti. "Kendin gibi davranmıyorsun. Dikkatin dağıldı. Odağını kaybettin. Carolina, ofise haftada sadece birkaç gün gittiğinden ve her seferinde yediden önce ayrıldığından bahsetti.

Öfke patlamamı bastırdım. "Asistanım başkalarına programım hakkında gevezelik etmemeli."

"Ben CEO'yum, bu yüzden çok fazla seçeneği yoktu." Ivan sigarasını söndürdü ve öne doğru eğildi, gözlerinde yoğun bir ifade vardı. "Bana Ava'dan bahset."

Dudaklarından onun adı çıktığında, omurgamdan aşağıya bir gerginlik dalgası fırladı. Onu nereden tanıdığını sormama gerek yoktu, her yerde casusu olan tek kişi ben değildim. "Söyleyecek bir şey yok. Yatakta iyi," dedim, kelimeler dilimde zehre dönüştü. "O kadar."

"Hmm." Amcam şüpheci görünüyordu. "Peki ya intikamın? Bu kadar mıydı?" Konuları o kadar hızlı değiştiriyordu ki, yanıt vermem normalden yarım saniye daha uzun sürdü.

"Hayır." Parçaladığım adamla işim bitmemişti. Henüz. "Fazlası var."

Son bir hamlem daha vardı.

Benden her şeyi alan adamın her şeyini almak istiyordum. İşini, ailesini, *hayatını*.

Almıştım. Ve alacaktım da.

Ama buna değer miydi?

"Güzel. Yumuşadığını sanıyordum." Ivan içini çekti ve masasındaki çerçeveli fotoğrafa baktı. Babamın ve onun gençliğinden bir fotoğraftı. ABD'ye yeni taşınmışlardı; ikisi

de ucuz, komik takım elbiseler giymiş ve uyumlu şapkalar takmışlardı. Amcam sert ve ciddi görünürken babamın gözleri, kimsenin bilmediği büyük bir sırrın içindeymiş gibi parıldıyordu. Onu görünce boğazım düğümlendi. "Ailene ve zavallı küçük Nina'ya olanları asla unutma. Dünyadaki tüm adaleti hak ediyorlar."

Sanki unutabilirmişim gibi. HSAM olmasaydı bile, o sahne sonsuza kadar aklımda kalacaktı.

Banyoya koşarken omzumun üzerinden, "Hile yapma!" diye bağırdım. Bu sabah iki bardak elma suyu içmiştim ve patlamak üzereydim. "Fark ederim."

Küçük kız kardeşim Nina, "Her türlü kaybedeceksin!" diye bağırarak annemle babamın kıkırdamasına neden oldu.

Banyo kapısını arkamdan çarpmadan önce ona dil çıkardım. Kardeşim benden iki yaş küçük olmasına ve öğretmenlerimle aileme göre benim bir "dâhinin" IQ'suna sahip olduğum gerçeğine rağmen, Nina'yı kelime oyununda hiç yenemediğim için sinirliydim. Kelimelerde her zaman çok iyiydi. Annem onun büyüdüğünde muhtemelen bir yazar olacağını söylüyordu.

Tuvaleti kullanıp ellerimi yıkadım.

Bu yaz üstün yetenekli çocuklar için özel bir kampta olmam gerekiyordu ancak kamp çok sıkıcıydı. Tüm aktiviteler çok kolaydı; sevdiğim tek şey satrançtı ama onu zaten her yerde oynayabilirdim. Dün ailemle dışarı çıkıp geri eve gelirken onlara bundan yakınmıştım.

Bir gün sesi duyduğumda ellerimi kuruluyordum. Onu bağırışlar takip etti.

Oturma odasına koştum ve annemle babamı, Nina'yı şöminenin arkasındaki gizli geçide doğru yönlendirirken buldum. Evimiz gizli geçitler ve gizli köşelerle doluydu, burada sevdiğim tek şey buydu. Nina ve ben her kuytu köşeyi keşfetmek için saatler harcamıştık; saklambaç olayını daha heyecanlı hale getirdiği kesindi.

"Alex, içeri gir. Çabuk!" Annemin yüzü panikle gerildi. Kolumu daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde tuttu ve beni karanlığa itti.

"Neler oluyor? Kim geldi?" Kalbim hızlı bir ritimle atıyordu.

Garip sesler duydum. Yaklaşıyorlardı.

Nina geçidin içinde olduğu yere sinmiş, sevgili kedisi Smudges'ı göğsüne bastırmıştı. Bir gün parkta yaptığımız bir aile pikniği sırasında başıboş bir kediyle karşılaşmıştık ve annemle babam onu evcil hayvan olarak almasına izin verene kadar ağlayıp yalvarmıştı.*

"Sorun yok." Babamın elinde silah vardı. Evde her zaman bir tane bulundururdu ama onu kullandığını hiç görmemiştim. Işıkların altında parıldayan o parlak siyah metalin görüntüsü kanımı dondurdu. "Kardeşin ve annenle birlikte içeri gir ve ses çıkarma. Her şey yoluna girecek...Lucia, ne yapıyorsun?"

Nina ve ben kocaman açılmış gözlerle bakarken annem geçidi kapattı.

* (İng.) Duman. (ç.n.)

Seni burada yalnız bırakmayacağım," dedi hiddetle "Lanet olsun Lucy. Zorundasın."

Yere düşen bir vazonun sesi babamın sözünü kesti ve Smudges'ı korkutup onun miyavlayarak Nina'nın kollarından kurtulmasına neden oldu. Kedi duvarla geçit kapısı arasındaki dar aralıktan dışarı fırladı.

"Smudges!" Nina kedinin arkasından bağırarak koştu.

Onu yakalamaya çalıştım ama o elimden sıyrılarak kurtuldu ve kedinin peşinden koştu.

"Nina, hayır," diye fısıldayarak bağırdım ama çok geçti. Gitmişti, kapı kapanmış ve karanlık beni sarmıştı. Orada oturdum, gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken kanım kulaklarımda uğulduyordu.

Annem ve babam beni bir nedenden dolayı buraya koymuşlardı ve ben onları endişelendirmek istemiyordum. Ama aynı zamanda, bir şey bana arkamı dönmem, gözlerimi kapatmam ve saklanmam için çığlık atsa da neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu.

Saklanıyordum ama gözlerimi kapatamıyordum.

Geçidin içinde, şömine rafının üzerinde asılı duran bir tablodaki gözlere gizlenmiş olan bir gözetleme deliği vardı. Bunun için biraz fazla kısaydım ama parmak uçlarımda durup iyice uzandığımda oturma odasını görebilirdim.

Gördüklerim kanımı dondurdu.

Oturma odasında iki tuhaf adam vardı. Kar maskeleri takıyorlardı ve babamınkinden daha büyük olan silahları vardı. Babam ayaklarının dibindeydi. Adamların biri silahını babama, diğeri ise anneme ve Nina'ya doğrultmuştu. Kar-

deşim Smudges'a sımsıkı sarılıp ağlarken annem koruyucu bir şekilde onu sarmıştı. Kedi çıldırmış halde, ciğerlerini yırtarcasına miyavlıyordu.

Adamlardan biri, "Susturun şu lanet şeyi," diye hırladı. "Yoksa sizin yerinize ben sustururum."

Nina daha çok ağladı.

"Ne isterseniz alın," dedi babam, yüzü solgundu. "Yeter ki aileme zarar vermeyin."

"Ah, ne istersek alacağız," dedi ikinci adam. "Maalesef ikinci kısmı garanti edemem. Aslında, bunu çabucak bitirelim, olur mu? Kaçınılmaz olanı geciktirmenin faydası yok. Saatlik ödeme almıyoruz."

Bir silah sesi duyuldu. Bir yerlerde annem ve Nina çığlık attı.

Ben de bağırmalıydım ama yapamadım. Sadece donmuş ve kocaman açılmış olan gözlerle içeridekileri izleyebildim. Parmak uçlarımda durmaktan bacaklarım yanıyordu. Babamın göğsünde parlak kırmızı bir leke büyürken vücudu sendeledi, ağzı hareket etti ama hiçbir kelime söyleyemedi. Belki bir kurşundan sağ çıkabilirdi ama sonra başka bir silah sesi duyuldu ve bir başkası... Ta ki babamın iri, güçlü vücudu yere düşene kadar. Cesedi hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu.

"Babam" değil. "Ceset". Çünkü ceset benim babam değildi. Babamın yüzü, saçı ve teni vardı ama babam gitmişti. Gittiğini görmüştüm, gözlerindeki ışık sönmüştü.

"Hayır!" diye ağladı annem. Babama doğru emekledi ama bedeni sarsılıp ağzı açılmadan önce ancak yarıya kadar gelebilmişti. O da yere yığıldı, kanı yerleri boyadı.

İlk adam, "Lanet olsun, niye yaptın bunu?" diye yakındı. "Kadınla biraz eğlenmek istemiştim."

"Orospu sinirlerimi bozuyordu. Feryatlara dayanamıyorum. Ayrıca biz iş için buradayız, senin zevkin için değil," diye hırladı ikinci adam.

İlk adam kaşlarını çattı ama tartışmadı.

İkili Nina'ya baktı, öyle şiddetli bir şekilde ağlıyordu ki yüzü parlak bir kırmızıya dönmüştü. Vücudu hıçkırıklarının gücüyle sarsılıyordu. Smudges adamlara tıslıyor, gözleri küçücük yüzünde vahşice parlıyordu. Sadece bir kedi yavrusuydu ama o anda bir aslana benziyordu.

İlk adam tiksintiyle, "Çok küçük," dedi.

İkinci adam ona aldırış etmedi. "Üzgünüm evlat," dedi Nina'ya. "Kişisel bir şey değil. Bu ailede doğmak senin kötü şansın." Kanım kükrüyordu. Bileğimden aşağı sıvı bir şey damladı. Tırnaklarımı avuçlarıma o kadar çok batırmıştım ki onları kanattığımı fark ettim.

Pat. Pat. Pat...

Akan her damla karanlık, sıkışık alanda tıpkı sonik bir patlama gibi ses çıkarıyordu... Duyabilirler miydi? Ailem öldürülürken korkak gibi şöminenin arkasına saklanmış olan beni duyabilirler miydi?

Çıkmak istedim. Adamların üzerine atlayıp onları tekmelemek ve pençelemek istedim. Şöminenin üzerindeki ağır heykelle kafalarına vurmak ve onlar bana ölüm için yalvarana dek etlerini kemiklerinden parça parça sıyırmak istedim.

İlk defa bu kadar şiddetli düşüncelerim olmuştu. Annem tatlı ve sevgi doluydu, babam ise sert ama adildi. Onurluydular. Nina ve beni aynı şekilde yetiştirmişlerdi.

Ama o adamların yaptıklarını gördükten sonra, onlara yavaş yavaş işkence etmek istedim. Hiç durmadan.

Ama yapamadım. Oraya gidersem beni de öldürürlerdi ve intikam alamazdım. Adalet yerini bulmazdı.

Pat. Pat. Pat. Pat. Pat.

Kanım daha hızlı akmaya başladı. İkinci adam tekrar silahını kaldırıp ateş ederken başka bir yere bakamadım.

Tek bir atış. Yetmişti.

Smudges çılgına döndü. Tıslayarak adamların üzerine uçtu ve pençelerini onlara geçirdi. Adamlardan biri küfretti ve onu tekmelemeye çalıştı ama Smudges tam zamanında kaçmayı başardı.

"Lanet kediyi boşver," diye tersledi ikinci adam. "İşi bitirelim ve buradan gidelim."

İlk adam tiksintiyle, "Hayvanlardan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Hey, bir çocuk daha olduğunu söylememiş miydi? Küçük velet nerede?"

"Burada değil." Ortağı etrafına bakındı. Gözleri şöminenin yanından geçti ve yan masadaki küçük, havalı yeşim heykele doğru yerleşti. "Kampta mıymış neymiş."

"Kahretsin, ben hiç kampa gitmedim. Sen gittin mi? Hep istemiştim ama..."

"Kapa. Çeneni."

Oturma odasında dolaştılar. En değerli eşyaları çalıp pis ellerini aileme ait olan eşyaların her yerinde gezdirdikten

sonra. En sonunda evden ayrıldılar ve böylece etrafa bir sessizlik çöktü.

Sessizlikte nefesim kulak tırmalayıcı bir şekilde çıkıyordu. Bekledim, sonra biraz daha bekledim. Geri dönmeyeceklerinden emin olduğumda, ağır geçit kapısını iterek açtım. Yüzüm harcadığım çaba yüzünden kızarmıştı. Oturma odasındaki cesetlere doğru tökezledim.

Annem. Babam. Nina.

Polisi aramalıydım. Suç mahallini bozmamam gerektiğini de biliyordum ama bu benim ailemdi. Bu onlara sarılmak için son şansımdı.

Bu yüzden sarıldım.

Nefesim yavaşladı, zihnim açıldı.

Kızgın hissetmeliydim.

Üzgün hissetmeliydim.

Bir şeyler hissetmeliydim.

Ama hissetmedim. Hiçbir şey hissedemedim.

Boynumdaki pençelerin baskısı arttı. Onları koruyamamıştım. Onlar dünyada en çok sevdiğim insanlardı ve ben işe yaramazın tekiydim. Acizdim. Bir korkaktım.

İstediğim kadar intikam alabilirdim ama bu, onların gitmiş olduğu ve benim burada kaldığım gerçeğini değiştirmeyecekti. Benim, yani ailenin en boktan kişisinin. Evrenin hastalıklı bir mizah anlayışı olduğuna dair bir kanıt varsa, o da buydu.

"Gitmeliyim," dedi amcam ve eliyle kravatını düzeltti. "Eski bir arkadaşımla buluşacağım. Hafta sonu kalacak mısın?"

Anılarımdan uzaklaşarak başımla onayladım.

"Harika. Döndüğümde satranç oynar mıyız, ha?"

Satrançta bana karşı koyabilecek tek kişi amcamdı.

"Tabii ki." Başparmağımı elimdeki yaraya sürttüm. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

***

Amcam gittikten sonra, sinirimi atmak için evdeki spor salonunda bir saat harcadım ama bir şey beni rahatsız ediyordu.

Ivan'ın söylediği bir şey ve bunu söyleme şekli...

Ben CEO'yum, bu yüzden fazla seçeneği yoktu.

Amcam neden beni kontrol ediyor ve programımı bu kadar çok öğrenmek istiyordu ki? Ayrıca bilgi almak için neden Carolina'yı tehdit etmişti? O iyi bir asistandı ve gerekmedikçe bilgileri ifşa etmezdi.

Duştan çıkıp kendimi kuruladım, aklım olasılıkları gözden geçirdi. İçgüdülerimi dinlemeden hayatta bu kadar ilerleyemezdim. Bu yüzden giyindim, ellerime bir çift deri eldiven geçirdim ve amcamın ofisine döndüm. Orada gizli güvenlik kameraları vardı ama karaborsadan aldığım birinci sınıf sinyal bozucu onların işini hemen bitirmişti.

Ne aradığımdan emin olmasam da bir saatlik aramadan sonra -sahte çekmeceler ve gizli bölmeler de dahil- hiçbir şey bulamamıştım. Aynısı yatak odası için de geçerliydi.

Belki de paranoyaklaşıyordum.

Karnım guruldayarak bana kahvaltıda tükettiğim kahve ve simitten beri bir şey yemediğimi hatırlattı. Gün batmak üzereydi.

Amcamın özel odasını bırakıp mutfağa doğru yürüdüm. Ivan temizlik için haftada iki kez gelen bir hizmetçi tutmuştu ancak bunun dışında personeli yoktu. Her yerde ortaya çıkabileceğini iddia ettiği şirket casusları konusunda biraz fazla paranoyaktı.

Kimseye güvenme, Alex. Seni sırtından bıçaklayacak olanlar, her zaman en ummadığın kişilerdir.

Son anda, amcamın evdeki en sevdiği oda olan kütüphaneye yöneldim. Tiffany tarzı vitray lambalarla ve deri ciltli kitapların ağırlığı altında inleyen maun raflarla dolu olan iki katlı oda, bir İngiliz malikânesinden fırlamış gibiydi. Odada dolaşıp rafları incelediğim sırada, yumuşak şark halılar ayak seslerimi boğuyordu. Aradığım şeyin sahte bir kitabın içinde saklı olmadığını umuyordum, burada binlerce kitap vardı.

Gerçi amcamı tanıyorsam, herhangi bir kitabı seçmezdi.

Değeri olan bir kitabı seçerdi.

En sevdiği yazarları bulmak için bölmeleri kontrol ettim. Leo Tolstoy, Fyodor Dostoyevski, Taras Shevchenko, Alexander Dovzhenko... Rus ve Ukrayna klasiklerine karşı zaafı vardı. Onu köklerine bağladıklarını söylerdi.

Ama hayır, bütün kitaplar gerçekti.

Gözlerim kütüphanenin geri kalanına kaydı ve köşedeki sınırlı sayıda üretilen satranç takımına ilişti. Taşlar hâlâ son oyunumuzda kaldığımız yerdeydi.

Şüphelerimi doğru çıkaracak herhangi bir şey için seti ve çevreyi incelerken masaya vurdum. Bir piyon yere düştü.

Bir küfür savurup onu almak için eğildim. Bunu yaparken gözlerim masanın altındaki prize takıldı. Basit, sıradan bir prizdi ama...

Bakışlarım sola kaydı.

Kırk santimden daha az ötede bir başka priz daha vardı. ABD Ulusal Elektrik Yasası'na göre prizler, zemin hattı boyunca ölçüldüğünde en az bir buçuk metre aralıklarla yerleştirilmeliydi, böylesi çok nadirdi.

Duraksadım. Dışarıdan herhangi bir ses -amcamın garaj yoluna giren Mercedes'inin mırıltısı, parke zeminlerdeki ayak sesleri- geliyor mu diye etrafı kontrol ettim.

Hiçbir ses yoktu.

Kütüphanenin yazı masasından ağır vergi tipi bir ataş aldım ve düz olana kadar bükerek satranç masasının altına emekledim. Kendimi gülünç hissederek çıkışın ortasındaki vidayla oynadım ama içgüdülerim bana devam etmem için haykırıyordu.

Tam pes etmek üzereyken priz açıldı ve duvarın içinden bir kâğıt yığını çıktı.

Sahte priz. *Tabii ya.*

Kâğıtlara uzanırken kalbim küt küt atıyordu, tam da o anda uzakta bir motor kükredi.

Amcam gelmişti.

Kâğıtları açtım. Tanıdık iki el yazısıyla yazılmış mektuplardı.

Gözlerime inanamayarak hızla okudum.

Siyasi bir şeyler ya da yönetim kuruluyla ilgili haince oyunlar beklemiştim. Yakında benim devralmam gerekecek olmasına rağmen amcam CEO pozisyonunu elinde tutmaya çalışırsa şaşırmazdım. Ama *bu*? Buna inanamıyordum.

Beynimdeki yapboz parçaları yerine oturdu ve içim garip bir ihanet, öfke ve rahatlamayla düğümlendi. Açığa çıkan şey üzerine ihanet ve öfke vardı. Rahatlama ise-

Ön kapı gürültüyle açıldı. Ayak sesleri yaklaşıyordu.

Mektupları bulduğum şekilde katlayarak duvara geri soktum ve prizi tekrar vidaladım. Masanın altından sürünerek çıktım, piyonu devirmeden önce bulunduğu konuma geri yerleştirdim ve hem ataşı hem de pantolonumda gözle görülür bir şişkinlik yaratmayacak kadar ince olan eldivenlerimi cebime koydum.

Kapıya giderken en sevdiğim kitaplardan biri olan Alexandre Dumas'ın *Monte Kristo Kontu*'nu raftan aldım.

"Alex," dedi amcam beni koridorda görünce. Kıkırdadı. "Yine mi Dumas? O kitaba doyamıyorsun."

Gülümsedim. "Hayır, doyamıyorum."

Şu anda kanım kaynıyordu.

BÖLÜM 32

GEÇ KALMIŞTI.

Parmaklarımı masaya vurarak telefonumdan saati kontrol etmemeye çalıştım. *Tekrar.*

Alex ve ben saat yedide kampüsün yakınındaki İtalyan restoranında buluşmaya karar vermiştik. Şu an saat 7:30'du, tüm mesajlarım ve aramalarım cevapsız kalmıştı.

Yarım saat *o kadar* uzun değildi, özellikle de trafiğin yoğun olduğu saatleri hesaba kattığınızda. Ama Alex asla geç kalmazdı. Ayrıca, o her zaman ama her zaman mesajlarıma cevap verirdi.

Ofisini aramıştım, asistanı bana bir saat önce ayrıldığını söylemişti. Yani şimdiye kadar burada olması gerekiyordu.

Endişeden içim içimi kemiriyordu.

Başına bir şey mi gelmişti? Ya kaza geçirdiyse?

Alex'i yenilmez olarak düşünmek kolaydı ancak o da herkes gibi kanıyor ve inciniyordu.

On dakika daha. Ona on dakika daha vereceğim ve sonra... kahretsin, bilmiyorum. Kahrolası Milli Muhafızlar'ı devreye sokardım. Eğer yaralıysa, burada hiçbir şey yapmadan oturamazdım.

"Sana bir şey getireyim mi canım?" Garson bir kez daha başıma geldi. "Sudan başka," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

Kulaklarımın uçları kıpkırmızı oldu. "Hayır, teşekkürler. Ben... Ah, hâlâ arkadaşımı bekliyorum." Bu, erkek arkadaşımı beklediğimi kabul etmekten daha az acıklı geliyordu.

Çok az.

Bezmiş bir şekilde iç çekti ve yanımdaki yaşlı çifte doğru ilerledi.

Bir cuma gecesi masayı gasp ettiğim için kendimi kötü hissetsem de geçen hafta Alex'i çok az görmüş ve onu özlemiştim. Her gece aynı yatakta uyuyor ve her zamanki gibi akıl uçuran seksler yapıyorduk ama gün içinde biraz mesafeli görünüyordu. Sanki dikkati başka bir yerdeymiş gibi.

"Ava?"

Başımı kaldırdım, gelenin Alex olmadığını anlayınca keyfim kaçtı.

"Beni hatırladın mı?" Adam gülümsedi. Siyah çerçeveli gözlükleri ve hafif uzun kahverengi saçlarıyla entel bir tarzda sevimliydi. "Ben Elliott. Geçen bahar Liam'ın doğum günü partisinde tanışmıştık."

"Ah, doğru." Liam'ın adını duyunca oluşan irkilmeyi bastırdım. Yardım balosundan beri onu ne görmüş ne de duymuştum ama dedikodulara meraklı olan Jules, onun ko-

olduğunu ve Virginia'daki ailesinin evine geri taşındığını söylemişti. Onun için üzüldüğümü söyleyemezdim. "Seni tekrar görmek güzel."

"Seni de öyle." Elliott bir elini tuhafça saçlarından geçirdi. "Bak, Liam'la olanlar için üzgünüm. Mezun olduğumuzdan beri görüşmedik ama ayrılığınızı ve... şey... neler olduğunu duydum. O tam bir pislikti."

"Teşekkürler." Liam'ın arkadaşı olduğu için onu suçlayamazdım. Ya da *eski arkadaşı*? O pislikle çıkan bendim ve erkekler genelde arkadaşlarına kız arkadaşlarından çok daha iyi davranırdı. Bu acı bir gerçekti.

"Akşam yemeğinde rahatsız ettiğim için özür dilerim..." Bakışları su bardağıma kaydı. "Ama benim için nişan çekimi yapabilecek bir fotoğrafçı arıyorum ve incelediklerimden hiçbiri nişanlım Sally'nin aradığına uymuyor. Seni görünce fotoğrafçı olduğunu hatırladım, bu yüzden bunun bir işaret olduğunu düşündüm." Elliott mahcup bir gülümseme gönderdi. "Umarım bu kulağa ürkütücü gelmemiştir ama web siteni açıp Sally'ye gösterdim. Fotoğraflarını çok sevdi. Önümüzdeki birkaç hafta içinde boşsan, seni tutmak isteriz."

Yan masada bizi izleyen güzel bir sarışın gördüm.

Gülümsedi ve bana el salladı. Ben de ona el salladım.

"Tebrikler," dedim, bu sefer gülümsemem samimiydi. "Yardım etmeyi çok isterim. Bana numaranı ver, ayrıntıları sonra hallederiz."

Biz iletişim bilgilerini paylaşırken, restoranın gürültüsünü buz gibi bir ses böldü.

"Yolu kapatıyorsun."

Elliott'ın arkasında duran Alex, ona öyle karanlık bir bakışla baktı ki zavallı adamın küle dönüşmemesine şaşırdım.

"Ah, pardon..."

"Neden kız arkadaşımın numarasını alıyorsun?"

Elliott bana gergin bir bakış attığında dişlerimi sıktım. *Ciddi miydi?* Alex neredeyse bir saat gecikmişti ve ortaya çıktığı anda kıskanç bir pislik gibi davranma cesaretini tam olarak nereden buluyordu?

"Kendisi müşterim oluyor," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Elliott seni sonra ararım, olur mu? Nişanın için tekrardan tebrikler." Nişan lafını vurguladım.

Alex'in çatık kaşları biraz olsun rahatladı ama Elliott masasına dönene kadar tam anlamıyla düzelmedi.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum.

"Ne neydi?" Alex sandalyesine oturdu.

"Geç kaldın ve Elliott'a gereksiz yere kaba davrandın."

Peçetesini açıp kucağına serdi. "Halletmem gereken acil bir işim vardı ve telefonumun şarjı bitti, kapandığı için seni arayamadım. *Elliott*'a gelince; buraya geldim ve kız arkadaşımla flört eden rasgele bir adam gördüm. Nasıl tepki vermemi bekliyordun?"

"Benimle. Flört. Etmiyordu." Uzun bir nefes verdim. Bu akşamı böyle hayal etmemiştim. "Bak, kavga etmek istemiyorum. Bir haftadan beri ilk kez birlikte yemek yiyeceğiz ve bundan zevk almak istiyorum."

"Ben de." Alex'in yüzü yumuşadı. "Geciktiğim için üzgünüm. Bunu telafi edeceğim."

"Pişen iyi olur."

Dudakları kıvrıldı.

Siparişlerimizi verdik. Alex menüdeki en pahalı beyaz şarabı sipariş ettikten sonra, garson çok daha mutlu görünüyordu. Kırmızı şarap içemiyordum çünkü içince yüzüm patlayacak gibi oluyordu. Bunun için Asyalı genlerimi suçluyordum. Bir yudum alkolle, özellikle de kırmızı şarapla yüzüm domates gibi kızarıyordu.

Büyük haberimi vermeden önce garsonun ara sıcakları servis etmesini bekledim. "Bugün fotoğrafçılık bursundan haber geldi."

Alex'in ağzına götürdüğü çatalı yarı yolda durdu.

"Kabul edildim." Altdudağımı ısırdım, kalbim heyecan ve gerginlik davullarıyla deli gibi atıyordu. "New York'a. Kabul edildim."

"Kabul edileceğini biliyordum." Sanki benden hiç şüphe etmemiş gibi görünen basit ve heyecandan uzak bir ifadeydi ama Alex'in gözleri gururla parlıyordu. "Tebrikler, gün ışığım."

Masanın üzerinden eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. O kadar sersemlemiştim ki sırıtmamı durduramadım ve az önceki kızgınlığım eriyip gitti. Birazcık geç kalmışsa ne olmuştu? *Kabul edilmiştim!*

Bu sabah e-postayı aldığımda neredeyse telefonumu düşürüyordum. Kelimeleri idrak etmeden önce birkaç kez tekrar okumak zorunda kalmıştım.

Ben Ava Chen, Dünya Gençlik Fotoğrafçısı olacaktım. Dünyanın en iyi fotoğrafçılarıyla çalışarak New York'ta bir

yıl geçirecektim. Tek pişmanlığım, Londra grubuna ders veren Diane Lange'nin yanında çalışamamaktı çünkü su fobimde ilerleme kaydetmiş olsam da henüz bir okyanusun üzerinden uçmaya hazır değildim.

Ama sorun değildi. Onunla elbet bir gün tanışırdım. Bu arada ise sanatımı geliştirmek için çalışırdım. *Vay canına, bir DGF üyesi olacaktım!* Bu, sektördeki en prestijli onurlardan biriydi.

Gerçeklik beni aşağı çekmeden önce kalbim havalara uçtu.

Alex'le öpüştükten sonra, "Ben New York'ta olacağım," dedim. "Sen de DC'de."

"Hayır, olmayacağım." Soru soran bakışlarım karşısında gözleri parladı. "Archer Group'un Manhattan'da bir ofisi var."

Umutla dolan kalbim yeniden kanat çırptı. "Ama merkezi buraya kurdun. Evin, arkadaşların..."

"Orası benim evim değil, Josh'ın evi. Ben onun yerine güvende tutuyorum. Ve burada tanıdığım insanların çoğu sadece tanışıklığım olan insanlar, arkadaşım değiller." Alex zarif bir şekilde omuz silkti. "Bu basit bir denklem, gün ışığı. Sen New York'taysan, ben de New York'tayımdır."

Tereddütümün son kalıntıları da uçup gitti. Sırıttım. O kadar mutluydum ki burada, kalabalık bir restoranın ortasında dans edebilirdim. "Nasıl da iyi-"

Bir şey vızıldadı. Alex kaskatı kesildi ve gözlerim tekrar vızıldayan ceketinin cebine doğru kaydı.

Sırıtışım kayboldu. "Telefonunun kapandığını söylemiştin."

Böylece gerginlik geri döndü, havaya tamamen yayılana kadar aramızda kaynadı.

Bu gece, duygusal bir hız treni gibiydi ve ben hızına yetişemiyordum.

"Arabada şarj ettim." Alex şarabını yudumladı, omuzları gergindi.

"Ama mesajlarıma veya aramalarıma cevap vermedin." Ellerimi uyluklarımın altına soktum, içerisi sıcak olmasına rağmen aniden üşümüştüm. "Gerçekte neden geç kaldın, Alex?"

"Dedim ya, halletmem gereken acil bir işim vardı."

"Yeterince iyi bir neden değil."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"*Doğruyu* söylemeni!" Yan masadakiler bana endişeli bir bakış attığında sesimi alçalttım. "Tek istediğim bu. Lütfen. Babam, yani Michael hayatım boyunca bana yalan söyledi ve senin de bunu yapmaya başlamanı istemiyorum."

Alex'in yüzünden bir gölge gelip geçti. "Gerçek seni incitmediği sürece, sana yalan söylemeyeceğim."

Dişlerim kenetlendi. "Alex -"

"Makul inkârın bir nedeni vardır, gün ışığı." Çatalını makarnasına gereğinden fazla bir kuvvetle batırdı.

"Ne yaptın?" diye fısıldadım.

Alex çatalını sıktı. "Ben her zaman iyi bir insan değilim. Her zaman doğru olanı yapmıyorum. İçimdeki iyiliği görmeye kararlı olsan bile, bunu sen de biliyorsun. Ben..." Sinirlenmiş bir ifadeyle, yorgun bir nefes verdi. "Konuyu kapat, Ava. Kendi iyiliğin için."

"Elbette. Kapatıyorum." Peçetemi masaya fırlattım, benim de sinirim tepeme çıkmıştı. "Ayrıca buradan gidiyorum. İştahım kaçtı."

"Gün-" Bana uzandı ama elini uzaklaştırdım ve o beni durduramadan, restorandan koşarak uzaklaştım.

Eve doğru hızla yürüdüğüm sırada göğsüm sıkıştı. Hayatımın en güzel gecelerinden biri olması gereken gece, en kötülerinden birine dönüşmüştü.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 33

AVA'NIN HEMEN ARDINDAN ÖDEMEYİ YAPIP restorandan ayrıldım. Fazla uzaklaşmamıştı. DC'ye dönmeden önce, eve sağ salim ulaştığından emin olmak için onu gizlice takip ettim.

Onu üzgün görmekten nefret ediyordum, özellikle de kavga etmek yerine kutlama yapmamız gereken bir gecede. Peşinden koşmak ve bir pislik olduğum için özür dilemek istedim ama zaman ilerliyordu ve benim başladığım işi bitirmem gerekiyordu.

Ancak o zaman, geçmişi sonsuza kadar arkamda bırakabilirdim.

Dakikaların akıp gidişini izleyerek bilgisayarımın ekranına baktım.

23.55. Adama gece yarısına kadar süre vermiştim.

23.56

Ava'ya pek çok şeyle ilgili gerçeği söylememiştim. Akşam yemeğinden önce halletmem gereken acil bir işim yoktu, en azından hiçbiri Archer Grup ile ilgili değildi. Bunun yerine, ailemin katillerinin katiliyle konuşuyordum.

Polis; annemin, babamın ve kız kardeşimin cinayetinin ters giden bir haneye tecavüz olayı olduğunu söylemişti ama ben öyle olmadığını biliyordum. Adamlar bunun bir iş olduğunu söylemişlerdi ve o yaz kampta olmam gerektiğini bilen bir adamdan bahsetmişlerdi. Gerçi bu, internete erişimi olan ve bir nebze bilgisayar becerisine sahip herkesin bulabileceği bir şeydi. Kamp katılımcılarının listesi her yıl online olarak yayınlanırdı.

Yine de onların gerçek teşviklerinin bilgisini kendime saklamıştım. Küçüktüm ama ceza sisteminin bana arzuladığım adaleti, yani onların tamamen ortadan kaldırılmasını sağlamayacağını bilecek kadar olgundum.

Böylece beklemiştim.

23.57

Amcam olanları anlattığım tek kişiydi. O da bunun basit bir haneye tecavüz olduğuna inanmamıştı.

Fakat polis birkaç gün sonra, sokak güvenlik kameraları sayesinde adamların araba plakalarını bularak suçluları yakalamış ve olayın bir haneye tecavüz olduğunu doğrulamıştı. "Hırsızlar" tanık bırakmak istemedikleri için herkesi öldürdüklerini söylemişti. Ayrıca hapishanede "gizemli bir şekilde" ölmeden önce, hiç mahkemede yargılanamamışlardı.

Amcam biraz araştırma yapmış ve katilleri kiralayan adamı bulmuştu. Görünüşe göre babamın ticari rakiplerinden

biriydi ve karanlık işlerle, acımasız uygulamalarla dolu bir geçmişi vardı. Mantıken, ailemin vurulmasını emreden kişi de o olmalıydı.

Hayatımın her saniyesini onun düşüşü için harcamıştım.

23.58

Çocuktum ve amcama güvenmiştim ama kütüphanede okuduklarım, onun hakkında bildiğim her şeyi pencereden dışarı fırlatmıştı.

Ava haklıydı. Geçen hafta boyunca aklım başka yerdeydi, satranç oyununu düşünmekle meşguldüm. *Amcamın kütüphanesindeki bitmemiş oyundan değil, gerçek hayatta oynanandan bahsediyorum.*

Teknoloji işleriyle ilgilenen adamıma yüklü bir meblağ ödemiştim. Hepsi, Ivan'ın ailemin ölümüne kadar uzanan mali kayıtlarını hacklemesi ve benim en başından beri bulmayı umduğum şeyi bulana kadar gece gündüz çalışması içindi. Ailemin ölümünden iki gün önce, amcamın yurtdışındaki gizli hesaplarından birinden büyük miktarda bir para havale edilmişti ve ertesi gün, aynı miktardaki para hesaba tekrar gönderilmişti.

"Hırsızlar" öldükten bir gün sonra, ikinci bir isimsiz hesaba büyük bir miktar gönderilmişti.

İkinci katili bulması için bilgisayar korsanına göz kamaştırıcı bir miktar daha ödemiştim. Ava'yla buluşmaya giderken benimle temasa geçmiş ve Falcon adıyla anılan kiralık katilin yerini tespit ettiğini söylemişti. Görünüşe göre emekli olmuşlardı ama zaten benim onların "yeteneklerine" ihtiyacım yoktu. Sadece bir isme ihtiyacım vardı.

Bir iyi niyet göstergesi olarak, hırsızları öldürmek için onları kimin tuttuğunu teyit ederlerse; söz verdiğim elli bin doların yüzde yirmi beşini Falcon'a havale edecektim.

Bu yüzden, bekliyordum.

23.59

Vortex'in boş siyah ekranına baktım. Yeraltı suç dünyasında popüler olan, tamamen şifreli bir mesajlaşma sitesiydi. İster hacklenebilir ister hacklenemez olsun, burası dünyanın en berbat işlerinin çoğunun gerçekleştiği yerdi.

İçim ürperdi.

Isıtıcıyı açma zahmetine girmedim. DC'deki bu evi bir paravan şirket adı altında satın almıştım. Yasadışı faaliyetlerimi kimsenin, hatta amcamın bile haberi olmadan gerçekleştirebileceğim bir yerim olmasını istemiştim. Pentagon'un kıskanacağı bir güvenlik sistemi vardı, şifre sizde olmadığı sürece evin içindeki tüm elektronik cihazları devre dışı bırakan gizli bir sinyal kesici de buna dahildi. Ki şifreyi de yalnızca ben biliyordum.

00.00.

Ekranda yeni bir mesaj yanıp söndü.

Tam gece yarısında. Dakikliğinden dolayı katili takdir etmeliydim.

Mesajı sakince okudum. Kanım döşeme tahtaları ve çıplak duvarlar boyunca sürünen soğuktan daha soğuk bir haldeydi.

Ne selamlama vardı ne de soru. Tıpkı istediğim gibi, sadece bir isim vardı.

Paranın geri kalanını Falcon'a havale ettim ve karanlıkta oturup öğrendiğim şeyi düşündüm.

Biliyordum. Elbette biliyordum. Tüm kanıtlar bunu gösteriyordu ama şimdi, o kanıtlar elimdeydi.

Ailemin ölümünden sorumlu olan adam, Ava'nın babası Michael Chen değildi.

Amcam Ivan Volkov'du.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 34

Alex

PANKEK YAPTIM.

Nadiren yemek yapardım. Neden zevk almadığım ve başkalarına para ödeyerek yaptırabileceğim bir şey için zamanımı boşa harcayacaktım ki? Ama bugün bir istisna yapıyordum. Bir ziyaretçi bekliyordum ve dışarıda yiyerek zaman kaybetmek istemiyordum.

Kapı zili çaldı.

Mikrodalgaki saate göre saat 9.07 idi. Beklediğimden erken gelmişti, bu da onun hevesli olduğu anlamına geliyordu.

Ocağı kapattım ve kapıyı açarken çayımı yudumladım. Kapı tamamen açıldığında ise şaşkınlığımı gizlemek zorunda kaldım.

Beklediğim kişi değildi.

"Burada ne yapıyorsun, gün ışığı?"

Pek sıcak bir selamlama sayılmazdı ama o gelmeden önce gitmesi gerekiyordu.

Karşılaşacakları düşüncesiyle birlikte içimi hafif bir panik sardı.

Ava kaşlarını çattı. Yorgun görünüyordu. Yine kâbus görüp görmediğini merak ettim. Anılarını geri kazandığından beri kâbusları azalsa da yine de zaman zaman ortaya çıkıyorlardı.

İçim endişe ve suçlulukla doldu. Günlerdir konuşmamıştık. O bana hâlâ kızgındı ve ben de planlarıma dalmıştım. Noel'den önceki hafta şirket kurulunu toplamak -hem de gizlice- zordu. Ancak her üyeyle ilgili, onların isteğini kabul etmelerine yetecek kadar şantaj malzemesine sahiptim.

"Konuşmamız gerek. İlişkimiz hakkımızda," dedi Ava.

Herhangi bir erkeğin kız arkadaşının ağzından duymak istediği sözler değildi bunlar, özellikle de kız arkadaşı zor bir dönemden geçiyorken. Ona hak ettiği ilgiyi verebilmek için, amcamla olan bu karışıklığın bitmesini bekleyemezdim.

"Babasına" karşı çarpık ve görünen o ki haksız olan intikam planıma gelince... Eh, bu başka bir günün itirafıydı.

Eğer bir gün itiraf edebilirsem.

Michael Chen, ailemin cinayetini planlamamış olsa bile sosyopatik bir piçti ve onu hapiste öldürmek için birini tutma planımı uygulamaya koymak için ellerim kaşınıyordu. Ama yapamazdım... henüz olmazdı.

"Daha sonra konuşabilir miyiz?" Tanıdık gri bir Mercedes dışarıda göründüğünde kaslarım gerildi. "Şu an iyi bir zaman değil."

Ava başını iki yana salladı. "Bir hafta oldu, iki gün son-

ra Noel ve birbirimizden kaçınmamızdan bıktım. Bir süredir tuhaf davranıyorsun ve ben neler olduğunu bilmeyi hak ediyorum. Artık benimle olmak istemiyorsan..." Keskin bir nefes verdi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Söyle bana. Beni oyalamayı kes."

Kahretsin. Josh planladığı gibi Noel için eve gelseydi, Ava'yı buradan uzak tutardı. Ama gönüllü bölgesinde bir deprem olmuştu -Tanrıya şükür kendisi iyiydi- ve insanların her türlü tıbbi yardıma ihtiyaçları vardı. Bu yüzden de orada kalmıştı. Gönüllü organizasyonun masraflarına destek olmak için ben de yüklü bir meblağ bağışlamıştım. Kısmen hayırseverlikten, çoğunlukla da içimdeki suçluluk duygusundandı.

Son birkaç yıldır kandırdığım tek Chen, Ava değildi.

Amcam park ettiği arabasından indi, uğursuz bir ifadesi vardı. Elimdeki kupayı sıktım.

Gözüm Ivan'ın üzerindeyken, "Tabii ki de seninle olmak istiyorum," dedim alçak sesle. "Her zaman seninle olmak isteyeceğim. Ama ben..."

"Alex." Amcamın hoş ses tonu, gözlerinde kaynayan öfkeyle bir tezat oluşturuyordu. Ava şaşkınlıkla ona döndüğünde, yüzünü zarif bir gülümsemeyle düzeltti. "Kim bu sevimli şey?"

Kupa cam olsaydı şimdiye kadar kırılmıştı.

Sesime hâkim olmaya çalışarak, "Ava, Ivan Amca," diye cevap verdim.

"Ah, meşhur Ava. Tanıştığımıza memnun oldum canım."

Ava gülümsedi, rahatsız görünüyordu. "Misafir bekle-

diğini fark edemedim," dedi bana. "Hmm, haklısın. Daha sonra konuşabiliriz..."

"Saçmalık. Ben sadece yeğenimle dostça bir sohbet için buradayım." Ivan elini Ava'nın sırtına koyup onu eve yönlendirdi. *Lanet ellerini onun üzerinden çek.* İçim öfkeyle dolsa da bu duyguyu bastırdım.

Soğukkanlılığımı kaybedemezdim. Şimdi sırası değildi.

Yemek odasına geçtik. Ava ve ben bir tarafta, Ivan ise diğer taraftaydı. Havada bir gerilim vardı.

"Bir şey içmek ister misiniz?" Neredeyse boş olan bardağımı masaya koydum. "Çay? Sıcak çikolata?"

Ava başıyla reddetti. "Hayır, teşekkürler."

"Ben yeşil çay alayım." Ivan karnını okşadı.

Birkaç dakika sonra çayıyla geri döndüm ve onu Ava ile derin bir sohbetin içinde buldum.

Amcam piç bir gülümsemeyle çayı elimden aldı. "Alex, Ava da tam bana Şükran Gününü nasıl geçirdiğinizi anlatıyordu. Alex, Chenlerle geçirdiği tatilleri çok seviyor," dedi Ava'ya. "Onları çok... aydınlatıcı buluyor."

Ava onun gülümsemesine kendi tereddütlü gülümsemesiyle karşılık verirken, gerginlikten kaslarım yanıyordu.

Umursamaz bir tavırla yerime otururken, "Senin için ne yapabilirim amca?" diye sordum. "Bu kadar erken geldiğine göre önemli olmalı. Philly'den buraya yol uzun."

"En sevdiğim yeğenimi tebrik etmek istedim." Ivan'ın gülümsemesi sertleşti. Tek yeğeni olduğumu belirtme zahmetine girmedim. "Ava, canım, Archer Grup'un yeni CEO'sunun yanında oturduğunu biliyor muydun?"

Ava kocaman açılmış gözleriyle bana dönerken hiçbir tavrı göstermedim.

Ivan'a bakarak, "Amcam nezaketle görevini devretti," dedim. "Gözettiğin ve şirkete adadığın tüm yıllar için minnettarım. Artık emekli olabilir ve balık tutmaya, bulmacalara, televizyon dizilerine... tam da hak ettiğin gibi boş bir hayata vakit ayırabilirsin."

"Evet," dedi soğuk bir sesle. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Sergilediğimiz bu şov, her şey saçmalıktı. Amcam istifa etmemişti, gerçi basına vereceğimiz resmi haber bu olacaktı. Geçen hafta düzenlediğim gizli toplantı darbesi sayesinde bırakmak zorunda kaldığı mevkiisinden bahsedeceklerdi. Bunu böyle kısa bir sürede halletmek için her zamankinden daha kirli numaralar kullanmam gerekmişti ama öfke, dünyanın en büyük motivasyon kaynağıydı.

Artık Archer Grup'un CEO'suydum ve Ivan bir hiçti. Onunla işim bittiğinde, elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

"Tebrikler. Bu harika." Ava benim adıma gerçekten mutluydu ama aynı zamanda kafası karışmış ve biraz incinmiş gibi de görünüyordu. Muhtemelen bu kadar büyük bir şeyden ona bahsetmediğim içindi. Öte yandan, dün öğleden sonraya kadar ortada resmileşen bir şey yoktu. Yönetim kurulunun Ivan'a haber verdiği şüphesizdi ve o da sabah ilk iş olarak, beni haşlama niyetiyle buraya gelmişti.

Gözlerini benden ayırmadan, "Sen ve Ava bir gün beni ziyaret etmelisiniz. Ben pek arkadaşı olmayan yaşlı bir adamım ve evden dışarı çıkmayı pek sevmem." Kıkırdadı. "Gü-

venlik konusunda biraz paranoyak biriyim, bilirsin. Evimin her yerinde kameralar var. Ofisimde, mutfakta... kütüphanede. Kasetleri nadiren gözden geçiririm ama..." Çayını yudumladı. "Çok fazla boş zamanı olan bir adam başka ne yapsın?"

Satır aralarını bir çırpıda okudum.

Siktir. Kütüphanedeki kameraları nasıl unutmuştum? Yatak odasındaki ve ofisindekileri devre dışı bırakmış ve daha sonra onları şüpheli kayıp zaman dilimlerini göstermemeleri için ayarlamıştım. Amcam daha önce diğer odalarda kamera bulundurmamıştı. Darbe haberini aldıktan sonra, evde neler yaptığımı görmek için kayıtları kontrol etmiş olmalıydı.

O daha da fazla paranoyaklaşmıştı ve ben de daha fazla ihmalkârlaşmıştım.

Bu hatayı tekrar yapmayacaktım.

Ivan ve ben birbirimize baktık. Oyun bitmişti. Onunla annem arasındaki mektupları gördüğümü biliyordu. Ona olan aşkını ilan ettiği ve babamı terk etmesi için yalvardığı, annemin onu geri çevirdiği ve Ivan giderek daha saldırgan hale gelince de onu bir yasaklama emriyle tehdit ettiği... Amcamın ise annemin kendisini geri çevirdiğine pişman olacağına dair yemin ettiği o mektupları.

Bunları öğrendikten sonra, tüm taşlar yerine oturmuştu. Babam ve Ivan'ın arasının neden açıldığı, hırsızların ailemiz hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiği, ailem hakkında konuşurken neden bazı zamanlarda amcamın suratında garip bir ifade oluştuğu... Amcamın ne kadar narsist olabileceğini başından beri biliyordum. Annemin reddi çok zoruna gitmiş

olmalıydı. Kendi kardeşinin ölümünü planlayacak kadar.

Bu onun neden Michael Chen'i günah keçisi olarak seçtiğini açıklamıyordu ama ben bunu da çözecektim. Ivan'ın oyununun her katmanını sıyırıp onu bu katmanlarla boğmadan durmayacaktım.

Ava'nın ne hissettiğini şimdi anlıyordum. Hayatımın çoğunda bana da yalan söylenmişti. Sadece benim tepkim, onunki kadar yumuşak olmayacaktı.

"Hmm, tabii." Ava bana baktı. "Bir gün sizi ziyaret ederiz."

Tabii. Cesedimi çiğnedikten sonra. Ya da daha doğrusu amcamın cesedini.

"Harika." Ivan boş bardağını masaya koydu. "Pekâlâ, sanırım ziyaretimi fazla uzattım. Siz çocukları yalnız bırakayım. Alex, yakında konuşacağımızdan eminim."

"Eminim konuşuruz," diye mırıldandım.

O gittikten sonra Ava ve ben sessizce, birbirimize ihtiyatla bakarak oturduk. Onu kendime çekmek, öpmek ve güven vermek istiyordum ancak her şey çok karmaşık bir hal almıştı. Onun hâlâ beni ve yaptıklarımı bilmediğinden hiç bahsetmiyordum bile.

Öğrenemez. Bunu bilen diğer kişi amcamdı ve o da yakında ortalıktan kaybolacaktı.

Daha iyi biri, Ava'ya gerçeği söylerdi. Ne yazık ki ben yanlış yönlendirilmiş bir ahlak duygusu yüzünden onu kaybetmeyi göze alan kahraman olmaktansa, onu yanında tutacak bir kötü adam olmayı tercih ederdim.

Bilmediği şey ona zarar vermezdi.

"Amcan hiç beklediğim gibi değil," dedi sonunda. "O çok... hilekâr birine benziyor."

Ona içimden küçük bir gülümseme gönderdim. O da ondan hoşlanmamıştı.

Aferin kızıma.

"Neden bana terfiinden bahsetmedin?" diye sordu. "Bu önemli bir haber! Kutlama falan yapmalıydık."

"Düne kadar kesin değildi. Bunu bir Noel sürprizi olarak duyurayım demiştim." Bu kısmen doğruydu.

Ava bir iç çekti, ifadesi üzgün bir hal almıştı. "Seni özledim, Alex."

Tanrım, bu kız. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ben de seni özledim, gün ışığım." Kollarımı açtım. Kucağıma tırmanıp kollarını boynuma doladı. Kokusunu içime çektiğimde yüreğim sızladı. Onu sonsuza kadar burada, severek ve güvende tutmak istiyordum. Dünyanın geri kalanı siktirip gidebilirdi. Yansalar bile hiç umurumda olmazdı.

"Kavga etmek istemiyorum ama..." Altdudağı dişlerinin arasında kayboldu. "Son zamanlarda garip davranıyorsun. Bir şeyler yanlışsa, bana anlatabileceğini ve birlikte çözebileceğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Nasıl bu kadar muhteşem olabiliyordu? Onun yaşadıklarını yaşayan herkes, şimdiye kadar kendini dünyanın geri kalanına kapatmış olurdu ama Ava öyle değildi. Hep başkalarını düşünüyordu.

Onu hak etmiyordum.

"Sana söylediğim şey yüzünden mi?" Duraksadı, yanak-

tarımda pembe çiçekler açtı. "Seni sevdiğimi söylemiştim ya?"

"Tabii ki de değil." Kolumu ona sıkıca sarıp onu öptüm. "Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Tamam çünkü hemen sonra tuhaf davranmaya başladın..."

"İş yüzünden," diye yalan söyledim. "CEO'luğa geçiş konusunda stresliydim." Bu da kısmen doğruydu.

Ava'nın sözlerimi tereddütsüz kabul etmesi, bana olan güveninin bir kanıtıydı. "Harika bir CEO olacaksın." Dudaklarını boynumdaki hassas bir noktaya dokundurdu ve sikim bu ilgiyle birlikte hemen kalkıverdi. Bir haftadır Ava'ya dokunmamıştım ve onu bağlayıp onunla dilediğim gibi sevişmek için can atıyordum. "Şimdi, bu stresi atmaya ne dersin?"

Pis bir sırıtışla karşılık verdim. "Düşünme şeklini sevdim."

Ama onu yukarı taşıyıp, artık çığlık atamayacak hale gelene kadar her pozisyonda becerirken, kötü bir şeyler olacağı hissi hâlâ üzerimdeydi.

BÖLÜM 35

Alex

DÜNYAM, AMCAMIN ZİYARETİNDEN İKİ HAFTA SONRA YERLE BİR OLDU.

Ivan'ın onu bir an önce ziyaret etmemi "talep" ettiği çağrısını aldığımda işe gidiyordum. CEO görevinden alındığından beri şüphe uyandıracak kadar sessizdi ama nedenini biliyordum. Ayrıca neden onu ziyaret etmemi istediğini de biliyordum, bunu bekliyordum.

Asistanımı arayıp günün geri kalanındaki toplantılarımı iptal etmesini söyledim ve iki saat içinde Philadelphia'ya vardım. Amcamın ofisine giden merdivenleri çıkarken adımlarımı yavaşlatmıştım. Malikânenin kapısına yanaştığımdan beri her hareketimi izleyen kameraları olduğundan emindim.

Onu masasında oturmuş, televizyonda o çok sevdiği Rus dizisini izlerken buldum.

"Merhaba amca." Duvara yaslanıp ellerimi ceplerime sokarak kayıtsız bir resim çizdim.

Ivan'ın gözü seğirdi. "Demek sonunda gelebildin, seni küçük pislik."

Gülümsememi bastırdım. Amcam nadiren küfrederdi, şu an öfkeden aklını kaçırmış olmalıydı. Bunu görebiliyordum, korkunç görünüyordu. Saçındaki kelleşmiş bölgenin yanı sıra, cildinde pul pul olmuş kırmızı lekeleri ve birkaç tane de kötü görünümlü sivilcesi vardı. Yüzü bitkin görünüyordu. Teni solgundu.

Amcam gibi kendini beğenmiş biri için görünüşünün bozulması, bir kâbusu yaşamak gibi olmalıydı.

"En sevdiğim amcamı ziyaret etmek için her zaman vakit ayırırım." O benim *tek amcamdı* ama bu çok uzun sürmeyecekti. "Pek iyi görünmüyorsun. İşini kaybettiğin için stres mi yaptın?"

Çenesinde bir kas attı. "CEO pozisyonunu bana geri veriyorsun."

Neredeyse sesli gülecektim. "Bunu neden yapayım?"

"Çünkü..." Ivan arkasına yaslanıp ellerini karnına koydu. "İstediğin bir şeye sahibim ve onu geri almak için her şeyi yapacağını hissediyorum. Archer Grup'tan istifa etmek, beni tekrar CEO yapmak ve bana elli milyon dolar vermek de buna dahil. Para, sebep olduğun duygusal sıkıntılar için," diye açıkladı.

Bunlardan herhangi birini yapacağımı düşünüyorsa, akli dengesi fiziksel görünüşünden daha hızlı bozuluyor olmalıydı.

"Tabii," dedim hoşgörüyle. "Ama önce şu büyülü 'şeyin' ne olduğunu görelim."

"Şey mi dedim?" Ivan'ın gözleri kötülükle parladı. "Birisi demek istemiştim. Onları içeri getirin." Son cümleyi Rusça olarak bağırdı.

Kapının dışında bir arbede oldu. Kamuflaj pantolonlu, asker künyeli iri bir adam elleri ve ağızları bağlı olan iki kızı arkasında sürükleyerek içeri girerken kanım dondu.

Ava ve Bridget.

Bana baktılar. Yüzlerinin her santimine korku damgalanmıştı.

Belirgin bir tepki göstermemek için sahip olduğum tüm iradeyi kullandım.

"Anlıyorum," dedim bıkkın bir sesle. "Üzgünüm amca ama sana elli milyon doları geçtim, bir pislik vermemi sağlayacak bir şey ya da birini dahi göremiyorum burada."

Ava'nın yüzünde küçük bir kesik vardı. Yanakları gözyaşı izleriyle doluydu ve bana kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. Korktuğu belliydi. Kamuflajlının onu kolundan tuttuğu yerde morluklar vardı ve ipin bileklerini sardığı kısımdaki tenin kızarıp soyulduğunu gördüm.

Ava'nın. Canı. Yanmıştı.

İçimde vahşi, tüketici bir öfke patlak verip varlığımın her santimini doldurdu.

Kamuflajlıya baktım, o da kendini beğenmişlik fışkıran çirkin yüzüyle birlikte bana baktı.

O ifade fazla uzun kalmayacaktı.

Bugün ölecekti. Yavaşça. Acı verici bir şekilde.

Onda da birkaç kesik ve morluk olduğunu görmekten memnun oldum. Ava ve Bridget belli ki savaşmıştı ama bunun bir önemi yoktu.

Benim olana dokunmaya cüret etmişti ve bunun için onu ölmeyi dileyecek hale getirecektim.

Peki ya, amcamın böyle şeyler yapması ihtimaline karşı Ava'ya bakması için tuttuğum koruma? İşinde başarısız olduğu için o da ölecekti.

Ava'nın yanındaki Bridget kıpırdandı, yüzü solgundu. Bu küçük hareket, kamuflajlının uyarıda bulunmak için kolunu çekmesine neden oldu ama Bridget sinmedi. Bunun yerine adama baktı, gözleri çakmak çakmaktı.

Kaçırılmasına rağmen o görkemli bir prensesti.

Yeri gelmişken, onun koruması hangi cehennemdeydi? Rhys, eski bir komandoydu. Benim tuttuğum morondan daha becerikli olmalıydı.

Bu soru üzerinde düşünecek zamanım yoktu. Dikkatimi, bilmiş bir gülümseme takınan amcama çevirdim.

"Beni kandıramazsın Alex," dedi, sesi ince ve tizdi. "Ona nasıl baktığını gördüm. İntikam planında insaflı davranmanın nedeni o. Onu seviyorsun. Peki ya ne yaptığını öğrendikten sonra o seni sevecek mi?"

Görünmez, kalın bir şey boynumu sarıp sıktı. Nefes alışlarım hızlanıyordu.

Amcamın ne yaptığını biliyordum. Beni itiraf etmeye zorluyordu. Şimdiye kadar söylediğim en büyük yalanı, yaptığım en kötü şeyi itiraf etmeye. Ava'nın benden nefret etmesini istiyordu.

Ve işin en kötü yanı, bunu yapmak zorundaydım. Bu onu kurtarmak anlamına geliyorsa, ondan vazgeçerdim.

"İşte burada yanılıyorsun," dedim bakışlarımı Ivan'ın gözlerine kilitleyerek. "Beni hafife alıyorsun amca. Ava benim oyunumda asla bir piyondan fazlası olmadı. Babası hapse girdikten sonra neden geri çekildim sanıyorsun? Ondan sonra benim için işe yaramaz biri oldu. Ama kabul ediyorum, seks güzeldi." Omuz silktim. "Ondan tamamen ayrılmamamın tek nedeni buydu."

Gözümün ucuyla Ava'nın başının yukarı doğru kalktığını gördüm.

"Üzgünüm, gün ışığı." Takma adını alaycı bir şekilde söylemek için kendimi zorladım. "Madem sırrım ortaya çıktı, sana tüm hikâyeyi anlatsam da olur. Sana bahsettiğim, ailemi öldüren adam var ya? O senin babandı. Şey, sahte baban. Michael Chen."

Ava'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Bridget sonunda kıpırdandı. Keskin nefes alışı, şu anda ağzı bağlı olmasına rağmen duyulabiliyordu.

"Her zaman biliyordum." Duvarı itip ona doğru yürüdüm. Kamuflajlı gerilip bana doğru bir adım atarken Ivan memnun bir gülümsemeyle elini sallayarak onu durdurdu. Piç kurusu bundan zevk alıyordu. "Birinci sınıfta Josh ve benim aynı odaya atanmış olmamız tesadüf müydü sence? Doğru kişiye verilen yüklü bir rüşvet seni istediğin yere götürür ve düşmanını içeriden yok etmekten daha iyi bir yol yoktur. Abin beni tatillerde evinize davet edene kadar, onun sempatisini kazanmak için "ölü anne baba" kartını oynadım

ve hepiniz uykudayken gizlice etrafı karıştırdım. Evinizi dinledim, babanın dosyalarını inceledim... birçok ilginç bilgi buldum. Yıllar içinde, işleri nasıl o kadar çok darbe aldı sanıyorsun?"

Ava'nın yanağından bir damla yaş süzüldü ama ben devam ettim. *Üzgünüm, gün ışığım.*

"İmparatorluğunu yavaş yavaş parçaladım ve senle Josh hiçbir şey fark etmediniz." İçim yanıyordu ama hafif bir kahkaha attım. "Bu yıl büyük final olacaktı. Şirketini halkın gözü önünde, aşağılayıcı bir şekilde devirme planımın gerçekleştiği yıl. Fakat bir bilgiye daha ihtiyacım vardı ve ofisini aramak için bir bahaneye daha. Sonra her Şükran Günü evinize giriş biletim olan Josh Orta Amerika'ya gönüllü olarak gideceğini duyurdu. Büyük şanssızlık. Bu yüzden başka bir girişe ihtiyacım vardı." Bunun ona son dokunuşum olabileceğini bilerek tek elimle yüzünü avuçladım. "İşte burada, sen resme girdin. Josh sana bakmamı istediğinde yükün çoğunu kendisi halletti ama onun evine taşınma fikrini kafasına ben yerleştirdim." Gülümsedim, kalbim kendi kendini yavaşça parçalara ayırıyordu. "Sonuçta beni her gün görmek zorunda kaldığında, seni kendime âşık etmek çok daha kolay olacaktı. Ve sen de âşık oldun. O kadar kolay oldu ki, bu neredeyse utanç vericiydi. Tatlı, herkese güvenen ve bozuk şeyleri onarmaya hevesli Ava. Sevilmeye o kadar muhtaç ki, sevgiyi nerede bulursa almaya çalışır."

Başını iki yana salladı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Ağlamayı bırakmıştı ama gözleri öfke ve ihanetle yanıyordu. *İşte benim kızım. Benden nefret et. Benim yüzümden ağlama. Benim yüzümden asla ağlama. Ben buna değmem.*

"Şükran Günü yemeğinin gecesini hatırlıyor musun? Aradığım bilgiyi buldum," dedim. "Yıllar içinde, işleri azalmaya başladıkça baban umutsuzluğa kapıldı ve kötü insanlarla birkaç kötü anlaşma yaptı. Her şeyi sıraya koydum... FBI baskını, medya sirki." Michael'ı hapishanede öldürmeyi planladığım kısmı konuşmaya katmadım. O fişi çekip çekmeme konusunda hâlâ kararsızdım. "Ama asıl, sen anılarını geri kazandığında ne kadar şaşırdığını bir hayal etsene. Erken bir Noel sürprizi gibiydi. Onu kurumsal işlerle haklayamazsam, cinayete teşebbüsten yakalatabilirdim. Ve işe yaradı da. Tabii..." Gözleri kinle parlayan amcama döndüm. "Yanılmışım. Asla Michael değildi. Öyle değil mi amca?"

Ivan'ın dudakları ince bir sırıtışla gerildi. Beni evine getiren ve bana oğlu gibi davranan adama hiç benzemiyordu. Belki de ben onun öyle davrandığını sanmıştım. Bir ilişkiyi kurmak yıllar, yok etmek ise yalnızca bir saniye sürüyordu ve bizimki onarılamayacak kadar mahvolmuştu.

Kimseye güvenme Alex. Seni sırtından bıçaklayacak olanlar, her zaman en ummadığın kişilerdir.

"Olayın güzelliği de burada," dedi amcam ama yüzünü buruşturmuştu. Amcamın bu küçük hareketinden zevk almıştım, her ne kadar Ava'nın bana, sanki beni hiç tanımıyormuş gibi bakışı kalbimi parçalıyor olsa da. Yalnızca iki hafta olmuştu, Ava ciddi bir acı içinde olmalıydı.

Bazı yönlerden, gerçekten de tam olarak tanımıyordu beni.

"Anton, Maryland'de yayılmaya başladığında Michael, babanın ticari rakiplerinden biriydi. Hiç anlaşamamışlardı.

Anton, Michael'ın iş yapma şeklinden ve Michael da herhangi birinin "kendi" alanına girmeye cesaret etmesinden nefret ediyordu. Sonunda bir ateşkes yaptılar ancak Michael kolay bir günah keçisiydi. Senin gibi kolay etkilenen bir gencin inanacağı "kanıtı" yerleştirmek ise çok fazla zaman almadı." Ivan öksürdü. "Akıllı bir çocuk olsan da intikam alma arzun seni kör etmişti. Zaten ben de o adamdan hep nefret etmiştim. Bir keresinde Anton'a yapmamasını söylememe rağmen "iyi niyet göstergesi" olarak onu davet ettiği bir partide beni küçük düşürmüştü. Michael'ın da bir psikopat olduğunu öğrendiğimde buna hiç şaşırmadım."

"Söyleyene bak," dedim soğuk bir sesle. Amcam, onlarca yıl önceki bir partide gerçekleşen ufak tefek şeyler yüzünden kin besleyecek kadar dengesiz biriydi.

Michael'ın; Ivan'ın ve benim, babamla olan bağlantımızı bilmemesini sağlamak için çok çaba sarf etmiştim çünkü öldürdüğü (ya da benim öldürdüğünü sandığım) adamın oğlunu evine asla kabul etmezdi. Soyadlarımızı değiştirmiş ve bizi Anton Dudik'e bağlayacak tüm kanıtları silmiştim. Amcam ve ben; Ivan ve Alex Dudik olarak doğmuştuk ama artık Ivan ve Alex Volkov'duk. Amcam çok paranoyak olduğu için şanslıydım. Archer Grup'u kurmadan önce, onun çok az halka açık fotoğraf veya ize sahip olması işimi oldukça kolaylaştırmıştı.

Görünüşe göre bunların hepsi boşunaydı çünkü Michael, Ivan'la çoktan tanışmıştı ve babamla olan bağlantısını biliyordu. Benden hoşlanmamıştı ama aynı zamanda evinde bulunmamı da umursamamıştı; çünkü katil o değildi.

Amcamın bu kadar uzun süre boyunca gözümü boyadığına inanamıyordum. Bir dâhi olmam gerekiyordu. Bir strateji ustası. Ancak diğer tüm insanlarla aynı hataya düşmüştüm: En kötü anınızda yanınızda olan birinin iyi olduğuna inanmak. O benim yaşayan tek akrabamdı ve bunun, onun hakkındaki algımı yumuşatmasına izin vermiştim.

Şimdi ise benim aptallığım yüzünden Ava acı çekiyordu.

Midem kasıldı. Bakışlarımı ondan kaçırdım. Eğer ona bakarsam kendimi kaybederdim ve kendimi kaybetmeyi göze alamazdım. Kamuflajlı adam ona silah doğrultmuşken ve amcam keskin gözleriyle her şeyi izlerken olmazdı. Amcam ölüyor olabilirdi ama o tamamen yerin dibine girene kadar onu hafife alamazdım.

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." Ivan saklamaya çalışsa da yine yüzünü buruşturmuştu. Piç kurusunun son nefesine kadar acı çekmesini diliyordum. "Sen, ben, Michael. Hepimiz aynı karanlık hamurdan yoğrulmuşuz. İstediğimizi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız. Seni yanıma almanın akıllıca olduğunu biliyordum," dedi. "Çok minnettardın ve ben, sendeki o aklın boşa gitmesine izin veremezdim. Birlikte ne kadar iyi şeyler yaptık, değil mi?" Bir eliyle büyük ofisini gösterdi.

"*Ben* yaptım. Sense bir parazit gibi üzerimden geçindin."

Ivan hayal kırıklığıyla kıkırdadı. "Seni o korkunç koruyucu aile sisteminden koruyan adamla bu şekilde mi konuşuyorsun? Cidden, bana daha çok minnettar olmalısın."

Gerçekten dengesizin tekiydi. "Annemin seninle hiçbir şey yapmak istememesine şaşmamalı," dedim. "Deliliğinin kokusunu bir mil öteden almış olmalı."

Ivan'ın sahte gülümsemesi eridi ve yüzü öfkeyle seğirdi.

"Annen aptal bir fahişeydi," diye çıkıştı. "Onu seviyordum ama o beni, babanla tanışmadan çok önce yanında olan *beni;* saf ve yufka yürekli Anton için geri çevirdi. Onun aklının başına gelmesini bekleyip dursam da hiç akıllanmadı." Homurdandı. "Annen Anton'a mektuplarımdan bahsedince kardeşim benimle konuşmayı bıraktı. Benimle yüz yüze gelecek kadar adam değildi, ortak arkadaşlarımıza benimle ilgili biraz gevezelik yaptı ve böylece hepsi benimle bağlarını kesti." Gözleri nefretle parlıyordu. "Kimse benim yoluma taş koyamaz. O benim sevdiğim şeyi benden aldı, ben de onun sevdiği şeyi ondan aldım."

"Şey değil. Kişi," dedim sıkılı dişlerimin arasından. "Annem bir nesne değildi."

Ivan kıkırdadı. "Ah, Alex. Aşk seni her şeye rağmen yumuşatmış."

Çenem gerildi. "Ben âşık değilim."

"Küçük bir kuş bana öyle söylemedi." Ciğerleri yırtılırcasına öksürdü. "Madeline adındaki küçük, tatlı sarışınla ilginç bir sohbet ettim. Zavallı Ava'yı havuza ittiğinde senin ona nasıl tepki verdiğin hakkında söyleyecek çok şeyi vardı."

İçimde bir öfke patladı. *Madeline.* Amcamla nasıl tanıştıklarını bilmiyordum ama Ivan düşündüğümden daha uzun süredir beni takip ediyor olmalıydı.

Gardımı indirdiğim için bir kez daha kendime lanet ettim.

Gelecek ay bu zamanlarda, Hauss Endüstrisi hapı yutmuş olacaktı. Bundan emin olacaktım. Havuz olayından sonra

ortayı zaten tutuşturmuştum, sadece onu ateşe vermem gerekiyordu.

Ivan, "Tek yapman gereken bana parayı ve pozisyonu vermek ve bir daha asla peşime düşmeyeceğine ya da şirkette yer almayacağına dair bir sözleşme imzalamak. Ben de böylece, Ava ve onun küçük arkadaşının gitmesine izin vereceğim," dedi. "Basit bir takas."

Bridget'ın, Eldorra Prensesi olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Eğer biliyorsa, onu bu işe sürükleyerek aptallık etmişti. Eğer bilmiyorsa da bu konuda araştırma yapmadığı için aptallık etmişti.

Ve eğer hepimizin önünde, işlediği cinayeti kabul ettikten sonra herhangi birimizin buradan gitmesine izin vereceğine inanacağını düşünüyorsa, benim bir aptal olduğumu sanıyor olmalıydı.

Seçeneklerimi tarttım. Ben parayı havale edip pozisyonunu geri verene kadar Ivan bana, Ava'ya veya Bridget'a hiçbir şey yapamazdı ama bu çok uzun sürmezdi. Kurulun benim tek bir lafıma baktığını biliyordu. Bir telefonla, onu tekrar CEO yapabilirdim.

"Açık olmak gerekirse, bu bir rica değildi," dedi Ivan.

Gülümsedim, beynimdeki çarklar yerine oturdu. "Elbette. İsteğini kabul edebilirim..."

Amcam sırıttı.

"... ya da hayatını kurtarabilirim. Sen seç."

Gülümsemesi kayboldu. "Neden bahsediyorsun?"

Ona doğru adım attım. Kamuflajlı uyarırcasına silahını kaldırdı ama Ivan ona elini gösterdi. Ben tenine, saçına ve

zar zor gizlediği, acıyla titreyen eline keskin bir şekilde bakarken kıpkırmızı gözleri kısıldı.

Sonunda gerçeği fark ettiğinde, "Nasıl?" diye hırladı.

Gülümsemem yüzüme yayıldı. "Birkaç hafta önce evime geldiğinde oldukça susamıştın."

"Çay." Ivan'ın yüzü buruştu. "Semptomlar ortaya çıkmaya başladıktan sonra kontrole gittim. Doktorların söylediğine göre-"

"Guillain-Barré sendromun mu varmış?" İç geçirdim. "Semptomların bu kadar benzer olması talihsizlik. Ama hayır, korkarım ki Guillain-Barré değil."

"Seni küçük bok, sen ne yaptın?"

Kamuflajının arkasında, sadece durduğum yerden görülebilen bir hareket gözüme çarptı. Zihinsel hesaplamalarım bu yeni gelişmeyi hesaba katacak şekilde ayarlansa bile dışarıya hiçbir tepki göstermedim.

"Bugünlerde karaborsadan her şeyi satın alabilirsin," dedim masanın üzerindeki çirkin maymun şekilli kâğıt ağırlığıyla aylak aylak oynayarak. "Ölümcül zehirler de buna dahil. Şu anda senin sistemini mahveden şey var ya? Talyuma* oldukça benziyor. Kokusuz, tatsız, renksizdir. Çok nadir olduğu için fark etmesi zordur ve semptomları genellikle bir dizi başka hastalığa işaret eder. Ancak talyumdan farklı olarak, yaygın olarak bilinen bir panzehri yoktur. Senin şansına amca, gizli bir panzehri var ve ben de bir şişe saklıyorum."

Amcam öfkeden titredi. "Yalan söylemediğini nereden bileyim?"

* Zehirleyici özelliği olan bir element.

Omuz silktim. "Sanırım bana güvenmek zorunda kalacaksın."

Aynı anda üç şey oldu. Ava, dikkati dağılan kamuflajlının üzerine atıldı ve adamın silahını elinden düşürdü. Bridget'ın korunası kamuflajlıyı arkadan yakalayıp boynunu sıkarak tuttu ve ben de ceketimin altındaki omuz kılıfına gizlenmiş olan silahı çıkarıp amcama doğrulttum. Gözlerimi Ivan'dan ayırmadan telefonuma hızlı, tek sayılı bir mesaj göndermek içinse diğer elimi kullandım.

"Dur!" diye bağırdı amcam.

Herkes dondu ve etraf grotesk bir komedi tablosuna benzedi. Rhys'in bir kolu kamuflajlının boynuna dolanmış, diğeriyse adamın şakağına silah dayamıştı, Ava ve Bridget ellerini bağlardan kurtarmaya çalışıyordu ve ben de amcamın göğsüne silah doğrultmuştum.

"Alex." Ivan gergin bir kahkaha attı. "Sevgili yeğenim, bu gerekli mi? Sonuçta biz bir aileyiz."

"Hayır, değiliz. Sen ailemi öldürdün." Silahımı çektiğimde yüzü soldu. "Ava, Bridget, odadan çıkın."

Hareket etmediler. "*Hemen.*"

Kamuflajlı kızların ayaklarını bağlamamıştı, bu yüzden elleri bağlı halde olsalar bile odadan kaçabilirlerdi.

"Birlikte geçirdiğimiz tüm güzel zamanları düşün," dedi amcam, tekrar cana yakın maskesini takmıştı. "Seni ilk Krav Maga dersine götürdüğüm zamanı, on altıncı doğum gününde Kiev'i ziyaret edişimizi..."

Yüksek sesle ve net bir şekilde patlayan ateş amcamın sözlerini kesti.

Ivan dondu, ağzı şokla açılmıştı. Göğsünde kıpkırmızı bir leke belirdi.

"Maalesef tetiği çekmeden önce edebiyat yapan biri değilim," dedim. Beni büyüten adam için en ufak bir pişmanlık hissetmiyordum. O bir katil ve bir yalancıydı. Ben de öyleydim ama uzun zaman önce kendimi cehenneme teslim etmiştim. "Bugün içeriden olduğun kadar, dışarıdan da çirkin görünerek öleceksin."

"Seni nankör..."

İkinci bir atış sesi duyuldu. Vücudu sarsıldı. "Bu annem içindi. İlki de babam için. Bu ise..." Üçüncü bir atış. "Nina için. Ava için. Bridget için. Ve bu," derken tetiği son kez çektim. "Benim için." Gözlerinin tam ortasına sıktım. Amcam bu noktada çoktan ölmüştü. Vücudu deliklerle doluydu ve ayakları parlak bir kan gölüne batmıştı. Ama sözlerim, tıpkı kurşunlarımın da olduğu gibi, onun için değildi. Onlar benim içindi, benim kendi boktan sonumun bir versiyonuydu.

Teni artık tebeşir rengine benzeyen kamuflajlıya döndüm. Rhys tarafından yere çivilenmiş bir haldeydi.

Kamuflajlının silahını yerden alıp inceledim. "Bırakabilirsin," dedim Rhys'e. "O benim."

Hakkını vermek gerek, koruma gözünü bile kırpmadı. Odaya girdiği andan itibaren sabırlı ifadesini korumuştu. Gümüş rengi bale etekleri giymiş uzaylılar önünde *macarena* dansı yapmaya başlasa bile, bu adamın gözünü kırpmayacağına dair bir his vardı içimde.

"Emin misin?" Silahını kamuflajlının şakağına daha çok bastırdı.

"Eminim. Prensesin seni bekliyor." Ağzımda yarım bir sırıtış oluştu. "Bu yüzden bırak çöpleri ben halledeyim." Diğer elimde ikinci silahı tutarken kendi silahımı kamuflajlıya doğrulttum.

Rhys geri çekildi. Silahını kamuflajlıya doğrultmaya devam etse de bakışları benim üzerimdeydi.

Akıllı adam.

Kamuflajlıyı kendisinin halletmek istediğini anlayabiliyordum ama önceliği Bridget'dı ve bir korumanın görevi savaş değil, savunma ve tahliyeydi.

Rhys ortadan kaybolduğu an kamuflajlının diz kapaklarına iki el ateş ettim. Bu onu öldürmezdi ama ben işimi hallederken duraksatırdı. Kapıyı kilitlerken onun acı dolu çığlıklarını duymazdan geldim.

Yanına diz çökerek, "Bugün bir hata yaptın," dedim sohbet edercesine. Ava'nın yaraları ve korkmuş yüzünün görüntüsü aklımdan geçtiğinde ifadem sertleşti. "Benim olana dokundun." Botumdan sivri görünümlü bir bıçak çıkardım. Kamuflajlının gözleri dehşetle açıldı. "Benim olanı incittin." Altına işemesiyle birlikte idrar kokusu havayı doldurdu. Bu kadar sert görünen bir adam için çabuk korkmuştu. Dudaklarım hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Ve şimdi, bedelini ödeme zamanı. Merak etme." Gömleğini yukarı çektim ve bıçağın ucunu karnına sapladım. "Yavaş ve tatlı davranacağım."

Ava ve Bridget polisi çoktan aramışlarsa -ki aradıklarından emindim- onlar gelmeden önce sadece değerli birkaç dakikam vardı. Fakat birkaç kullanışlı araç ve yaratıcılıkla

ne olurdu biliyor musunuz? İnsan bir dakikayı bile sonsuzluk gibi hissettirebilirdi.

Kamuflajının çığlıkları yeniden başlayana kadar on saniye bile geçmemişti.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 36

SONRAKİ BİR SAAT BİR BULANIKLIK İÇİNDE GEÇTİ. Polis ve sağlık görevlileri geldi. Beni sorulara, tıbbi kontrollere ve bir sürü kasvetli yüze boğdular. Hepsine katlandım, yanıtlarım düz ve robotikti.

Sonunda bitirdiklerinde, *eğer* kendimi hareket ettirebilirsem yatağıma emeklemek ve içinden bir daha asla çıkmamak istedim.

"Ava?" Bridget çekinerek elini koluma koydu. "Polis gidebileceğimizi söyledi. Rhys bizi geri götürecek."

Heybetli koruma o kadar yakında duruyordu ki neredeyse üzerimizdeydi, her zamanki sabırlı maskesinin yerini saf bir öfke almıştı.

Onu suçlamıyordum. Kendimizi bu karmaşaya biz sokmuştuk.

Bridget ve ben dün gece DC'de en sevdiğimiz gruplar-

dan birinin performansını görmek istemiştik. Havalı *indie* grupları, şehri sık sık ziyaret etmezdi ve bu yüzden de geldiklerinde onları kaçırmazdık. Ama... Rhys, güvenli olmadığı için Bridget'ın gitmesini kesin olarak yasaklamıştı. Onunla tartışmak yerine -ki artık bunun faydasız olduğunu hepimiz biliyorduk- Bridget gecenin bir yarısı gizlice dışarı sıvışmıştı. Konserden sonra kamuflajlı psikopat bizi sokaktan alıp minibüsünün arkasına çekene kadar her şey plana göre gitmişti. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki çığlık atacak vaktimiz bile olmamıştı. Elimizden geldiğince savaşmıştık. Amatör savunma eğitimim birkaç vuruş yapmama izin vermişti ama adam sonunda bizi nakavt etmişti. Uyandığımızda kendimizi Philadelphia'da bulduk.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Adam bizi kaçırmadan önce Tanrı bilir ne kadar süre boyunca izlemişti... Beni, kaçırma kısmından daha çok ürküten şey buydu.

"Hazır mısın?" Sakin sesine rağmen Bridget'ın omuzlarında hafif bir titreme hissettim ve Rhys'in bizi henüz azarlamamasının nedeninin bu olduğundan şüphelendim. Aslında, Bridget'ın telefonuna yerleştirdiği -ve o sabah Bridget'ın odasında olmadığını fark ettiğinde etkinleştirdiği- çip aracılığıyla bizi bulduğunu açıklamak dışında, tek kelime bile etmemişti. Bridget'ın adamın onu gizlice takip etmesine dair hiçbir şey söylememesi, ne kadar sıçtığımızın bir kanıtıydı.

Gözlerim amcasını vuran, bizi kaçıran kişiyi öldüren ve neredeyse kendi de ölecek olan biri için son derece sakin görünen Alex'e kaydı.

Yüzünde en ufak bir ajitasyon belirtisi olmaksızın bir polis memuruyla konuşuyordu.

Sen, onu amaca ulaştıran bir adımdan başka bir şey değildin.

"Neredeyse," dedim. Sesim kulaklarıma tuhaf geliyordu. Kısık ve içi boş, neredeyse cansız. "Onunla konuşmam gerek."

Bridget ve Rhys birbirlerine baktılar, bana duydukları ortak ilgi düşmanlıklarını gölgede bırakmıştı.

"Ava, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim..."

Onu görmezden geldim. Ayağa kalkıp Bridget'ın yanından geçtim ve acil yardım çalışanlarının bana verdiği battaniyeyi omuzlarıma sıkıca sararak Alex'e doğru yürüdüm.

Bir ayağını diğerinin önüne at.

Bu yaşanan gün her şeyiyle gerçeküstü hissettiriyordu. Sürekli bunun yeni bir kâbus olduğunu ve her an uyanacağımı düşünmüş ama hiç uyanmamıştım. Polise olanları anlattığımda bile hayatımdan değil de bir filmden bahsediyormuş gibi hissetmiştim.

Hikâyeyi parça parça, yarı gerçekler halinde anlatmıştım. Memurlara Alex'in amcasının, CEO olarak görevden alındığı için koz olarak bizi kaçıracak birini tuttuğunu söylemiş ama onların çarpık aile geçmişinden bahsetmemiştim. Bu benim hikâyem değildi. Dürüst olmak gerekirse, Bridget ve ben ayrıldıktan sonra neler olduğunu tam olarak bildiğimi söyleyemezdim. Alex'in amcasının nasıl dört kurşunla öldüğünü ya da bıkkın görünüşlü memurun söylediğine göre, bizi kaçıran adamın içinin nasıl kabak gibi oyulduğunu...

Teknik olarak bilmiyordum ama çözmek için bir dâhi olmaya gerek yoktu.

Alex'in polise ne söylediğinden emin değildim ama onu henüz iki kişiyi öldürmekten tutuklamadıklarını düşünürsek, ikna edici bir nefsi müdafaa hikâyesi uydurduğunu varsayıyordum.

Sonuçta o tam bir yalancıydı. Değil mi? Yoksa yalan söylediği konusunda da mı yalan söylüyordu?

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Alex beni fark etti. Görevliye bir şeyler söyledi ve adam da başını sallayıp gitti.

Ondan iki adım ötede durdum, ellerim battaniyeye sıkıca tutundu. Yine eski Alex'e benziyordu; yeşim rengi buz parçalarını andıran gözleriyle sakin ve umursamazdı. Son birkaç aydır tanıdığım Alex'e dair bir şey göremiyordum. Benimle film izlemek için randevusunu iptal edip evde kalan, şimdiye kadar yapılmış en iğrenç kurabiyelerden birini yiyip duygularımı incitmek istemediği için "iyi" olduğu konusunda yalan söyleyen, bana yüzmeyi öğreten ve sadece fantezilerde var olduğunu düşündüğüm bir dünyayı gösteren... Sevdiğim ve karşılığında sevildiğim bir dünyayı. Bunu bana hiç söylememişti ama sanmıştım ki... Beni gerçekten sevdiğini ve bunu söylemekten çok korktuğunu sanmıştım.

Şimdiyse "tanıdığım" Alex'in var olup olmadığını sorguluyordum. Belki de gerçekten hepsi bir oyundu. İntikam peşinde koşan ve benim her şeyden bihaber kalbimden faydalanan bir psikopatın oynadığı roldü.

Ya da yalan söylüyordu ve tüm bunları amcasının önünde

beni kurtarmak için söylemişti çünkü amcasının, onun beni umursadığını bilmesini istemiyordu. Hikâyesi sahte olamayacak kadar ayrıntılı görünse de Alex bir dâhiydi. Her şeyi yapabilirdi.

Kanlı parmaklarımla umudumun parçalanmış kalıntılarına sarıldım.

"Şimdiye gitmişsindir diye düşündüm." Ellerini ceblerine sokarak soğuk bir kayıtsızlığın resmini çizdi.

"Önce seninle konuşmak istedim."

"Neden?"

Yüzüm yanmaya başladı. Gururum, *Kendini daha fazla rezil etmeden git!* diye çığlık atıyordu ama o korkunç umut ışığı sonuna kadar kalmam için ısrar ediyordu.

"Bilmek istiyorum."

Sıkılmış bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

"Sen ve ben." Neredeyse sormaya korkuyordum ama bilmek zorundaydım. "Yaşadıklarımızdan herhangi biri gerçek miydi?"

Alex kaskatı kesildi ve ben umut ederek, dua ederek nefesimi tuttum...

İfadesiz bir yüzle, "Seni uyarmaya çalıştım tatlım," dedi. "Sana beni romantikleştirmemeni, o yumuşak kalbini katılaştırmanı söylemiştim. Yıllar boyunca bana gösterdiğin nezakete karşılık bir nezaket göstermek adına seni bunun için uyardım. Ama sen yine de bana âşık oldun." Çenesi kasıldı. "Bunu gelecek için bir ders olarak say. Güzel sözler ve güzel yüzler, güzel ruhlara eşit değildir."

Umutlarım yerle bir oldu.

Yumuşak kalbim mi? Hayır. Artık bir kalbim yoktu. Alex onu göğsümden söküp çıkarmış, bıçak gibi sözleriyle kesip biçmiş ve parçalarını hiç düşünmeden bir kenara atmıştı.

Bir şey söylemeliydim. Herhangi bir şey. Ama aklıma tek bir şey bile gelmiyordu.

Az önceki öfkemin ve incinmemin bir zerresini hissetmeyi diledim ama hiçbir şey hissedemedim. Uyuşmuştum.

Nazik eller beni Rhys'in bekleyen arabasına doğru yönlendirmemiş olsaydı, sonsuza kadar orada durabilirdim. Bridget'ın Alex'e bir şeyler saydırdığını duyduğumu sandım ama emin olamıyordum. Önemli değildi.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bridget benimle konuşmaya ya da bana basmakalıp sözler söylemeye kalkışmadı. Bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Bunun yerine sessizce oturmama, pencereden dışarı bakmama ve ölü ağaçların geçip gitmesini izlememe izin verdi. Kışı neden sevdiğimi hatırlayamıyordum. Her şey donuk ve gri görünüyordu. Cansız.

Maryland sınırına kadar dayandım. Orada yağmur yağmaya başladı, minik damlalar etrafa saçılmış kristaller gibi pencerenin üzerine serpildi. Yağmurda mahsur kaldığımda Alex'in beni aldığı günü hatırladım ve sinirlerim boşaldı.

Son birkaç saatteki -son birkaç *aydaki*- tüm bastırılmış duygularım aynı anda ortaya çıktı. Bir gelgit dalgasına kapılmış olan karınca gibiydim, bu yüzden savaşmaya zahmet etmedim. Acının, öfkenin, kalp kırıklığının, ihanetin ve üzüntünün beni etkisi altına almasına izin verdim. Ta ki

gövdem yanana ve hıçkırıkların gücüyle tüm kaslarım ağrıyana kadar.

Bir şekilde, Bridget saçlarımı okşayıp yatıştırıcı sözler mırıldanırken kendimi onun kucağında kıvrılmış bir halde buldum. Asil bir prensesin kucağında ağlamak çok utanç vericiydi tabii ama bu umurumda bile değildi.

Neden hep benim başıma geliyordu?

Beni bu kadar sevilmez yapan neydi? Bu kadar kolay kandırılabilir yapan?

En sevdiğim renk.

Sarı.

En sevdiğim dondurma.

Çikolata parçacıklı, naneli dondurma.

Sen benim karanlığıma doğan ışıksın, gün ışığım. Sensiz, kaybolmuş bir haldeyim.

Yalan. Hepsi yalandı.

Her öpücük, her kelime, değer verdiğim her saniye... lekelenmişti.

Gözlerimden sıvı ateşler akıyordu. Nefes alamıyordum. Korkunç, sefil ve ruhumu paramparça eden gözyaşlarımı dökerken, dıştan içe her şey canımı acıtıyordu.

Michael bana yalan söylemişti. Alex bana yalan söylemişti. Günlerce, haftalarca ya da aylarca değil, yıllarca.

İçimde bir şeyler kırıldı. Artık sadece paramparça olan kalbim için değil, eskiden olduğum kız için de ağlıyordum. Işığa, sevgiye ve dünyanın iyiliğine inanan kız için.

Artık o kız yoktu.

BÖLÜM 37

Alex

AVA'NIN CİDİŞİNİ İZLEDİM. GÖĞSÜMDE BİR OYUK açılmıştı sanki. Gözlerim bastırılmış, yabancı bir duyguyla yanıyordu.

Peşinden koşmak ve onu Bridget'ın kollarından almak istedim. Dizlerimin üstüne çöküp yaptığım affedilmeyecek şeyler için ondan af dilemek istedim. Hiçbir şey ve hiç kimse onu tekrar incitemesin diye, günlerimizin geri kalanında onu yanımda tutmak istedim.

Ama yapamadım çünkü onu inciten *bendim*. Yalan söyleyen ve manipüle eden bendim. İntikam açlığım ve amcama karşı yaptığım çarpık planlarla birlikte onu tehlikeye atan bendim.

Ava'yı korumanın tek yolu, bu kendimi yok etmek anlamına gelse bile, onun gitmesine izin vermekti.

Ava'yı Maryland'e geri götüren ve benden uzaklaştıran

araba gözden kaybolduğunda içimdeki acıyı anlamaya çalışarak titrek bir nefes verdim. Sanki biri kalbimi ve ruhumu parça parça söküyor ve ayaklarının altında eziyor gibiydi. Kendimi hiç bu kadar hassas, bu kadar *yoğun* hissetmemiştim.

Bundan nefret ettim. Uyuşukluğun buz gibi kayıtsızlığını özlüyor ve bunun benim kefaretim olduğundan korkuyordum, sonsuza dek kendi çektiğim ıstırabın alevlerinde yanmanın.

Benim kişisel cehennemim. Kendi yaşayan lanetim.

"Alex." Philly ekibimin başkanı bana yaklaştı. Hareketleri keskin ve kesindi. Philadelphia polis üniforması giyiyor, rozeti öğleden sonra güneşinde parlıyordu ama o bir kanun memuru değildi. "Ev hazır."

"İyi." Rocco'nun bana tuhaf bir ifadeyle baktığını fark ettim. "Ne?" diye çıkıştım ona.

"Hiçbir şey." Boğazını temizledi. "Şey görünüyorsun... neyse boş ver."

"Cümleni bitir. Nasıl görünüyorum?" Sesim tehlikeli bir desibele düştü. Planlarımdan herhangi biri ters giderse diye, çeşitli şehirlerde hazır bekleyen temizlik ekiplerim vardı. Onları kimse bilmiyordu. Amcam bile. Ağzı sıkı, hızlı ve verimli çalışan, normal işleri olan normal insanlar gibi görünüyorlardı. Herhangi bir cesedi gömebilen, herhangi bir kanıtı silebilen ve yerel polis karakollarına yapılan aramalar da dahil herhangi bir iletişimi engelleyebilen iş bitiriciler gibi değil.

Bugün gelen her "polis memuru" ve "sağlık görevlisi"

benim ekibimdendi ve rollerini inandırıcı bir şekilde oynamışlardı. Rocco ise ağzını hiç açmamış olmayı diliyor gibiydi. "Ağlamak üzereymişsin gibi." İrkildi. Şüphesiz ki Ava'nın 911 çağrısını saptayıp ekibi rekor sürede bir araya getirmesine rağmen, bunun onu benim gazabımdan koruyacağının farkındaydı.

Damarlarımdaki ateş, gözlerimin arkasındaki ateşle birleşti. Rocco'nun açıklamasını bir yanıtla onurlandırmadım. Sadece yüzü tamamen solana kadar ona baktım. "Benimle paylaşmak istediğin başka aptalca gözlemlerin var mı?" Sesim Sahra Çöl'ünü dondurabilirdi.

Yutkundu. "Hayır efendim."

"İyi. Evle ben ilgilenirim."

Kısa bir duraksama oldu. "Bizzat mı? Siz..." Yüzümdeki ifadeyi görünce durdu. "Tabii ki. Diğerlerine söylerim."

Rocco takımın geri kalanını topladığı sırada, hayatımın çok daha iyi günlerini geçirdiğim malikâneye girdim. Bir evdi ama amcamla aramız iyiyken bile, asla evim gibi olmamıştı.

Bu, yapmak zorunda olduğum şeyi çok daha kolay bir hale getirdi.

Rocco bana girişin dışından *yap* işareti verdi.

Cebimden çakmağı çıkarıp yaktım. Gazyağının kokusu havayı sarmıştı ama en yakın perdeye yürürken tereddüt etmedim ve ateşi altın rengi kalın malzemeye doğru fırlattım.

Yangının on bin metrekarelik bir binada bu kadar hızlı yayılması şaşırtıcıydı. Alevler duvarları ve tavanı yaladı, açgözlü bir şekilde yıktılar her şeyi. Bense orada kalıp alev-

lerin beni tüketmelerine izin vermenin cazibesine kapıldım. Ama kendimi koruma duygum son anda devreye girdi ve burnumda kalan kömürleşmiş kül kokusuyla birlikte açık ön kapıdan dışarıya çıktım.

Ekibim ve ben güvenli bir mesafede durduk. Kontrol altına alma zamanı gelene kadar gururlu tuğla malikânenin yanmasını izledik. Malikâne dönümlerce büyüklüğe sahip olan özel bir mülkün ortasındaydı ve günler olmasa da saatler sonraya kadar kimse bu yangından haberdar olmazdı. Söylenmedikçe olmazdı.

Sonunda söyleyecektim. Bırakılıp gidilmiş bir sigaranın nasıl tutuştuğunun, malikânenin çalışan tutmayı reddeden ve yalnız yaşayan hasta lordunun nasıl ateşi zamanında söndüremediğinin trajik bir hikâyesi olacaktı. Yerel gazetenin arka sayfalarına gömülmüş küçük bir haber olacaktı. Bundan emin olacaktım.

Ama şimdilik sadece durdum ve alevlerin amcamı, kamuflajlı adamı ve geçmişimi geriye hiçbir şey kalmayana dek yakmasını izledim.

BÖLÜM 38

Alex

JOSH'IN YUMRUĞU YÜZÜME İNDİ VE GERİYE DOĞRU tökezlemeden önce felaket bir çatırtı duydum. Burnumdan ve dudağımdan kan damlıyordu, yüzümün sağ tarafından yayılan acıya bakılırsa yarın müthiş bir morlukla uyanacaktım.

Yine de Josh beni döverken kendimi savunmak için hiçbir hamle yapmadım. "Seni sikik piç," diye tısladı, karnımı tekmelerken gözlerinde vahşi bir ifade vardı. İki büklüm oldum. Nefesim ciğerlerimden ıslak ve kıpkırmızı lekeler eşliğinde çıkıyordu. "Seni. Orospu. Çocuğu. *Piç*. Sana güvenmiştim!" Bir yumruk daha. Bu seferki kaburgamın yanına inmişti. "Sen benim... En. İyi. Arkadaşımdın!"

Vuruşları ben dizlerimin üzerine düşene kadar devam etti. Vücudum kesikler ve morluklarla dolmuştu.

Ama acıyı memnuniyetle karşıladım. Ondan zevk aldım.

Hak ettiğim buydu.

"Berbat bir zevkin olduğunu hep biliyordum," diye mırıldandım. *Kendime not: Yaralar iyileşene kadar evden çalış.* Ofisin dedikodularla dolup taşmasına ihtiyacım yoktu. Herkes hâlâ amcamın malikâneyi ve içindeki her şeyi küle çeviren yangında ölmesi hakkında fısıldaşıyordu.

Josh beni yakamdan tuttu. Yüzü acı ve öfkeyle gerilmiş bir şekildeyken beni yukarı çekti. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Ava haklıymış. Sen bir psikopatsın."

Ava. İsim keskin bir bıçak gibi içimi delip geçti. Hiçbir fiziksel dayak onu düşünmekten daha fazla acıtamazdı. Çekip gitmeden önceki yüzü, hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacaktı. Lanet olası hafızam sayesinde geçen her saniyenin her detayını hatırlıyordum. Tenine bulaşan kan ve teri, parmak boğumları bembeyaz olmuş elleriyle battaniyeyi tutarken omuzlarının titremesini... Gözlerindeki küçük umut ışığının söndüğü o anı.

İçim burkuldu.

Onu fiziksel olarak öldürmemiş olabilirdim ama ruhunu, masumiyetini öldürmüştüm. İnsanların içindeki iyiliğe inanan ve en çirkin kalplerdeki güzelliği gören o yanını öldürmüştüm.

Yaşadıklarımızdan herhangi biri gerçek miydi?

Evet, gün ışığım. Hepsi gerçekti. Mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla gerçekti.

Söyleyebilmeyi dilediğim ama söyleyemediğim kelimeler. Benim yüzümden yaralanmıştı ve neredeyse ölüyordu. Kız kardeşimi ve anne babamı koruyamadığım gibi, onu da

tanıyamamıştım. Belki de sevdiğim herkesin acı çekmesini istemek benim lanetimdi.

Bir dâhiydim ama o kadar kibirliydim ki planımdaki çok önemli bir zayıflığı gözden kaçırmıştım. Amcamın Ava'nın peşine düşeceğini tahmin etmiştim. Buna karşılık onu sadece gündüzleri değil, 7/24 izleyen bir ekibim olmalıydı. Yaptığım bu tek hata, onsuz yaşayamayacağım tek kişinin canına mal olacaktı neredeyse.

Onu yine de kaybetmiştim. Çünkü bencil bir orospu çocuğu olsam da, onun yanımda olmamasından daha çok canımı sıkan tek şey onun tekrar incindiğini görmekti. Yıllar boyunca pek çok düşman edinmiştim ve zayıflığımı keşfettiklerinde -çünkü o benim sahip olduğum tek zayıflıktı- amcamın yaptığını yapmaktan çekinmezlerdi. Ava benimle olduğu sürece asla güvende olmayacaktı, bu yüzden de onun gitmesine izin vermiştim.

O benimdi... ama gitmesine izin vermiştim.

Onunla tanışmadan önce bir kalbim olduğunu düşünmüyordum ama Ava, öyle olduğunu kanıtlamıştı. Kalbim parçalanmış bir şekilde onun ayaklarının altındaydı.

"Karşılık ver," diye hırladı Josh. "Karşılık ver ki seni öldürebileyim, seni piç kurusu."

"Hayır. Ölmekten korkuyor değilim." Cehennemi memnuniyetle karşılardım. Buruk bir gülümseme gönderdim. Hareketim kafatasımın içine başka bir acı patlaması gönderdi. "Ama bu senin aldığın bir hediye. Sekiz yıl süren yalanlara karşılık, sınırsız bir dayak seansı."

Dudakları seğirdi ve beni tiksintiyle itti. "Tek bir daya-

ğın yaptıklarını telafi edeceğini düşünüyorsan, yanılıyorsun. Beni kullanmak mı istedin? İyi. Fakat kız kardeşimi de bu işin içine soktun ve bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Ben de kendimi affetmeyeceğim.

"Senin için enerjimi daha fazla harcamayacağım. Sen bunu hak etmiyorsun." Josh'ın çenesi gerildi. "Sen benim en iyi arkadaşımdın," diye tekrarladı, sesi son kelimede çatlamıştı.

Tamamen farklı türde bir başka acı içimden geçti. Josh'la başlangıçta Michael'ın oğlu olduğu için arkadaş olmuştum ama yıllar içinde, o gerçekten benim en iyi arkadaşım olmuştu. Amcam yaşayan son akrabamdı ama Josh benim kardeşimdi. Bunun kanla ve seçimle ilgisi yoktu.

Gerçek şuydu ki, Michael'ı uzun zaman önce alt edebilirdim ama Josh'a olan sadakatimden dolayı hep oyalanmıştım. Planımı neden ertelediğime dair kendime bile bahaneler uydurmuştum. İçten içe, onu incitmek istememiştim.

Sen de benim en iyi arkadaşımdın.

Josh'ın yüzü bir kez daha sertleşti. "Bir daha benim ya da Ava'nın yakınında olduğunu görürsem, seni öldürürüm." Ayrılmadan önce bana son kez tiksinti dolu bir bakış attı.

Kapı çarparak kapandı ve ben orada öylece yatıp saatler gibi gelen bir süre boyunca tavana baktım. Nakliyeciler eşyalarımı çoktan toplamış ve DC'deki yeni çatı katıma taşımışlardı. Bu evde daha fazla kalamazdım. Anılarla, solup giden kahkahalarla ve gecenin derinliklerine dek uzayan sohbetlerle doluydu. Sadece Ava ile değil, Josh ile de yaptığımız şeylerdi bunlar. Üniversitede burada birlikte yaşa-

mıştık ve o zamanlar hayatımın en güzel yılları arasındaydı.

Gözlerimi kapattım ve bir kez olsun, acı verici bir anı yerine güzel bir anıya gömülmek için kendime izin verdim.

"Bir şarkı söyle. Sadece bir tane," diye yalvardı Ava. "Doğum günü hediyem olarak."

Abartılı dudak büküşüne ve yavru köpek bakışlarına karşı oluşan gülme isteğimi engelleyerek ona etkilenmemiş bir bakış attım. Bu kadar seksi bir insan nasıl aynı zamanda bu kadar sevimli olabilirdi? "Doğum günün martta."

"Erken doğum günü hediyem olacak."

"İyi deneme, gün ışığı." Kollarımı arkadan beline dolayıp dudaklarımı boynuna bastırdım ve keskin nefesini duyduğumda gülümsedim. Hızla sertleşen aletim, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi kıçına tam oturuyordu. "Ben şarkı söylemem."

"Müzikle alıp veremediğin ne?" Parmağımı mükemmel, sivri uçlu meme ucunun üzerinde gezdirdim. Kendini bana yaslasa da bir yandan homurdanıyordu. Ona asla doyamıyordum. Onu bağlayıp tüm gün, her gün yalayıp yutmak istiyordum. Dünyanın geri kalanı onu hak etmiyordu. Ben de hak etmiyordum ama o buradaydı ve benimdi. O yüzden hak edip etmediğimi siktir etmek gerekiyordu. İstediğimi almıştım.

"Bir alıp veremediğim yok." Meme ucunu çimdikledim ve o da yanıt olarak artık kaya gibi sert olan aletime karşı sürtündü. "Sadece şarkı söylemeyi sevmiyorum."

Bir keresinde amcam beni aptal bir karaoke yerine sü-

rüklediğinde şarkı söylemiş ve bir daha asla söylememiştim. Kötü olduğumu düşündüğüm için değildi. Ben Alex Volkov'dum, her şeyi yapabilirdim ama şarkı söylemek fazla hassas, fazla kişiseldi. Bana, boğazımdan çıkan her notayla ruhumu açığa çıkarıyormuşum gibi hissettirdiği içindi. Aptal bir pop şarkısında bile öyleydi. Ne kadar sevimsiz olursa olsun tüm müzikler duygulara dayalıydı ve ben itibarımı hiçbir duyguya sahip olmamak üzerine kurmuştum, eğer Ava'yla birlikte değilsem tabii.

Arzu damarlarıma pompalandı.

Jules bir saat içinde işten eve gelecekti, o zamana kadar Ava tamamen benimdi ve bunun her saniyesinden faydalanacaktım.

"Ama gerçekten erken bir doğum günü hediyesi istiyorsan..." Ava'yı etrafımda döndürdüğümde güldü ve sesi odayı sıcaklığıyla doldurdu. "Aklımda bir şey var."

Kollarını boynuma dolarken, "Öyle mi? Neymiş?" diye alay etti.

"Söyleyebilir ya da..." Göğsünü ve karnını öperek bacaklarının arasındaki tatlı mükemmelliğe ulaşana kadar aşağı indim. "Sana gösterebilirim."

Kalbim hızla çarparken kendimi sahneden çekip çıkardım. Tıpkı diğer tüm anılarım gibi, o kadar canlıydı ki sanki gerçekten yaşanıyordu. Ama gerçek değildi. Şu anda etrafımı saran tek şey boşluk ve soğuk havaydı.

İçim sızladı. Neden güzel anıları yeniden yaşamayı tercih etmediğimi şimdi hatırladım. Gerçeğe her döndüğümde,

Ava'yı yeniden kaybediyor gibiydim. Lanet olası bir Prometheus'dum, sonsuza kadar acı çekmeye mahkûmdum. Sadece onun yaşadığı gibi, her gün pislik bir kartal tarafından karaciğerim yenmiyordu; bunun yerine kalbim tekrar tekrar kırılıyordu.

Gölgeler uzayana kadar orada yattım. Sert ahşap zemin sırtımı ağrıtmaya başladı. Ancak o zaman, kendimi ayakta durmaya ve arabama doğru topallamaya zorladım.

Yandaki ev hava durumunu yansıtırcasına karanlık ve sessizdi. Acıma o kadar dalmıştım ki dışarıda fırtına olduğunu fark etmemiştim. Yağmur öfkeli çarşaflar halinde yeryüzüne yağıyor, kızgın şimşekler gökyüzünü ikiye bölerek çorak kış ağaçlarını ve çatlak kaldırımları aydınlatıyordu.

Hiçbir *gün ışığı* ya da yaşam izi yoktu.

BÖLÜM 39

İki Ay Sonra

BRIDGET, RHYS'I PHILADELPHIA'DA OLANLARI saraya anlatmama konusunda ikna etmişti. Nasıl ettiğini bilmiyordum; çünkü Rhys kurallara çok bağlıydı, Bridget kendi gözetimi altındayken kaçırıldığı için saraya gerçeği söylemek kendi başını belaya sokmak anlamına gelse bile. Ama arkadaşım bir şekilde bunu yapmayı başarmıştı.

Basın da hikâyenin üzerinde pek durmamıştı. "Eski Archer Grup CEO'su Ivan Volkov'un ölümüyle sonuçlanan ev yangını" hakkında yapılan küçük bir haber dışında, hayatımın en kötü altı saati sanki hiç yaşanmamış gibiydi.

Alex'in hem yangında hem de haberin medyada yeterince yer almamasında parmağı olduğundan şüphelensem de bugünlerde, onu pek düşünmemeye çalışıyordum.

Bunu bir veya iki kez başarmıştım.

"Kek getirdim." Jules bir tane kırmızı kadife kapkeki

bana doğru kaydırdı. "En sevdiğin." Cevabımı beklerken yüzü umutla parladı.

Arkadaşlarım etrafımda mutlu görünmek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama ben fısıltılarını duyuyor ve yandan attıkları bakışları görüyordum. Endişeliydiler. Gerçekten endişeli. Gönüllü programından ayrılan ve bana "moral vermek" için Hazelburg'a dönen Josh da öyleydi. Philly olayından birkaç gün sonra, gecikmiş tatil izni için gelmiş ve ne olduğunu öğrendiğinde çılgına dönmüştü. Bu neredeyse iki ay önceydi.

Arkadaşlarımın desteği için minnettardım ama daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Daha çok alana. İyi niyetliydiler ama her zaman tepemde dururlarsa ben nefes alamazdım.

"İstemiyorum." Keki kendimden uzaklaştırdım. *Kırmızı kadife*. Tıpkı bir ömür önce, mahalleye hoş geldin hediyesi olarak Alex için pişirdiğim kurabiyeler gibi.

Bu günlerde kırmızı kadife olan hiçbir şeye dayanamıyordum.

"Hâlâ yemek yemedin ve öğleden sonra oldu." Stella ilk kez telefonuna yapışık değildi. Bunun yerine, yüzünün her yerine yayılmış olan bir endişeyle bana bakıyordu.

"Aç değilim."

Jules, Bridget ve Stella birbirlerine baktılar. Bridget'ın yanına taşınmıştım çünkü artık Alex'in yanında yaşamaya dayanamıyordum. Benden hemen sonra taşınmış olsa da, o eve onu düşünmeden bakamazdım ve onu her düşündüğümde de boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Çaresiz. Zincirlenmiş. Boğuluyormuş gibi.

"Doğum günün yaklaşıyor. Bunu kutlamalıyız." Bridget konuyu değiştirdi. "Bir spa gününe ne dersin? Sen masaja bayılırsın. Benden olacak."

Başımı iki yana salladım.

"Ya da belki bir film gecesi gibi basit bir şey yaparız?" diye önerdi Stella. "Pijamalar, abur cuburlar, kötü filmler."

Jules, "Filmler o kadar kötü olur ki bayılırız," diye ekledi.

"Tamam." İçimden kutlama yapmak gelmiyordu ama tartışmak da istemiyordum ve bir şeyi kabul edene kadar beni rahat bırakmayacaklardı. "Ben biraz kestireceğim."

Sandalyemi geri itip odama çıkmadan önce, bana cevap vermelerini beklemedim. Kapıyı kilitleyerek yatağa girsem de uyuyamadım. Hafızamı geri kazandıktan sonra çok fazla kâbus görmeyi bırakmıştım fakat artık korktuğum şey, uyanık olduğum zamanlardı.

Karanlıkta uzanıp dışarıdaki yağmuru dinledim ve gölgelerin tavanımda dans etmesini izledim. Son iki ay, her gün bitmeyen bir uyuşukluk çamurundan bir sonrakine akarak uçup gitmişti. Yine de her sabah, bir gün daha hayatta kaldığıma şaşırarak uyanmıştım. Michael ve Alex'in ihanetleri ağlama kapasitemi çoktan tüketmişti.

Philadelphia'dan döndüğümden beri tek bir gözyaşı dökmemiştim.

Komodinin üzerindeki telefonum yeni bir e-posta bildirimiyle çaldı. Umursamadım. Muhtemelen ihtiyacım olmayan bir şey için aptalca bir yüzde on indirim kuponuydu.

Ne var ki uyuyamıyordum ve bildirim sesi, bu sessizliğin içinde dikkatimi çekmişti.

İç çekerek telefonumu kaptım ve yeni e-postayı ölüm hücresine giden bir mahkûmun coşkusuyla açtım. DGF bursu için bir oryantasyon sunumuydu. Yıl içindeki dersler ve etkinliklerin takvimi, konaklama önerileri listesi ve New York için bir mini seyahat rehberi.

Mezun oluyor ve mayıs ayında Manhattan'a taşınıyordum. On üç yaşımdan beri hayalimdi ama şu durumda bir parça heyecan bile duymuyordum. New York, DC'ye pek rahat edemeyeceğim kadar yakındı ve dürüst olmak gerekirse, haftalardır kameramı elime almamıştım. Elliott ve nişanlısıyla olan nişan çekimimi bile iptal etmiştim çünkü onlara hak ettikleri çekimi veremeyeceğimi düşünmüştüm. Elliot hayal kırıklığına uğramıştı ama onları, yardım edebilecek başka bir fotoğrafçıya yönlendirmiştim. Müşterilerim onlara verebileceğimden daha iyisini hak ediyordu çünkü bu noktada, bir çekim yapmak için sıfır ilhama ve motivasyona sahiptim.

İki buçuk ay içinde, dünyanın en prestijli bursunu almaya başlayacaktım ve yaratıcılık pınarım Kalahari Çölü'nden daha kuruydu. Hayatımdaki bir güzel şey daha mahvolmuştu.

Aniden içimde bir öfke patladı ve beni sersemliğimden kurtardı.

Bu hayatımın en iyi, en heyecan verici zamanı olmalıydı. Son senemdi ve hayalimdeki programa kabul edilmiştim. Bunu kutlamak yerine, kalbi kırık bir ergen gibi depresyonda takılıyordum. Bu yarı yarıya doğru olsa da bundan bıkmıştım. Beni sikine bile takmayan erkeklerin beni bu şekilde ele

geçirmesine izin vermekten bıkmıştım. Acıyan bakışların ve endişeli fısıltıların nesnesi olmaktan bıkmıştım.

Geçmişte böyle olabilirdim ama artık değildim.

Öfke ve hiddet damarlarıma hücum ederek beni yataktan kalkmaya ve aradığımı bulana kadar çekmecelerimi karıştırmaya zorladı. Onu giydim, üstüne bir kapüşonlu ve kot pantolon geçirip ayaklarıma da botlarımı geçirdim. Merdivenlerden aşağı indim ve arkadaşlarımı oturma odasında toplanmış buldum. Rhys soğuk ifadesi ve dikkatli gözleriyle köşede duruyordu.

Bridget kıyafetimi gördüğünde, "Seni götürmemizi ister misin?" diye sordu. "Çok yağmur yağıyor."

"Hayır, şemsiyem var."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Stella. "Seninle ge-"

"Sorun değil. Yapmam gereken bir şey var... tek başıma."

Yüzünü küçük bir hoşnutsuzluk kapladı. "Bence-"

"Ciddiyim." Derin bir nefes aldım. "Yaptığınız her şeyi gerçekten takdir ediyorum ancak bunu kendim için yapmalıyım. Kendime zarar vermeyeceğim ya da çılgınca bir şey yapmayacağım. Sadece bana güvenmenize ihtiyacım var."

Uzun bir sessizliğin ardından Jules konuştu. "Elbette sana güveniyoruz," dedi yumuşak bir sesle. "Sen bizim en iyi arkadaşımızsın."

"Ama bize ihtiyacın olursa, buradayız." Bridget'ın sıcak, sempatik bakışı boğazımda karmaşık bir duygu düğümünün oluşmasına sebep oldu. "Eğer istemiyorsan, hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

Stella, "Sadece bir mesaj at, ara ya da güvercin gönder,

her ne olursa," diye ekledi. "Instagram gelen kutum bazen çıldırıyor ama o da olur."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve küçük bir kahkaha patlattım. "Teşekkürler. Hemen dönerim. Söz veriyorum."

Ön kapıdan şemsiyeyi kaptım ve arkadaşlarımın endişeli bakışlarının sıcaklığını sırtımda hissederek fırtınaya doğru adım attım. Thayer'da geçirdiğim onca yıl boyunca hiç ziyaret etmediğim bir kampüs binasına doğru yürürken botlarım ıslak kaldırımda gıcırdıyordu. Oraya daha önce hiç gitmemiştim çünkü birincisi; tembeldim ve ikincisi; belli bir bölümünden korkuyordum.

Öğrenci kimliğimi ön masada kaydırdım ve arka tarafa yönelmeden önce haritaya baktım. Mart ayında yağmurlu bir pazar günüydü, bu yüzden burada pek fazla insan yoktu. Yeni yılda daha fazla egzersiz yapmaya söz veren insanlar şimdiye kadar çoktan pes etmişti ve görünüşe göre vücut geliştirmeye kafayı takmış tiplerin de izin günüydü.

Yüzme salonunun kapısını açtım ve buranın da boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Soluk karo zeminleri ve havuzun üzerinde dev bir çatı penceresi olan muhteşem bir yerdi.

Botlarımla birlikte, üzerimde sadece mayom kalana kadar üstümdeki tüm kıyafetlerin hepsini çıkardım.

Klor kokusu eskisi kadar midemi bulandırmıyordu. Yüzme derslerimden sonra buna alışmıştım. Yine de, olimpik beton zeminde sonsuza kadar uzuyormuş gibi görünen açık turkuaz rengi suyun dalgalanmaları, tenimin huzursuzlukla karıncalanmasına neden oluyordu.

Aylardır yüzme dersi almamıştım. Temel bilgileri hatırladığımı sanıyordum ama ya hatırlamıyorsam?

Göğsüm sıkıştı ve ciğerlerime yeterince oksijen çekmek için olması gerekenden daha fazla çaba harcamam gerekti.

Durum daha da kötüydü, hele de yalnızken. Boğulursam kimse beni bulamazdı. Beni kurtaracak kimse olmayacaktı.

Ama zaten derslerin amacı bu değil miydi? Bunu yalnız yapabilmek.

Nefes al, Ava. Boğulmayacaksın. Yüzmeyi biliyorsun.

Gözlerimi açtım ve havuzun kenarına doğru birkaç titrek adım attım. İşaretler en derin yerin iki buçuk metre derinliğinde olduğunu gösterse de su dipsiz görünüyordu.

Cesaretimi kaybetmeden önce havuza girdim. Ayak bileklerime çarpan soğuk suyun hissiyle irkilmemeye çalıştım. Dizlerime. Kalçalarıma. Göğsüme. Omuzlarıma.

Pekâlâ. Bu o kadar da kötü değildi. Daha önce birçok kez havuza girmiştim. Bunu yapabilirdim.

Kafamdaki alaycı bir ses *Yalnız girmedin*, diye şakıdı. *Sana bunu tek başına yapabileceğini düşündüren ne?*

Dişlerimin arasından, "Kapa çeneni," dedim, sesim boşlukta yankılanıyordu. Nefesimi tuttum ve hızlıca dua ettikten sonra başımı suyun altına gömdüm. Panik yapma dürtüsüyle savaştım. *İyisin. İyisin.* Hâlâ havuzun sığ ucundaydım ve her an başımı kaldırabilirdim.

Gözlerimi kapattım, son sekiz ayın tüm olayları aklımdan geçiverdi.

Josh'ın Orta Amerika'ya gidişi. Bir yağmur fırtınası sırasında, hiçliğin ortasında mahsur kalmam. Alex'in *-al işte,*

yine adını düşünmüştüm- beni alışı. Alex'in yan eve taşınması. Alex'in-

Başım suyun üzerine çıktı ve hızla nefes almaya çalıştım. Tekrar dalmadan önce kendime bir dakika mola verdim.

Alex'in doğum günü. İlk öpüşmemiz. Otelde geçirdiğimiz hafta sonu. Şükran günü. Babam. Kaçırılmam.

Tatlı, herkese güvenen ve bozuk şeyleri onarmaya hevesli Ava.

Yaşadıklarımızdan herhangi biri gerçek miydi?

Tekrar ve tekrar. Başımı durmadan suya sokup çıkardım. Philadelphia'dan beri ilk kez, kendime Alex'le birlikte geçirdiğimiz zamanları düşünme izni veriyordum. Sesini, gözlerini ve dokunuşunu hatırlayınca jiletler göğsümü kesti... ama ben hâlâ buradaydım. Yaşıyordum. Ve bir kez olsun, su bir düşman gibi görünmüyordu. Bir arkadaş gibiydi. Gözyaşlarımı yutuyor ve beni geçmişimden arındırıyordu.

Başıma gelenleri değiştiremezdim veya başkalarının yaptıklarını kontrol edemezdim ama kendi yaptıklarımı kontrol edebilirdim. Sahip olmak istediğim geleceği şekillendirebilirdim.

Tedirgin enerjim fazla gelmeye başlayınca su altında nefesimi tutmayı bıraktım ve yüzmeye başladım. Yakın zamanda bir olimpiyat madalyası kazanamazdım ama vücudumu havuzda bir noktadan diğer bir noktaya doğru hareket ettirebiliyordum ve bu, geçen yıl bu zamanlar yapabileceğimi düşündüğümden çok daha fazlasıydı.

Hayatım boyunca insanlar üzerime titremişti. Josh. Ar-

kadaşlarım. Alex, yani o da en azından beni umursuyormuş gibi yapmıştı. Onlara izin vermiştim çünkü başkalarına güvenmek, kendime güvenmekten daha kolaydı. Fiziksel bir kafesim yok diye özgür olduğumu sanmıştım, oysa kendi zihnim tarafından; günlerime musallat olan korkular ve gecelerime musallat olan kâbuslar tarafından kapana kısılmıştım. Güvenli seçimlere tıkılıp kalmıştım çünkü başka hiçbir şey için yeterince güçlü olmadığımı düşünmüştüm.

Fakat bir değil, iki değil, tam üç defa ölüme yakın deneyimim olmuştu. Kalbim kırılmış ve parçalanmıştı ama hâlâ nefes alıyordum. Neredeyse tüm hayatım boyunca kâbuslarımla birlikte yaşamıştım ve hâlâ hayal kurma cesaretini gösterebiliyordum.

Kollarım ağrıyana kadar yüzdüm.

Sonrasında bir süre daha havuzda kalarak başarımın tadını çıkardım. Ben, panik atak geçirmeden -saate bir göz attım- bir saat boyunca, tek başıma yüzüyordum. Hatta bir saatten *fazla*.

Başımı kaldırdım. Aylardır ilk defa, gerçek bir gülümseme yüzüme yayıldı. Küçüktü ama oradaydı.

Bebek adımlarıyla ilerleyecektim.

Dışarıda fırtına dinmiş, kızgın gri bulutlar yerini mavi gökyüzüne bırakmıştı. Ve kubbeli camdan, bir gökkuşağının soluk parıltıları oldukça net bir şekilde görünüyordu.

BÖLÜM 40

İki Buçuk Ay Sonra

"BOK GİBİ GÖRÜNÜYORSUN." RALPH KARŞIMDAKİ sandalyeye çöktü ve keskin gözlerle beni inceledi. "Cilt bakım rutini diye bir şey duymadın mı?"

Bakışlarımı ekrandan ayırmadım. "Carolina!"

Ofisimin kapısı açıldı ve asistanım başını içeri uzattı. "Buyurun, Bay Volkov?"

"Bu herif buraya nasıl girdi?" Ralph'i işaret ettim.

"Randevuya ihtiyacı olmayan ziyaretçiler listenizde."

"Onu listeden çıkar."

"Tabii efendim." Carolina tereddüt etti. "Siz..."

"Çıkabilirsin."

Hemen kaçtı. Onu suçlamıyordum. Aylardır moralim bozuktu ve bu kız da gözden uzak durmanın en iyisi olduğunu öğrenmişti.

Ralph kaşlarını kaldırdı. "Birinin morali bozuk."

"Senin bir işin yok mu?" İncelemekte olduğum hesap tablosunu kapattım ve arkama yaslandım. Sinirleniyordum. Bugün saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu. Öğle yemeği için bile zar zor zaman ayırabilecektim.

Archer Grup'un CEO'luğunu devraldığımdan beri şirketin hisseleri tavan yapmıştı. Muhtemelen hiç durmadan, hiç olmadığı kadar çok çalıştığım içindi. Ofisimden zar zor ayrılabiliyordum. İş beni meşgul ediyordu ve meşguliyet iyiydi.

"Ah, işte onu..." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sana yüz yüze söylemek istedim."

"Her neyse çabuk söyle. Bir saat içinde başkan yardımcısıyla bir telefon görüşmem var." Bir bardak viski aldım ve Macallan'ın geri kalanını bıraktım.

Evet, saat daha öğlendi. Hayır, bu sikimde bile değildi.

"Birleşik Devletler'in başkan yardımcısı..." Ralph başını iki yana salladı. "Boş ver, bilmek istemiyorum. Ama madem sordun, işte söylüyorum. Emekli oluyor ve Vermont'a taşınıyorum."

"Komikmiş."

"Şaka yapmıyorum. Emekli oluyor ve Vermont'a taşınıyorum," diye tekrarladı.

Ona dik dik baktım. Ralph de sakin bir ifadeyle bakışıma karşılık verdi. "Beni kandırıyorsun."

Ralph, işini sevdiği için öldüğü güne kadar çalışacağını hayal ettiğim adamlardan biriydi. KMA'yı yıllar içinde şehrin en iyi eğitim merkezi haline getirmiş olmaktan büyük gurur duyuyordu ve şu ana kadar, emekli olmak istediğine dair tek bir ipucu vermemişti.

"Hayır. Bunu bir süredir düşünüyorum. KMA'yı seviyorum ama artık genç değilim ve Missy ile emeklilik için yeterince para biriktirdik. Ayrıca Missy bir süredir ülke dışına çıkmak istiyor." Ralph parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu. "Vermont'ta büyüdü. Hep oraya geri dönmek istiyordu."

Bir içkiye daha ihtiyacım vardı. "Vermont'ta ne halt edeceksin?"

"Biliyorsam siksinler. Sanırım bir hobi bulmalıyım." Ralph, çarpık bir gülümseme gönderdi ama sonra gülümsemesi kayboldu. "Biliyorum ani oldu ama düne kadar karar vermemiştim. İlk sana söylemek istedim. Diğer öğrencilere söyleme ama... sen her zaman başımın en büyük belası oldun."

Bu, Ralph için duygusal bir ifade sayılırdı.

Homurdandım. "Çok sağ ol. Ee?" Kısık gözlerle onu değerlendirdim. "Akademiye ne olacak?"

"Yeğenim devralacak. İyi iş çıkarır." Ralph yüzümü buruşturmama karşı güldü. "Onun hayranı olmadığını biliyorum ama yıllardır işleri benimle birlikte yürütüyor. Gereken yeterliliğe sahip."

"Göreceğiz." Yeğeni yetkin olabilirdi ama Ralph, Ralph'ti. "Ne zaman taşınıyorsunuz?"

"Ağustos sonu. İşlerimizi toparlamak için zamana ihtiyacımız var, ayrıca Vermont sonbaharda acayip güzel oluyor." Akıl hocamın yüzü yumuşadı. "İstediğin zaman arayabilir veya ziyaret edebilirsin. Kapım sana her zaman açık."

"İyi." Masamdaki kâğıtları karıştırdım. "Sen gitmeden önce bir yemek yeriz."

"Ciddiyim Alex. Kimseye ihtiyacı olmayan bir pislik olduğunu söyleme bana. Bu birkaç ayın senin için zor olduğunu biliyorum. Ava ile-"

"*Yapma.*" Çenem kasıldı. "Onu tartışmayacağız. Nokta."

Ava, KMA'da Krav Maga dersleri almayı bırakmıştı ki bunu bekliyordum. Ama Ralph, ayrıldığımızı öğrendiğinden beri beni onun hakkında rahatsız etmekten vazgeçmemişti. Ona olayın iç yüzünü anlatmamıştım, sadece işlerin yürümediğini söyledim.

Bu onu merak etmekten alıkoymadı. Adam ısrarcı bir piçti.

"Sorunlarından kaçacak biri olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi.

"Hiçbir şeyden kaçmıyorum."

"Öyleyse neden berbat görünüyorsun? Ocak ayından beri kötü bir ruh hali içinde olduğundan bahsetmiyorum bile. Her ne yaptıysan-"

"Bunu. Tartışmayacağız." Şakağımda bir damar zonkladı. İşte bu yüzden insanların arkadaşlığından nefret ediyordum. İnsanlar lanet çenelerini kapayamıyorlardı. "Şimdi izin verirsen..."

"Efendim?" Carolina başını tekrar içeri uzattı, yüzü solgundu ve biraz da korkmuş gibiydi. "Ah, başka bir misafiriniz var."

"Randevusu yoksa görmek istemiyorum."

"Bu konuda-"

"Zahmet etme. Kendim söylerim." Heykel gibi olan bir sarışın, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Şakağımdaki damar daha sert zonklamaya başlamıştı. "Eldorra Prensesi Bridget; Pislik'i, yani Alex Volkov'u görmeye geldi." Gülümsemesi hem kibar hem de tehditkârdı.

Sinirlensem de etkilenmiştim.

Bu günlerde davetsiz misafirleri ofisimden uzak tutabilecek yetkin bir personel bulmak ne kadar zordu böyle?

"Prenses." Ralph iki parmağını havada salladı.

"Ralphie," diyerek başıyla selam verdi Bridget.

Ralphie mi? Bunu sormayacaktım.

Bridget'ın iri yarı koruması, her zamanki dikkatli bakışlarıyla onun arkasında duruyordu. Dünyada benden daha iyi bir poker suratına ve daha boktan bir mizaca sahip olan tek kişi o olabilirdi.

"Üzgünüm." Carolina paniğin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. "Prenses-"

"Çık. Ben hallederim." Başkan Yardımcısı ile görüşmem kırk dakika sonraydı ve ben zaten yeterince zaman kaybetmiştim.

"Ben de gitsem iyi olacak." Ralph ayağa kalktı. "Seninle bir yemeğe çıkarız ama görünüşe göre, ondan önce halletmen gereken bazı şeyler var." Başını Bridget'a doğru salladı ama gözlerini benden ayırmadı. "Söylediklerimi bir düşün."

"Elbette." Vermont'u ziyaret etmektense paslı çivi yemeyi tercih ederdim. Kır hayatı bana göre değildi.

Kapı Ralph ve Carolina'nın arkasından kapandığında sandalyemde geriye yaslandım ve parmaklarımı göğsümün

üzerine koydum. "Bu zevki neye borçluyum, Majesteleri?" İfademi kayıtsız tuttum ve Bridget'ı son gördüğüm zamanı düşünmemeye çalıştım, Ava'yı benden uzaklaştırıp arabasına götürdüğü zamandı.

Ava'yı iten ben olsam bile, bunun için Bridget'tan biraz nefret ediyordum. Ben yapamıyorken Ava'yı teselli edebildiği için.

Sarışın, bana küçümseyerek baktı. "Ne yaptığını biliyorum."

"Daha spesifik olman gerek. Senin de bildiğin gibi, hayatımda birçok şey yaptım."

"Boş konuşmayı kes." Bridget masama doğru yürüdü ve öne eğilerek ellerini masama bastırdı. Gözleri çelik gibi bir bilmişlikle parlıyordu. "Ava'yı takip ettiriyorsun."

Ben onları rahatlatamadan kaslarım tekrar gerilmişti. "Bir prensese 'boş konuşmayı kes' demek yakışıyor mu? Hiç diplomatik değil."

"Konuyu saptırma. Rhys..." Bridget, bana baktıkça gri gözleri koyulaşan korumaya doğru başını salladı. "Onu yakaladı. Dünya gerçekten de küçükmüş; çünkü orduda birlikte hizmet etmişler. Aslında, Rhys onun hayatını kurtarmış, bu yüzden de ağzından baklayı çıkarması çok uzun sürmedi. Şimdi, tam olarak neden Ava'yı takip ettirdiğini açıklamanı istiyorum. Yaptıkların yetmedi mi?"

Vay pislik. İşe aldığım adamın aramalarımdan kaçmasına şaşmamalıydı.

Sözde onurlu bir komandoydu, onuru ancak kıçım kadardı. Beceriksizlik ve sadakatsizlik gerçekten de dünya çapında bir belaydı.

"Belki de tekrar kontrol etmelisiniz çünkü ben öyle bir şey yapmadım," dedim soğukkanlılıkla. "Fazla mı kuruntu birisin acaba?"

"Yalan söyleme Alex. Bunda sandığın kadar iyi değilsin." Bridget bakışlarıyla beni delip geçti. "Bize, ona göz kulak olmasını emrettiğini söyledi. Ona zarar vermek için değil... onu korumak için."

Boynumun dibinde tanıdık bir baskı oluştu ve kafatasımı ezici bir kavrayışla sarana kadar yayıldı. "Ve sen de ona inandın mı?" Gömleğimin kolunu düzelttim. "Yalanlara bu kadar kolay inanıyor olması, sana koruman hakkında çok fazla şey söylemiyor mu? Kaçırıldığına şaşmamalı."

Söz konusu korumanın boğazından alçak bir hırıltı çıktı. Gözlerinde bir intikam vaadiyle birlikte bana doğru adım attı ama Bridget onu uyaran bir bakışla durdurdu.

"Yine konuyu saptırıyorsun." Rahatladı, sert ifadesi eriyerek ensemin arkasındaki tüyleri diken diken eden, düşünceli bir ifadeye dönüştü. Ralph'in kalktığı sandalyeye oturup bir bacağını diğerinin üzerine attı.

"Oturabilirsin demedim." Onun bir prenses olması umurumda değildi. Burası *benim* ofisimdi. *Benim* krallığım.

Bridget beni umursamadı.

"Ava'ya göz kulak olması için gizlice birini tuttun çünkü onu hâlâ önemsiyorsun," dediğinde güvenliği aramak için telefonumu almıştım bile.

Neden herkes onun hakkında konuşmak istiyordu? Ava'nın İsmiyle Alex'e İşkence Etme Günü müydü bugün?

Telefonu masaya çarparak kapatıp ayağa kalktım. Bu-

günlük insanlarla işim bitmişti. Başkan yardımcısı, telefon görüşmemiz için bir gün veya bir hafta daha bekleyebilirdi. "Bunun için zamanım yok. Ben-"

"Onu hâlâ önemsiyorsun," diye tekrarladı Bridget.

"Kuruntuların için bir ilaç al Prenses. Ben onu kullandım. İstediğimi aldım. Artık onunla işim bitti. Aylar önce *bitmişti*." Ceketimdeki bir tozu silktim. "Şimdi siktir git."

"Genellikle çok sakin olan birine göre, buna acayip tepki gösterdin," dedi. "Nedenini merak ettim."

"Sen kendi işine, ben de kendi işime baksam nasıl olur?" Gözlerimi tehlikeli gri gözlerle beni izleyen Rhys'e çevirdim.

Bridget gerildi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne anlama geldiğini biliyorsun."

"İyi. İnkâr etmeye devam et." Bridget ayağa kalktı, teni öncekinden daha soluktu. "Sanırım Ava'nın haberini duymak istemezsin."

"Ne olmuş Ava'ya?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçıvermişti.

Kahretsin.

Bridget'ın yüzüne küçük, muzaffer bir gülümseme yayıldı. O ve Jules'u düşündüğünüzde, insanların Ava'nın arkadaşı olmak için "acayip sinir bozucu" olmak gibi bir zorunluluğa sahip olduğunu sanırdınız.

"Unut gitsin. Belli ki umurunda değil," dedi.

"Sadece söyle," diye mırıldandım.

"Sen kabul etmeden söylemem."

Tansiyonum endişe verici seviyelere fırladı. Bir prenses

ve korumasını tekmelememe ramak kalmıştı. "Kabul edecek bir şey yok."

"Sözde bir dâhiye göre, ahmağın tekisin." Bridget, ondan daha uzun olmama rağmen bir şekilde bana üstten bakmayı başarıyordu. "Bunca ay, Ava'yı nedensizce izlemesi için birini tutmuş olamazsın. Açık olmak gerekirse, yaptıkların için senden nefret ediyorum ve onun seni affetmesini istemiyorum. Ama onu, senden nefret ettiğimden daha çok seviyorum ve Philly'den beri eskisi gibi değil." Yüzünden sıkıntılı bir ifade geçti. "İlk başta senin umursamadığını düşündüğüm için bir şey söylemek istemesem de artık umursadığını biliyorum, bunu tekrar inkâr ederek bana hakaret etme," dedi konuşmak için ağzımı açtığımda. "Üstün bir IQ'ya sahip olmayabilirim ama aptal değilim. Kabul etmekten nefret ediyorum ancak ona ulaşma umudu olan tek kişi sensin. Ben denedim, Jules ve Stella denedi, Josh elinden geleni yaptı... ama işe yaramıyor."

Josh'ın adı geçince irkildim. "Ava iyi. Sağlıklı ve okulda başarılı. Hatta artık kendi başına yüzüyor."

Artık rol yapmanın bir anlamı yoktu. Bridget saçmalamalarıma rağmen beni görüyordu.

"Dışarıdan bakınca iyi," dedi. "Ama içeride değil. O... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Onu o yapan kıvılcımı kaybetmiş gibi."

Demek istediği şeyi çok iyi biliyordum çünkü o kıvılcımın gözlerimin önünde söndüğünü görmüştüm.

Düzensiz bir nefes verdim ve dönen düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Genellikle düşüncelerim çok net olurdu,

her biri kendilerini analiz etmem ve strateji oluşturmam için mükemmel bir düzende hizalanırdı. Ancak son birkaç ayda pek uyuyamamıştım ve neredeyse yirmi dört saattir de yemek yememiştim. Berbat haldeydim.

Ava'nın gitmesine izin verdiğimden beri berbat haldeydim.

Bridget, "Yaptıkların için seni affeder mi bilmiyorum," dedi. "Seni affetmesini istiyor muyum, onu bile bilmiyorum. Ama bu benimle ilgili değil. Onunla ilgili. Hem 'babasının' hem de 'erkek arkadaşının' ona bu kadar uzun süre yalan söylediğini ve bunları hemen hemen aynı anda öğrendiğini, onun nasıl hissettiğini bir hayal et. Aştığını söylüyor ama böyle bir şeyi öylece 'aşıp' geçemezsin." Bana baktı. "En azından ona gerçek hislerini söyle. Şu anda kendine güvenmiyor, aşka ve diğer insanlara da öyle. Ve aşka güvenmeyen ya da inanmayan bir Ava... Eh, pek Ava değildir, öyle değil mi?"

Kalbim, ciğerlerimdeki havayı tıkayan bir düğüm haline gelmişti. "Yapamam."

"Neden? Onu önemsiyorsun. Belki..." Durdu, sıkı çenemi ve sert çehremi incelerken yüzü düşünceliydi. "Belki de onu seviyorsun."

"Çıkın dışarı."

"Korkaklık ediyorsun. Hiçbir şeyden korkmadığını sanıyordum ama ona gerçek hislerini söylemekten korkuyorsun-"

"Çünkü bensiz daha iyi, tamam mı?" diye patladım. Ay-

larca bastırdığım duygularım kavurucu, devasa bir dalga gibi odanın içinde patladı.

Rhys öne atıldı ama Bridget onu durdurdu. O mavi gözler büyülenmiş bir şekilde beni buldu. Onu suçlayamazdım. Başka birinin önünde asla böyle kontrolden çıkmamıştım. Hiçbir zaman.

Garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Onu koruyamadım. *Benim* yüzümden yaralandı. Amcam onu *benim* yüzümden kaçırdı. Ve ben onu durduramadım." Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Beş ay geçmesine rağmen ben hâlâ gecenin bir yarısında, Ava'ya bir şey olmasından korkarak uyanıyordum. Eğer amcamın ofisinde bir şeyler ters gitseydi, onun başına gelebilecek şeyleri düşünüyordum ve bunlar zihnimde canlanıp duruyordu. Bu yüzden bir özel dedektif/koruma tutmuştum. Kendi başımayken onu daha fazla tehlikeye atmadan korumam mümkün değildi. Onu dışarıda savunmasız ve yalnız bırakırsam da kahrolurdum.

Elbette, çenesini kapalı tutmadığı için adamı kovmam gerekiyordu ama burası DC'ydi. Her yerde eski asker ve eski Gizli Servis tipleri vardı.

Bridget'ın ifadesi yumuşadı. "Sen onun hayatını kurtardın."

"En başta onu bu duruma sokan benim," dedim acıyla. "Etrafımdaki insanlar her zaman inciniyor ve sahip olduğum her şeye rağmen..." derken büyük ofisimi gösterdim. "Onların güvenliğini garanti edemiyorum." Bıkkın bir şekil-

de elimi saçlarımın arasından geçirdim, ofisim ses geçirmez olduğu ve renkli camlarla çevrili olduğu için memnundum. İhtiyacım olan son şey, personelimin kontrolümü kaybettiğimi görmesiydi.

"Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur ama sen Alex Volkov'sun. Amcan, amcan olduğu için seni hazırlıksız yakaladı. Ama o artık resmin dışında olduğuna göre, gerçekten başka birinin senin önüne geçebileceğini mi düşünüyorsun?" Bridget başını iki yana salladı. "Eğer öyleyse, belki de en iyisi Ava'dan uzak durmandır. Dediğim gibi, ona yaptıklarından tiksinsem de aynı zamanda onu sevdiğine de inanıyorum. Her ne kadar sen bunu göremeyecek kadar inatçı veya aptal olsan bile-"

"160 IQ'ya sahibim," dedim hakarete uğradığımı hissederek.

"Entelektüel zekâ, duygusal zekâya eşit değildir," diye karşılık verdi. "Ayrıca bir prensesin sözünü kesme. Bu korkunç bir görgü kuralı ihlali. Dediğim gibi, bunu göremeyecek kadar inatçı veya aptalsın ama zaten artık çok geç."

Duraksayıp sözlerinin içime işlemesine izin verdim. İçime bir korku yayılıyordu. "Açıkla."

Bridget ihtiyatlı bir ses tonuyla cevap vermeden önce Rhys ile bakıştı. "Ava Londra'ya taşınıyor. Burs yerini değiştirdi. Uçağı," derken saati kontrol etti. "Bir saat içinde kalkıyor."

Londra. Başka bir şehir, başka bir ülke, başka bir *kıta*.

Benden binlerce mil uzakta olacaktı.

Sikerler. Böyle. İşi.

Korkum, tam bir paniğe dönüştü. "Uçuş bilgileri," dedim kızgınca.

"Bilmiyorum."

Onu boğmak istedim. Rhys'in silah taşıması ve yanlış bir hareketimde beni indirmeye hazır görünmesi hiç umurumda değildi.

"Bridget, yemin ederim ki-"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye irdeledi. "Onun peşinden gidecek değilsin. Demiştin ki-"

"Çünkü onu seviyorum!" Ellerimi masaya vurdum. "İşte, mutlu musun? Onu o kadar çok seviyorum ki onu incitmektense ondan vazgeçmeyi tercih ederim. Ama onun korumasız bir şekilde, başka bir ülkeye tek başına gitmesine izin vereceğimi düşünüyorsan, bir daha düşün derim. Şimdi bana onun kahrolası uçuş bilgilerini ver."

Bridget, gözlerinde bir zafer kıvılcımıyla bilgileri verdi.

Beni kandırdığını biliyordum ama umurumda değildi. Tek umursadığım önümüzdeki bir saat... Siktir, elli dakika içinde havaalanına gitmekti. Diğer her şeyi daha sonra çözecektim: Ava'nın güvenliğini, düşmanlarımı... Şimdilik sadece onu görmem, onu tutmam gerekiyordu.

Bridget ve Rhys'in yanından hızla geçtim ve Carolina'nın ürkekçe sıçrayışını görmezden gelerek asansöre doğru koştum.

Yanından geçerken, "Başkan Yardımcısıyla görüşmemi iptal et ve ona en içten özürlerimi ileterek son dakikada acil bir durumun meydana geldiğini söyle. Ayrıca bana önümüzdeki üç saat içinde Avrupa'ya kalkan bir uçak bileti ayarla," diye emrettim. "Dulles Havaalanı'ndan."

"İptal etmemi istediğinize e-"

"Et."

"Tamamdır efendim." Carolina harekete geçti ve parmakları klavyesinin üzerinde uçuştu. "Hangi şehir-"

"Fark etmez. Bul bir tane."

"Hemen efendim."

Sadece güvenliği geçmek için bir bilete ihtiyacım vardı.

Normal bir günde havaalanına ulaşmak yarım saat sürüyordu ama elbette, bugün DC'deki tüm inşaat ekiplerinin tam kadro çalışası gelmişti. Barikatlar ve kapatmalar, Dünyanın En Yavaş Sürücüsü ödülünü kazanmaya kararlı olan bir sürü sürücüyle birlikte sokakları doldurmuştu.

Önümdeki Lexus'a, "Yolumdan çekil," diye çıkıştım. *Tanrım, bu şehirde kimse araba kullanmayı bilmiyor muydu?*

Yaklaşık bin tane trafik kuralını ihlal ettim ama sonunda, otuz beş dakika içerisinde havaalanına ulaştım. Otopark ve güvenliğin ardından -neyse ki Carolina benim için online *check-in* yapma öngörüsüne sahipti- koşarak Ava'nın kapı numarasını aradım.

Kendimi dünyanın en kötü film klişesinde gibi hissettim. Sevdiğim kadının bana bir şans daha vermesini sağlamak için havaalanında koşturuyordum... ne kadar da orijinaldi. Ancak beni Ava'ya zamanında ulaştıracaksa, bunu televizyona çıkarak bile yapardım.

Ava ve ben aylardır konuşmamıştık ama Philly'de olanlara rağmen, bizi birbirimize bağlayan bir bağ vardı. İçimden bir ses, o uçağa binerse bunun değişeceğini söylüyordu.

Biz -ya da bizden geriye ne kaldıysa- değişecektik. Ve ben bundan çok korkuyordum.

Ancak korkumun altında hafif bir gurur da yatıyordu. Bir yıl önceki suya yaklaşmaktan korkan, dünyayı dolaşmayı hayal eden ama yapabileceğini asla düşünmeyen kız, ilk kez uluslararası bir uçuşa çıkıyordu. Bir okyanusun üzerinde uçacaktı. Korkularıyla yüzleşecekti. Bunu yapabileceğini her zaman biliyordum ve onun bana ya da elini tutan başka birine ihtiyacı yoktu.

Başka insanların her gün böyle çelişkili duygular hissedip hissetmediğini merak ettim. Eğer hissediyorlarsa, onlar için neredeyse üzülecektim. Baş belası bir durumdu.

Bebek arabası olan bir anneden ve iğrenç neon yeşili tişörtler giymiş, yavaş hareket eden bir grup öğrencinin arasından geçtim. Aradığım kişiyi bulana kadar kapı numaralarını gözümün önünden bulanık bir şekilde geçip gitti.

Boş oturma alanını ve yolcu biniş köprüsünün kapalı kapısını görünce midem bulandı.

Tezgâhın arkasındaki görevliye, "Uçuş 298. Kalktı mı?" diye sordum.

"Evet, korkarım uçak birkaç dakika önce havalandı efendim," dedi özür dilercesine. "Başka bir uçuş rezervasyonu yapmak isterseniz..."

Onu susturdum. Kalbim göğsümde çaresiz, yalnız bir ritimle atıyordu.

Uçak kalkmıştı.

Ava gitmişti.

BÖLÜM 41

Ava

LONDRA'YA BAYILDIM.

Enerjisi, hoş aksanları ve herhangi bir günde, burada asillerden birini görebileceğim beklentisi hoşuma gidiyordu. Henüz hiçbiriyle karşılaşmamıştım ama karşılaşabilirdim. Yine de Bridget'a onun her zaman en sevdiğim asil olacağına dair güvence verdim. En çok da buranın yeni bir başlangıç olması hoşuma gidiyordu. Beni burada kimse tanımıyordu. İstediğim kişi olabilirdim. Ayrıca Philadelphia'dan sonraki o karanlık haftalarda ortadan kaybolan yaratıcı kıvılcımım geri gelmişti.

Hiç bağlantımın olmadığı bir şehre taşındığım için gergindim ama DGF arkadaşlarım ve eğitmenler harikaydı. Londra'da iki hafta yaşayıp atölye çalışmalarına katıldıktan sonra, şimdiden kendime küçük bir arkadaş grubu oluşturmuştum. Publarda kutlamalar yapıyor, hafta sonları birlikte

fotoğraf çekimlerine gidiyor ve London Eye'a binmek, Thames'de tekne gezisi yapmak gibi turistik şeyler yapıyorduk.

Arkadaşlarımı ve Josh'ı özlüyordum ama sık sık görüntülü arama yapıyorduk ve Bridget bu yaz Eldorra'ya dönerken beni ziyaret edeceğine söz vermişti. Ayrıca, tüm DGF atölyeleri, etkinlikleri ve yeni bir şehri keşfetme heyecanı beni meşgul ediyordu. Tanrıya şükür ki, kafamın içinde olmak için hiç zamanım yoktu.

Aylardır kafamın içindeydim ve orası harika bir yer değildi. Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı.

Ayrıca benimle yer değiştirmeyi kabul eden Londralı arkadaşa da büyük bir teşekkür sepeti göndermem gerekiyordu. Ben buraya gelirken o da New York'a gitmişti. Programın yerimi bu kadar geç değiştirmeme izin vermesinin tek yolu buydu ve başarmıştım.

Bu yılki burslular arasında yer alan, Avustralyalı vahşi yaşam fotoğrafçısı Jack, "Bize katılamayacağına emin misin?" diye sordu. "Bugün Black Boar'da içecekler yarı indirimli."

DGF binasına birkaç dakikalık yürüme mesafesinde bulunan Black Boar, arkadaşların en sevdiği publardan biriydi.

Üzgün bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım. "Bir dahaki sefere. Fotoğraf düzenlemede geride kaldım."

Son hallerinin en iyi kalitede olduğundan emin olmak istiyordum çünkü bunlar eski bir atölye için değil, Diane Lange içindi. *Diane Lange*. Onunla ilk tanıştığımda neredeyse kalp krizi geçirecektim. O, olmasını hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı. Akıllı, sert ve inanılmaz derecede

yetenekliydi. Zorlu ama adildi. Varlığının her santiminden, sanatına karşı olan tutkusu yayılıyordu ve bizi önemsediğini anlayabiliyordum. Başarılı olmamızı, olabileceğimizin en iyisi olmamızı istiyordu. Birbirini arkadan bıçaklayan ve yaratıcılıkları baltalayanlarla dolu olan bu acımasız sektörde; sanatımızı ego olmadan mükemmelleştirmemize yardım etmek için sahip olduğu bu bağlılık, onun karakteri hakkında çok şey söylüyordu.

"Öyle olsun." Jack kıkırdadı. "O zaman yarın görüşürüz."

"Görüşürüz." El sallayıp merdivenlerden inerken kulaklığımı bulabilmek için çantamı karıştırdım. Büyük bir çanta taşımanın dezavantajı buydu, dizüstü bilgisayardan daha küçük olan bir şeyi bulmak imkânsızdı.

Boynumda bir sıcaklık hissettiğimde parmaklarım ince beyaz kablonun etrafına kapandı. Aylardır hissetmediğim, elektriksel bir farkındalık hissettim.

Hayır.

Bakmaya korkuyordum ama merakım en sonunda beni yendi. Gözlerimi yavaşça kaldırırken nabzım hızlandı. Yukarı... daha yukarı baktım... ve işte oradaydı. Siyah bir gömlek ve pantolonla, bir metreden daha yakınımda duruyordu. Hâlâ kırılgan olan kalbimi parçalamak için göklerden inmiş bir tanrı gibi görünüyordu.

Zavallı kalbimin atmayı bıraktığına yemin edebilirdim.

Philadelphia'dan beri onu görmemiştim ve bu görüntüsü çok fazlaydı. Fazla canlı, fazla ezici, fazla güzel ve ürkütücü. O gözler, o yüz, kendimi durdurmadan önce içgüdüsel olarak ona doğru adım atma şeklim...

Oksijenim kesildi. Göğsüm tıpkı suya yakınken olduğu gibi sıkıştı. Panik atağın yaklaştığını hissedebiliyordum. Kaldırıma yığılmadan önce gitmem gerekiyordu ama ayaklarım hareket etmiyordu.

Bu bir halüsinasyon. Öyle olmak zorunda.

Mantıklı gelen tek açıklama buydu. Yoksa Alex neden yarım yıllık bir sessizlikten sonra Londra'daki burs merkezimin önünde olacaktı ki?

Gözlerimi sıkıca kapattım ve ona kadar sayıp tekrar açtım.

Hâlâ buradaydı. Londra'da. *Tam önümde.*

Paniğim şiddetlendi.

"Selam," dedi yumuşak bir sesle.

Sesini duyunca irkildim. Ona bakmak mideye yenen bir yumruk gibiydi ama onu duymak, bir Mack kamyonu tarafından ezilip geçilmeye benziyordu.

"Burada olamazsın." Halka açık bir kaldırımda olduğumuz ve ona Londra'da bulunmayı yasaklayamayacağım için bunu söylemek aptalcaydı ama... Ah, bunu yapabilmeyi ne kadar da isterdim! Beş dakikadan az bir süre geçmişti ve ben çoktan onun etkisine kapılmıştım. "Neden buradasın?"

Alex ellerini ceplerine soktu, boğazı sert bir yutkunmayla hareket etti. Benim vermeye henüz hazır olmadığım bir şey için ifademi tarttığı sırada, gözleri belirsizlikle titreşti. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. "Senin için buradayım."

"Artık bana ihtiyacın yok." Nabzımın gürültülü kükremesi yüzünden neredeyse kendimi duyamıyordum. Öğle

yemeğinde falafel sandviç yediğim için pişman olmuştum, beni yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyordu. "İntikamını aldın ve ben de senin oynayacağın yeni oyunlarla ilgilenmiyorum. Bu yüzden. Beni. Rahat. Bırak."

Yüzünde bir acı belirdi. "Bu bir oyun değil, yemin ederim. Bu sadece benim, senden ricam... Beni affetmeni istemiyorum, henüz değil. Ama umarım bir gün benden nefret etmezsin ve ikinci bir şansımız olur." Sertçe yutkundu. "Sana her zaman ihtiyacım olacak, gün ışığı."

Gün ışığı. Bu kelime içimi parçaladı, ben tekrar kanayana kadar yaralarımdaki kabukları söktü.

Bana gün ışığı demeyi kes.

Neden?

Çünkü benim adım o değil.

Farkındayım. Bu bir takma ad.

"Yeminlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Kollarımı kendime doladım, güneş gökyüzünde parıldamasına rağmen iliklerime kadar üşüyordum. "Etseler bile, altı ay kadar geç kaldın."

O aylar boyunca Alex'e arabayla yarım saatten daha az sürecek bir mesafede yaşamıştım ve o bir kez bile bana ulaşmamıştı. Şimdi, başka bir ülkede karşıma çıkıp benden ikinci bir şans mı istiyordu? İnanılmazdı.

Neredeyse ona ikinci şansı vermek isteyen küçük, utanç verici yarım kadar inanılmaz.

Güçlü kal. Birden fazla cinayet girişiminden kurtulmuştum. Su korkumu yenmiştim. Kalbimi kıran adamla dağılmadan konuşabilirdim.

Umarım.

"Biliyorum." Alex titrek bir nefes verdi. Gözlerinin üzerindeki kaşları gergin birer çizgi gibiydi. Dağınık saçları ve gözlerinin altındaki soluk morluklarla, her zamankinden daha az gösterişli görünüyordu. Yeterince uyuyup uyumadığını merak ettim, sonra da bunu umursadığım için zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Onun uyku alışkanlıkları artık benim problemim değildi. "Seni koruduğumu sanıyordum. Bensiz daha iyi olduğunu. Amcamla olanlardan sonra, benimle olan ilişkinden dolayı tekrar incinmeni göze alamazdım. Ama seni asla yalnız bırakmadım. Sana göz kulak olan biri vardı-"

"Bekle." Bir elimi kaldırdım. "Beni takip mi ettirdin?"

"Güvenliğin için."

İnanamıyordum. "Bu nasıl normal olabilir ki? Bu delilik! Ne kadar... Aman Tanrım." Gözlerim büyüdü. "Londra'da da beni takip eden biri var mı?"

Duygusuz bir ifadeyle bana baktı.

"İnanılmaz," diye soludum. "Sen gerçekten psikopatsın. Nerede o?" Çılgınca etrafa baktım. Şüpheli kimseyi görmedim ama en tehlikeli insanlar öyle görünmeyenlerdi zaten. "Söyle ona bunu yapmayı kessin. Hemen."

"Çoktan hallettim."

Gözlerimi kıstım. Bu çok kolay olmuştu. "Öyle mi?"

"Evet çünkü onun görevlerini ben devralıyorum. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü. DC'deki yokluğum için... düzenlemeler yapmak zorunda kaldım." Şaşkın ifadem karşısında dudakları seğirdi. "Bundan sonra beni daha çok göreceksin."

"Sen öyle san." Onu her gün görme düşüncesi beni panik'e sürükledi. "Sana karşı bir yasaklama emri çıkartacağım. Seni beni takip etmekten tutuklatacağım."

"Deneyebilirsin ama İngiliz hükümetindeki arkadaşlarımın buna izin vereceğini garanti edemem," dedi. Yüzü kararmıştı. "Ve seni *herhangi bir yerde* yalnız ve korumasız bırakacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

"Seni zaten tanımıyorum. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bana gösterdiğin kişiyi tanıyorum ve o da bir illüzyondu. Bir fantezi." Hislerim yüzünden boğazım tıkandı. "O gün, sana yaşadıklarımızın gerçek olup olmadığını sordum. Gözlerimin içine baka baka bunu gelecek için bir ders olarak saymamı söyledin. Sen de dersimi aldığımı farz et."

Alex irkildi. "Gerçekti," dedi boğuk bir sesle. "Hepsi."

Başımı iki yana salladım. Göğsüm o kadar çok ağrıyordu ki, nefes almak acı veriyordu. "İstediğini yapmana engel olamayacağım kadar güçlü biri olduğunun farkındayım ama yalanlarına tekrar kanacağımı düşünüyorsan zamanını boşa harcıyorsun."

"Yalan değiller. Gün ışığım-"

"Bana öyle deme!" Gözlerimde biriken yaşlara engel olamıyordum. Çok iyi gidiyordum ama Alex'in karşısında geçirdiğim her saniyede, kalbimin etrafına kurduğum savunmalar aşınıyor, beni bir kez daha çıplak ve savunmasız bırakıyordu. "Bir zamanlar güzel olduğunu düşündüğüm her şeyi mahvettin. Gün ışığını. Aşkı. Lanet olası kırmızı kadife keki bile; çünkü bana seni hatırlatıyor. Ve seni düşün-

düğümde..." Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Sahip olduğumuz her güzel anı ve tüm zaman boyunca beni kullanıyor olman gerçeğiyle onların nasıl lekelendiğini düşünüyorum. Sana âşık olduğum için ne kadar aptal olduğumu ve seni sevdiğimi söylediğimde, senin bana nasıl gülmüş olabileceğini düşünüyorum. Ve beni fazla yufka yürekli olmam konusunda uyardığın zamanları düşünüyorum. O zaman seni dinlememiştim çünkü dünyanın doğası gereği iyi bir yer olduğuna inanıyordum. Eh, tebrikler." Yanaklarımdaki yaşları sildim ama oluk oluk akıyorlardı. Tanrıya şükür, sınıf arkadaşlarımın çoğu çoktan gitmişti ve sokak boştu. "Söylediğin tek gerçek buydu. Fazla yufka yürekliydim ve dünya benim sandığım gibi bir yer değilmiş. Zalimce, gaddarca bir yermiş ve yufka yüreklilere yer yokmuş."

"Gün ış... Ava, hayır." Alex bana uzandı ama içgüdüsel olarak geri çekildim. Yüzü acıyla doldu. Elini yumruk haline getirdikten sonra tekrar cebine soktu ve boynundaki tendonlar gerildi. Konuştuğunda omuzlarında hafif bir titreme olduğunu hissettim. "Benim inandığım şeydi o; çünkü başka bir şey bilmiyordum ancak sen bana, dünyada güzellikler olduğunu gösterdin. Onları, sana her baktığımda, her gülümsediğini gördüğümde veya her gülüşünü duyduğumda görüyorum. Sen insanların içindeki iyiliğe inanıyorsun ve bu bir güçtür, zayıflık değil. Hiç kimsenin, özellikle de benim, bunu senden almasına izin verme." Acıyla dolu gözleri benimkileri yaktı. "Bir keresinde beni güzel bir şeyin, hayata olan inancımı geri getirecek bir şeyin beklediğini söylemiştin. Ben onu buldum. O sensin."

Onlar benim gerçekliğim olana dek sözlerine kapılmak istesem de bir kere dilim yanmıştı. Bu sefer benden ne istediğini kim bilebilirdi ki?

"Beni korumaktan bahsediyorsun," dedim. "Ama beni hayatımdaki herkesten daha çok incittin. Michael'dan bile. Senin bir pislik olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile, bana hep doğruyu söyleyeceğine güvenmiştim. Ve sonra en büyük yalancı olduğun ortaya çıktı. Sadece..." Derin bir nefes aldım, ona bakamıyordum. Canım çok yanıyordu. "Beni yalnız bırak."

Alex'in göğsü ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi inip kalktı. "Bunu yapamam güzelim. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim ama senin yalnız olduğun bir dünyada, ben asla iyi olamam."

"Yalnız olacağımı kim söyledi? Belki başka birini bulurum."

Gözleri öfkeli bir zümrüt tonuna dönüştü ve omuzları daha da gerildi. Bir yerlerde gök gürledi. Havanın az önceki güneşli halinden şu anki gri, kasvetli hale geçtiğini fark etmemiştim ama Alex'in duygularıyla bunu kontrol etme gücü varsa hiç şaşırmazdım. "Kesin bulursun," diye söylendi. "Sana dokunan her adamı öldürürüm."

"Buna hakkın yok," diye tısladım. "Ben senin değilim."

Çenesindeki kaslar atmaya başladı. "İşte burada yanılıyorsun. Sıçıp batırdım. Hem de çok fena. Ama bir gün affını kazanacağım ve sen *benimsin*. Sonsuza dek. Birbirimizden ne kadar uzakta veya ne kadar süre ayrı olursak olalım."

Benim tarafımdan sahip olunmanın ne anlama geldiğini

biliyor musun? Benim olduğun anlamına gelir.

Bu davetsiz hatırayı aklımdan uzaklaştırdım. "Artık seninle tartışmayacağım." Bu gece fotoğraf düzenlemeye odaklanmamın hiçbir yolu yoktu ama en azından eve gidip zavallı bir moron gibi ağlayarak uyuyabilirdim. *Aferin bana.* "Londra'da zamanını istediğin kadar boşa harca, bir şey değişmeyecek. Her şey bitti."

Alex bana cevap veremeden oradan uzaklaştım. Kararlı bir şekilde beni takip etti. Her adımı benim iki adımımla eşleşiyordu. *Kahretsin.* Neden Bridget veya Stella gibi uzun boylu değildim ki?

Başımı eğdim ve adımlarımı hızlandırdım. Yağmur damlaları yüzüme çarpıp saçlarımı ıslatırken yanımdaki adamı görmezden gelmeye çalıştım.

"Ava, lütfen."

Kaldırımda zorla yürürken çantamı göğsüme sıkıştırıp zırh olarak kullandım.

"En azından seni eve bırakmama izin ver," diye rica etti Alex. "Karanlıkta yürümek güvenli değil."

Son iki haftadır eve yürüyerek gidiyordum ve hiçbir sorun yaşamamıştım. En iyi mahallede yaşıyor değildim ama orası bir savaş bölgesi falan da değildi. Sadece dikkatli olmak gerekiyordu. Ayrıca biber gazım vardı ve yerel bir dövüş sanatları merkezinde, aldığım savunma derslerine yeniden başlamıştım.

Yine de Alex'e bunların hiçbirini söylemedim.

"Hava soğuk, yağmur yağıyor ve sen bir elbise giyiyorsun." Ne kadar hızlı yürüsem de ondan kurtulamıyordum.

"Tatlım, lütfen. Hasta olacaksın." Son kelimede sesi çatlamıştı.

Dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem ağrıdı. Dairemin sıcak güvenliğine ulaşmaya çalışırken çaresizce başımı aşağıda tuttum. Sonunda Alex konuşmayı bıraktı ve herkesin bana güvenli bir mesafede durmasını sağlayan, kızgın bir varlık olarak yanımda yürüdü.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından binama ulaştık. Çantamdan anahtarımı çıkarıp kilide sıkıştırırken ona bakmadım. Yüzümden sular akıyordu; yağmur muydu, yoksa gözyaşlarım mıydı anlayamadım.

Alex beni binanın içinde takip etmedi ama içeri girerken bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bakma. Bakma.

Pes etmeden önce merdivenleri yarıya kadar çıkmıştım. Kapının üzerindeki cam bölme kaldırımın net bir görüntüsünü veriyordu ve ben çoktan binada olmama rağmen Alex iliklerine kadar ıslanmış halde dışarıda bekliyordu. Gömleği heykelimsi gövdesine ve yağmurdan neredeyse siyah gibi görünen açık kahverengi saçları da alnına yapışmıştı. Gözlerini camdan benimkilerle buluşana kadar kaldırdı, yüzünde eşit derecede hem ıstırap hem de kararlılık vardı.

Aramızda betonlar, metaller ve on iki metre olsa bile; beni neredeyse kapıyı açıp onu soğuğun içinden çekip içeri almama ikna edecek olan, manyetik bir çekim uyguluyordu.

Neredeyse.

Aptal, yumuşak kalbim tekrar başımı belaya sokmadan önce kendimi ilerlemeye, merdivenin geri kalanını koşarak

daireme çıkmaya zorladım. Üzerimi çıkarıp titreyerek duşa adımımı attıktan sonra bile, o baştan çıkarıcı fısıltılar kulaklarımı okşadı ve beni pes etmeye zorladı.

İçeri gelmesini iste. Dışarısı karanlık ve soğuk... Ya hastalanırsa? *Ya soyguna uğrarsa? Ya incinirse?*

"Olmaz öyle bir şey," dedim yüksek sesle, cildimi o kadar sert ovdum ki kızardı. "Alex Volkov incinmez. İncitir."

Yağmurda sefil bir şekilde durduğu görüntüsü aklıma geldi ve bir an bocaladıktan sonra kendimi daha sert ovaladım. Beni takip etmesini ya da orada durmasını ben istememiştim. Soğuk algınlığına ya da... ya da hipotermiye yakalanırsa, bu onun suçuydu.

Titreyen ellerimle suyu kapattım.

Sonraki birkaç saati ramen yiyerek ve fotoğraflarımı düzenlemeye çalışarak geçirdim ama sonunda pes ettim. Odaklanamıyordum ve gözlerim ağlamaktan acıyordu. Bu öğleden sonra hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyordum.

Erken yatmaya karar verdim ve içimdeki pencereden dışarı bakma dürtüsüne karşı direnerek yatağa girdim. Saatler olmuştu. Alex hâlâ orada olamazdı.

BÖLÜM 42

ALEX, HER GÜN ONU GÖRMEMLE İLGİLİ SÖZÜNE/ tehdidine kesinlikle bağlı kaldı. Sabahları bursum için evden ayrıldığımda, genellikle vanilyalı *latte* ve yaban mersinli çörekle -en sevdiklerimdi- kapımda bekliyordu. Atölye çalışmalarımdan sonra, beni eve götürmek için bekliyordu. Diğer zamanlarda, özellikle diğer insanlarla birlikteyken veya hafta sonları şehri keşfederken daha az göze çarpıyordu ama hep oradaydı. Onu göremesem de varlığını hissediyordum.

Alex Volkov'un benim takipçim olacağını hiç düşünmemiştim ancak öyle olmuştu işte.

Üstelik her gün hediyeler alıyordum. Kucak dolusu.

İlk haftanın sonunda dairem kapalı bir bahçe gibi görünüyordu. Hepsini yerel bir hastaneye bağışladım: rengârenk gülleri, capcanlı mor renkteki orkideleri, tatlı beyaz zambakları, iç açan ayçiçeklerini ve narin şakayıkları.

İkinci haftanın sonunda, Cambridge Düşesi'ni kıskandıracak kadar mücevhere sahiptim, en azından onları elden çıkarana kadar. Pırlanta küpeler, safir bilezikler ve yakut kolyeler için aldığım para gözlerimi yaşartmıştı ama çoğunu çeşitli hayır kurumlarına bağışladım ve geri kalanını da geçim masraflarım için biriktirdim. Londra ucuz bir yer değildi ve burs harçlığı da pek cömert sayılmazdı.

Üçüncü haftanın sonunda ise lezzetli çikolatalar, hediye sepetleri ve özel yapım tatlılara boğulmuştum.

Süslü mücevherler veya çiçekler umurumda değildi, bu yüzden bu hediyelerin benim için bir önemi yoktu. Kalbimde delikler açan ise küçük şeylerdi. Üzerinde *Üzgünüm* yazan kırmızı kadife kapkekler. Yıllardır aradığım ama satışı olmayan, nadide *vintage* bir Japon kamerası. Alex ve benim sonbahar festivalinde çekilmiş, çerçeveli bir fotoğrafımız. Fotoğraf kabinindeki o fotoğraflarımızın bir kopyasını sakladığını hiç fark etmemiştim.

Neden fotoğraflara ihtiyacım olsun ki?

Anılar için. İnsanları ve olayları hatırlamak için?

Bunun için fotoğraflara ihtiyacım yok.

Dördüncü haftanın sonunda, sinirden saçlarımı yolmak ve gelgitte kalmış bir kumdan kale gibi dağılmak arasında kalmıştım.

Cuma öğleden sonra aydınlatma teknikleri atölyemden ayrıldım ve ona, "Konuşmamız gerek," dedim. Alex, kot pantolon ve beyaz bir tişört içinde insanı çileden çıkaracak kadar muhteşem görünerek binanın dışındaki bir lamba direğine yaslanmıştı. Pilot tarzındaki gözlüğü gözlerini saklı-

yordu ama bakışlarının yoğunluğu gözlüklerini delip tenimi yakmıştı.

Yanından geçen bir grup kız öğrenci kıkırdayarak ve aralarında fısıldaşarak ona baktı.

İçlerinden birinin kimsenin kulak misafiri olmadığını düşünerek, "*Çok seksi*," diye ciyakladığını duydum.

Spoiler: Herkes duymuştu.

Keşke kızın peşinden koşup ona istenmeyen türden bir abla tavsiyesi verebilseydim. *Kalbini kırabilecekmiş gibi görünen adamlara kanma;* çünkü büyük ihtimalle kırarlar.

Alex kızların dikkatinden etkilenmeyerek, "Elbette," dedi bana. Muhtemelen ilgiye alışıktı. O beni Londra sokaklarında takip ettiği sırada, etraftaki kadınlar da onu takip etmişti ve hepimiz dev bir *lideri takip* oyunu oynuyormuş gibi görünmüştük. "Akşam yemeğinde konuşabiliriz." Ona dik dik baktığımda dudakları seğirdi.

"Öyle bir şey olmayacak." Etrafıma bakındım ve sokağın sonunda küçük bir girinti gördüm. Tam anlamıyla bir ara sokak değildi ama bize yeterince mahremiyet sağlardı. Diğer arkadaşlarının onu görmesini ve daha fazla soru sormasını istemiyordum. Çoğu Alex'in her gün beni beklediğini fark etmiş ve yanlış bir şekilde, onun erkek arkadaşım olduğunu varsaymıştı. "Şuraya geçelim."

Girintiye doğru yürüdüm ve tekrar konuşmadan önce küçük alana yerleşmeyi bekledim. "Durman lazım."

Alex tek kaşını kaldırdı. "Durmam mı?"

"Hediyeler. Beklemeler. Oyunlar. İşe yaramayacaklar." *Yalan söylüyordum.* İşe yaramaya çok yakınlardı, bu yüzden

çıldırıyordum. Eğer böyle devam ederse, ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Gülümsemesi soldu. "Sana söyledim, oyun oynamıyorum. Hediye göndermeyi bırakmamı istiyorsan, bırakırım. Yine de beklemekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Neden?" Ellerimi sinirle havaya kaldırdım. "İstediğin herhangi bir kadını elde edebilirsin. *Neden* hâlâ buradasın?"

"Çünkü hiçbiri sen değil. Ben..." Alex'in boğazı sert bir yutkunmayla hareket etti. Gergin ifadesi geri dönmüştü. "Kendime bile itiraf etmek istemedim ama-"

"Hayır." Kalbim dörtnala koştu. Ne söyleyeceğini biliyordum ve bunu duymaya hazır değildim. "Yapma."

"Ava, seni seviyorum." Gözleri bir duyguyla titreştiğinde, göğsüm bana patlayacakmış gibi hissettirene kadar sıkıştı. "Bana beni sevdiğini söylediğinde karşılık vermedim çünkü senin sevgini hak ettiğimi hissetmiyordum. Planımla ilgili gerçeği henüz bilmiyordun ve ben de düşündüm ki... *Kahretsin.*" Boynunun arkasını ovuşturdu, alışılmadık bir şekilde telaşlı görünüyordu. "Bunu bu şekilde söylemeyi planlamamıştım," diye mırıldandı. "Fakat gerçek bu. Belki hâlâ seni hak etmiyorumdur ama hak edene kadar çabalamaya hazırım."

"Beni sevmiyorsun." Başımı iki yana salladım, gözlerim ve burnum dökülmeyen gözyaşlarım yüzünden yanıyordu. Son zamanlarda o kadar çok ağlamıştım ki kendime sinir olsam da bunu durduramıyordum. "Sen sevginin ne olduğunu bile bilmiyorsun. Yalan söyledin, beni ve Josh'ı sekiz yıl boyunca kullandın. *Sekiz yıl.* Bu sevgi değil. Bu manipülasyondur. Deliliktir."

"Öyle başlamıştı ama Josh benim gerçekten en iyi arkadaşım oldu ve ben sana gerçekten âşık oldum." Alex kısa bir kahkaha attı. "Sence bunların olmasını *istedim* mi? İstemedim. Planlarımı tamamen altüst ettiler. Sen ve Josh yüzünden Michael'ı mahvetmeyi yıllarca erteledim."

"Ne kadar da cömertsin," dedim alayla.

Çenesi kasıldı. "Hiçbir zaman bir *Beyaz Atlı Prens* olduğumu iddia etmedim ve aşkım da peri masalı tarzında bir aşk değil. Ben boktan bir ahlak anlayışı olan, boktan bir insanım. Sana ay ışığının altında şiirler yazıp serenat yapamam. Ama sen gözlerimin gördüğü tek kadınsın. Düşmanların benim de düşmanımdır, dostların benim de dostumdur ve eğer istersen, senin için dünyayı yakıp kül ederim."

Kalbim ikiye bölündü. Ona inanmayı çok istiyordum ama... "Bu doğru olsa bile, mesele aşk değil. Mesele güven ve ben artık sana güvenmiyorum. Uzun oyunun bir ustası olduğunu kanıtladın. Ya bu da onlardan biriyse? Ya bir gün, bundan on yıl sonra uyanırsam ve sen yine kalbimi kırarsan? Böyle bir şeyden sonra, ikinci kez hayatta kalamam."

Eğer kalp kırıklığının kaynağı başka biri olsaydı, belki. Ama Alex olursa olmazdı. O sadece kalbime değil ruhuma da yerleşmişti ve onu herhangi bir nedenden dolayı tekrar kaybedersem işim biterdi.

"Ava." Alex'in sesi çatladı. Gözleri kızarmaya başlamıştı, ağlamanın eşiğinde olduğuna yemin edebilirdim. Ama o Alex'ti. Ağlamazdı. Bunu beceremezdi. "Tatlım, lütfen. Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Her şeyi yaparım."

"Yapabileceğin bir şey var mı bilmiyorum," diye fısıldadım. "Üzgünüm."

Sert bir ifade ve kararlı bir ses tonuyla, "Öyleyse bir şey bulana kadar her şeyi denemem gerekecek," dedi.

Alex istediğini alana kadar pes etmezdi. Bu onun doğasında yoktu. Ama ona kalbimin istediği ama aklımın bağırarak karşı çıktığı şekilde teslim olursam, kendimle nasıl yaşayabilirdim ki? Güvensiz bir ilişki, kumun üzerine kurulmuş bir temel gibiydi ve benim, bir ömür süren sürüklenmelerin ardından sağlam bir zemine ihtiyacım vardı.

"DC'ye dön, Alex," dedim bitkin bir şekilde. Zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak bitkindim. "Yönetmen gereken bir işin var." Bu sözleri söylerken bile, bir okyanusun bizi yeniden ayıracağı düşüncesi midemi bulandırmıştı.

Karmakarışık bir haldeydim. Ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu, düşüncelerim hiçbirine tutunamayacağım kadar hızlı değişiyordu ve...

"Tam olarak bir ay önce CEO görevimden istifa ettim."

Bu beni şoka sokarak hayaller âlemimden çıkardı. "*Ne*?" Alex tanıdığım en hırslı insandı ve bir yıldan kısa bir süredir CEO'ydu.

Bunu neden duymamıştım? Elbette, finans haberlerini takip etmediğim ve Alex'in kendisiyle ilgili herhangi bir haberden kaçındığım için.

Alex omuz silkti. "Tüm zamanımı Londra'da seninle geçirirken CEO olarak kalamazdım, bu yüzden istifa ettim," dedi, sanki hayatının işini bir hevesle bırakmamış gibiydi. Gerçi Alex hiçbir şeyi bir heves yüzünden yapmazdı. Her

hareketi düşünür ve son hamlesi insanlara mantıksız gelirdi. Tabii eğer...

Kısacık bir umut parıltısını daha büyük bir şeye dönüşmeden önce söndürdüm.

"Peki ya para ve harcamaların?" Sorduğum anda bu sorunun ne kadar aptalca olduğunu anlamıştım.

Alex'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Hayatımın geri kalanında bana yetecek kadar hissem, yatırımım ve birikimim var. Canım istediği için çalıştım hep. Ama şimdi başka bir şey yapmak istiyorum."

Yutkundum, kalbim deli gibi atıyordu. "Ne o?"

"Seni geri kazanmak. Ne kadar zaman alırsa alsın."

BÖLÜM 43

Ava

Bir yıl sonra

BURS PROGRAMI, LONDRA SANAT DÜNYASININ önde gelen isimlerinin katıldığı büyük bir sergiyle sona erdi. Sergi Shoreditch'te gerçekleşti ve herkesin bu taşınır galeride kendine ait bir bölümü vardı.

Canlandırıcı, sinir bozucu ve tamamen gerçeküstüydü.

Küçük cennetimin önünden geçen şık giyimli insanları izledim, her parçayı hayranlıkla olduğunu umduğum bir şekilde inceliyorlardı.

Bu bir yıl boyunca bir fotoğrafçı olarak çok yol kat etmiştim. Hâlâ öğrenmem gereken çok şey olsa da işimle gurur duyuyordum. Tıpkı Diane Lange gibi, seyahat portrelerinde uzmanlaşmıştım ama onlara kendi kişisel yorumumu katıyordum. Kadına ne kadar hayran olsam da *o olmak* istemiyordum. Vizyonum ve yaratıcı fikirlerimle birlikte, kendim olmak istiyordum.

Fotoğraflarımın çoğunu Londra'da çekmiştim. Avrupa'nın iyi yanı, diğer ülkelere seyahat etmenin kolay olmasıydı. Hafta sonları trenle Paris'e ya da günübirlik şekilde Cotswolds'a* gitmiştim. İrlanda ve Hollanda gibi komşu ülkelere bile kısa uçuşlar yapmış ve uçakta çıldırmamıştım.

En sevdiğim çalışmam, Paris'teki bir parkta satranç oynayan iki yaşlı adamın portresiydi. Biri elinde sigara tutarken kahkahalarla başını arkaya atmıştı, diğeri ise çatık kaşlarla tahtayı inceliyordu. Her ikisinin de duyguları fotoğraftan fırlıyordu ve ben hiç bu kadar gururlu hissetmemiştim.

"Nasıl hissediyorsun?" Diane yanıma geldi. Soluk sarı saçları omuzlarına değiyordu ve siyah çerçeveli gözlükleri, siyah ceket ve pantolon kombinasyonuna uyuyordu. Burs sırasında dileyebileceğim en iyi akıl hocası olmuştu bana ve şimdi onu hem bir arkadaş hem de bir rol model olarak görüyordum.

Ben. Diane Lange ile arkadaş.

Gerçeküstüydü.

"Ben... bir sürü şey hissediyorum," diye itiraf ettim. "Uyarayım bak, her an kusabilirim."

Fotoğraftaki adam gibi başını arkaya atarak güldü. Diane ile ilgili en sevdiğim şeylerden biri buydu. Sevinç, üzüntü ya da öfke fark etmez, duygularını tam anlamıyla ve çekinmeden ifade ediyordu. Başkalarını memnun etmek için kendini tutmayı reddeden birinin özgüveniyle kendini dünyaya açıyordu ve bu sayede daha çok parlıyordu.

* İngiltere'de, dağların ve taş evli köylerin bulunduğu bir bölge. (ç.n.)

"Bu normal," dedi gözleri parlayarak. "Ben ilk sergimde gerçekten kusmuştum. Hem de Paris'in önde gelen sanat koleksiyoncularından biri olan bir misafir sunucunun üzerine. Çok utanmıştım ama kendisi bana bu konuda iyi destek olmuştu. Gecenin sonunda iki eserimi satın almıştı."

Dudağımı ısırdım. Bu başka bir olaydı. Burs programındaki herkesin tüm fotoğrafları bu gece satıştaydı. Grubum kimin en çok satabileceğini görmek için bunu bir rekabete dönüştürmüştü, böylece "en iyi" olmakla övüneceklerdi; ben *bir tane* satsam bile mutlu olurdum.

Birinin, herhangi birinin, çalışmamı ona para verecek kadar beğendiğini bilmek; içimde bir sürü mutluluk dalgasına neden oluyordu.

"Umarım benim gecem de seninki gibi sonuçlanır," dedim çünkü *henüz* hiçbir şey satmamıştım.

Diane'in gözlerindeki pırıltı yoğunlaştı. "Çoktan öyle sonuçlandı. Aslında daha da iyi."

Anlamayarak başımı eğdim.

"Birisi senin bütün eserlerini satın aldı. Her birini."

Neredeyse şampanyamı püskürtecektim. "N-ne?" Sergi bir saat önce başlamıştı. Bu nasıl *mümkün* olabilirdi ki?

"Bir hayranın var gibi görünüyor." Göz kırptı. "Bu kadar şaşırmış görünme. Çalışmaların başarılı. Gerçekten iyi."

İşimin ne kadar iyi olduğu umurumda değildi. Ben bilinmeyen bir isimdim. Bir acemi. Acemiler, tüm koleksiyonlarını o kadar hızlı satamazlardı, eğer...

Kalbim küt küt attı. Uyarıdan mıydı yoksa heyecandan mı, emin değildim.

Gür kahverengi saçları ve soğuk yeşil gözleri arayarak galeriye çılgınca bakındım.

Bulamadım.

Fakat o buradaydı. Anonim alıcım oydu. Bunu hissediyordum.

Alex ve ben yeni bir ilişki geliştirmiştik... buna arkadaşlık diyebilir miydim emin değildim ama bir yıl önce, o Londra'ya geldiğinde sahip olduğumuz ilişkiden bir adım öndeydi. Hâlâ her sabah beni dairemin önünde bekliyor ve her öğleden sonra beni eve bırakıyordu. Bazen konuşuyor, bazen konuşmuyorduk. Savunma hareketlerimi uygulamama yardım ediyordu, yemek masam kırıldıktan sonra yeni yemek masamı kurmuştu ve bazı fotoğraf çekimlerimde fiili asistanım olarak görev yapıyordu. Bu noktaya ulaşmamız uzun sürse de bunu başarmıştık.

Çabalıyordu. Çabalamaktan daha fazlasını yapıyordu. Güvenimi bir nebze yeniden kazanmışken, bir şey beni onu tamamen affetmekten alıkoyuyordu. Onu kendimden her uzaklaştırdığımda canının ne kadar yandığını görebiliyordum fakat onun ve Michael'ın ihanetlerinin yaraları iyileşse bile, izleri çok derindi. Ayrıca diğer insanlara güvenmeyi geçtim, ben hâlâ kendime güvenmeyi öğreniyordum.

Geçen ay tıp fakültesinden mezun olan Josh birkaç kez ziyarete gelmişti ve o şehirdeyken Alex'in gözden uzak olmasını sağlamıştım. Josh hâlâ Alex'e öfkeliydi ve onların Londra'nın ortasında yumruk yumruğa kavga etmelerine hiç ihtiyacım yoktu. Jules, Bridget ve Stella da ziyarete gelmişti. Onlara Alex'ten bahsetmemiştim. Gerçi Bridget'ın ortada

bir şeyler döndüğünü bildiğine dair bir şeyler seziyordum, hatta gözlerinde bilmiş bir parıltıyla bakmıştı sürekli.

Mikrofon sesi havada dalgalandı ve kalabalık sessizleşti. Burs programı direktörü sahneye çıktı ve herkese katıldıkları için teşekkür etti. İyi vakit geçirdiklerini umduğunu söyledi, falan filan... Arayışıma dikkat kesildiğim için onu dinleyemedim.

Neredeydi?

Alex, gerçekten görülmek istemediği sürece gölgelerde saklanacak bir insan değildi ve bu gece onun gizlenmek istemesi için ortada olan bir neden bulamıyordum.

"...özel performans. Lütfen Alex Volkov için bir alkış!"

Bu çıldırtıcıydı. Başına bir şey... *Bekle, ne?*

Başımı hemen çevirdim ve kalbim serbest düşüşe geçti.

İşte oradaydı. Siyah smokin, okunamayan bir yüz ifadesi ve ışıkların altında, altınımsı bir kahverengiyle parıldayan saçlar... Odada neredeyse iki yüz kişi vardı ama onun gözleri benimkileri hemen bulmuştu.

Nabzım beklentiyle atıyordu.

Sahnede ne işi vardı?

Cevabımı bir dakika sonra aldım.

Alex, "Bu gece programda canlı performans olmadığı için bunun fazlasıyla sürpriz olduğunun farkındayım," dedi. "Ve eğer beni tanıyorsanız, sanat düşkünlüğümle ya da şarkı söyleme becerilerimle ünlü olmadığımı biliyorsunuzdur." Birkaç bilmiş bakışla birlikte kalabalığın arasında hafif kahkahalar dalgalandı. Alex devam etmeden önce kıkırdamaların bitmesini bekledi, bakışları benimkileri delip geçiyordu.

"Müzik, fotoğraf, film ya da resim fark etmez, sanat çevremizdeki dünyayı yansıtır ve ben çok uzun bir süre boyunca sadece karanlık tarafı gördüm. Hastalıklı zayıflıklar, çirkin gerçekler... Fotoğraflar bana zamanın hiç bitmeyen anlarını hatırlatırdı. Şarkılar bana insanın kalbini sökme gücüne sahip olan sözleri hatırlatırdı. O halde, sanat bu kadar korkunç ve yıkıcıyken neden benim umurumda olsundu ki?" Londra'nın sanat dünyasının önünde yapması cesaret isteyen bir açıklamaydı ama kimse buna aldırmadı. Hiç umursamadılar. Alex hepimizi sözlerinin büyüsüne kaptırmıştı. "Sonra hayatıma biri girdi ve bildiğimi sandığım her şeyi altüst etti. O, benim olmadığım her şeydi. Temiz kalpli, güvenilir, iyimser. Bana bu dünyada var olan güzellikleri gösterdi ve onun sayesinde, inanmanın gücünü öğrendim. Neşeyi öğrendim. Sevgiyi öğrendim. Ama korkarım ki onu yalanlarımla lekeledim. Bir gün, onun karanlıktan tekrar aydınlığa çıkmanın yolunu bulmasını tüm kalbimle umut ediyorum."

Alex'in konuşmasının sonunda oda nefes nefese bir sessizlikle çınladı. Kalbim çarpıyordu, öyle şiddetle çarpıyordu ki boğazımda hissediyordum. Karnımda. Ayak parmaklarımda. Her santimimde hissediyordum.

Sonra tekrar ağzını açtı ve kalbim tamamen durdu. Çünkü ağzından çıkıp odayı dolduran ses var ya? Duyduğum en güzel şeydi.

Sadece ben de değildim. Herkes Alex'e kendinden geçmiş bir hayranlıkla bakıyordu ve birkaç kadının anında bayıldığından oldukça emindim.

Şarkı sözleri üzerimden akarken yumruk yaptığım elimi

dudaklarıma bastırdım. Aşk ve kalp kırıklığını anlatan bir şarkıydı. İhanet ve kurtuluş. Pişmanlık ve bağışlama. Her kelime, tıpkı Alex'in şarkı söylemesi gibi beni paramparça etti. Geçmişte onu tatlı sözlerle kandırmaya çalışsam ya da yalvarsam da, yapmayı reddettiği tek şey buydu.

Şu ana kadar.

Neden reddettiğini anlamıştım. Alex öylece şarkı söylemiyordu, her anlamda şarkı söylüyordu. Duyguyla, güzellikle ve öyle bir saflıkla söylüyordu ki nefesimi kesmişti. Her notayla ruhunu ortaya seriyordu ve ruhunun geri dönülmez şekilde lanetlendiğini düşünen bir adam için, bunu seyircilerin önünde yapma düşüncesi dayanılmaz olmalıydı.

Alex coşkulu bir alkışla şarkıyı bitirdi. Sahnenin dışında gözden kaybolmadan önce bakışları uzun bir an boyunca üzerimde oyalandı. Sonrasında da kalabalık heyecanlı gevezeliklerine başladı.

Ayaklarım ben düşünemeden hareket etti ama Diane beni durdurmadan önce sadece iki adım atabildim.

"Ava, gitmeden önce tanışmanı istediğim biri var," dedi. "World Geographic'in editörü burada. Her zaman yetenekli ve genç fotoğrafçılar ararlar."

"Ben... tamam." Etrafa baktım ama Alex'i hiçbir yerde göremedim.

"Her şey yolunda mı? Dikkatin dağılmış gibi görünüyorsun." Diane beni endişeyle inceledi. "Bütün yıl World Geographic'ten bahsediyordun. Daha heyecanlı olursun sanmıştım."

"Evet, ben iyiyim. Üzgünüm, sadece biraz bunaldım." Normalde, çarpıcı fotoğrafları ve hikâye anlatımıyla ünlü bir seyahat ve kültür dergisi olan *World Geographic*'in editörüyle tanışma düşüncesi beni tam bir *fangirl* havasına sokardı. Ama şu anda tek düşünebildiğim Alex'ti.

"Oldukça iyi bir performanstı, ha?" Diane beni kır saçlı ve gür sakallı yaşlı bir adama doğru yönlendirirken sırıttı. Laurent Boucher. Onu hemen tanıdım. "Yirmi yaş daha genç olsaydım..."

Zayıf bir kahkaha attım.

"İşime yaramazdı gerçi. Gözleri senden başkasını görmüyor gibiydi." Bana göz kırptı.

Yüzüme bir sıcaklık yayıldı ve Laurent'ın yanına varmadan önce ona anlaşılmaz bir yanıt mırıldandım.

"Diane, seni tekrar görmek ne güzel." Laurent ona öpücük gönderirken derin sesi büyüleyici bir Fransız aksanıyla gürledi. "Her zamanki gibi, çok güzel görünüyorsun."

"Senin de ağzın her zamanki gibi çok iyi laf yapıyor." Diane başını bana doğru eğdi. "Laurent, Ava ile tanışmanı istiyorum. Sana bahsettiğim öğrenci."

"Ah, tabii." Laurent delici kara gözlerini bana çevirdi. "Bu akşam erken saatlerde Diane ile senin sergin hakkında konuşuyordum. Oldukça yeteneklisin, hâlâ gençsin ve işin biraz daha incelikli olabilir ama olağanüstü bir potansiyelin var."

"Teşekkür ederim, efendim." Alex'in performansı ve Laurent Kahrolası Boucher'ın övgüsü derken, bütün bu gece gerçeküstü geliyordu.

"Lütfen bana Laurent de."

On beş dakika daha sohbet ettik, bu sırada Diane burs direktörü ile konuşmak için izin istedi. Görüşmemizin sonunda Laurent bana kartını verdi ve *World Geographic*'teki küçük bir organizasyon için bağımsız çalışmakla ilgilenirsem onunla temasa geçmemi söyledi. Eh, evet. Bu fırsat için çok heyecanlıydım ama Laurent'in dikkati başka bir yere yöneldiğinde rahat bir nefes almaktan kendimi alamadım.

Ona teşekkür ettim ve Alex'i aramak için yanından ayrıldım. Fakat tüm koleksiyonumu çoktan sattığımı duyan ve alıcının kim olduğunu öğrenmek isteyen bir grup öğrenci tarafından yine yolum kesildi. Onlara bilmediğimi söyledim, bu teknik olarak doğruydu.

Bu bütün akşam boyunca devam etti. Bir sohbeti sonlandırdığımda diğeri başlıyordu. Konuşmak ve beni tebrik etmek isteyen herkese minnettardım ama kahretsin, konuşmak istediğim tek kişi Alex'ti.

Gecenin sonuna gelmiştik ama onu performansından beri bir kere bile görememiştim. Ayaklarım ağrıyor, sürekli gülümsemekten yanaklarım sızlıyor ve midem yaşadığı yemek kıtlığı yüzünden gurulduyordu. Etkinliklerde her zaman yemek yiyemeyecek kadar gergin olurdum.

Temizlik ekibi de buna dahil olmak üzere, galeride kalan bir avuç insandan biri olduğum zamana kadar tüm konuklar oradan ayrıldı.

Alex'in yaptıklarından sonra tek kelime etmeden gittiğine inanamıyordum. Apaçık ortadaydı. O, burada değildi.

"Selam, Ava."

Heyecanlandım ama bir saniye sonra bunun kim olduğunu görünce üzerime bir hayal kırıklığı çöktü.

"Selam, Jack." Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Ayrıldığını sanıyordum."

"Hayır. Görünüşe göre ben de senin gibi sona kalanlardanım." Mavi gözleri parıldadı. "Bir şeyler yemeye gitmek ister misin? Bütün gece hiçbir şey yiyemedim. Gergindim," diye açıkladı.

"Ben de öyle."

"Sen mi gergindin? Hadi ama, *tüm koleksiyonunu* sattın. Bu inanılmaz! WYP tarihinde hiç duyulmamış bir şey." Jack bana sarıldı. "Bunu kutlamalıyız. Belki uygun bir akşam yemeği ve içeceklerle? Çok yorgunsan bu gece olmak zorunda değil," diye ekledi.

Gözlerimi kırpıştırdım, ses tonunu yanlış yorumladığıma emindim. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

Jack geçen yıl boyunca iyi bir arkadaş olmuştu ve onunla takılmaktan zevk alıyordum. Uzun sarı saçları, Avustralya aksanı ve güneşte yanmış sörfçü havasıyla çekici biri sayılırdı. Ama ona baktığımda midemde kelebekler uçuşmuyor, kalbim teklemiyordu.

Dünyada sadece bir kişi bana böyle hissettirebiliyordu ve o da burada değildi.

Jack kızardı. "Evet." Mahcup bir gülümseme gönderdi. "Bir süredir sana çıkma teklif etmek istiyordum ama burs sırasında işleri tuhaflaştırmak istemedim. Program bittiğine göre, şimdi neden olmasın diye düşündüm. Güzelsin, ko-

miksin, yeteneklisin ve iyi anlaşıyoruz." Duraksadı. "Sanırım."

"İyi anlaşıyoruz." Bir elimi koluna koydum. "Buradaki en yakın arkadaşlarımdan birisin ve seninle tanıştığım için çok mutluyum. Sen harika bir adamsın..."

"Off." Jack yüzünü buruşturdu. "Bu sohbette bunun iyi bir şey olmadığını hissediyorum."

Güldüm. "Hayır, inan bana, bu iyi bir şey. Sen de sevimli, komik ve yeteneklisin, herhangi bir kız seninle çıktığı için şanslı olur."

"Bir 'ama' geliyor gibi," dedi Jack alaycı bir şekilde.

"Ama-"

"Ama o meşgul," diye araya girdi pürüzsüz bir ses. "Bu geceden yakın geleceğe kadar."

Arkamı döndüm, Alex'in bir buçuk metreden daha az bir mesafede durduğunu görünce nabzım hızlandı. Bakışların hâlâ Jack'in koluna dokunduğum yerdeydi. Elimi hemen çeksem de artık çok geçti. Havada titreşen tehlikenin neredeyse tadını alabiliyordum.

Sahnede ruhunu sergileyen adam gitmişti, onun yerine düşmanlarını ezmekte tereddüt etmeyen acımasız CEO gelmişti.

"Sen bu gece performans sergileyen ve her zaman DGF dışında Ava'yı bekleyen adamsın." Jack gözlerini kıstı. "Kimim demiştin?"

Alex, aldatıcı bir şekilde sakin bir sesle, "Ellerini ondan çekmezsen bağırsaklarını parçalayacak ve seni onlarla boğacak olan kişiyim," dedi.

Ancak o zaman, Jack'in bana sarıldığı zamandan beri elinin sırtımda olduğunu fark ettim.

"Sen psikopatsın." Jack beni daha sıkı tuttu ve aniden onun canından endişe ettim. "Güvenliği arıyorum-"

"Hayır, sorun yok. Onu tanıyorum," dedim Jack'in başını daha fazla belaya sokmadan önce. "O... Ah, abartmaya meyillidir." Jack'i beni bırakmaya zorlayarak bir adım geriledim. "Onunla konuşmam gerek ama sonra görüşürüz, tamam mı?"

Bana inanamayan bir bakış attı. "Ava, o-"

"İyi olacağım," dedim kararlı bir ses tonuyla. "Gerçekten. O, DC'den eski bir tanıdık."

Alex'ten dalgalar halinde hoşnutsuzluk yayılıyordu. Bakışları lazer yoğunluğuyla içime işledi ancak elimden geldiğince görmezden geldim.

"Peki." Jack pes etti. "Eve güvenle ulaştığında bana mesaj at." Yanağımı öptüğünde odayı kısık bir hırıltı doldurdu.

Jack irkildi ve ayrılmadan önce Alex'e şüpheli bir bakış daha attı.

Alex'i kendi uyarı bakışımla yerine çivilemeden önce, Jack'in bizi duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledim. "Aklından bile geçirme."

"Neyi aklımdan geçirmeyeyim?"

"Jack'e bir şey yapmayı. Ya da ona bir şey yapması için birini tutmayı," diye ekledim çünkü Alex'le konuşurken insanın her zaman detaylara dikkat etmesi gerekiyordu. Adam boşlukları işine geldiği gibi doldurmak konusunda uzmandı.

Alex soğuk bir sesle, "Onu bu kadar önemsediğini bilmiyordum," dedi.

Dişlerimi sıktım. "Nasıl olur da bu gece şarkı söyleyen o kişiyle aynı adam olabilirsin ki? Biri pislik, diğeri ise..."

"Diğeri ise ne?" Alex bana doğru yürüdüğünde ağzım kurudu. "Ne, Ava?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Bilmiyorum."

Titrek bir iç çektim. "Şarkı söyledin. İnsanların içinde."

"Evet."

"Neden?"

"Bugünlerde yaptığım şeylerin nedeni ne?" Parmaklarını yanağıma dokundurdu ve omurgamdan aşağı zevk ürpertileri yayıldı. "Ben..." Duraksadı, konuşmadan önce çenesi kasılmıştı. "Duygularımı ifade etmekte çok iyi değilim. Bu yüzden şarkı söylemeyi hiç sevmedim. Çünkü şarkılar tamamen duygularla ilgili ve bu çok savunmasız hissettiriyor. Buna dayanamıyorum. Ama seni geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu söyledim ve bunda ciddiydim, tıpkı o şarkıdaki her kelimeyi cidden kastettiğim gibi. O şarkı senin içindi. Ama fikirlerim tükeniyor tatlım." Alex başparmağını çenemin kıvrımına sürttü ve bana hüzünlü bir gülümseme gönderdi. "Şu anda, bir yıldan beri ilk kez sana dokunmama izin verdiğinin farkında mısın?"

Tartışmak için ağzımı açtım çünkü bu doğru olamazdı... ama öyleydi. Son on iki ay boyunca Alex bana her uzandığında geri çekildiğimi veya arkamı döndüğümü gösteren anılar zihnimde canlandı. Bana dokunmasını *istemediğim-*

den değildi bu, bana yeniden o kadar yaklaşırsa pes etmeyeceğim konusunda kendime güvenemediğim içindi. Hiçbir şey söylemese de gözlerindeki acıyı ve incinmeyi yakalamıştım.

"Seni aradım," dedim çenem titrerken. "Bulamadım. Ortadan kayboldun."

"Bu senin büyük gecen. Bunu senden almak istemedim."

"Gittiğini sandım." Neden bilmiyorum, bir anda ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve burun çekmelerim boş galeride yankılandı. Utandım fakat en azından burada bizden başka kimse yoktu. Binada bir yerde görevliler olmalıydı, yoksa bizi dışarı atarlardı ama onları göremiyordum.

"Seni asla bırakmam." Alex beni göğsüne çekti ve ben de sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir sürenin ardından ilk kez onun göğsüne gömüldüm. Bu, uzun ve yalnız bir yurtdışı yolculuğundan sonra eve dönmek gibiydi. Kollarında ne kadar güvende hissettiğimi unutmuştum, sanki hiçbir şey ve hiç kimse bana zarar veremezmiş gibiydi. Bunu fazlasıyla belirtmiş olmasına rağmen böyle hissediyordum. Kısık sesle, "Gitmemi *ister* misin?" diye sordu.

Yüzümü göğsüne gömüp başımı iki yana salladım. Sıcaklık ve baharat gibi kokuyordu, o kadar tanıdıktı ki içim sızladı.

Bunu özlemiştim. Onu özlemiştim. Bir yıl boyunca Alex'i her gün görmeme rağmen, ona dokunmak ve gerçekten onunla olmakla aynı şey değildi.

"Beni özledin mi güzelim?" Sesi nazikti.

Başımla onayladım, yüzüm hâlâ göğsüne gömülüydü.

Bunca zaman boyunca, kısmen ona güvenmediğim için; ama çoğunlukla kendime güvenmediğim için onu tekrar hayatıma almaktan korkmuştum. Sevdiğim iki kişinin bana çok uzun süre yalan söylemesinden sonra, kalbimi arkadaşım değil düşmanım olarak görmeye başlamıştım. İçgüdülerim geçmişte beni bu kadar yoldan çıkarmışken onlara tekrar nasıl güvenebilirdim ki?

Yine de düşündükçe, hiç yanılmadığımı daha çok anlıyordum. Michael'ın gerçek babam olduğunu ve hayatımı kurtardığını düşünmüştüm ama onun yanında kendimi hep rahatsız hissetmiştim. Onunla hiçbir zaman bir kızın babasıyla kurması gerektiği gibi bir bağ kuramamıştım. Onun benim etrafımda rahatsız olduğunu fark etmiştim ve o bir rol oynamış olsa da, beni fazla yaklaşmamam konusunda uyaran şey çoğunlukla altıncı hissimdi.

Alex'e gelince... Hem benim hem de Josh'ın gözlerinin üzerine bir perde çekmişti. Kalbimin derinliklerinde, ilişkimizin ve duygularının gerçek olduğunu söylediğinde ona inanmıştım.

Yanılmış olma ihtimalim var mıydı ve bu da başka bir boktan oyun olabilir miydi? Evet. Gerçi benden başka ne isteyebileceğini bilmiyordum. Yanlış bilgilere dayanarak Michael'ı hedef almıştı ve doğru bir hedef olsa bile, Michael çoktan bulacağını bulmuştu. Birden fazla cinayete teşebbüs ve kurumsal dolandırıcılık suçlarından suçlu bulunmuştu ve müebbet hapisle karşı karşıyaydı.

Ancak hayatımın geri kalanını *olabilecek* bir şeyden korkarak geçirmektense gözümü karartmayı tercih ederdim. Su, kalp kırıklığı ya da başka bir şey fark etmezdi, korkularımın beni durdurmasına izin vermekten bıkmış ve yorulmuştum.

Hayatı yaşamanın tek yolu onu *yaşamaktı*. Korkular olmadan, pişmanlıklar olmadan.

Alex geri çekilirken bir kolunu belime dolamıştı. Çenemi kaldırdı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Kalmamı mı istiyorsun?"

Galeriden bahsetmiyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Sertçe yutkundum ve başımı tekrar aşağı yukarı sallayarak, "Evet," diye fısıldadım.

Alex beni kendine çekip dudaklarını benimkilere değdirmeden önce bu kelime ağzımdan zar zor çıkmıştı. Tatlı, sakin bir öpücük değildi. Şiddetli ve sarsıcıydı, ihtiyacım olan her şeydi. Avuçlarımın altında onun rahatladığını hissettim, şimdiye kadar ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim.

"Artık benden kurtulamayacağını biliyorsun," diye uyardı. Ellerimi kavrayan dokunuşu sıcak ve sahipleniciydi.

"Bu mümkün olmazdı zaten."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Sonunda anladın."

Ağzı bir kez daha benimkini ele geçirdi. Öpücüğünde, kokusunda ve dokunuşunda o kadar kaybolmuştum ki sırtım duvara çarpana kadar hareket ettiğimizi fark etmedim.

"Alex?"

"Hmm?" Altdudağımı dişlerinin arasına alıp ısırdıktan sonra diliyle sızlayan kısmın üzerinden geçti. Saç derimden ayak parmaklarıma kadar bir karıncalanma yayıldı.

"Bir daha kalbimi kırma."

Alex'in yüzü yumuşadı. "Kırmayacağım. Güven bana gelir."

"Güveniyorum." Gerçek buydu. Bu gece, gerçek Alex'i tüm maskeleri çıkarılmış halde görmüştüm ve ona tüm kalbimle güvenmiştim.

Bana gerçek gülümsemelerinden birini gönderdi, nükleer bir reaksiyon başlatabilecek ve tek bir hamlede tüm kadın nüfusunu yok edebilecek türden olan gülümsemesini.

"Ayrıca ben..." Kızardım. "Bana *gün ışığım* demeni özledim."

Alex'in gözleri sıcaklıkla parladı. "Öyle mi?" Soğuk hava kalçama ve uyluklarıma çarpana kadar eteğimi santim santim yukarı kaydırdı. "Başka neyi özledin?" Elini çoktan sırılsıklam olan külotuma daldırmıştı. Bacaklarımın arasındaki hassas yumruyu okşadı. "Bunu özledin mi?"

İçimden titrek bir nefes kaçtı. "Evet."

"Peki ya bu?" Kaya gibi sert olan sikini uyluğumda hissedene kadar vücudunu benimkine bastırdı. Sıcaklık damarlarımda cızırdadı. Bir buçuk yıldır seks yapmamıştım ve cinsel gerginliğim, patlamayı bekleyen bir volkan gibiydi.

"Evet. Lütfen," diye inledim.

"Kalan personellere seni görmeye gelmeden önce gitmelerini söyledim. Sadece sen ve ben varız, gün ışığım." Boğazımın dibinde çılgınca çırpınan nabzıma ulaşana kadar ağzını boynumdan aşağı sürükledi. Nefesi tenimi gıdıklıyordu. "Seni bu duvara dayayacağım ve kendi adını bile hatırlayamayacak hale gelene kadar becereceğim ama ondan

önce..." Boğazımı tuttu, sesi yumuşak bir hırıltıya dönüştü. Bunun karşısında vajinam bir tepkiyle kasıldı. "Bana, sana çıkma teklif eden o sarışın piçten bahset. Sana dokunmasına izin mi verdin, gün ışığı? Benim olana dokunmasına izin verdin mi?"

Başımı iki yana salladım, uyarılmaktan resmen nefes nefese kalmıştım.

Alex'in tutuşu sıkılaştı. "Onu kurtarmak için yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye inledim. "Yemin ederim. Onun hakkında o şekilde düşünmüyorum."

Beni kendi etrafında döndürüp yanağımı duvara yasladığında nefesim kesildi. Buz gibi beton ısınmış tenime battı ve meme uçlarım acı verecek kadar sertleşti.

Alex eteğimi kaldırdı ve boştaki eliyle külotumu kenara çekti. "Onu hiç düşünmeyeceksin," diye hırladı. Kemerinin çözüldüğünü ve pantolonunun fermuarının açıldığını duydum. "Aklındaki tek erkek ben olacağım. Ağzındaki. O sıkı, küçük amının içindeki. Anlıyor musun?"

"Evet!" Şehvetten o kadar çılgına dönmüştüm ki şu noktada her şeye evet derdim.

"Bana kime ait olduğunu söyle." Sikini sırılsıklam olmuş kıvrımlarıma doğru kaydırdı ve sadece bu basit hareketle bile neredeyse mini bir orgazm yaşayacaktım.

"Sana aitim."

Alex tıslayarak bir nefes verdi, o içime girmeden önce aldığım tek uyarı buydu. Bir eliyle ağzımı kapatıp çığlıklarımı boğdu ama o kadar kendimden geçmiştim ki bunu zar

zor fark edebildim. Sadece aletinin içime çarpma hissine ve dalgalar halinde üzerime çöken zevke odaklanabiliyordum.

Sergideki çerçeveli fotoğraflar, kendini içime her itişinde duvara çarpıyordu. Bir şeyin yere çarptığını belli belirsiz duydum. Tam boşalmak üzereydim ki Alex beni tekrar döndürdü ve yüz yüze geldik. Teni sarf ettiği güç yüzünden kızarmış, gözleri şehvetten kararmıştı.

O, gördüğüm en güzel şeydi.

Dudaklarını benimkilere bastırdı, sert ve talepkârdı. Hiç direnmeden boyun eğdim. Onu her yanıma, kalbime, ruhuma ve hayatıma soktum.

Ayrıca, ne vardı biliyor musunuz?

Alex ve ben birbirimize mükemmel uyuyorduk.

EPILOG

Ava

"SENİ FENA BENZETTİM."

"Benzetmedin," diye homurdandı Ralph. "O son yumrukta şansın yaver gitti."

"Dert etme." Alex gömleğinin kollarını düzeltti, gözleri zafer ve eğlence karışımıyla parlıyordu. "Her öğrenci enin-de sonunda öğretmen olur."

"Bak oğlum, eğer saçmalamayı kesmezsen kafanı dağıtırım." Ralph sert sözlerine rağmen gülümsüyordu.

"Yemek masasında tartışmak konusunda ne demiştim?" Ralph'in karısı Missy kaşlarını kaldırdı. "Birbirinize laf yetiştirmeyi bırakın da akşam yemeğinin tadını çıkaralım."

Alex ve Ralph onu dinlediler ama sonra ağızlarının kenarıyla bir şeyler mırıldanmaya başladıklarında gülümsememi sakladım.

"Neydi o?" Missy'nin kaşları daha da yükseldi.

Koro halinde, "Hiçbir şey," dediler.

Erkekler kızarmış tavuk ve sarımsaklı patates püresiyle meşgul olurken Missy'ye, "Bana yöntemlerini öğret," diye fısıldadım. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Güldü. "Otuz yıldan fazla süre evli olunca birkaç şey öğreniyorsun. Ayrıca..." Gözleri yaramazlıkla parladı. "Alex'in sana bakışına bakılırsa, onu hizaya sokma konusunda endişelenmene gerek yok."

Ben ona bakarken Alex de aynı anda başını kaldırdı. Göz kırptı ve dudakları çizmelerimin içindeki ayak parmaklarımın bükülmesine neden olan şeytani bir sırıtışla kıvrıldı.

Bu gülümsemenin neye işaret ettiğini biliyordum.

Yanaklarıma bir sıcaklık hücum etti. Alex'in hafif kıkırdaması masanın üzerinde gürlerken tabağıma büyülenmiş gibi bakmaya başladım.

Missy bir saniyesini bile kaçırmadı. "Ah, genç ve âşık olmak." İçini çekti. "Ralph'le ben yirmili yaşlarımızın başındayken evlendik. Her dakikasından zevk aldım -kirli kıyafetlerini etrafa bırakıp doktora gitmeyi reddettiği zamanlar hariç- ama gençlikle gelen tutku gibisi yok. O zamanlarda her şey çok taze ve yeni olur. Ve dayanıklılık. Wuhhu!" Kendini havalandırdı. "Tavşan gibiydik desem yeridir."

Artık yanaklarım masadaki kızılcık sosu rengindeydi.

Missy'ye bayılıyordum. Onunla sadece bir hafta önce, Alex'le birlikte uzun bir Şükran Günü tatili için onun ve Ralph'in Vermont çiftliğine geldiğimizde tanışsam da ondan

hemen hoşlanmıştım. Sıcak, arkadaş canlısı ve mütevazı biriydi. Ortalama bir balkabağı turtası yapıyordu ve şehvetli şakalar yapmayı seviyordu. Şehvetli kişisel hikâyeler anlatmayı da.

Yemek masasındayken durduk yere bana hiç üçlü yapıp yapmadığımı sorduğunda -ki yapmamıştım- kiraz ağacından yapılmış olan masasına neredeyse tüm portakal suyunu boca edecektim.

"Seni utandırmak istemedim." Missy kolumu okşadı ama gözlerindeki yaramazlık kıvılcımı orada kalmaya devam etti. "Sadece Alex'in biriyle çıkması beni çok heyecanlandırıyor. O çocuğu yıllardır tanıyorum ve hiç kimseye, sana baktığı gibi baktığını görmedim. Her zaman onun açılması için doğru kadına ihtiyacı olduğunu söylerdim. Viktorya dönemine ait olan bir korse onu sıkıyormuş gibi bir hali vardı."

Ona doğru eğilip komplocu bir fısıltıyla, "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey değişmedi," dedim.

Alex düz bir sesle, "Söylediğiniz her şeyi duyabildiğimi biliyorsunuz," dedi.

"Güzel. Ben de yeterince ses çıkarmadığımdan endişeleniyordum."

Missy kahkaha atarken Alex'in gözleri kısıldı. Ben ona arsız bir gülümseme gönderirken Ralph bile kıkırdadı.

Alex ipeksi bir sesle, "Gün ışığı, senin ses çıkarman hiçbir zaman sorun olmadı," dedi.

Patates pürem soluk boruma kaçtı ve bir öksürük krizi geçirdim. Missy'nin kahkahası tam bir kahkaha krizine dö-

nüştü. Zavallı Ralph kıpkırmızı oldu, tuvalete gitmekle ilgili bir şeyler mırıldanıp kaçtı.

Öksürüklerimi kontrol altına aldığımda, hiç etkilenmemiş gibi görünen Alex'e baktım. "Tabii ki konuşurken ses çıkarmandan bahsediyorum." Şarap kadehini dudaklarına götürdü. "Sen ne sandın ki?"

"Bir süre konuşurken sesimi duyamayacağını hissediyorum," diye mırıldandım.

"Göreceğiz." Sesi sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş geliyordu.

"Siz iki muhabbet kuşunu yalnız bırakayım da Ralph'i getirmeye gideyim." Missy kıkırdadı. "Zavallı şey, yatak odasında her anlamda bir aslan ama iş toplum içinde seks hakkında konuşmaya gelince yüzü kızaran bir kedi yavrusuna dönüyor."

Hayatımın geri kalanını bunu bilmeden de geçirebilirdim.

O gittikten sonra Alex'e baktım. "Ne yaptığını gördün mü? Ev sahiplerimizi kendi yemek masalarından kaldırdın."

"Öyle mi yaptım?" Havalı bir şekilde omuz silkti. "Bu durumdan faydalanabiliriz. Buraya gel, gün ışığı."

"Hiç sanmıyorum."

"Bu bir rica değildi."

"Ben köpek değilim." Meydan okurcasına suyumdan bir yudum aldım.

Alex aynı sakin sesle, "Önümüzdeki beş saniye içinde kucağımda olmazsan," dedi. "Seni masanın üzerine yatırıp

eteğini yırtar ve seni öyle bir beceririm ki Ralph çığlıkların yüzünden kalp krizi geçirir."

Piç herif bunu yapacak kadar deliydi. Ben de aynı derecede deli olmalıydım çünkü sözleriyle iç çamaşırım ıslanmıştı ve tek düşünebildiğim, onun tam da tehdit ettiği şeyi bana yapmasıydı.

Sandalyemi geri itip ona doğru yürüdüm. Kucağına tırmandığım sırada Alex alev alev yanan gözlerle beni izledi.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, kolunu belime sardı ve sırtım göğsüne değene kadar beni kendine doğru çekti. Ereksiyonunu kıçıma yasladığında ağzım kupkuru oldu. "Çok da zor değilmiş, değil mi?"

"Senden nefret ediyorum." Kelimeler ağzımdan o kadar nefes nefese çıkmasaydı daha inandırıcı olurdum.

"Nefret, aşk yerine kullanılan başka bir sözcüktür sadece." Bir elini kazağımın altına kaydırıp boynuma bir dizi ateşli öpücük kondururken mememi tuttu.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," dedim gülmekle inlemek arasında kalarak. Tanrım, elleri ve ağzı sihirliydi.

Yemek odasının kapısına kaçamak bir bakış attım. Missy ve Ralph ortalıkta görünmüyorlardı... henüz. Ama yakalanma olasılığı her şeyi daha da kızıştırıyordu. O kadar ıslanmıştım ki ayağa kalktığımda Alex'in pantolonunda fark edilir bir leke bırakacağımdan korkuyordum.

"Doğru değil mi? Ah, peki." Alex kulak mememi ısırdı. "Yeterince yakın ama." Diğer eliyle çenemi tuttu ve ona ba-

kabileyim diye yüzümü çevirdi. "Bu haftadan keyif aldın mı?"

"Evet. Geçirdiğim en iyi Şükran Günlerinden biriydi," dedim yumuşak bir sesle.

Kendimi suçlu hissettim çünkü Michael'la olan tüm Şükran Günlerim mahvolmasına rağmen geçen yılkini Josh'la geçirmiştim. Londra'ya uçmuştu ve bir yandan İngiliz dizileri izlerken bir yandan da hindi pişirmeyi bilmediğimiz için lokantadan aldığımız yiyeceklerle karnımızı doyurmaktan çok büyük keyif almıştık. Ancak o zaman, benim Alex'e olan hislerimden emin olmadığım ve Josh'ın da eski en iyi arkadaşına kızgın olduğu bir dönemdi.

Hâlâ kızgındı.

Alex'le benim tekrar birlikte olduğumuzu öğrendiğinde kendini kaybetmişti. Benimle haftalarca konuşmamıştı ve şimdi bile tüm konuşmalarımız gergindi. Josh ihtisas dönemi için DC'de kalıyordu, bu yüzden hâlâ aynı şehirde yaşıyorduk ama Alex varken beni görmeyi reddediyordu. Alex'in tüm yakınlaşma çabalarını görmezden geliyor ve benim de işleri düzeltmelerine yardımcı olmak için kurduğum planları anlıyordu. Onu Şükran Gününü bizimle kutlamaya davet etmiştim ama tam da beklediğim gibi, bunu reddetmişti.

"Keşke Josh da burada olsaydı," diye itiraf ettim. Abimi özlemiştim.

"Keşke. Fakat yakında atlatır." Kendinden emin olan sözlerine rağmen, Alex'in alnında küçük bir çizgi belirmiş-

n Söylemiyordu ama onun da Josh'ı özlediğini biliyordum. Birbirlerine birer kardeş gibi yakınlardı.

Ne yazık ki Josh da bir boğa kadar inatçıydı. Onu ne kadar çok zorlarsan o kadar çok ayak diretirdi. Yapabileceğimiz tek şey ona zaman tanımak ve beklemekti.

"Atlatacak." Derin bir nefes alıp kollarımı Alex'in boynuna doladım. "Bunun dışında, bu hafta mükemmeldi."

Altı gündür Vermont'taydık ve kaçış yerimiz Pinterest'e yakışır bir sonbahar rüyasıydı. Esnaf panayırları, hindi koşuşu*, şimdiye kadar tattığım en iyi sıcak elma şarabı... Kabul etmeyi reddetse de Alex bile burada olmaktan keyif almıştı. Eski Krav Maga hocası arayıp onu Şükran Günü için buraya davet ettiğinde Ralph ile yaptığı konuşmayı duymuştum ve onu kabul etmesi için ikna etmem uzun sürmüştü.

"Güzel." Alex iki elini belime koyup dudaklarımdan öptü. "Dua et ki Ralph ve Missy'yle kalmak yerine kendi kulübemizi kiraladım," diye fısıldadı. "Çünkü az önceki küstahlığının bedelini ödeyeceksin."

Kalbim heyecanla yerinden fırladı. Cevap veremeden, Missy ve Ralph'in sesleri kapıdan içeri girdi ve yerimden öyle hızlı sıçradım ki dizimi masanın alt tarafına çarptım.

Ev sahiplerimiz odaya yeniden girerken yüzüm pancar gibi kıpkırmızı halde sandalyeme atıldım.

Missy, "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," diye cıvıldadı. "Umarım bir şeyi bölmüyoruzdur."

* Şükran Günü sabahında Turkey Trot isimli topluluk tarafından, hindi kıyafetleri giyilerek yapılan bir koşu. (ç.n.)

"Hayır," diye cıyakladım. "Sadece lezzetli tavuğunun tadını çıkarıyordum." Artık soğumuş etten bir ısırık aldım. "Hmm."

Alex bir kahkaha patlattı, bu da ona benden ters bir bakış daha kazandırdı.

"Yemeklerin çoğu soğumuş canım." Missy hayal kırıklığıyla kıkırdadı. "Onları ısıtmamı mı yoksa doğrudan tatlıya geçmeyi mi istersin? Cevizli turta, balkabağı turtası ve elmalı turta yaptım..."

"Tatlı!" Ralph ve ben aynı anda bağırdık.

"Alex?" Missy kaşlarını kaldırdı.

"Bir dilim cevizli turta yeterli, teşekkür ederim."

"Saçmalama. Üçünden de yiyeceksin," dedi kesin bir dille. "Onları kimin için yaptım?"

Missy ne isterse elde ederdi.

O ve Ralph'in evinden ayrıldığımızda, patlama noktasına gelmiştim.

On beş dakikalık yürüme mesafesindeki kiralık kulübemize geri dönerken destek almak için Alex'e yaslandım.

"Her yıl Şükran Günü için buraya gelmeliyiz," dedim. "Yani eğer davet edilirsek."

Bana doğru inanamaz bir bakış attı. "Olmaz."

"Sen de eğlendin!"

"Eğlenmedim. Küçük kasabalardan nefret ederim." Alex elini sırtıma koydu ve beni fark etmediğim küçük bir su birikintisine doğru yönlendirdi.

Somurttum. "O zaman neden bu yıl buraya geldin?"

"Çünkü sen Vermont'ta hiç bulunmadın ve bunun hakkında susmak bilmedin. Artık gördüğüne göre tekrar gelmek zorunda değiliz."

"Sert görünmeye çalışma. Esnaf fuarındayken benim bakmadığımı düşündüğün anda o küçük köpek yavrusu bibkosunu aldığını gördüm. Ve beni her öğleden sonra yolun aşağısındaki o sıcak elma şarabı dükkânına sürüklüyorsun."

Alex'in yanakları kızardı. "Limondan limonata yapmak denir buna," diye söylendi. "Bu gece kaşınıyorsun bak."

"Belki de istediğim budur." Alex bana uzandığında cıyaklayıp koşmaya başladım. Beni beş saniyede yakaladı ama zaten kaçmak için o kadar çabalamamıştım ve aldığım onca karbonhidrattan sonra da bir Usain Bolt* sayılmazdım.

"Benim ölümüm olacaksın," derken onunla yüz yüze gelene kadar beni döndürdü. Ay ışığı yüz hatlarına keskin bir rahatlık vererek solgun elmacıkkemiklerinin karanlığın içinde bir bıçak gibi görünmesine neden oldu. Güzeldi. Mükemmeldi. Soğuktu, yani kucaklamasının sıcaklığı ve gözlerindeki alaycı parıltı dışında.

Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım. "Yani gelecek yıl Şükran Günü için tekrar geliyoruz, değil mi?"

Alex içini çekti. "Belki."

Başka bir deyişle, evet.

Gülücükler saçtım. "Belki erken gelip elma toplamaya..."

"Şansını zorlama."

* Eski olimpiyat ve dünya şampiyonu olan Jamaikalı atlet. (ç.n.)

Öyle olsun. Ondan sonraki yıl elma toplamaya giderdik. Yedi yüz küsur gün onu ikna etmek için yeterli bir süre olmalıydı.

"Alex?"

"Söyle gün ışığım."

"Seni seviyorum."

Yüzü yumuşadı. "Ben de seni seviyorum." Dudakları benimkilere değmeden önce, "Ama bunun seni kulübeye döndüğümüzde yiyeceğin şaplaklardan kurtaracağını sanma," dedi.

Beklentiyle ürperdim.

Sabırsızlanıyordum.

Alex

Ava'nın sandığının aksine Vermont'tan gerçekten nefret etmiştim. Yemek ve temiz hava gibi korkunç olmayan bazı kısımları vardı ama ben ve kırsal yaşamın tadını çıkarmak mı? Neyden bahsediyordu bilmiyordum.

Hem de hiç.

Ancak işe döndükten sonra, Şükran Gününde Ava'yla birlikte geçirdiğim anları özlemiştim.

Londra'dan döndüğümde Archer Grup'un beni CEO olarak bu kadar hızlı geri alması neredeyse utanç vericiydi. Şaşırmıyordum, ben en iyisiydim. Yerimi alan adam bir yer tutucu olarak iyi olsa da dört ay önce ofisime girdiğimde Archer'daki görev süresinin sonuna geldiğini o bile biliyordu.

Koltuğu kim işgal ederse etsin, o ofis her zaman benim olmuştu.

Yönetim kurulu döndüğüm için çok mutlu olmuştu ve CEO olarak görevime geri alınmam gazetelere yansıdığında Archer'ın hisseleri yüzde yirmi dört artmıştı.

Ava, Logan Circle'daki çatı katına taşındığı için artık daha iyi bir iş-yaşam dengem vardı çünkü masamda paket yemek yemekten çok, yatağımızda onu yemeyi tercih ederdim. Bu günlerde ofisten altıya doğru ayrılıyordum, bu da personelimi rahatlatıyordu.

Kapıyı tekmeleyerek kapatırken, "Gün ışığım?" diye seslendim. Montumu askılığa astım ve bir cevap bekledim.

Ses yoktu.

World Geographic ve diğer birkaç dergi için kıdemsiz

freelance fotoğrafçı olarak çalışan Ava, bu saatlerde genellikle evde oluyordu. Midem endişeyle kasıldı ama sonra dönen musluğun gıcırdamasını ve akan duşun hafif ama belirgin sesini duydum.

Omuzlarım rahatladı. Onun güvenliği konusunda hâlâ paranoyaktım ve bu pek hoşuna gitmese de ona bakması için kalıcı bir koruma tutmuştum. Bunun için büyük, şiddetli bir kavga etmiştik. Ardından da eşit büyüklükte, şiddetli bir barışma seksi yapmıştık fakat sonunda taviz vermiştik: Korumayı tutacaktık ama kadın hep gözden uzak kalacak ve Ava fiziksel bir tehlikede olmadığı sürece müdahale etmeyecekti.

Düşmanlarımın onun peşine düşmeyi iki kez düşünmelerini sağlamak için başka önlemler de almıştım... Ona dokunmaya cüret eden son adama ne olduğu hakkında ayrıntılı "söylentiler" yaymak gibi.

Cehennemin tadını çıkar, Kamuflajlı.

Söylentiler işe yaramıştı. Bazı insanlar o kadar korkmuşlardı ki artık gözlerimin içine bakamıyorlardı.

Hauss Endüstrisi ise, Madeline'ın amcamla işbirliği yapma konusundaki akılsızca kararı sayesinde batmak üzereydi. Madeline'ın babasına çokça şantaj yapmıştım. Zimmete para geçirme, kara para aklama, ahlaksız işlerle uğraşma... Oldukça meşgul bir adamdı. Tek yapmam gereken Hauss'un rakibine isimsiz bir tüyo ve bilgi parçaları vermekti. Bunun sonrasında, kirli işleri onlar benim için halletmişlerdi.

Son duyduğumda Madeline'ın babası yıllarca hapis ceza-

sıyla karşı karşıyaydı ve Madeline, hükümetin tüm ailesinin malvarlığına el koymasının ardından Maryland'deki berbat bir lokantada çalışıyordu.

Endişelendiğim tek kişi, Michael'dı. Ava'nın dediğine göre, Josh'a onu görmek istediğini söyleyen mektuplar gönderiyordu. Josh şimdiye kadar hepsini reddetmişti.

Ellerimi daha fazla kana bulamamak için, Michael'ı hapishanede erkenden mezara gönderme planımı iptal etmiştim ama içeride onu izleyen ve hayatını biraz daha rahatsız hale getiren insanlar vardı. Eğer Ava'nın adını ağzına alırsa, bunu bilirdim ve bir daha asla alamayacağından emin olurdum.

Alışkanlık gereği odamızdaki düz ekran televizyonu açtım. İş kıyafetlerimi çıkarırken bir yandan da akşam haberlerini dinledim. Dışta Ava'ya katılmalıydım. Haftada en az bir kez sevişmeyeceksek, kullanışlı bir oturma bölümü ve büyük bir yağmur model duşun anlamı neydi?

Çatı katım çok büyüktü ve minimal mobilyalara sahipti... En azından Ava taşınıp burayı süsleyene kadar. Ayrıca "süsledi" derken, eve sanat eserleriyle çiçekler koymasından, her yere bizim ve arkadaşlarının resimlerini çerçeveletmesinden bahsediyordum. Jules ve Stella mezun olduktan sonra DC'de kalırken, Bridget zamanını Eldorra, DC ve New York arasında geçiriyordu. Arkadaşları yeniden başlayan ilişkimizi Josh'tan daha çok kabullenmişlerdi ama bu, kendi evimde 7/24 onların bana bakmasını istediğim anlamına gelmiyordu. Fotoğraflar koymasını kabul etmiştim; çünkü Ava ben teslim olana kadar, bana üzgün yavru köpek bakışları atmayı bırakmamıştı.

Nats takımının yazın gittiğimiz beyzbol maçında Ava'yla çekildiğimiz fotoğrafa bakarken, "Hayır demeliydin," diye mırıldandım. Fotoğraf, Londra'daki daha resmi çalışmalarından birinin -DGF sergisinde toplu olarak satın aldıklarımdan biriydi- yanında asılıydı.

Ava bugünlerde bana kahveyi bıraktırmak ve bir uyku programına bağlı kalmak gibi bir sürü çılgınca şey yaptırıyordu. Bunun uykusuzluğuma yardımcı olacağını söylüyordu ve evet, eskisinden daha fazla uyuyordum ama bu her şeyden çok Ava'nın yanımda olmasıyla ilgiliydi. Ayrıca, hâlâ ofisteyken bazı zamanlarda bir fincan kahve içtiğim oluyordu.

Banyoya girmek üzereydim ki haber spikerinin söylediği bir şey dikkatimi çekti. Aniden durdum, yanlış duyduğuma emindim ama ekranın alt kısmında kayan yazı duyduklarımı doğruluyordu.

Akan duşun sesi kesildi ve kapının gümbürtüsü yatak odasına süzüldü.

"Ava?"

Kısa bir duraksama, ardından da hafif bir hışırtı oldu. "Erkencisin!" Ava, banyodan bir buhar girdabı, nemli saçı ve teniyle, narin gövdesine bir havludan başka bir şey sarmadan çıkmıştı. Beni görünce gülümsedi, yüzüm yumuşamıştı.

"Ofiste pek iş yoktu." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. Aletim ilgiyle kımıldandı ve havlusunu çekip onu duvara dayamak istedim ama gece rutinimize başlamadan

önce bilmesi gereken bir şey vardı. "Bugün Bridget'tan haber aldın mı?"

"Hayır." Ava'nın kaşları çatıldı. "Neden?"

"Haberlere bak." Başımı, haber spikerinin bıdı bıdı konuştuğu televizyona doğru salladım.

Ava, ağzı bir karış açılmadan önce durup haberi dinledi.

Hakkı vardı. Çünkü az önce ne olmuştu öyle? Eldorra'nın iki yüz yılı aşkın tarihinde böyle bir şey hiç yaşanmamıştı.

Haber spikerinin tiz sesi odayı doldurdu. Kadın o kadar heyecanlıydı ki sesi titriyordu.

"...Veliaht Prens Nikolai, geçen yıl New York'a yaptığı diplomatik bir gezi sırasında tanıştığı Amerikalı uçuş görevlisi Sabrina Philips ile evlenmek için Eldorra tahtından feragat etti. Eldorra yasaları, ülkenin hükümdarlarının asil kökenli biriyle evlenmesini şart koşuyor. Kız kardeşi Prenses Bridget, şimdi tahtın ilk sırasında. Kraliçe olduğunda, Eldorra'nın yüz yılı aşkın bir süredir *tahta geçecek olan ilk kadın hükümdarı olacak..."*

Bridget'ın New York'taki Plaza Oteli'nden ifadesiz bir yüz ve arkasındaki asık suratlı koruması ile birlikte çıktığı ve bağıran gazetecilerle çevrelendiği görüntüler ekrana geldi.

"Kahretsin," dedi Ava.

Kahretsin doğru bir tepkiydi. Hatırladığım kadarıyla -ki bu her şey demekti- Bridget sıradan bir prenses olmanın getirdiği kısıtlamalara bile sinir oluyordu. Şimdi taht için ilk sırada olduğuna göre... Çıldırıyor olmalıydı.

Televizyondaki Rhys, Bridget'ı bekleyen bir arabaya yönlendirdi ve muhabirleri tehditkâr bir bakış sayesinde topluca geri püskürttü. Çoğu insan bunu gözden kaçırırdı ama Bridget Rhys'e baktığında ve Rhys kapıyı kapatmadan önce onun elini bir saniyeden daha fazla okşadığında kadının gözlerinde beliren sıcaklığı yakalamıştım.

Bu bilgiyi gelecek için saklayacaktım. Bridget, Ava'nın arkadaşıydı. Bu yüzden güvendeydi ancak müstakbel bir kraliçe için şantaj malzemesi bulundurmaktan asla zarar gelmezdi.

Az önce tanık olduğum şeye dayanarak söyleyebilirdim ki Bridget'ın yaklaşan yönetimiyle ilgili hisleri, sorunlarının en küçüğüydü.

BONUS SAHNE

Ava

İMKÂNSIZI BAŞARMIŞTIM: ALEX'I ELMA TOPLAMAYA GİTMEYE İKNA ETMİŞTİM.

Bunu seks sırasında kabul ettirdiğim için hile yapmış olabilirdim -orgazmdan sonra çok daha uzlaşmacıydı- ama dürüst olmak gerekirse, kırsaldan ve sonbahar aktivitelerinden iddia ettiği kadar nefret etmediğinden emindim.

Örneğin saatlerdir elma topluyorduk ve bir kez bile şikâyet etmemişti. Abartılı bir hayranlık göstermese de bu, Alex'ti. Hiçbir şeye hayran olmazdı. Henüz kimseyi öldürmemiş olması, eğlendiğinin kanıtıydı.

"Biraz sola... biraz daha... mükemmel!" Göz koyduğum elmayı ağaçtan kopardım ve sepetime attım. Ulaşamayacağım kadar yüksekte olduğu için Alex beni omuzlarına almış ve onu kişisel merdivenim olarak kullanmama izin vermişti. "Sanırım bu sonuncusuydu."

"İyi." Beni yere indirdi, sesi duygusuzdu. "Biraz daha olsaydı bütün ağaçlar çıplak kalacaktı."

Küçük bir kahkaha patlattım. "Abartıyorsun."

Taşan sepetime baktık. Beşinci sepetimdi.

Tamam, *birazcık* abartmış olabilirdim ama Alex, yine Alexliğini yaparak tüm meyve bahçesini sadece bizim için ayırtmıştı. Böyle güzel bir fırsatın boşa gitmesine izin veremezdim.

"Bunlarla yapabileceğimiz tüm lezzetli şeyleri bir düşün," dedim biraz savunmaya geçerek. "Elmalı turta, elma şarabı, elmalı kekler ve... diğer şeyler. Ne derler bilirsin. Elma girmeyen eve doktor girer."

Alex tek kaşını kaldırdı. "Evet. Görünüşe bakılırsa doktor bir süreliğine evimizden uzak duracak."

"Kes şunu." Gülmeden edemedim. "Sen de eğleniyorsun ve bunu gayet iyi biliyorsun."

Yine o duygusuz ses tonuyla, "Bu konudaki kararım hâlâ belirsiz," dedi ama gülümsüyordu. "Sepeti yere koy, gün ışığı."

Gözlerimi kıstım, şüphem arttı. "Neden?"

"Sadece yap."

Elmaları koruyucu bir şekilde göğsüme bastırdım. "Onlara ne yapacaksın?"

"Ava, sepeti bırak ve buraya gel. Elmalarına bir şey olmayacak."

Gerçek adımı söylemişti. *Eyvah.* Belki de onu merdiven olarak kullanmamdan hoşlanmamıştı.

İsteksizce dediğini yaptım ve temkinli bir şekilde ona doğru ilerledim

Bu sefer gülen Alex oldu. "Seni ısıracakmışım gibi görünüyorsun."

"Isırabilirsin."

Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi ve arkasındaki amayla yanaklarım kızardı. "Henüz değil." Yeterince yaklaştığımda beni kendine çekti ve dudaklarını benimkilerin üzerine bastırdı. "Eğleniyor musun?"

"Evet." Onun içinde eridikçe gerginliğim azaldı. Dünyadaki birçok yeri seviyordum -DC, Londra, yatağımız- ama en sevdiğim yer Alex'in kollarıydı. "Bugün mükemmeldi."

Bir hafta boyunca kalacağımız Vermont'taki lüks çiftlik tesisine dün gelmiştik ve saat yemek yemekle uyumaktan başka bir şey yapmak için çok geçti. Fakat bugün en sevdiğim aktivitelerle doluydu. Şimdiye kadar tattığım en iyi krepleri içeren yatakta bir kahvaltı, tesisin mısır tarlası labirentinde "kaybolmak", Alex'le tüm zaman boyunca yiyiştiğimiz bir kır gezintisi ve elbette, bize özel olan muhteşem saatler boyunca elma toplama.

Mükemmel bir sonbahar günüydü, daha iyisini isteyemezdim.

"İyi." Kolları beni sararken Alex bana başka bir yumuşak öpücük verdi. "Çünkü ödeme vaktin geldi."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken kalbim onun gözlerindeki parıltıyla birlikte küt küt attı. "N-ne?"

Alex gülümsedi. Kalbim gergin bir şekilde tekrar tekler-ken, onu küçük bir heyecan izledi. O özel gülümsemenin, ertesi gün yürüyebileceğimi işaret ettiği hiç olmamıştı.

"Benden elma toplamaya gitmemi istediğin *zamanı* fark

etmediğimi sanma." Parmaklarını belimde gezdirdi, dokunuşu aldatıcı bir şekilde hafifti. "Çok manipülatif bir hareketti, gün ışığım."

Yutkundum. Onu kandırdığımı fark etmemesini ummuştum ama böyle bir şey olmayacağını bilmeliydim. Alex, kandırıldığını anlayacak kadar akıllıydı. Geçen haftalarda bu konuda hiçbir şey söylemediği için, sahte bir gönül rahatlığı duygusuna kapılmamam gerektiğini de bilmeliydim. Ne de olsa o, uzun oyunların adamıydı.

"Ama sen de eğlendin," diye cıyakladım, kalbim hızla çarpıyordu. "Yani bana kızamazsın."

Alex'in gülümsemesi karardı. "Birazdan eğleneceğim kadar eğlenmedim." Başını eğdi ve fısıldadı. "Sana önden başlaman için on saniye veriyorum. Kaç."

Beni yakaladığında ne yapacağını sormama gerek yoktu.

Çünkü beni her zaman yakalardı.

Tek kelime etmeden kollarından kurtuldum ve ondan kaçmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Sırıtışımı bastıramayarak meyve bahçesinden aşağı koştum. Arkamdan Alex'in sesini duyduğumda meyve bahçesinden çıkıp ilerideki tarlaya gitmek üzereydim.

Çığlık atsam da çok geçti.

Bir anda kendimi ellerim ve dizlerimin üzerinde buldum. Alex ereksiyonunu kıçıma sertçe bastırıyordu. Amım beklentiyle kasıldı. Daha dün gece sevişmiş olmamızın -hem de birkaç tur- bir önemi yoktu. Ona asla doyamıyordum.

"Seni yakaladım," diye fısıldadı. "Yeterince hızlı koşmadın, gün ışığı."

Alex bazen ön sevişmeyi uzatmayı, beni becermesi için yalvarana kadar benimle uğraşıp bana işkence etmeyi seviyordu.

Bu, o zamanlardan biri değildi.

Elbisemi kaldırdı ve külotumu hızla indirerek beni akşamüstü havasının hafif serinliğine maruz bıraktı. Titredim. Kalbim bir gerginlik ve uyarılma karışımıyla çarpıyordu. Bahçe bütün gün boştu, görünürde bir görevli bile yoktu ama birinin bizi görme olasılığı hâlâ vardı.

Bir şekilde bu beni daha çok tahrik etmişti.

"Manipüle edilerek aslında yapmak istemediğim şeylerin bana yaptırılmasından hoşlanmadığımı biliyorsun." Alex'in eli boğazımı kavradı ve her zaman olduğu gibi, bu baskı vajinamda nabız gibi bir zonklamaya neden oldu. "Bu yüzden bunu telafi edeceksin, gün ışığım."

"N-ne yapmam gerekiyor?"

İyi bir tahminim vardı ancak söz konusu Alex'ken, bu hiç belli olmazdı.

"Bu, yapman gereken bir şey değil," dedi ipeksi bir sesle. "Yapamayacağın bir şey. Ben boşalabileceğini söyleyene kadar boşalmana izin yok. Eğer boşalırsan," dediği sırada tutuşu daha da sıkılaştı. "Seni kıçından öyle bir sikerim ki günlerce yürüyemezsin. Anladın mı?"

Yutkundum. Bir kere anal denemiştik ve Alex beni hazırlamak için elinden gelenin en iyisini yapmış olsa da canım çok yanmıştı. Tekrar denemeye açıktım -elbet bir gün- ama şu anda buna hazır değildim.

"Alex-"

"Anladın mı?" diye tekrarladı. Tutuşunu gözlerimden yaşlar gelene kadar sıkılaştırdı.

"Evet," diye solumayı başardım. O kadar ıslanmıştım ki, sularımın uyluklarıma damladığını hissedebiliyordum.

Alex beni serbest bıraktı. Prezervatif folyosunun yırtılma sesi, o kendini içime itmeden önce aldığım tek uyarıydı. Eli tekrar boğazımı buldu ve onun sert hamlesine karşı istemsizce bir çığlık attım. Diğer adamlar içeriye giriş yaptıktan sonra yavaşlıyor olabilirdi fakat Alex, aklımdan diğer tüm düşünceleri uzaklaştıran, sert ve acımasız bir ritim tutturuyordu.

Nefeslerim kesik kesik çıkıyordu, tüm vücudum patlamayı bekleyen elektrikli bir tel gibiydi. Zevk içime şok dalgaları halinde işliyor ve havanın soğukluğu, çevremizin açıklığıyla birleşerek yalnızca heyecanı daha da artırıyordu.

O kadar ses çıkarıyordum ki Alex bir eliyle ağzımı kapattı ve içime sertçe girerken çığlıklarımı bastırdı. Bu kadar iyi hissettirmeseydi, bu çok acı verici bir şey olabilirdi. Ellerim ve dizlerim pislenmişti, yarın çok fena ağrıyacaklarından emindim ama bu, omurgamın dibinde bir karıncalanmanın oluşmasını engellemiyordu.

Ah, hayır. Kaçınılmaz olanla savaşmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak gözlerimi sımsıkı kapattım. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Henüz olmaz.*

Vücudum gerildi, uyarılmamla birlikte paniğim de arttı. Boşalmama izin vermesi için yalvarmak istedim ama eli ağzımı o kadar sıkı kapatmıştı ki sadece anlaşılmaz inlemelerim duyuluyordu.

"Çok ıslaksın," diye hırladı Alex. "Bu seni tahrik mi ediyor, hmm? Pis bir sürtük gibi bir tarlanın ortasında, dört ayak üzerinde sikilmek?"

Tenim yandı ve klitorisim kendine ait bir ritim tutturarak zonkladı.

Cevap verebilmem için tutuşunu gevşetti ve hiç düşünmeden yalvarmaya başladım. "Evet. Lütfen. Boşalmaya ihtiyacım var," dedim nefes nefese. "Lütfen boşalmama izin ver."

Yoksa delirecektim. Kalbim göğsümde düzensiz bir ritimle atıyordu ve sıcaklık on-on beş derece civarında olmasına rağmen, kendimi tutmaktan dolayı terlemiştim.

"Bu senin cezan, gün ışığı. Mesele senin ihtiyaç duyduğun şey değil. Benim istediğim şey." Alex göğsüme uzanıp meme ucumu sertçe çimdikledi ve bu hisle birlikte vajinam kasıldı. "Ve ben işimizin bittiğini söyleyene kadar dayanmaya devam etmeni istiyorum."

Bu engellenmeyle birlikte gözyaşları yanaklarıma hücum etti. Bu noktada, içimde büyüyen sıkı baskı dışında herhangi bir şeyi umursamanın çok ötesindeydim. "Lütfen. Üzgünüm," diye hıçkırdım. "Alex, dayanamıyorum. Gelmek üz-"

Daha fazla dayanamıyordum. Orgazm sadece birkaç hamle ötedeydi ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Alex, sırtım göğsüne yaslanana kadar beni kaldırdı. "Söyle bakalım. Dersini aldın mı?"

"E-evet."

"Beni tekrar kandırmaya çalışacak mısın?"

Başımı çılgınca iki yana salladım.

"İyiliğin için, umarım yalan söylemiyorsundur." Bir eli boğazımı tutarken diğerini klitorisime doğru kaydırdı. Oraya dokunursa, işim biterdi. Dudaklarını kulağıma sürterken, "Benim için gel, küçük fahişem," diye fısıldadı.

Alex başparmağını en hassas noktama bastırdı ve ben patlayıverdim. Orgazm beni çılgın bir ateş gibi ele geçirip tüm sinir uçlarımı yakıp geçti. Sona erdiğinde, o kadar bitkindim ki eğer beni döndürmeseydi yüzüstü yere yığılırdım. Üzerime geldi. Pek de nefes nefese kalmış gibi görünmüyordu ama gözleri şehvetle parlıyordu. Elmacıkkemikleri soluk pembe bir kızarıklıkla boyanmıştı.

Ve o hâlâ sertti.

"Haklıydın, biliyor musun?" dedi sohbet edercesine, sanki az önce yıldızları görmeme sebep olacak şekilde boşalmamı sağlamamış gibiydi. "Bugün ben de eğlendim, bu yüzden kızgın değilim. Çoğunlukla."

Seks sonrası mutluluğu beni öyle bir sarmıştı ki ona küçük bir parça kızgınlık göstermekten daha fazlasını yapamayacaktım. "Bu acımasızcaydı."

Yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi. "Öyle miydi?" Alex, aletinin sadece ucu içimde kalana kadar geri çekildi ve sonra tembelce kendini tekrar içime itti. "Sikimin etrafına ne kadar sert geldiğine bakınca, bu hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

Uyarılma hissi içime yayılmaya başlarken parmaklarım toprağa daldı. Tekrar. Daha beş dakika bile olmamıştı.

Bu adam bir gün beni öldürecekti ve ben buna kızamayacaktım bile.

"Alex," diye mırıldandım. "Yarın yürüyemeyeceğim."

Endişeli görünmüyordu. "O zaman sanırım günü yatakta geçirmek zorunda kalacaksın."

"İnanılmazsın."

"Evet ama yine de beni seviyorsun," dedi kendini beğenmiş bir erkek egosuyla.

Gözlerimi devirirken gülümsedim. "Belki."

"Belki mi?" Alex başını eğdi ve uyarıyla altdudağımı ısırdı. "Belki de hâlâ dersini almamışsındır."

O, sert hamlelerine devam ederken kahkaham bir çığlıkla kesildi. Çok geçmeden başka bir orgazm üzerime çökerken yapabileceğim tek şey, hayatım pahasına ona sarılmak oldu. Çığlık atıyor, tırnaklarımı sırtına batırıyordum. İşimiz bittikten sonra ikimizin de birkaç çizik ve morlukla çekip gideceğimize hiç şüphe yoktu. Elbisem muhtemelen mahvolmuştu, saçımdaki tüm kiri temizlemek için uzun, sıcak bir duş almam gerekiyordu ve yarın kesinlikle yürümekte zorlanacaktım. Ama umursamadım.

Geçirdiğim. En. İyi. Tatildi.

Teşekkürler

Alex ve Ava, yazmayı en sevdiğim iki karakter (şşşt, diğerlerine söylemeyin). Hayalimi gerçekleştirmeme yardım eden herkese teşekkür etmek istiyorum.

Teşvikleri ve geri bildirimleri için beta okuyucularım Aishah, Alison, Gunvor, Kate ve Kelly'ye teşekkürler. Bebeğim olan kitapları dünyaya getirmek benim için her zaman endişeli bir süreç olmuştur ama kitabım bu harika hanımlar sayesinde emin ellerdeydi!

Editörüm Amy Briggs'e ve düzeltmenim Krista Burdine'e, eserimi şekillendirdikleri ve noktalama işaretlerine olan kuşkulu sevgime katlandıkları için teşekkür ederim.

Bu güzel kapak için Temptation Creations'daki Quirah'a teşekkürler.

Editörüm Christa Désir'e ve Bloom Books'taki harika ekibe, bu kitabın tam potansiyeline ulaşmasına yardımcı ol-

dukları için teşekkür ederim. Hiçbir şey beni Alex ve Ava'yı bu kadar yetenekli ellerde görmekten daha mutlu edemezdi.

Tüm desteği ve rehberliği için menajerim Kimberly Brower'a teşekkürler. Bunu sen olmadan yapamazdım!

Ve son olarak, bu kitabı bu kadar çok seven blogger ve yorumlayanlara teşekkürler. Size tapıyorum ve sonsuza kadar minnettarım çocuklar.

xo,
Ana

KAKTÜS TEAM

Yazar Hakkında

Ana Huang, öncelikli olarak şehvet dolu yeni-yetişkin ve çağdaş-romantizm yazarıdır. Kitapları, çeşitli karakterler ve "sonsuza kadar mutlu yaşadılar" kısmına doğru (birçok şakalaşma ve ateşli sahne serpiştirilerek) giden üzücü, bazen dolambaçlı yollar içerir. Okuma ve yazmanın yanı sıra Ana seyahat etmeyi sever, sıcak çikolataya takıntılıdır ve kurgusal erkek arkadaşlarıyla birçok ilişkisi vardır.